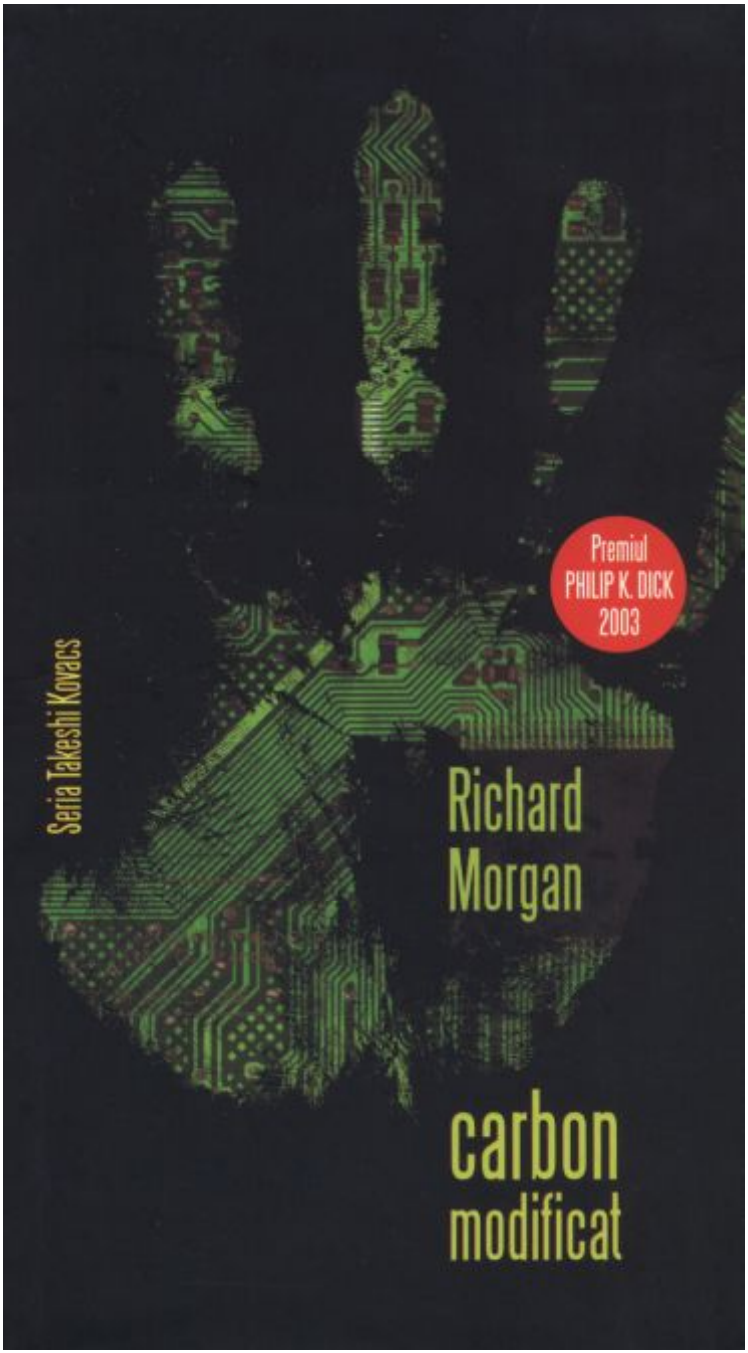
Premiul
PHILIP K. DICK
2003
Seria Takeshi Kovacs
Richard
Morgan
carbon
modificat

Richard Morgan

Carbon modificat

Traducere de Roxana Brînceanu

Cuprins

PROLOG
Partea 1 – Sosirea. Downloadare needlecast
Unu
Doi
Trei
Patru
Cinci
Şase
Şapte
Opt
Partea 2 – Reacția. (Conflict de intruziune)
Nouă
Zece
Unsprezece
Doisprezece
Treisprezece
Paisprezece
Cincisprezece
Partea 3 – Alianța. Upgradarea
Şaisprezece
Şaptesprezece
Optsprezece
Nouăsprezece
Douăzeci
Douăzeci şi Unu
Douăzeci şi Doi
Douăzeci şi Trei
Douăzeci şi Patru
Douăzeci şi Cinci
Douăzeci şi Şase
Partea 4 – Convingerea. Corupție virală
Douăzeci şi Şapte
Douăzeci şi Opt
Douăzeci şi Nouă
Treizeci
Treizeci şi Unu
Treizeci şi Doi

Treizeci şi Trei
Treizeci şi Patru
Partea 5 – Nemesis. Prăbuşirea sistemelor
Treizeci şi Cinci
Treizeci şi Şase
Treizeci şi Şapte
Treizeci şi Opt
Treizeci şi Nouă
Patruzeci
Patruzeci şi Unu
Patruzeci şi Doi
EPILOG

Richard K. Morgan (n. 1965) este considerat unul dintre cei mai importanți autori de romane ştiințifico-fantastice ai momentului.

Morgan a studiat la Queen's College din cadrul Universității Cambridge. Imediat după absolvire, britanicul s-a angajat ca profesor de limba engleză, pentru a-şi putea finanța călătoriile repetate. Paisprezece ani mai tîrziu, Morgan publică primul său roman, *Carbon Modificat.* În 2002, producătorul de film Joel Silver a cumpărat drepturile de autor pentru *Carbon Modificat* contra sumei de 1.000.000$, fapt ce i-a permis lui Morgan să se dedice întru totul carierei de scriitor.

Tema comună a romanelor lui Richard Morgan este plasarea acțiunii într-un spațiu al *contra-utopiei.* Convingerile socio-politice vizionare, imaginația tulburătoare şi arhitectura îngrijită a frazei fac din romanele lui Morgan o experiență aproape halucinantă.

PROLOG

Cu două ore înainte de ivirea zorilor stăteam în bucătăria jupuită şi fumam una dintre ţigările lui Sarah, ascultînd maelstromul şi aşteptînd. Millsport-ul se culcase de mult, dar afară curenţii Reach încă mai tulburau apele puţin adînci, iar sunetul ajungea pe ţărm ca să colinde pe străzile pustii. O ceaţă fină plutea dinspre vîrtej, căzînd peste oraş ca un cearceaf de muselină şi întunecînd ferestrele bucătăriei.

Alert la nivel chimic, am inventariat armamentul greu de pe masa de lemn zgîriat pentru a cincizecea oară în acea noapte. Pistolul Heckler & Koch al lui Sarah îmi clipea mat în lumina slabă, cu butoiul deschis în aşteptarea muniţiei. Era o armă de asasin, compactă şi foarte tăcută. Cartuşele zăceau alături. Ea înfăşurase bandă izolatoare în jurul fiecăruia pentru a distinge gloanţele; verde pentru somn, negru pentru încărcătura de venin de păianjen. Majoritatea gloanţelor erau învelite în negru. Sarah folosise o mulţime dintre cele verzi asupra paznicilor de la Gemini Biosys în noaptea precedentă.

Propriile mele contribuţii erau mai puţin subtile. Marele Smith & Wesson argintiu şi cele patru grenade halucinogene rămase. Linia subţire roşu-aprins din jurul fiecărui butoiaş părea să sclipească uşor, de parcă ar fi fost pe punctul să se detaşeze de carcasa de metal şi să plutească în sus ca să se alăture panglicilor de fum care se ridicau din ţigara mea. Schimbarea şi alunecarea semnificaţiilor alterate, efectul secundar al tetramet-ului pe care îl obţinusem în după-amiaza aceea la docuri. Nu obişnuiesc să fumez cînd sînt curat, dar dintr-un motiv oarecare tet-ul întotdeauna declanşează nevoia.

Pe fondul îndepărtat al maelstromului, am auzit-o. Bătaia grăbită a elicelor pe materialul nopţii.

Am stins ţigara, prea puţin impresionat de mine însumi, şi m-am dus în dormitor. Sarah dormea, un ansamblu de curbe sinusoidale de joasă frecvenţă sub un singur cearceaf. O mătură de păr negru-corb îi acoperea faţa şi o mînă cu degete lungi atîrna pe marginea patului. Pe cînd stăteam uitîndu-mă la ea, noaptea de

afară se sparse. Unul dintre gardienii orbitali ai Lumii lui Harlan îşi testa tirul în Reach. Tunetul din cerul comoţionat se rostogoli şi făcu ferestrele să zăngănească. Femeia din pat se mişcă şi-şi dădu părul la o parte din ochi. Privirea de cristal lichid mă descoperi şi se fixă pe mine.

– La ce te uiţi?

Avea vocea răguşită de reziduurile somnului. Am zîmbit uşor.

– Nu mă prosti. Spune-mi la ce te uitai.

– Mă uitam pur şi simplu. E timpul să mergem.

Săltă puţin capul şi prinse zgomotul elicopterului. Somnul dispăru de pe faţa ei şi ea se ridică pe pat.

– Unde-i arma?

Era o glumă a Corpului. Am zîmbit, aşa cum faci cînd întîlneşti un vechi prieten, şi am arătat spre cutia din colţul camerei.

– Adă-mi pistolul.

– Da *doamnă.* Negru sau verde?

– Negru. N-am încredere în ticăloşii ăştia nici cît negru sub unghie.

În bucătărie am încărcat pistolul, am aruncat o privire la propria mea armă şi am lăsat-o acolo. Am scos în schimb una dintre grenadele H şi am luat-o în cealaltă mînă. M-am oprit în uşa dormitorului şi am cîntărit cele două arme în fiecare palmă de parcă aş fi încercat să mă hotărăsc care era mai grea.

– S-a întîmplat ceva cu substitutul tău falic, doamnă?

Sarah ridică privirea pe sub semiluna de păr negru de pe fruntea ei. Tocmai îşi trăgea o pereche de ciorapi lungi de lînă peste coapsele lucioase.

– Al tău e cel cu ţeava mai lungă, Tak.

– Mărimea nu...

L-am auzit amîndoi în acelaşi timp. Un dublu *clac* metalic venind de pe coridorul exterior. Ochii noştri s-au întîlnit peste lăţimea camerei şi pentru o fracţiune de secundă mi-am văzut propriul şoc oglindit acolo. Apoi i-am aruncat ei pistolul încărcat. Ea înălţă o mînă şi-l prinse din aer exact cînd întregul perete al dormitorului se prăbuşi cu un tunet. Explozia mă azvîrli într-un colţ şi apoi pe podea.

Probabil că ne depistaseră în apartament cu ajutorul senzorilor de temperatură, şi minaseră întregul perete. De data asta nu mai riscaseră. Comandoul care pătrunsese prin zidul ruinat consta dintr-un individ îndesat şi arid cu ochi de insectă în echipament complet pentru un atac total cu gaze, ducînd un Kalashnikov cu o

țeava insultătoare în mîinile înmănuşate.

Cu urechile țiuind, zăcînd încă pe podea, am aruncat grenada H spre el. Nu era armată, în orice caz inutilă împotriva măştii de gaze, dar el nu avu timp să identifice dispozitivul care se rotea spre el. Lovi închizătorul Kalashnikovului şi se împletici înapoi, cu ochii căscați în spatele panourilor de sticlă ale măştii.

– *Foc!*

Sarah era jos pe podea lîngă pat, cu brațele acoperindu-i capul şi adăpostindu-se de explozie. Auzi strigătul şi, în secundele cîştigate de cacealma, se ridică din nou, smucind pistolul. Dincolo de perete am putut vedea nişte siluete ghemuindu-se în aşteptarea exploziei grenadei. Am auzit țiuitul ca de țînțar al lamelor monomoleculare prin cameră atunci cînd ea trimise trei împuşcături în primul comando. Pătrunseră invizibile prin costumul de atac şi prin carnea de dedesubt. El scoase un sunet ca şi cum ar fi încercat să ridice ceva greu în momentul în care veninul de păianjen îşi înfigea colții în sistemul său nervos. Am rînjit şi am început să mă ridic.

Sarah țintea siluetele de dincolo de zid cînd cel de-al doilea comando al nopții apăru fixat în uşa bucătăriei şi o reteză cu o puşcă de asalt.

Încă în genunchi, am privit-o murind cu o claritate chimică. Totul s-a petrecut atît de încet încît părea o înregistrare video redată cu încetinitorul. Tipul din comando țintea jos, ținînd Kalashnikovul coborît din cauza reculului la foc hiper-rapid pentru care era faimos. Primul fu patul, erupînd în fulgi de gîscă albi şi pînză ruptă, apoi Sarah, prinsă în furtună în timp ce se răsucea. Am văzut unul dintre picioare transformat în terci sub genunchi, apoi cînd veni rîndul trupului, pumni însîngerați de țesut rupt din coastele ei palide pe măsură ce ea se prăbuşea prin cortina de foc.

M-am legănat pe picioare cînd puşca de asalt făcu o pauză. Sarah se rostogolise cu fața în jos, ca şi cum ar fi vrut să ascundă ravagiile pe care i le provocaseră gloanțele, dar eu am văzut oricum totul prin valuri de roşu. Am ieşit din colț fără vreun gînd conştient, iar pentru omul comandoului era prea tîrziu să mai pregătească Kalashnikovul. M-am izbit de el la nivelul taliei, i-am blocat arma şi l-am împins înapoi în bucătărie. Țeava puştii se prinse în canatul uşii şi el o scăpă. Am auzit arma zăngănind pe jos în spatele meu în timp ce cădeam amîndoi pe podeaua bucătăriei. Cu viteza şi puterea dată de tetramet, l-am încălecat, am biciuit aerul cu un braț şi i-am apucat capul cu ambele mîini. Apoi

i l-am zdrobit de dale ca pe o nucă de cocos.

Sub mască, ochii lui şi-au pierdut brusc concentrarea. I-am ridicat din nou capul şi l-am izbit iar, simţind cum craniul cedează moale la impact. Am apăsat făcîndu-l să scrîşnească, l-am ridicat şi l-am izbit din nou. În urechi aveam un vuiet ca de maelstrom şi undeva îmi auzeam propriul glas strigînd obscenităţi. Mă pregăteam pentru a patra sau a cincea izbitură cînd ceva m-a lovit între omoplaţi şi aşchiile au zburat ca prin magie din piciorul mesei dinaintea mea. Am simţit înţepătura cînd două dintre ele şi-au găsit adăpost în faţa mea.

Dintr-un motiv oarecare furia se scurse brusc din mine. Am dat drumul capului soldatului şi am ridicat năucit o mînă spre durerea aşchiilor din obrazul meu cînd mi-am dat seama că fusesem împuşcat, şi că glonţul trebuia să-şi fi croit drum prin pieptul meu pînă în piciorul mesei. Am privit în jos, amorţit, şi am văzut pata de un roşu închis care se răspîndea ca cerneala pe cămaşa mea. Nu exista nicio îndoială. Era o gaură de ieşire suficient de mare cît să încapă în ea o minge de golf.

Odată cu înţelegerea a venit şi durerea. Simţeam ca şi cum cineva freca cu o perie de sîrmă prin cavitatea mea toracică. Aproape gînditor, am ridicat mîna, am descoperit gaura şi am băgat în ea cele două degete din mijloc. Vîrfurile degetelor au dat de duritatea osului rupt din rană, şi am simţit ceva membranos pulsînd pe unul dintre ele. Glonţul trecuse pe lîngă inimă. Am mormăit şi am încercat să mă ridic, dar mormăitul s-a transformat în tuse şi am simţit gustul sîngelui pe limbă.

– Nu mişca, ticălosule!

Strigătul ieşise dintr-un gît tînăr, mult distorsionat din cauza şocului. M-am cocoşat peste rană şi am privit peste umăr. În spatele meu în uşă, un bărbat tînăr în uniformă de poliţist ţinea ambele mîini încleştate în jurul pistolului cu care tocmai mă împuşcase. Tremura vizibil. Am tuşit din nou şi m-am reîntors spre masă.

Smith & Wesson-ul era la nivelul ochilor, sclipind argintiu, tot acolo unde îl lăsasem cu mai puţin de două minute în urmă. Poate că asta a fost, puţinele frînturi de timp care trecuseră de cînd Sarah trăia şi totul era bine, poate asta m-a îmboldit. Cu mai puţin de două minute în urmă aş fi putut lua pistolul, chiar mă gîndisem la asta, de ce să n-o fac acum. Am strîns din dinţi, am apăsat tare cu degetele în gaura din piept şi m-am ridicat împleticit. Sîngele se scurgea cald în gîtul meu. M-am agăţat de marginea mesei cu

mîna liberă şi am privit înapoi spre poliţist. Îmi puteam simţi buzele desfăcîndu-se pe dinţii încleştaţi în ceva ce era mai mult un rînjet decît o grimasă.

– *Nu mă forţa s-o fac, Kovacs.*

M-am apropiat cu încă un pas de masă şi m-am aplecat peste ea sprijinindu-mă pe coapse, cu respiraţia şuierînd printre dinţi şi gîlgîindu-mi în gît. Smith & Wesson-ul strălucea ca aurul fals pe lemnul zgîriat. Afară în Reach energia explodă dintr-un orbital şi lumină bucătăria în tonuri de albastru. Puteam auzi chemarea maelstromului.

– *Am spus să nu...*

Am închis ochii şi am înhăţat pistolul de pe masă.

PARTEA 1

SOSIREA
DOWNLOADARE NEEDLECAST

Capitolul Unu

Să te întorci din morți poate fi dificil.

În Corpul Mesagerilor te învață să te eliberezi înainte de stocare. Să te cufunzi în neutralitate şi să pluteşti. Este prima lecție şi antrenorii ți-o sapă în tine din prima zi. Virginia Vidaura cea cu ochii duri, cu un trup de dansatoare echilibrat în interiorul echipamentului inform al Corpului păşind prin fața noastră în camera de inducție. *Nu vă faceți griji în nicio privință,* spunea ea, şi *veți fi pregătiți.* Zece ani mai tîrziu am întîlnit-o iar, în arestul din clădirea tribunalului New Kanagawa. Urma să fie condamnată între optzeci de ani şi un secol; jaf excesiv de armat şi victime organice. Ultimul lucru pe care mi l-a spus cînd au scos-o din celulă a fost: *Nu-ți fă griji puştiule, or să stocheze asta.* Apoi şi-a aplecat capul să-şi aprindă o țigară, a tras adînc fumul în plămînii pe care nu mai dădea doi bani şi a pornit pe coridor ca înspre o şedință plicticoasă. Din unghiul îngust pe care mi-l permitea uşa celulei, am urmărit mîndria din acel mers şi am şoptit în sinea mea cuvintele ca pe o mantra.

Nu-ți fă griji, or să stocheze asta. Era o superbă bucățică cu două tăişuri din înțelepciunea străzii, încrederea deprimată în eficiența sistemului penal, şi un indiciu despre starea mentală evazivă care este necesară ca să te strecori printre stîncile psihozei.

Indiferent ce simți, indiferent ce gîndeşti, indiferent ce eşti cînd ei te pun la stocare, acelaşi lucru vei fi şi cînd o să ieşi. Într-o stare de gravă anxietate, asta poate fi o problemă. Aşa că eliberează-te. Cufundă-te în neutralitate. Relaxează-te şi pluteşte. Dacă ai timp.

Am sărit zvîrcolindu-mă din container, cu o mînă lipită peste piept în căutarea rănilor, cealaltă agățîndu-se de o armă

inexistentă. Greutatea m-a izbit ca un ciocan şi m-am prăbuşit înapoi în gelul de flotaţie. Am dat din braţe, mi-am agăţat cu durere un cot de marginea containerului şi am horcăit. Picături de gel îmi intrau în gură şi mi se scurgeau pe gît. Am închis repede gura şi am apucat rama trapei, dar chestia aia era peste tot. În ochi, arzîndu-mi nasul şi gîtul, alunecoasă sub degete. Greutatea făcea că strînsoarea mea pe ramă să slăbească, apăsîndu-mă pe piept ca o manevră în gravitaţie sporită, împingîndu-mă înapoi în gel. Corpul mi se zbătu violent în legăturile containerului. Gel de flotaţie? *Mă înecam.*

Dintr-o dată, ceva mă apucă cu putere de braţ şi m-am pomenit săltat tuşind în poziţie şezînd. Cam în acelaşi timp, mi-am dat seama că nu aveam răni în piept, cineva mă ştergea brutal cu un prosop pe faţă şi puteam vedea. Am decis să amîn plăcerea asta pe mai tîrziu şi m-am concentrat asupra acţiunii de scoatere a conţinutului containerului din nasul şi gîtul meu. Aproape o jumătate de minut am rămas aşezat, cu capul în jos, scuipînd gelul şi încercînd să-mi dau seama de ce totul cîntărea atît de mult.

– Cam atît despre antrenament.

Era o voce aspră de bărbat, genul celor care stau de obicei prin jurul instituţiilor judiciare.

– Ce te-au învăţat la Mesageri, Kovacs?

Atunci m-am prins. Pe Lumea lui Harlan, Kovacs e un nume destul de comun. Toată lumea ştie cum se pronunţă. Tipul nu ştia. Vorbea forma extinsă de amanglică folosită pe Lume, dar, chiar admiţînd asta, el îmi pocise rău numele şi la sfîrşit pusese un „k” dur în loc de „ci”-ul slav.

Şi toate erau prea grele.

Înţelegerea străbătu percepţiile mele înceţoşate ca o cărămidă o farfurie de sticlă. Lumile exterioare.

Undeva pe parcurs îl luaseră pe Takeshi Kovacs (p.d.) şi-l transferaseră. Şi întrucît Lumea lui Harlan era singura biosferă locuibilă din sistemul Glimmer, asta însemna un domeniu stelar pînă...

Unde?

Am privit în sus. Tuburi de neon orbitoare încastrate într-un tavan de beton. Stăteam în capacul deschis al unui cilindru de metal mat, semănînd pentru toată lumea cu un aviator care uitase să se îmbrace înainte de a se urca la bordul aeroplanului său. Cilindrul era unul dintr-un şir de aproape douăzeci de cilindri lipiţi

de zid, opuse unei uşi grele de oţel care era închisă. Aerul era rece şi pereţii nevopsiţi. Ce-i al lor e-al lor, cel puţin pe Lumea lui Harlan camerele de reîntrupare sînt împodobite în culori pastelate şi asistenţii sînt drăguţi. La urma urmelor, se presupune că ţi-ai plătit datoriile faţă de societate. Minimul pe care pot să-l facă este să-ţi ofere un început însorit în noua ta viaţă.

Însorit nu făcea parte din vocabularul personajului din faţa mea. Înalt cam de doi metri, părea că şi-ar fi cîştigat pîinea luptînd cu panterele de mlaştină înainte să i se fi prezentat ocazia actualei cariere. Muşchii i se umflau pe piept, braţele arătau ca o armură iar capul de deasupra lor era tuns scurt, expunînd o cicatrice lungă ca o lovitură de trăsnet coborînd pînă la urechea stîngă. Purta o haină neagră largă cu epoleţi şi o dischetă cu un logo pe piept. Ochii i se potriveau cu haina şi mă priveau cu un calm rece. După ce mă ajutase să mă ridic făcuse un pas în spate dincolo de raza de acţiune a braţelor, ca după manual. Făcuse asta timp îndelungat.

Mi-am presat o nară şi am suflat gel din container prin cealaltă.

– Vrei să-mi spui unde mă aflu? Să-mi enumeri drepturile, sau ceva de genul ăsta?

– Kovacs, în clipa asta n-ai niciun drept.

Am ridicat ochii şi am văzut ce zîmbet feroce îşi cususe pe faţă. Am ridicat din umeri şi mi-am curăţat şi cealaltă nară.

– Vrei să-mi spui unde mă aflu?

El ezită o clipă, privi în sus la tavanul gol cu neoane de parcă el însuşi n-ar fi fost sigur de informaţie înainte de a o transmite mai departe, apoi repetă ridicarea mea din umeri.

– Sigur. De ce nu? Eşti în Bay City, amice, pe Pămînt! Grimasa unui zîmbet reveni: Căminul rasei umane. Bucură-te de şederea pe cea mai veche dintre lumile civilizate. Ta-dada-DA!

– Să nu renunţi la slujbă, i-am zis acru.

Doctoriţa mă conduse printr-un coridor lung şi alb a cărui podea purta semnele rîcîite de roţile de cauciuc ale tărgilor. Se mişca destul de repede iar eu trebuia să mă grăbesc să ţin pasul cu ea, aşa cum eram acoperit doar cu un prosop cenuşiu şi încă picurînd gel din container. Mă trata oarecum ca pe un bolnav, dar exista şi un subînţeles ostil dincolo de asta. Ducea un snop răsucit de documente sub braţ şi prin alte locuri. Mă întrebam cîte întrupări avea pe zi.

– Va trebui să te odihneşti cît mai mult în următoarele zile,

recită ea. S-ar putea să ai dureri minore, dar asta e ceva normal. Somnul va rezolva problema. Dacă ai vreo recurență...

– Ştiu. Am mai făcut asta.

Nu prea aveam chef de interacțiune umană. Tocmai mi-o amintisem pe Sarah.

Ne-am oprit în dreptul unei uşi care avea scris cuvîntul *duşuri* pe geamul mat. Doctorița m-a împins înăuntru şi a rămas o clipă privindu-mă.

– Am mai folosit şi înainte duşuri, am asigurat-o.

Ea aprobă din cap.

– Cînd termini, e un lift la capătul coridorului. Zona de evacuare e la etajul următor. Aă... poliția aşteaptă să vorbească cu tine.

Manualul spune că trebuie să-i fereşti de şocuri puternice pe cei nou întrupați, dar probabil că ea citise dosarul meu şi nu considera întîlnirea cu poliția un eveniment prea deosebit pentru stilul meu de viață. Eu tindeam să simt cam acelaşi lucru.

– Ce vor?

– Nu mi-au împărtăşit asta. Cuvintele indicau o urmă de frustrare pe care n-ar fi trebuit să mă lase s-o văd: Probabil reputația ta ți-a luat-o înainte.

– Poate că da.

Dintr-un impuls, mi-am mişcat noua față într-un surîs:

– Doctore, n-am mai fost niciodată aici. Pe Pămînt, adică. N-am mai avut de-a face cu poliția voastră. Ar trebui să fiu îngrijorat?

Ea se uită la mine, şi am văzut cum i se ridică în ochi amestecul de teamă, mirare şi dispreț al unui reformator uman care eşuase.

– Cu cineva ca tine, reuşi să spună în cele din urmă, aş fi crezut că ei sînt cei care ar trebui să fie îngrijorați.

– Mda, aşa-i, am zis încet.

Ezită, apoi făcu semn cu mîna.

– E o oglindă în vestiar, spuse, şi plecă.

Am aruncat o privire spre camera indicată de ea, nu tocmai sigur că eram pregătit pentru oglindă.

Sub duş am fluierat tare şi afon şi m-am frecat cu săpunul şi cu mîna pe noul meu corp. Trupul meu avea vreo patruzeci de ani. Protectorat standard, cu constituție de înotător şi ceva care părea reflexe militare fixate în sistemul său nervos. Cel mai probabil upgradare neurochimică. Avusesem şi eu aşa ceva, cîndva. Exista o restrîngere în plămîni care sugera obişnuința cu nicotină şi nişte

cicatrici minunate pe antebraț, dar în afară de asta nu era nimic de care să mă plîng. Micile dureri şi bube apar mai tîrziu şi dacă eşti înțelept poți trăi cu ele. Fiecare trup are o istorie. Dacă genul ăsta de lucruri te deranjează, te aşezi la coadă la Syntheta sau Fabrikon. Avusesem partea mea de trupuri sintetice; le folosesc destul de des pentru cei eliberați condiționat pentru audieri. E ieftin, dar seamănă prea mult cu a locui singur într-o casă expusă vînturilor, şi niciodată nu par să nimerească corect circuitele mirosurilor. Tot ceea ce mănînci sfîrşeşte prin a avea un gust de rumeguş condimentat.

În vestiarul cubic am găsit un costum de vară frumos împăturit pe o bancă, şi oglinda încastrată într-un perete. Deasupra grămezii de haine se afla un ceas simplu de metal, iar sub ceas un plic alb cu numele meu scris clar pe el. Am respirat adînc şi m-am dus să înfrunt oglinda.

Asta e întotdeauna partea cea mai dificilă. Fac asta de aproape douăzeci de ani, şi încă mă irită să mă uit într-o oglindă şi să văd acolo un străin holbîndu-se înapoi la mine. E ca o imagine scoasă din adîncurile unei autostereograme. În primele cîteva momente vezi doar cum cineva te priveşte printr-o fereastră. Apoi, ca într-o modificare a focalizării, te simți plutind repede în spatele măştii şi aderînd pe interior cu un şoc aproape tactil. E ca şi cum cineva ar tăia un cordon ombilical, numai că, în loc să separe două persoane, diferența dintre ele a fost cea care a avut de suferit şi acum te uiți la reflectarea ta în oglindă.

Am stat acolo şi m-am frecat cu prosopul, obişnuindu-mă cu figura. Era în general caucaziană, ceea ce reprezenta o deosebire față de mine, şi mi-a făcut impresia covîrşitoare că dacă exista o linie a efortului minim în viață, fața asta nu o urmase niciodată. Chiar cu paloarea caracteristică a timpului îndelungat de stat în container, trăsăturile din oglindă reuşeau să pară bătute de vremuri. Avea riduri peste tot. Părul țepos era negru cu urme de cenuşiu. Ochii aveau o nuanță oarecum albastră, şi sub cel stîng avea o cicatrice uşoară. Am ridicat antebrațul stîng şi m-am uitat la povestea înscrisă acolo, întrebîndu-mă dacă cele două au vreo legătură.

Plicul de sub ceas conținea o singură foaie de hîrtie scrisă. Printată. Semnată de mînă. Foarte bizar.

Ei bine, acum eşti pe Pămînt. Cea mai veche dintre lumile civilizate. Am ridicat din umeri şi am parcurs scrisoarea, apoi m-am îmbrăcat şi am băgat-o în buzunarul hainei de la noul meu

costum. Cu o ultimă privire în oglindă, mi-am încheiat noul ceas şi am ieşit să mă întîlnesc cu poliția.

Era patru şi cincisprezece, ora locală.

Doctorița mă aştepta, aşezată în spatele unui birou de recepție lung şi curbat şi completînd un formular pe un monitor. Un bărbat slab, sever şi îmbrăcat în negru stătea lîngă umărul ei. Nu mai era nimeni altcineva în încăpere.

Am privit în jur, apoi am revenit la omul în costum.

– Eşti de la poliție?

– Afară – făcu un gest spre uşă. Aici nu e jurisdicția lor. Au nevoie de o aprobare specială ca să intre. Avem propria noastră securitate.

– Iar dumneavoastră?

Se uită la mine cu acelaşi amestec de sentimente cu care mă izbise doctorița la etajul de jos.

– Administratorul Sullivan, director executiv al Bay City Central, instituția pe care o părăseşti acum.

– Nu păreți prea încîntați să mă pierdeți.

Sullivan mă fixă.

– Eşti recidivist, Kovacs. N-am înțeles niciodată de ce se iroseşte carne şi sînge bun pentru oameni ca tine.

Am atins scrisoarea din buzunarul de la piept.

– Norocul meu că domnul Bancroft nu e de acord cu dumneavoastră. Trebuie să trimită o limuzină să mă ia. Şi asta e tot afară?

– Nu m-am uitat.

Undeva pe tejghea sună un clopoțel de protocol. Doctorița terminase introducerea datelor. Rupse hîrtia listată, o semnă în cîteva locuri şi i-o trecu lui Sullivan. Directorul se aplecă asupra foii, analizînd-o cu ochii îngustați înainte de a-şi mîzgăli propria-i semnătură, apoi îmi întinse mie copia.

– Takeshi Lev Kovacs, spuse, pronunțîndu-mi numele greşit în acelaşi mod ca temnicerul din camera containerelor. În numele autorității Acordului de Justiție al ONU, te eliberez în grija lui Laurens J. Bancroft, pentru o perioadă de nu mai mult de şase săptămîni, la sfîrşitul căreia eliberarea ta condiționată va fi reevaluată. Te rog să semnezi aici.

Am luat pixul şi mi-am scris numele cu scrisul de mînă al altcuiva alături de degetul directorului. Sullivan separă foaia de sus de cea de dedesubt şi mi-o înmînează pe cea roz. Doctorița

ridică o a doua foaie iar Sullivan o luă.

– Aceasta este declarația doctorului prin care se certifică faptul că Takeshi Kovacs (p.d.) a fost primit intact din partea Administrației Judiciare de pe Lumea lui Harlan, şi ca urmare reîntrupat în acest corp. Cu mărturia mea, şi sub monitorizarea unui circuit închis. Este ataşată o dischetă cu copia detaliilor transmisiunii şi datele containerului. Te rog semnează declarația.

Am ridicat privirea şi am căutat în zadar un semn al vreunei camere de filmat. N-avea niciun rost să mă cert. Mi-am mîzgălit noua semnătură a doua oară.

– Asta e o copie a contractului de închiriere la care te angajezi. Te rog să-l citeşti cu atenție. Nerespectarea oricăruia dintre articolele sale poate duce la reîntoarcerea ta imediată în stocare pînă la completarea sentinței fie aici, fie într-o altă instituție la alegerea Administrației. Înțelegi condițiile şi eşti de acord să te supui lor?

Am luat foaia de hîrtie şi am citit-o rapid. Era o chestie standard. Versiunea modificată a contractului de eliberare condiționată pe care îl mai semnasem de o duzină de ori pe Lumea lui Harlan. Limbajul era puțin mai țeapăn, dar conținutul era la fel. Cu alte cuvinte o porcărie. Am semnat fără să clipesc.

– Bine atunci.

Sullivan părea să-şi fi pierdut o parte din duritate.

– Eşti un om norocos, Kovacs. Nu irosi oportunitatea asta.

Oare nu obosesc niciodată să tot spună acelaşi lucru?

Mi-am împăturit hîrtiile fără să scot o vorbă şi le-am îndesat în buzunar alături de scrisoare. Mă întorceam să plec cînd doctorița se ridică şi îmi întinse un card mic alb.

– Domnule Kovacs.

M-am oprit.

– N-ar trebui să apară probleme majore de adaptare, zise ea. E un corp sănătos, iar tu eşti obişnuit. Dacă *apare* ceva important, sună la numărul ăsta.

Am întins o mînă şi am apucat micul card dreptunghiular cu o precizie mecanică pe care n-o observasem pînă atunci.

Neurachem-ul se trezea. Mîna mea strecură cardul în acelaşi buzunar cu restul documentelor, şi dus am fost, traversînd recepția şi împingînd uşile fără un cuvînt. Poate nepoliticos, dar nu m-am gîndit că cineva din acea clădire mi-ar fi cîştigat recunoştința.

Eşti un om norocos, Kovacs. Sigur că da. La o sută optzeci de

ani lumină de casă, purtînd corpul altcuiva pe baza unui contract de şase săptămîni. Adus aici ca să fac o treabă de care poliția locală nu s-ar atinge cu bastoanele lor de cauciuc. Dacă greşesc mă întorc la depozitare. Mă simțeam atît de norocos că-mi venea să cînt în timp ce ieşeam pe uşă.

Capitolul Doi

Salonul exterior era uriaş, şi orice, numai pustiu nu. Nu prea semăna cu terminalul feroviar Millsport de acasă. Sub un acoperiş înclinat din panouri transparente lungi, pardoseala de sticlă topită lucea chihlimbariu în soarele de după-amiază. Cîțiva copii se jucau cu uşile automate de la ieşire, şi un robot de curățenie solitar adulmeca în umbra unui perete. Nimic altceva nu se mişca. Părăsiți pe băncile lucioase de lemn vechi, oameni dispersați aşteptau în linişte ca prietenii sau rudele să-şi facă apariția din exilul lor de carbon modificat.

Download Central.

Oamenii ăştia nu şi i-ar fi recunoscut pe cei dragi în noile lor trupuri; recunoaşterea este rezervată celor care se întorc acasă, iar pentru cei care îi aşteaptă anticiparea reuniunii este temperată de o teamă rece în privința feței şi trupului pe care ar putea fi nevoiți să învețe să le iubească. Sau poate că sînt la cîteva generații distanță, aşteptînd rude care acum nu mai înseamnă pentru ei decît o vagă amintire din copilărie sau o legendă de familie. Am cunoscut un tip în Corp, Murakami, care aştepta eliberarea unui străbunic pus la stocare cu peste un secol în urmă. S-a dus la Newpest cu un litru de whisky şi o tentativă de cadou de bun-venit acasă. Crescuse cu poveşti despre străbunicul lui din containerele din Kanagawa. Tipul fusese pus la păstrare înainte chiar ca Murakami să se fi născut.

Mi-am zărit comitetul de recepție cînd am coborît treptele spre partea principală a sălii. Trei siluete înalte erau adunate în jurul uneia dintre bănci, foindu-se neliniştite în razele piezişe ale amurgului şi formînd vîrtejuri în firicelele de praf care pluteau acolo. O a patra figură stătea pe bancă, cu brațele încrucişate şi picioarele întinse. Toți patru purtau ochelari de soare reflectorizanți care, de la distanță, le transformau fețele în măşti identice.

Deja fiind pe traiectorie spre uşă, nu am făcut nicio încercare de a mă îndrepta în direcţia lor şi probabil ei au observat asta abia cînd mă aflam la mijlocul holului. Doi dintre ei s-au deplasat să mă intercepteze cu calmul lejer al felinelor mari care se hrăniseră recent. Mătăhăloşi şi cu înfăţişări dure, cu coame stacojii de mohican corect pieptănate, îmi tăiară calea la cîţiva metri în faţă, forţîndu-mă fie să mă opresc fie să îi ocolesc brusc. M-am oprit. Să fii nou venit şi nou întrupat nu e starea potrivită dacă ai de gînd să enervezi poliţia locală. Am încercat cel de-al doilea zîmbet al zilei.

– Pot să fac ceva pentru voi?

Cel mai în vîrstă dintre ei flutură neglijent o insignă în direcţia mea, apoi o puse deoparte de parcă s-ar fi putut cocli în aer deschis.

– Poliţia Bay City. Locotenentul vrea să-ţi vorbească.

Propoziţia suna ca muşcată, de parcă s-ar fi opus necesităţii de a-i adăuga un epitet la final. M-am străduit să arăt ca şi cum m-aş fi gîndit serios dacă să merg sau nu cu ei, dar eram în mîinile lor iar ei ştiau asta. La o oră după ce ai ieşit din container nu cunoşti prea multe despre noul tău corp ca să te bagi cu el într-o încăierare. Am alungat imaginile cu moartea lui Sarah şi m-am lăsat condus la poliţistul aşezat.

Locotenentul era o femeie de vreo treizeci de ani. Sub discurile aurii ale ochelarilor ei avea pometi proveniţi de la un străbun amerindian şi o gură larg tăiată care actualmente forma o linie sardonică. Ochelarii de soare erau înghesuiţi pe un nas cu care ai fi putut deschide conserve. Părul scurt, dezordonat, îi încadra întreaga faţă, lipit în ţepi pe frunte. Se înfăşurase într-o jachetă de luptă supradimensionată dar picioarele lungi încălţate în negru care ieşeau de sub marginea sa inferioară dădeau un indiciu clar despre trupul mic din interior. Privi în sus spre mine cu braţele încrucişate peste piept aproape un minut înainte ca cineva să vorbească.

– Kovacs, aşa-i?

– Da.

– Takeshi Kovacs? – pronunţia ei era perfectă. De pe Lumea lui Harlan? Millsport via instituţia de stocare Kanagawa?

– Ştii ce, o să te întrerup cînd o să greşeşti ceva.

Urmă o pauză lungă, cu lentile de oglindă. Locotenentul se desfăşură treptat şi îşi examină laterala unei palme.

– Ai licenţă pentru simţul umorului, Kovacs?

– Îmi pare rău. Am lăsat-o acasă.

– Şi ce te aduce pe Pământ?

Am gesticulat nerăbdător.

– Ştiţi deja toate astea, altfel n-aţi fi aici. Ai ceva să-mi spui, sau i-ai luat pe puştii ăştia cu tine numai în scopuri educative?

Am simţit o mînă strîngîndu-mă de partea de sus a braţului şi m-am încordat. Locotenentul făcu o mişcare abia perceptibilă cu capul şi poliţistul din spatele meu îmi dădu drumul.

– Linişteşte-te, Kovacs. Făceam doar conversaţie. Mda, ştiu că Laurens Bancroft te-a adus. De fapt, mă aflu aici ca să te conduc la reşedinţa Bancroft.

Se aplecă brusc în faţă şi se ridică. În picioare era aproape la fel de înaltă ca noul meu trup.

– Sînt Kristin Ortega, Divizia Vătămări Organice. Bancroft a fost cazul meu.

– A fost?

Aprobă.

– Cazul e închis, Kovacs.

– E un avertisment?

– Nu, astea sînt faptele. Sinucidere clară.

– Bancroft nu părea să gîndească aşa. Pretinde că a fost ucis.

– Mda, aşa am auzit şi eu, zise Ortega ridicînd din umeri. Mă rog, e dreptul lui. Bănuiesc că trebuie să fie dificil pentru un astfel de om să accepte că pur şi simplu şi-a zburat creierii.

– Ce fel de om?

– Ei haide... Se opri şi îmi zîmbi uşor: îmi pare rău, uit mereu.

– Ce uiţi?

O altă pauză, dar de data asta Kristin Ortega păru să fie descumpănită pentru prima dată în scurta noastră întîlnire. Ezitarea îi estompa tonul atunci cînd vorbi din nou.

– Tu nu eşti de aici.

– Deci?

– Oricine de pe aici ar şti ce fel de om era Laurens Bancroft. Asta-i tot.

Fascinat de motivele pentru care cineva ar minţi atît de prosteşte un străin, am încercat s-o readuc la cazul ei.

– Un om bogat, m-am hazardat. Un om puternic.

Zîmbi subţire.

– O să vezi. Acum, vrei să te conducem sau nu?

Scrisoarea din buzunarul meu spunea că un şofer va aştepta în afara terminalului ca să mă ia. Bancroft nu menţionase deloc poliţia. Am ridicat din umeri.

– Niciodată n-am refuzat o călătorie pe gratis.

– Bun. Atunci mergem?

Mă flancară pînă la uşă şi ieşiră primii ca nişte bodyguarzi, cu capetele aplecate pe spate şi ochii acoperiţi de lentile, scanînd. Ortega şi cu mine am trecut împreună prin uşi şi căldura luminii soarelui m-a izbit în faţă. Mi-am strîns ochii cei noi contra strălucirii şi am observat clădiri lipsite de graţie în spatele unor garduri adevărate de sîrmă ghimpată de cealaltă parte a unei piste de aterizare prost întreţinute. Sterile, albicioase, foarte posibil structuri originale pre-milenare. Între ciudatele ziduri monocrome am putut vedea secţiuni dintr-un pod cenuşiu de fier care se arcuia pentru a ateriza undeva într-un loc ascuns vederii. O colecţie la fel de lipsită de strălucire de nave aeriene şi terestre zăcea în şiruri nu tocmai drepte. Vîntul bătea în rafale puternice şi am prins mirosul slab al florilor sălbatice care creşteau prin crăpăturile pistei. În depărtare se auzea zumzetul familiar al traficului, dar toate celelalte păreau nişte piese de muzeu.

– ... şi vă spun că nu este decît *un singur* judecător! Să nu-i credeţi pe oamenii de ştiinţă cînd vă spun...

Cîrîitul amplificatoarelor prost îngrijite ne lovi pe cînd coboram scările de la ieşire. Am aruncat o privire peste zona de aterizare şi am văzut o mulţime adunată în jurul unui bărbat îmbrăcat în negru suit pe o ladă. Pancarte holografice fluturau eratic prin aer deasupra capetelor auditoriului. NU REZOLUŢIEI 653!! NUMAI *DUMNEZEU* POATE REÎNVIA MORŢII!! T.P.D. = M.O.A.R.T.E. Urale se revărsară din difuzoare.

– Ce-i asta?

– Catolicii, zise Ortega arcuindu-şi buzele. O sectă religioasă de pe vremuri.

– Da? N-am auzit niciodată de ei.

– Nu. N-aveai cum. Ei nu cred că poţi digitaliza o fiinţă umană fără să-i pierzi sufletul.

– Înseamnă că nu e o credinţă prea răspîndită.

– Doar pe Pămînt, zise ea acru. Cred că Vaticanul – asta-i biserica lor centrală – a finanţat cîteva crio-nave către Starfall şi Latimer...

– Am fost pe Latimer, şi n-am dat peste aşa ceva.

– Navele au plecat abia la sfîrşitul secolului, Kovacs. Nu vor ajunge acolo decît peste cîteva decenii.

Am ocolit adunarea, şi o femeie tînără cu părul pieptănat sever peste cap îmi întinse un fluturaş de hîrtie. Gestul fu atît de brusc

încît declanşă reflexele tulburate ale trupului meu şi am făcut o mişcare de blocaj înainte de a-mi recăpăta controlul. Cu ochii reci, femeia rămase cu fluturaşul întins şi eu îl luai cu un zîmbet împăciuitor.

– N-au dreptul, zise femeia.

– Of, eu sînt de acord...

– Numai Domnul Dumnezeul nostru ne poate salva sufletul.

– Eu...

Dar de data asta Kristin Ortega mă trăgea cu fermitate de acolo, cu o mînă pe braţul meu, într-un mod care sugera mult antrenament. Am scuturat-o politicos dar la fel de ferm.

– Ne grăbim cumva?

– Cred că amîndoi avem lucruri mai bune de făcut, da, zise ea, cu buzele strînse, privind în spate la colegii ei care încercau şi ei să evite fluturaşii.

– Poate voiam să vorbesc cu ea.

– Da? Mie mi s-a părut că vrei să-i tai gîtul.

– Trupul e de vină. Cred că a avut o condiţionare neurachem pe vremuri, iar ea a declanşat-o. Ştii, majoritatea oamenilor dorm cîteva ore după downloadare. Sînt cam tensionat.

M-am holbat la fluturaşul din mîinile mele. OARE O MAŞINĂ ÎŢI POATE SALVA SUFLETUL? mă întreba el retoric. Cuvîntul „maşină" fusese tipărit cu caractere făcute să semene cu un display arhaic de computer. „Sufletul" era cu litere stereografice curgătoare care dansau pe toată pagina. Am întors pagina după răspuns. NU!!!!!

– Deci suspensia criogenică e OK, dar transferul digitalizat de persoane nu e. Interesant.

Am privit în urmă la pancartele sclipitoare, gînditor.

– Ce e Rezoluţia 653?

– E un caz supus Curţii ONU, zise Ortega scurt. Biroul public al Procurorului Bay City vrea să citeze o catolică stocată. Martor principal. Vaticanul spune că ea este deja moartă şi în mîinile Domnului. Numesc asta blasfemie.

– Înţeleg. Deci loialitatea voastră e destul de unitară pe aici.

Se opri şi se întoarse cu faţa spre mine.

– Kovacs, eu îi urăsc pe ciudaţii ăştia blestemaţi. Ne-au asuprit în cea mai mare parte a ultimelor două milenii şi jumătate. Au fost responsabili de mai multă suferinţă decît orice altă organizaţie din istorie. Să ştii că nu-i lasă pe adepţii lor nici măcar să practice *controlul naşterilor,* pentru numele lui Dumnezeu, şi s-au opus

oricărui progres medical important în ultimele cinci secole. Practic, singurul lucru care poate fi spus în favoarea lor este că t.p.d. i-a împiedicat să se răspîndească în restul omenirii.

Maşina mea s-a dovedit a fi o Lockheed-Mitoma rablagită dar fără îndoială rapidă, decorată în ceea ce probabil erau culorile poliţiei. Mai zburasem cu Lock-Mit pe Sharya, dar erau în totalitate de un negru reflectînd radarele. Dungile alb-roşii de pe acesta păreau, prin comparaţie, ţipătoare. Un pilot cu ochelari de soare ca să se potrivească cu restul micii bande a lui Ortega stătea nemişcat în cockpit. Trapa din burta navei era deja deschisă. Ortega lovi în rama trapei cînd urcarăm la bord şi turbinele se treziră la viaţă cu un sunet ca o şoaptă.

L-am ajutat pe unul dintre mohicani să închidă trapa, m-am echilibrat în mişcarea navei şi mi-am croit drum spre un loc lîngă fereastră. Pe cînd ne ridicam în spirală, am întins gîtul ca să continui să urmăresc mulţimea de dedesubt. Transportorul se îndreptă cam la o sută de metri înălţime şi îşi coborî uşor nasul. M-am cufundat iar în braţele fotoliului automodelant şi am descoperit-o pe Ortega privindu-mă.

– Încă eşti curios, ei? făcu ea.

– Mă simt ca un turist. Îmi răspunzi la o întrebare?

– Dacă pot.

– Dacă tipii ăştia nu practică controlul naşterilor, trebuie să fie îngrozitor de mulţi. Iar Pămîntul nu prea roieşte de activitate zilele astea, aşa că... De ce nu sînt ei la conducere?

Ortega şi oamenii ei schimbară o serie de zîmbete răutăcioase.

– Stocarea, spuse mohicanul din stînga mea.

M-am pălmuit peste ceafă, apoi m-am întrebat dacă gestul se foloseşte şi aici. La urma urmelor este localizarea standard pentru un cip cortical, totuşi capriciile culturale nu funcţionează întotdeauna aşa.

– Stocarea. Sigur că da. Am privit în jur la chipurile lor: Nu există dispense speciale pentru ei?

– Nu.

Dintr-un motiv oarecare, acest mic schimb de cuvinte păru să ne apropie. Se relaxară. Acelaşi mohican continuă cu amănuntele:

– Zece ani sau trei luni, pentru ei e acelaşi lucru. De fiecare dată e o condamnare la moarte. Nu ies niciodată din stocare. Drăguţ, nu?

Am aprobat din cap.

– Foarte curat. Ce se întîmplă cu trupurile?

Bărbatul din fața mea flutură din mînă.

– Vîndute, ciopîrțite pentru transplanturi. Depinde de familie.

M-am răsucit şi am privit pe fereastră.

– Vreo problemă, Kovacs?

Am fixat-o pe Ortega cu un surîs proaspăt atîrnat pe față. Simțeam că încep să mă pricep destul de bine.

– Nu, nu. Doar mă gîndeam. E o planetă diferită.

Asta îi făcu să slăbească controlul.

Casa Solară
2 Octombrie

Takeshi-san,

Cînd vei primi scrisoarea asta, fără îndoială vei fi oarecum nedumerit. Sincer, îmi cer scuze pentru asta, dar am fost asigurat că antrenamentul pe care l-ai făcut în Corpul Mesagerilor ar trebui să te ajute să faci faţă situaţiei. De asemenea, te asigur că nu te-aş fi supus unor astfel de încercări dacă propria mea situaţie nu ar fi fost disperată.

Numele meu este Laurens Bancroft. Pentru tine, care vii din colonii, asta poate să nu însemne prea mult. E de ajuns să spun că sînt un om bogat şi puternic aici pe Pămînt şi, prin urmare, mi-am făcut mulţi duşmani. Acum şase săptămîni am fost ucis, un act pe care poliţia, din propriile sale motive, a ales să-l considere sinucidere. Întrucît ucigaşul a eşuat în cele din urmă, pot doar să presupun că va încerca din nou şi, avînd în vedere atitudinea poliţiei, ar putea foarte bine să reuşească.

Categoric o să te întrebi ce au toate astea de-a face cu tine şi de ce ai fost tîrît afară din stocare la o sută optzeci de ani lumină ca să te ocupi de o problemă locală precum aceasta. Am fost sfătuit de avocaţii mei să-mi păstrez un detectiv particular, dar dată fiind importanţa mea în comunitatea globală, nu pot avea încredere în niciunul pe care să-l pot angaja pe plan local. Numele tău mi-a fost dat de Reileen Kawahara, pentru care am înţeles că ai lucrat acum opt ani pe New Beijing. Corpul Mesagerilor a reuşit să te localizeze la Kanagawa la două zile de la cererea mea, deşi în vederea eliberării tale şi a activităţilor ulterioare nu mi-au putut oferi nicio promisiune sau garanţie operaţională. Am dedus de aici că eşti independent.

Condiţiile în care ai fost eliberat sînt următoarele: Ai contract să lucrezi pentru mine o perioadă de şase săptămîni cu opţiunea din partea mea de a reînnoi acest termen dacă va fi necesar. În acest timp eu voi fi responsabil de toate cheltuielile rezonabile cerute de anchetă. În plus, voi acoperi costul închirierii trupului pe toată această perioadă. În cazul în care vei încheia ancheta cu succes, restul sentinţei tale de stocare la Kanagawa – o sută şaptesprezece ani şi patru luni – va fi anulat şi vei fi re-transferat pe Lumea lui Harlan pentru eliberarea imediată într-un trup la alegerea ta. Ca alternativă, mă pot angaja să plătesc restul ipotecii pentru trupul tău actual aici pe Pămînt şi poţi deveni cetăţean naturalizat al ONU. În ambele cazuri, vei primi suma de o sută de mii de dolari ONU, sau

echivalentul acesteia.

Consider aceste condiții generoase, dar mai trebuie să adaug că nu sînt un om cu care să te joci. În eventualitatea că ancheta dumitale eşuează şi eu sînt ucis, sau că tu încerci în orice fel să evadezi sau să ocoleşti termenii contractului, închirierea trupului se va încheia imediat iar tu vei fi repus la stocare pentru a-ți completa sentința aici pe Pămînt. Orice alte pedepse legale pe care le atragi se vor adăuga acestei sentințe. Dacă alegi de la început să nu accepți contractul meu, de asemenea vei fi imediat repus la stocare, deşi, în acest caz, nu mă pot angaja să te retransfer pe Lumea lui Harlan.

Am speranța că vei vedea acest aranjament ca pe o oportunitate şi vei accepta să lucrezi pentru mine. Anticipînd acest lucru, trimit un şofer să te ia de la instituția de depozitare. Numele lui este Curtis şi este unul dintre angajații mei cei mai de încredere. Te va aştepta în hol.

Aştept să ne întîlnim la Casa Solară.

Al tău sincer,
Laurens J. Bancroft

Capitolul Trei

Casa Solară era corect numită astfel. Din Bay City zburasem spre sud de-a lungul coastei aproape o jumătate de oră înainte ca schimbarea în zgomotul motoarelor să mă avertizeze că ne apropiam de destinație. Deja lumina care venea prin ferestrele din partea dreaptă devenise de un auriu cald odată cu declinul soarelui spre mare. Am aruncat o privire afară cînd începeam să coborîm şi am văzut cum valurile de dedesubt păreau de aramă topită iar aerul de chihlimbar limpede. Parcă aterizam într-un borcan cu miere.

Transportorul alunecă într-o parte şi se înclină, oferindu-mi o privelişte a domeniului Bancroft. Ieşea din mare în nuanțe bine definite de verde şi nisip în jurul unui conac imens cu acoperiş de țigle, suficient de mare să găzduiască o mică armată. Pereții erau albi, acoperişul de culoarea coralului iar armata, dacă exista, nu se vedea. Orice sisteme de securitate ar fi avut instalate Bancroft, erau foarte discrete. Cînd am coborît mai mult am distins aburul vag al unui gard electric de-a lungul unei margini a terenului. Abia dacă distorsiona vederea din casă. Drăguț.

La mai puţin de zece metri deasupra unui gazon imaculat pilotul apăsă pe frînă cu ceva ce semăna cu o violenţă inutilă. Transportorul se cutremură de la un capăt la altul şi căzu greu printre nori zburători de turf.

I-am aruncat lui Ortega o privire de reproş pe care ea o ignoră. Deschise trapa şi coborî. După o clipă, m-am alăturat ei pe gazonul stricat. Împingînd iarba ruptă cu vîrful unui pantof, am strigat prin zgomotul turbinelor:

– Ce-a fost asta? Sînteţi supăraţi pe Bancroft fiindcă nu crede în propria-i sinucidere?

– Nu.

Ortega analiza casa din faţa noastră de parcă s-ar fi gîndit să se mute acolo.

– Nu, nu de asta sîntem supăraţi pe domnul Bancroft.

– Ai vrea să-mi spui de ce?

– Tu eşti detectivul.

O femeie tînără apăru dintr-o parte a casei, cu o rachetă de tenis în mînă, şi traversă pajiştea către noi. Cînd ajunse la vreo douăzeci de metri se opri, puse racheta sub braţ şi îşi împreună mîinile la gură.

– Tu eşti Kovacs?

Era frumoasă la fel ca soarele, marea şi nisipul iar şortul şi tricoul mulat pe care le purta conduceau spre un efect maxim. Părul auriu îi atingea umerii cînd se mişca iar strigătul lăsă să se întrevadă nişte dinţi albi ca laptele. Purta banderole pe frunte şi la încheieturile mîinilor, şi după picăturile de transpiraţie de deasupra sprîncenelor nu erau doar pentru spectacol. Muşchii picioarelor erau bine reliefaţi şi nişte bicepşi substanţiali ieşeau în evidenţă cînd îşi ridica braţele. Sînii exuberanţi întindeau materialul tricoului. M-am întrebat dacă trupul era al ei.

– Da, am strigat drept răspuns. Takeshi Kovacs. Am fost eliberat în după-amiaza asta.

– Trebuia să fii aşteptat la instituţia de stocare.

Suna ca o acuzaţie. Am întins braţele în lături.

– Ei bine, am fost.

– Nu de *poliţie.* Înaintă, cu ochii mai mult la Ortega: Tu. Te cunosc.

– Locotenent Ortega, zise ea, de parcă era la o petrecere în aer liber. Bay City, Divizia Vătămări Organice.

– Da. Acum îmi amintesc. Tonul era vizibil ostil: Presupun că voi aţi aranjat ca şoferul nostru să fie oprit pentru o acuzaţie

inventată privind emisiile.

– Nu, trebuie să fi fost Controlul Traficului, doamnă, zise poliţista politicos. Divizia aceea nu este în jurisdicţia mea.

Femeia din faţa noastră pufni dispreţuitor.

– O, sînt sigură că nu, locotenente. Şi sînt sigură şi că niciunul dintre prietenii tăi nu lucrează acolo. Vocea deveni afectă: O să-l scoatem de acolo înainte de apusul soarelui, să ştii.

Am privit într-o parte ca să văd reacţia lui Ortega, dar nu avu niciuna. Profilul de vultur rămase indiferent. Eu eram în cea mai mare parte preocupat de dispreţul celeilalte femei. Era o expresie urîtă, şi una care ar fi trebuit să aparţină unei feţe mai bătrîne.

Ascunşi de casă mai erau doi bărbaţi înalţi cu arme atîrnate pe umeri. Stătuseră sub streşini supraveghindu-ne încă de cînd sosisem, dar acum ieşiseră agale din umbră şi începuseră să se îndrepte în direcţia noastră. După uşoara mărire a ochilor tinerei am presupus că îi chemase printr-un microfon intern. Ingenios. Pe Lumea lui Harlan oamenii încă mai aveau puţină aversiune privind înghesuirea de echipamente hardware în ei înşişi, dar se pare că pe Pămînt lucrurile stăteau în mod diferit.

– Nu eşti binevenită aici, locotenente, zise femeia cu un glas îngheţat.

– Tocmai plecam, doamnă, replică Ortega apăsat.

Mă bătu pe neaşteptate pe umăr şi se îndreptă înapoi spre transportor cu pas lejer. La jumătatea drumului se opri deodată şi se întoarse.

– Uite, Kovacs. Aproape uitasem. O să ai nevoie de astea.

Căută în buzunarul de la piept şi-mi aruncă un pachet mic. L-am prins din reflex şi am privit în jos. Ţigări.

– Ne mai vedem.

Sări la bordul transportorului şi trînti trapa. Prin fereastră am văzut-o uitîndu-se la mine. Transportorul se ridică cu forţa maximă de respingere, pulverizînd pămîntul de dedesubt şi trasînd o brazdă pe pajişte în timp ce se întorcea spre vest către ocean. Am privit amîndoi cum dispare.

– Fermecător, zise femeia de lîngă mine, mai mult pentru sine.

– Doamna Bancroft?

Ea se întoarse. După expresia de pe chipul ei nici eu nu eram mai binevenit aici decît fusese Ortega. Văzuse gestul de camaraderie al locotenentului şi buzele i se strîmbaseră dezaprobator.

– Soţul meu a trimis o maşină după tine, domnule Kovacs. De

ce nu ai aşteptat-o?

Am scos scrisoarea lui Bancroft.

– Aici spune că maşina o să mă aştepte. Nu a făcut-o.

Încercă să-mi ia scrisoarea dar am ridicat-o ca să n-o ajungă. Stătea cu faţa la mine, roşie la faţă, cu sînii ridicîndu-se şi coborînd zăpăcitor. Cînd bagă un trup într-un container, acesta continuă să producă hormoni cam la fel ca şi cînd ar fi adormit. Am devenit brusc conştient că mi se întărise ca un furtun de pompieri.

– Trebuia să fi aşteptat.

Lumea lui Harlan, mi-am amintit de undeva, are o gravitaţie de circa 0,8 *g.* Dintr-odată m-am simţit din nou teribil de greu. Am expirat puternic.

– Doamnă Bancroft, dacă aş fi aşteptat, aş mai fi şi acum acolo. Putem intra în casă?

Ochii i se lărgiră puţin, şi deodată am văzut în ei cît de bătrînă era în realitate. Apoi ea îşi coborî privirea şi încercă să se liniştească. Cînd vorbi din nou, vocea i se îmblînzise.

– Îmi pare rău, domnule Kovacs. Am uitat de bunele maniere. Poliţia, după cum vezi, nu a fost înţelegătoare. A fost foarte supărător, şi sîntem cu toţii cam încordaţi. Dacă-ţi poţi imagina...

– Nu e nevoie să-mi explicaţi.

– Dar îmi pare foarte rău. De obicei nu sînt aşa. Niciunul dintre noi nu e.

Făcu semn cu mîna în jur ca şi cum ar fi vrut să spună că cei doi paznici înarmaţi din spatele ei în mod normal ar fi purtat ghirlande de flori.

– Te rog să-mi accepţi scuzele.

– Desigur.

– Soţul meu te aşteaptă pe veranda dinspre mare. Te conduc imediat la el.

Interiorul casei era luminos şi aerisit. O cameristă ne întîmpină în uşa verandei şi îi luă racheta doamnei Bancroft fără un cuvînt. Am străbătut un hol de marmură pe ai cărui pereţi atîrnau opere de artă care, pentru ochii mei ignoranţi, arătau ciudat. Schiţe cu Gagarin şi Armstrong, reproduceri empatice ale lui Konrad Harlan şi Angin Chandra. La capătul acestei galerii, aşezat pe o plintă, se găsea ceva ca un copac subţire făcut din piatră roşie mototolită. M-am oprit în faţa sa şi doamna Bancroft trebui să se retragă de după colţul pe care îl dăduse spre stînga.

– Îți place? întrebă.

– Foarte mult. E de pe Marte, nu-i aşa?

Chipul ei suferi o schimbare pe care am surprins-o cu coada ochiului. Reevalua situația. M-am întors ca să-i pot privi mai de aproape fața.

– Sînt impresionată, zise.

– Se întîmplă adesea. Cîteodată şi eu provoc surprize.

Mă privi cu ochii îngustați.

– Chiar ştii ce e asta?

– Sincer, nu. Cîndva m-a interesat arta structurală. Recunosc piatra din poze, dar...

– E un Turn Cîntător.

Întinse mîna pe lîngă mine şi o plimbă pe una dintre ramurile superioare. Un oftat uşor se ridică din obiect şi un parfum ca de cireşe şi muştar pluti în aer.

– E viu?

– Nimeni nu ştie. Dintr-odată glasul ei căpătă un entuziasm care îmi plăcu mai mult: Pe Marte cresc pînă la o sută de metri înălțime, şi uneori la fel de mari cît casa asta la rădăcină. Le poți auzi cîntînd de la kilometri întregi. Şi parfumul se răspîndeşte. După cît sînt de erodate, credem că cele mai multe dintre ele au cel puțin zece mii de ani vechime. Asta ar putea exista doar de la fondarea Imperiului Roman.

– Trebuie să fi costat mult. Să-l aduceți pe Pămînt, adică.

– Nu banii sînt problema, domnule Kovacs.

Masca revenise la locul ei. Era timpul să mergem mai departe.

Am parcurs de două ori mai repede coridorul din stînga, probabil ca să ne revanşăm pentru oprirea neprogramată. La fiecare pas sînii doamnei Bancroft se clătinau sub materialul subțire al tricoului şi eu deveneam posac interesat de arta de pe partea opusă a coridorului. Alte lucrări empatice, Angin Chandra cu mîna ei subțire odihnindu-se pe falusul ridicat al unei rachete. Nu prea-mi era de ajutor.

Veranda dinspre mare era construită la capătul aripii de vest a casei. Doamna Bancroft mă conduse înăuntru printr-o banală uşă de lemn şi soarele ne izbi în ochi imediat ce intrarăm.

– Laurens. A venit domnul Kovacs.

Am ridicat o mînă să-mi apăr ochii şi am văzut că veranda avea un nivel mai ridicat cu uşi glisante de sticlă care dădea într-un balcon. Pe balcon stătea sprijinit un bărbat. Trebuia să ne fi auzit intrînd; dacă tot veni vorba, trebuia să fi auzit şi nava poliției şi să

fi ştiut ce însemna, dar rămăsese totuşi acolo unde era, fixînd marea. Cînd te întorci din morţi te simţi uneori astfel. Sau poate era doar aroganţă. Doamna Bancroft îmi făcu semn cu capul şi urcarăm cîteva trepte făcute din acelaşi lemn ca şi uşa. Pentru prima dată am observat că pereţii încăperii erau acoperiţi de sus pînă jos de rafturi cu cărţi. Soarele aşternea un strat uniform de lumină portocalie pe cotoarele lor.

Cînd ieşirăm pe balcon, Bancroft se întoarse cu faţa spre noi. Avea o carte în mînă, închisă peste degete.

– Domnule Kovacs. Mută cartea astfel încît să-mi poată strînge mîna: E o plăcere să te cunosc în sfîrşit. Cum ţi se pare noul trup?

– E bine. Confortabil.

– Da. Nu m-am implicat prea mult în detalii, dar am dat instrucţiuni avocaţilor mei să găsească ceva... potrivit. Privi peste umăr, ca şi cînd ar fi căutat nava lui Ortega la orizont: Sper că poliţia nu a fost prea băgăcioasă.

– Deocamdată nu.

Bancroft arăta ca Omul Care Citeşte. Pe Lumea lui Harlan există un celebru star experia numit Alain Marriott, binecunoscut pentru potretizarea unui tînăr şi viril filozof quellist care a rupt lanţurile tiraniei brutale din primii ani ai Colonizării. E discutabil cît de corect este portretul quellistului, dar e un film bun. L-am văzut de două ori. Bancroft semăna mult cu o versiune îmbătrînită a lui Marriott în acest rol. Era suplu şi elegant, cu capul acoperit de păr cenuşiu ca oţelul pieptănat pe spate într-o coadă de cal, şi ochi negri profunzi. Cartea din mîna sa şi rafturile din jur păreau o extensie naturală a forţei minţii care privea din spatele acelor ochi.

Bancroft atinse umărul soţiei sale cu un gest de alungare neglijentă care, în starea mea actuală, mă făcu să-mi vină să plîng.

– A fost iar femeia aia, zise doamna Bancroft. Locotenentul.

Bancroft dădu din cap.

– Nu-ţi fă griji, Miriam. Doar adulmecă prin jur. I-am avertizat că o să fac asta, iar ei m-au ignorat. Ei bine, acum domnul Kovacs este aici, şi în sfîrşit mă iau şi ei în serios.

Se întoarse spre mine.

– Poliţia n-a prea fost de ajutor în problema asta.

– Mda. Se pare că din cauza asta mă aflu aici.

Ne-am uitat unul la altul, încercînd să mă decid dacă eram furios pe omul ăsta sau nu. Mă tîrîse prin jumătate din universul populat, mă aruncase într-un corp nou şi-mi oferise o afacere concepută astfel încît să n-o pot refuza. Oamenii bogaţi fac astfel

de lucruri. Au putere şi nu văd niciun motiv pentru care să nu se folosească de ea. Bărbaţii şi femeile nu sînt decît mărfuri, ca orice altceva. Îi depozitezi, îi transferi, îi descarci. Semnaţi în josul paginii vă rog.

Pe de altă parte, nimeni de la Casa Solară nu-mi pronunţase încă numele greşit, iar eu nu prea aveam de ales. Şi mai erau şi banii. O sută de mii ONU erau cam de şase sau de şapte ori mai mult decît sperasem eu şi Sarah să cîştigăm din operaţiunea de jaf din Millsport. Dolari ONU, cea mai puternică monedă existentă, negociabilă pe oricare lume din Protectorat.

Pentru asta merita să-mi ţin firea.

Bancroft o atinse din nou familiar pe soţia sa, de data asta pe talie, îndepărtînd-o.

– Miriam, lasă-ne puţin singuri. Sînt convins că domnul Kovacs are o mulţime de întrebări, şi e posibil să te plictisească.

– De fapt, e posibil să am cîteva întrebări şi pentru doamna Bancroft.

Pornise deja spre ieşire, iar comentariul meu o opri în mijlocul drumului. Înclină capul pe o parte, şi-şi mută privirea de la mine la Bancroft şi înapoi. Lîngă mine, soţul ei se foi nervos. Nu era ceea ce voia el.

– Poate o să vorbim mai tîrziu, am completat. Separat.

– Da, desigur. Ochii ei îi întîlniră pe ai mei, apoi lunecară în lături: Sînt în camera hărţilor, Laurens. Trimite-l acolo pe domnul Kovacs cînd terminaţi.

O urmărirăm amîndoi plecînd, iar cînd uşa se închise în urma ei Bancroft îmi făcu semn spre unul dintre fotoliile de pe balcon. În spatele lor, un telescop astronomic antic ţintea orizontul, colectînd praf. Uitîndu-mă în jos la dalele de sub picioarele mele, am văzut că sînt roase de atîta folosire. Impresia de bătrîneţe mă înfăşură ca o pelerină, şi m-am lăsat în scaunul meu cu un mic frison de neplăcere.

– Te rog să nu mă consideri un misogin, domnule Kovacs. După aproape două sute cincizeci de ani de căsnicie, relaţia mea cu Miriam este mai mult o formă de politeţe. Într-adevăr ar fi mai bine să-i vorbeşti între patru ochi.

– Înţeleg.

Era întrucîtva o reducere a adevărului, dar mergea.

– Vrei ceva de băut? Alcool?

– Nu, mulţumesc. Doar suc de fructe, dacă aveţi.

Tremurul asociat cu downloadarea începuse să se arate, şi în

plus aveam o mîncărime nedorită în picioare şi degete care presupuneam că însemna dependenţă de nicotină. În afară de ţigările împrumutate uneori de la Sarah, renunţasem în ultimele două întrupări şi nu voiam s-o iau de la capăt. Dacă mai adăugam şi alcool aş fi fost terminat. Bancroft îşi încrucişă braţele în poală.

– Bineînţeles. O să ţi se aducă. Acum, cu ce vrei să începem?

– Poate ar trebui să începem cu aşteptările dumneavoastră. Nu ştiu ce v-a spus Reileen Kawahara, sau ce fel de faimă are Corpul Mesagerilor aici pe Pămînt, dar să nu vă aşteptaţi la miracole din partea mea. Nu sînt vrăjitor.

– Ştiu asta. Am citit cu grijă literatura despre Corp. Şi tot ce mi-a spus Reileen Kawahara a fost că eşti de încredere, dar puţin cam mofturos.

Mi-am amintit metodele lui Kawahara, şi reacţiile mele la ele. Mofturos. Aşa-i.

I-am oferit oricum povestea standard. Părea amuzant, banal, pentru un client care deja era implicat. La fel de amuzant era şi să minimalizez ceea ce puteam face. Comunitatea crimei cam duce lipsă de modestie, iar ceea ce trebuie să faci ca să obţii un sprijin serios este să-ţi umfli reputaţia pe care deja o ai. Acum era ca şi cum m-aş fi reîntors în Corp. Mese de conferinţă lungi şi lustruite şi Virginia Vidaura bifînd capacităţile echipei sale.

– Antrenamentul Mesagerilor a fost conceput pentru unităţile de comando ale ONU. Asta nu înseamnă...

Nu înseamnă că orice Mesager este un comando. Nu, nu-i chiar aşa, dar oricum, ce altceva este un soldat? Cît de mult din antrenamentul forţelor speciale este gravat în corpul fizic şi cît de mult în minte? Şi ce se întîmplă cînd cele două sînt separate?

Spaţiul, ca să folosesc un clişeu, este mare. Cea mai apropiată dintre Lumile Colonizate se află la cincizeci de ani lumină de Pămînt. Cea mai îndepărtată se găseşte la de patru ori această distanţă, şi unele dintre navele Coloniei încă mai sînt pe drum. Dacă vreun maniac începe să detoneze bombe nucleare tactice, sau vreo altă jucărie care ameninţă biosfera, ce-i de făcut? Poţi transmite informaţiile, prin needlecast hiperspaţial, atît de aproape de instantaneu încît savanţii încă se mai ceartă asupra terminologiei, dar, pentru a o cita pe Quellcrist Falconer, asta nu duce la desfăşurarea de armate sîngeroase. Chiar dacă lansezi un transportor de trupe în momentul în care începe mizeria, soldaţii ar ajunge exact la timp ca să-i ancheteze pe strănepoţii celor care au învins.

Nu ai cum să conduci astfel un Protectorat.

OK, poți digitaliza şi transfera mințile unei mici unități de luptă. A trecut mult timp de cînd numărul combatanților conta într-un război, şi majoritatea victoriilor militare din ultima jumătate de mileniu au fost repurtate de forțe de guerilă mici, mobile. Îți poți chiar transfera soldații p.d. direct în trupuri cu condiționare de luptă, sistem nervos îmbunătățit şi corpuri construite cu steroizi. Şi apoi ce faci?

Ei se găsesc în trupuri pe care nu le cunosc, pe o lume pe care nu o cunosc, luptînd de partea unei adunături de străini împotriva altei adunături de străini pentru o cauză de care probabil n-au auzit niciodată şi cu siguranță nu o înțeleg. Clima e diferită, limba şi cultura sînt diferite, fauna şi vegetația sînt diferite, atmosfera e diferită. La dracu', chiar şi *gravitația* e diferită. Nu cunosc nimic, chiar dacă îi downloadezi avînd implantate cunoştințele locale, tot mai rămîne o cantitate masivă de informații de asimilat în momentul în care ar trebui să se bată pentru viețile lor, la cîteva ore de la întrupare.

Aici intervine Corpul Mesagerilor.

Condiționare neurachem, interfețe cyborg, amplificare – toate astea sînt *fizice.* Majoritatea nici nu ating măcar mintea pură, iar mintea pură este cea transferată. De aici începe rolul Corpului. Ei iau tehnicile psihospirituale pe care culturile orientale ale Pămîntului le cunoşteau de milenii şi le introduc într-un sistem de antrenament atît de complet încît pe majoritatea lumilor absolvenților acestuia li s-ar interzice instantaneu prin lege să dețină orice funcție politică sau militară.

Nu, nu sînt soldați. Nu tocmai.

– Lucrez prin absorbție, am încheiat. Cu orice intru în contact, absorb, şi mă folosesc de lucrul respectiv.

Bancroft se foi în scaun. Nu era obişnuit să i se țină predici. Era timpul să încep.

– Cine v-a găsit cadavrul?

– Fiica mea, Naomi.

Se întrerupse cînd cineva deschise uşa de la încăperea de jos. O clipă mai tîrziu, camerista care o asistase mai înainte pe Miriam Bancroft urcă treptele pînă în balcon ducînd o tavă cu o carafă vizibil răcită şi pahare înalte. Bancroft avea încorporate sisteme interne de comunicare, evident ca toți ceilalți din Casa Solară.

Camerista lăsă jos tava, turnă într-o linişte mecanică şi apoi se retrase la un scurt semn din cap al lui Bancroft. El se uită un timp

în gol în urma ei.

Revenit din morți. Nu e o glumă.

– Naomi, i-am atras blînd atenția.

Clipi.

– A, da. A dat buzna aici, voia ceva. Probabil cheile de la una dintre limuzine. Sînt un tată indulgent, presupun, iar Naomi e cea mai mică.

– Cît de mică?

– Douăzeci şi trei.

– Aveți mulți copii?

– Da, am. Foarte mulți. Bancroft zîmbi uşor: Cînd ai timp liber şi eşti bogat, să aduci copii pe lume e o adevărată bucurie. Am douăzeci şi şapte de fii şi treizeci şi patru de fiice.

– Locuiesc cu voi?

– Naomi da, în majoritatea timpului. Ceilalți vin şi pleacă. Cei mai mulți au deja propriile familii.

– Cum se simte Naomi? am coborît puțin tonul.

Să-ți găseşti tatăl fără cap nu e cel mai bun mod de a-ți începe ziua.

– E la psihochirurgie, zise Bancroft scurt. Dar o să se facă bine. Ai nevoie să vorbeşti cu ea?

– Deocamdată nu.

M-am ridicat de pe scaun şi m-am îndreptat spre uşa balconului.

– Spuneți că a dat buzna aici. Aici s-a întîmplat?

– Da. Bancroft mi se alătură în uşă: Cineva a intrat aici şi mi-a tăiat capul cu un aruncător de particule. Poți să vezi urma exploziei pe perete. Peste tot în dreptul biroului.

Am intrat în casă şi am coborît scările. Biroul era o piesă grea de lemn-oglindă – probabil transferaseră codul genetic de pe Lumea lui Harlan şi cultivaseră copacul aici. Mi s-a părut aproape la fel de extravagant ca Turnul Cîntător din hol, şi de un gust puțin mai îndoielnic. Pe Lume copacii-oglindă cresc în păduri pe trei continente, şi practic pe fiecare canal din Millsport există o tejghea de bar făcută din chestia asta. Am trecut pe lîngă birou ca să analizez peretele de stucatură. Suprafața albă era brăzdată şi arsă negru cu semnătura de neconfundat a razei unei arme. Arsura începea la nivelul capului şi urma un scurt arc de cerc descendent.

Bancroft rămăsese pe balcon. Am ridicat ochii spre silueta sa.

– Asta e singura urmă de armă de foc din încăpere?

– Da.

– Nimic nu a fost vătămat, rupt sau deranjat în vreun fel?

– Nu. Nimic.

Era limpede că ar fi vrut să spună mai mult, dar păstra tăcerea pînă cînd voi fi terminat.

– Iar poliția a găsit arma alături de dumneavoastră?

– Da.

– Aveți o armă capabilă să facă așa ceva?

– Da. Era a mea. O păstrez în siguranță sub birou. Sub codul amprentei palmei. Au găsit seiful deschis, şi nimic altceva mişcat. Vrei să te uiți înăuntrul lui?

– Pentru moment nu, mulțumesc.

Ştiam din experiență cît e de greu să mişti mobila de lemn-oglindă. Am ridicat un colț al carpetei țesute de sub birou. Pe podeaua de dedesubt era un riz aproape invizibil.

– Ale cui amprente îl pot deschide?

– Ale lui Miriam şi ale mele.

Urmă o pauză semnificativă. Bancroft oftă, destul de tare ca să se audă în cameră.

– Continuă, Kovacs. Spune. Toți ceilalți au făcut-o. Fie m-am sinucis fie soția mea m-a ucis. Pur şi simplu nu există altă explicație rezonabilă. Aud asta mereu de cînd m-au scos din container la Alcatraz.

Am privit atent de jur împrejurul camerei înainte de a-i întîlni ochii.

– Mă rog, trebuie să admiteți că asta face munca poliției mai uşoară, am spus. E simplu şi curat.

Pufni disprețuitor, dar era aproape un rîs. Fără să vreau am descoperit că începea să-mi placă omul ăsta. Am urcat din nou treptele, am intrat în balcon şi m-am sprijinit de balustradă. Afară, o siluetă îmbrăcată în negru patrula pe gazonul de sub noi, cu arma la îndemînă. În depărtare sclipea gardul electric. Am privit un timp în direcția lui.

– E prea mult să pretinzi că cineva a intrat aici, a trecut de toate sistemele de siguranță, a spart un seif la care numai dumneavoastră şi soția dumneavoastră aveți acces, şi v-a asasinat fără să deranjeze nimic. Sînteți un om inteligent, probabil aveți un motiv ca să credeți asta.

– O, da. Am cîteva.

– Motive pe care poliția a ales să le ignore.

– Da.

M-am întors cu fața la el.

– Bun. Să le auzim.

– Te uiți la unul dintre ele, domnule Kovacs. Stătea în fața mea: Sînt aici. M-am întors. Nu pot fi ucis doar distrugîndu-mi cipul cortical.

– Aveți stocare telecomandată. E evident, altfel n-ați fi aici. Cît de regulată este updatarea?

Bancroft zîmbi.

– La patruzeci şi opt de ore. Se bătu pe ceafă: Needlecast direct de aici într-un depozit al PsychaSec la Alcatraz. Nici măcar nu trebuie să mă gîndesc la asta.

– Şi vă păstrează şi clonele la gheață.

– Da. Mai multe unități.

Nemurire garantată. Am rămas un timp pe gînduri, întrebîndu-mă cum mi-ar plăcea. Întrebîndu-mă *dacă* mi-ar plăcea.

– Trebuie să coste mult, am spus în cele din urmă.

– Nu chiar. Eu dețin PsyhaSec.

– Oh.

– Aşa că vezi, Kovacs, nici eu nici soția mea nu puteam să apăsam pe trăgaci. Amîndoi ştiam că asta n-ar fi suficient ca să mă omoare. Indiferent cît de improbabil ar părea, *trebuie* să fi fost un străin. Cineva care nu ştia de stocarea telecomandată.

Am aprobat din cap.

– Bun, cine altcineva mai ştia? Să îngustăm domeniul.

– În afară de familia mea? Bancroft ridică din umeri: Avocatul meu, Oumou Prescott. Cîțiva dintre asistenții ei. Directorul de la PsychaSec. Cam atît.

– Bineînțeles, am zis, sinuciderea este arareori un act rațional.

– Da, aşa a spus poliția. Şi s-au folosit de asta ca să explice toate celelalte inconveniente minore ale teoriei lor.

– Care anume?

Asta era ceea ce Bancroft voise să-mi destăinuie mai devreme. Spuse pe nerăsuflate:

– Anume că aş fi ales să merg pe jos ultimii doi kilometri spre casă, pînă la epuizare, apoi mi-am ajustat ceasul intern înainte de a mă sinucide.

Am clipit.

– Poftim?

– Poliția a găsit urmele unei nave care a aterizat la doi kilometri de perimetrul Casei Solare, care, extrem de convenabil, înseamnă exact limita supravegherii casei. La fel de convenabil, se pare că nu

a existat niciun satelit care să acopere zona de sus în acea perioadă de timp.

– Au verificat bazele de date ale taxiurilor?

Bancroft aprobă.

– Într-adevăr, au făcut asta. Legea pe Coasta de Vest nu cere companiilor de taxi să păstreze înregistrări ale rutelor maşinilor lor într-un anume moment. Bineînțeles, firmele cele mai serioase le păstrează, dar mai sînt şi altele care nu o fac. Chiar se laudă cu asta. Confidențialitatea clienților, chestii de genul ăsta. O umbră de moment traversă chipul lui Bancroft: Pentru unii clienți, în anumite cazuri, ăsta este un avantaj clar.

– Ați folosit în trecut astfel de firme?

– Cu unele ocazii, da.

Următoarea întrebare logică atîrna în aer între noi. Nu am pus-o, şi am aşteptat. Dacă Bancroft nu avea de gînd să-mi împărtăşească motivele pentru care dorise transport confidențial, eu nu aveam să-l presez pînă cînd nu-mi clarificam alte repere.

Bancroft îşi drese glasul.

– În cazul meu, există cîteva dovezi care sugerează asta: vehiculul în cauză e posibil să nu fi fost un taxi. Distribuția efectului de cîmp, a spus poliția. Un tipar care s-ar potrivi mai mult unui vehicul mai mare.

– Depinde de cît de abrupt a aterizat.

– Ştiu. În orice caz, urmele mele veneau de la punctul de aterizare, şi aparent starea pantofilor mei era pe măsura unui cros de doi kilometri prin natură. Şi în final, a fost un telefon cu originea în această cameră la puțin după ora 3 a.m., în noaptea în care am fost ucis. O verificare a orei. Nu se aude nicio voce, numai sunetul unei respirații.

– Poliția ştie şi asta?

– Bineînțeles că da.

– Cum au explicat?

Bancroft zîmbi subțire.

– Nu au explicat. Au considerat că plimbarea solitară prin ploaie s-ar potrivi foarte bine cu actul sinuciderii, şi se pare că n-au găsit nimic contradictoriu în faptul că un om vrea să-şi verifice cronocipul intern înainte de a-şi zbura creierii. După cum spui, sinuciderea nu e un act rațional. Există o întreagă istorie a unor asemenea cazuri. Aparent lumea e plină de incompetenți care se sinucid şi se trezesc a doua zi într-un corp nou. Mi s-a explicat. Uită că poartă un cip cortical, sau nu li se pare important în

momentul actului. Iubitul nostru sistem de asistenţă medicală îi aduce înapoi, fără a ţine seama de biletele de sinucigaşi sau de cererile lor. E o încălcare curioasă a drepturilor. Pe Lumea lui Harlan e la fel?

Am ridicat din umeri.

– Mai mult sau mai puţin. Dacă cererea este legală şi cu martori, atunci sînt nevoiţi să-i lase să se ducă. Altfel, eşecul reînvierii lor e privit ca o ofensă pentru serviciul de stocare.

– Presupun că e o precauţie înţeleaptă.

– Da. Îi împiedică pe asasini să-şi mascheze operele în sinucideri.

Bancroft se aplecă peste balustradă şi privirile ni se încrucişară.

– Domnule Kovacs, am trei sute cincizeci şi şapte de ani. Am trecut printr-un război corporatist, prin colapsul investiţiilor mele industriale şi comerciale care a urmat, peste moartea reală a doi dintre copiii mei, prin cel puţin trei crize economice majore, şi sînt încă aici. Nu sînt genul de om care să-şi ia propria viaţă, şi *chiar dacă aş fi,* n-aş fi făcut-o de mîntuială în felul ăsta. Dacă ar fi fost intenţia mea să mor, nu ai vorbi acum cu mine. E limpede?

M-am uitat la el, la ochii lui duri şi întunecaţi.

– Da. Foarte limpede.

– Bine. Îşi mută privirea: Continuăm?

– Da. Poliţia. Nu vă iubesc prea mult, nu-i aşa?

Bancroft zîmbi fără prea mult umor.

– Eu şi poliţia avem o problemă de perspectivă.

– Perspectivă?

– Exact. Se deplasă pe balcon: Vino aici, o să-ţi arăt despre ce e vorba.

L-am urmat pe lîngă balustradă, lovindu-mă în trecere cu braţul de telescop şi îndreptîndu-i ţeava în sus. Tremurul downloadării îşi cerea tributul. Motorul de poziţionare al telescopului scîrţîi iritat şi întoarse instrumentul la înclinaţia sa originală. Altitudinea şi focalizarea clipiră pe vechiul display al memoriei digitale. M-am oprit să-l privesc realiniindu-se. Urmele de degete de pe tastatură erau îngropate în ani de praf.

Bancroft fie nu observase prostia mea fie era politicos.

– E al dumneavoastră? l-am întrebat, arătînd cu degetul spre instrument.

El îi aruncă o privire absentă.

– A fost cîndva. O pasiune de-a mea. Pe vremurile cînd merita

să te uiți la stele. Nu poți să-ți amintești cum era.

O spusese fără vreo intenție de aroganță, aproape dezinteresat. Glasul său își pierduse concentrarea, ca o transmisie care se stinge.

– Ultima dată m-am uitat prin lentila asta cu aproape două secole în urmă. Pe atunci multe dintre navele Coloniei mai zburau încă. Încă mai așteptam să aflăm dacă au reușit. Așteptam ca razele needlecast să se întoarcă la noi. Ca semnalele unui far.

Mă pierdea. L-am readus la realitate.

– Cum e cu perspectiva? i-am reamintit blînd.

– Perspectiva. Înclină din cap și roti brațul peste proprietatea lui: Vezi copacul ăla. Dincolo de terenul de tenis.

N-aveam cum să-l ratez. Un monstru noduros mai înalt decît casa, umbrind o porțiune de dimensiunea unui teren de tenis. Am aprobat.

– Copacul ăla are peste șapte sute de ani. Cînd am cumpărat proprietatea asta, am angajat un arhitect care a vrut să-l doboare. Plănuia să construiască casa ceva mai sus iar copacul împiedica vederea spre mare. L-am concediat.

Bancroft se întoarse să se asigure că punctul lui de vedere era înțeles.

– Vezi, domnule Kovacs, acel arhitect era un om de vreo treizeci de ani, iar pentru el copacul era doar un inconvenient. Îi stătea în cale. Faptul că făcuse parte din lume timp de mai mult de douăzeci de ori viața lui nu părea să-l deranjeze. Nu avea respect.

– Deci sînteți copacul.

– Cam așa, zise Bancroft plat. Eu sînt copacul. Poliția ar vrea să mă doboare, la fel ca arhitectul ăla. Reprezint un inconvenient pentru ei, iar ei nu au respect.

M-am întors pe scaunul meu să rumeg informația. Atitudinea lui Kristin Ortega începea în cele din urmă să capete sens. Dacă Bancroft se considera dincolo de cerințele normale pentru un bun cetățean, era puțin probabil să-și facă prea mulți prieteni în uniformă. Nu avea sens să încerc să-i explic că pentru Ortega exista un alt copac numit Legea iar din punctul ei de vedere el bătuse în scoarța lui cîteva cuie profane. Văzusem genul ăsta de lucruri de pe ambele părți, și nu era nicio altă soluție decît să fac ceea ce făcuseră proprii mei strămoși. Cînd nu-ți plac legile, te duci undeva unde ele nu te pot atinge.

Și apoi îți faci propriile tale legi.

Bancroft rămase lîngă balustradă. Poate comunica cu copacul.

Am decis să las deoparte întrebarea asta pentru un timp.

– Care este ultimul lucru pe care vi-l amintiți?

– Marți 14 august, spuse prompt. M-am culcat aproape de miezul nopții.

– Asta a fost ultima updatare.

– Da, needlecast-ul trebuie să fi continuat cam pînă la patru dimineața, dar evident am adormit pînă atunci.

– Deci aproape patruzeci şi opt de ore întregi înainte de momentul morții.

– Mă tem că da.

Cît se poate de rău. În patruzeci şi opt de ore se putea întîmpla aproape orice. Bancroft ar fi avut timp să se ducă pînă-n Lună şi înapoi. Mi-am frecat din nou cicatricea de sub ochi, întrebîndu-mă absent cum ajunsese acolo.

– Şi înainte de asta nu există nimic care v-ar putea sugera de ce ar vrea cineva să vă omoare?

Bancroft se sprijinea încă de balustradă, privind afară, dar am văzut că zîmbea.

– Am spus ceva amuzant?

Avu amabilitatea să se întoarcă în fotoliu.

– Nu, domnule Kovacs. Nu e nimic amuzant în situația asta. Cineva mă vrea mort, şi ăsta nu e un sentiment confortabil. Dar trebuie să înțelegi că pentru un om în poziția mea duşmănia şi chiar amenințările cu moartea fac parte din viața de zi cu zi. Oamenii mă invidiază, oamenii mă urăsc. E prețul succesului.

Asta era ceva nou pentru mine. Oamenii mă urăsc pe o duzină de lumi diferite şi niciodată nu m-am considerat un om de succes.

– A fost vreuna interesantă recent? Amenințare cu moartea, adică.

Ridică din umeri.

– Poate. Nu mi-am făcut un obicei din a le examina. Domnişoara Prescott se ocupă de asta.

– Nu considerați că amenințările cu moartea merită atenția dumneavoastră?

– Domnule Kovacs, eu sînt un întreprinzător. Apar oportunități, crize, şi eu mă ocup de ele. Viața merge înainte. Angajez manageri care să se ocupe de astfel de lucruri.

– Foarte convenabil pentru dumneavoastră. Dar avînd în vedere circumstanțele, mi se pare greu de crezut că nici dumneavoastră nici poliția nu ați consultat dosarele domnişoarei Prescott.

Bancroft flutură din mînă.

– Bineînțeles, poliția şi-a făcut propria anchetă superficială. Oumou Prescott le-a spus exact ce îmi spusese deja mie. Că nu fusese primit nimic extraordinar în ultimele şase luni. Am destul de multă încredere în ea ca să nu mai fie nevoie să verific. Însă probabil că o să vrei să te uiți personal prin acele dosare.

Gîndul de a scormoni prin sute de metri de vitriol incoerent din partea ratații acestei lumi antice era de ajuns să-mi stîrnească plictiseala. Mă străbătu o profundă lipsă de interes față de problemele lui Bancroft. Mi-am stăpînit-o cu un efort demn de aprobarea Virginiei Vidaura.

– Mă rog, cu siguranță voi avea oricum nevoie să discut cu Oumou Prescott.

– O să fixez imediat o întîlnire. Ochii lui Bancroft căpătară expresia interiorizată a cuiva care îşi consultă echipamentul intern: La ce oră ți-ar conveni?

Am ridicat o mînă.

– Probabil ar fi mai bine s-o fac eu însumi. Anunțați-o doar că ținem legătura. Şi o să vreau să văd locațiile de reîntrupare de la PsyhaSec.

– Desigur. De fapt, o să-i spun lui Prescott să te ducă acolo. Îl cunoaşte pe director. Altceva?

– O linie de credit.

– Bineînțeles. Banca mea deja a alocat un cont pentru tine codificat ADN. Înțeleg că pe Lumea lui Harlan au acelaşi sistem.

Mi-am lins degetul mare şi l-am înălțat întrebător. Bancroft a aprobat din cap.

– E la fel şi aici. O să afli că sînt zone în Bay City unde banii cash sînt încă singura monedă negociabilă. Să sperăm că nu vei fi nevoit să petreci prea mult timp în acele zone, dar dacă va fi cazul poți retrage bani din cont de la orice bancomat. Ai nevoie de o armă?

– Pe moment nu.

Una dintre regulile de bază ale Virginiei Vidaura era *să afli întotdeauna natura misiunii tale înainte de a-ți alege instrumentele.* Acea singură urmă de arsură pe stucatura peretelui lui Bancroft era prea elegantă ca să fie vorba de un carnaval cu împuşcături.

– Bun.

Bancroft părea aproape perplex în urma răspunsului meu. Fusese pe punctul de a băga mîna în buzunarul cămăşii, şi acum îşi continua acțiunea ezitant. Îmi întinse o carte de vizită.

– Acesta este armurierul meu. I-am spus să te aştepte.

Am luat cartea de vizită şi am privit-o. Inscripţia ornamentală spunea *Larkin & Green – Armurieri încă din 2203.* Bizar. Dedesubt era un singur rînd de cifre. Am băgat cardul în buzunar.

– Mi-ar putea fi de folos mai tîrziu, am admis. Dar deocamdată vreau s-o iau uşor. Să aştept liniştit ca să se aşeze praful. Cred că vă daţi seama de ce am nevoie de asta.

– Da, bineînţeles. Cum crezi că e mai bine. Am încredere în judecata ta. Bancroft îmi prinse privirea şi o susţinu: Totuşi să ţii minte condiţiile înţelegerii. Eu plătesc pentru un serviciu. Nu reacţionez prea bine la abuzul de încredere, domnule Kovacs.

– Nu, presupun că nu, am replicat obosit.

Mi-am amintit cum rezolvase Reileen Kawahara problema a doi lingăi neloiali. Strigătele lor animalice îmi reveniseră în vise mult timp după aceea. Argumentul lui Reileen, expus în timp ce cojea un măr pe fundalul acelor strigăte, fusese că întrucît nimeni nu mai moare cu adevărat, pedeapsa poate veni doar prin suferinţă. Am simţit cum mi se strîmbă faţa, chiar şi acum, amintindu-mi.

– Din cîte am auzit, ceea ce a spus Corpul despre mine e un rahat. Cuvîntul meu este la fel de valabil ca întotdeauna.

M-am ridicat în picioare.

– Îmi puteţi recomanda un loc unde să stau, în oraş? Undeva liniştit, de nivel mediu.

– Da, există astfel de locuri pe Mission Street. O să pun pe cineva să te ducă pînă acolo. Pe Curtis, dacă o fi ieşit din arest.

Bancroft se ridică şi el în picioare.

– Înţeleg că acum vrei să o intervievezi pe Miriam. Ea chiar ştie mai mult despre acele ultime patruzeci şi opt de ore decît ştiu eu, aşa că bănuiesc că vrei să vorbiţi între patru ochi.

M-am gîndit la ochii aceia bătrîni în corpul pneumatic de adolescentă şi ideea de a purta o conversaţie cu Miriam Bancroft îmi păru deodată dezgustătoare. În acelaşi timp o mînă rece zgîndărî corzile întinse din josul stomacului meu iar capul penisului mi se umflă brusc de sînge. Grozav.

– O, da, am spus fără entuziasm. Mi-ar plăcea să fac asta.

Capitolul Patru

– Nu pari să te simţi prea bine, domnule Kovacs. Aşa-i?

M-am uitat peste umăr la camerista care mă întîmpinase, apoi

din nou la Miriam Bancroft. Trupurile lor păreau cam de aceeaşi vîrstă.

– Nu, am răspuns mai răguşit decît intenţionasem.

Îşi coborî scurt colţurile gurii şi reveni la strîngerea sul a hărţii pe care o studiase înainte de sosirea mea. În spatele meu camerista închise uşa camerei hărţilor cu un declic puternic. Bancroft nu considerase necesar să mă însoţească în prezenţa soţiei sale. Poate că o întîlnire pe zi era tot ceea ce îşi permiteau. În schimb, camerista apăruse ca prin magie cînd coboram din balconul verandei dinspre mare. Bancroft îi acordă tot atîta atenţie ca şi data trecută.

Cînd am plecat, stătea lîngă biroul din lemn-oglindă, fixînd arsura de pe perete.

Doamna Bancroft strînse cu dexteritate sulul hărţii în mînă şi-l strecură într-un tub lung protector.

– Ei bine, zise ea fără să ridice privirea. Pune-ţi întrebările.

– Unde eraţi cînd s-a întîmplat?

– Eram în pat. De data asta se uită la mine: Te rog să nu mă rogi să dovedesc asta; eram singură.

Camera hărţilor era lungă şi aerisită, sub un acoperiş boltit pe care cineva îl placase cu iluminium. Rafturile cu hărţi ajungeau la înălţimea taliei, fiecare avînd deasupra un display inclus, şi erau aşezate în rînduri ca nişte cutii cu exponate dintr-un muzeu. M-am îndepărtat de axa centrală, punînd unul dintre rafturi între mine şi doamna Bancroft. Era ca şi cum m-aş fi ascuns.

– Doamnă Bancroft, se pare că aţi înţeles greşit. Eu nu sînt de la poliţie. Mă interesează informaţiile, nu vinovăţia.

Ea aşează harta strînsă în lăcaşul său şi se sprijini de raft cu ambele mîini la spate. Îşi lăsase banderolele şi echipamentul tineresc de tenis undeva în vreo baie elegantă în timp ce eu discutam cu soţul ei. Acum era perfect acoperită de nişte pantaloni largi negri şi ceva născut din uniunea dintre un sacou de seară şi un corsaj. Mînecile erau trase neglijent în sus aproape pînă la cot, iar încheieturile mîinilor nu-i erau împodobite cu bijuterii.

– Par vinovată, domnule Kovacs? mă întrebă ea.

– Păreţi extrem de neliniştită să vă demonstraţi buna credinţă în faţa unui străin.

Rîse. Era un sunet plăcut, profund, iar umerii i se ridicară şi se coborîră cînd îi dădu drumul. Un rîs care ar putea ajunge să-mi placă.

– Cît de indirect eşti.

Am privit în jos la harta prezentată în partea de sus a raftului din fața mea. Data se afla în colțul de stînga sus, un an cu patru secole dinainte de a mă naşte eu. Denumirile marcate pe ea erau cu litere pe care nu le puteam citi.

– Acolo de unde vin eu, a fi direct nu e considerată o mare virtute, doamnă Bancroft.

– Nu? Atunci care este?

Am ridicat din umeri.

– Politețea. Controlul. Evitarea stînjenelii pentru toate taberele.

– Sună plicticos. Cred că o să ai cîteva şocuri aici, domnule Kovacs.

– N-am spus că am fost un bun cetățean acolo de unde vin, doamnă Bancroft.

– Oh. Se împinse de lîngă raft şi se apropie de mine: Da, Laurens mi-a povestit cîte ceva despre tine. Se pare că erai considerat un om periculos pe Lumea lui Harlan.

Am ridicat iarăşi din umeri.

– E în rusă.

– Poftim?

– Inscripția.

Ea ocoli raftul pînă în dreptul meu, privind harta.

– E o hartă generată pe computer a locurilor de aterizare de pe Lună. Foarte rară. Am obținut-o la o licitație. Îți place?

– E foarte frumoasă. La ce oră v-ați culcat în noaptea în care a fost împuşcat soțul dumneavoastră?

Se holbă la mine.

– Devreme. Ți-am spus, eram singură. Se forță să-şi elimine asprimea din glas şi tonul îi redeveni aproape blînd: O, şi dacă asta sună a vinovăție, domnule Kovacs, nu este. E resemnare. Cu o urmă de amărăciune.

– Aveți sentimente de amărăciune în legătură cu soțul dumneavoastră?

Zîmbi.

– Credeam că am spus resemnare.

– Le-ați spus pe ambele.

– Adică tu crezi că eu mi-am ucis soțul?

– Încă nu cred nimic. Dar este o posibilitate.

– Este?

– Aveați acces la seif. Vă aflați dincolo de sistemele de apărare ale casei cînd s-a întîmplat. Iar acum pare că aveți unele motive emoționale.

Încă zîmbind, răspunse:

– Construim un caz, nu-i aşa, domnule Kovacs?

I-am întors privirea.

– Dacă aşa a cerut inima. Da.

– Poliţia a avut un timp o teorie similară. Dar au decis că inima n-a cerut asta. Aş prefera să nu fumezi aici.

Am privit în jos la mîinile mele şi am descoperit că în mod aproape inconştient scoseseră ţigările lui Kristin Ortega. Eram pe punctul de a extrage una din pachet. Nervii. Simţindu-mă în mod bizar trădat de noul meu trup, am pus pachetul la loc.

– Îmi pare rău.

– Nu trebuie. E o problemă de controlul mediului. Multe dintre hărţile de aici sînt foarte sensibile la poluare. N-aveai de unde să ştii.

Reuşise cumva să facă asta să sune ca şi cînd numai un idiot total nu şi-ar fi dat seama. Am simţit cum controlul meu asupra interviului alunecă departe.

– Ce a determinat poliţia...

– Întreabă-i.

Întoarse spatele şi se îndepărtă de mine de parcă ar fi luat o hotărîre.

– Ce vîrstă ai, domnule Kovacs?

– Subiectiv? Patruzeci şi unu. Anii de pe Lumea lui Harlan sînt puţin mai lungi decît aici, dar nu cu mult.

– Şi *obiectiv?* întrebă ea, maimuţărindu-mi tonul.

– Am petrecut aproape un secol în container. Tinzi să pierzi şirul.

Era o minciună. Ştiam pînă la ultima zi cît durase fiecare sentinţă a mea de stocare. Calculasem într-o noapte iar acum cifra nu voia să dispară. De fiecare dată cînd coboram iar, adăugam.

– Cît de singur trebuie să fii acum.

Am oftat şi m-am întors să analizez cel mai apropiat raft cu hărţi. Fiecare sul avea o etichetă în capăt. Notaţia era stil arheologic. Syrtis Minor; a 3-a excavare, sectorul de est. Bradbury; ruinele aborigene. Am început să eliberez unul dintre suluri.

– Doamnă Bancroft, aici nu e vorba de cum mă simt eu. Vă vine în minte vreun motiv pentru care soţul dumneavoastră să fi putut să încerce să se sinucidă?

Se răsuci spre mine aproape înainte să fi terminat de vorbit iar chipul îi era încordat de furie.

– Soţul meu nu s-a sinucis, a zis ea rece.

– Păreți foarte sigură de asta. Am ridicat ochii de pe hartă şi i-am zîmbit: Adică, pentru cineva care nu era treaz.

– Pune-o la loc, strigă ea pornind spre mine. Habar n-ai cît de valoroasă...

Se opri, revenindu-şi repede în timp ce eu puneam harta la loc în raft. Înghiți în sec şi-şi stăpîni roşeața din obraji.

– Încerci să mă înfurii, domnule Kovacs?

– Încerc doar să vă captez atenția.

Ne-am privit reciproc cîteva secunde. Doamna Bancroft îşi coborî privirea.

– Ți-am spus, dormeam cînd s-a întîmplat. Ce altceva pot să spun?

– Unde plecase soțul dumneavoastră în seara aceea?

Îşi muşcă buza.

– Nu sînt sigură. În ziua respectivă fusese la Osaka, pentru o întîlnire de afaceri.

– Unde e Osaka?

Mă privi surprinsă:

– Nu sînt de pe aici, am zis răbdător.

– Osaka e în Japonia. Credeam...

– Mda. Lumea lui Harlan a fost întemeiată de *keiretsu* japonezi utilizînd forță de muncă est-europeană. Asta a fost cu mult timp în urmă, cînd eu nu eram prin preajmă.

– Îmi pare rău.

– Nu trebuie. Probabil că nici dumneavoastră nu ştiți prea multe despre ce făceau strămoşii cu trei secole în urmă.

M-am oprit. Doamna Bancroft mă privea ciudat. O clipă mai tîrziu mă izbiră propriile mele cuvinte. Capriciile downloadării. Ar fi trebuit să dorm acum, înainte de a spune sau face ceva cu adevărat stupid.

– *Am* o vîrstă de peste trei secole, domnule Kovacs. Un mic surîs jucă în jurul buzelor ei cînd spuse asta. Recuperase avantajul la fel de uşor ca o scufundare de delfin. Aparențele înşeală. Acesta este cel de-al unsprezecelea corp al meu.

Felul în care se comporta dădea de înțeles că ar trebui să mă uit. Mi-am aruncat ochii peste pomeții slavi, coborînd pe decolteu apoi pe arcuirea şoldurilor, pe liniile pe jumătate acoperite ale coapselor, în tot acest timp pretinzînd o detaşare la care nici eu nici trupul meu de curînd trezit nu aveam dreptul.

– E foarte frumos. Puțin cam tînăr pentru gusturile mele, dar cum am spus, nu sînt de pe aici. Putem reveni vă rog la soțul

dumneavoastră? A fost la Osaka în timpul zilei, dar s-a întors. Presupun că nu a mers acolo fizic.

– Nu, bineînțeles că nu. Are acolo o clonă de tranzit înghețată. Trebuia să se întoarcă pe la şase seara, dar...

– Da?

Își modifică uşor atitudinea şi ridică o palmă spre mine. Am avut impresia că se străduieşte vizibil să se controleze.

– Mă rog, a întîrziat. Laurens stă adesea mai tîrziu după încheierea unei afaceri.

– Şi nu are nimeni idee unde se duce cu asemenea ocazii? Curtis, de exemplu?

Încordarea de pe fața ei era încă acolo, ca pietrele erodate sub un strat fin de zăpadă.

– Nu a trimis după Curtis. Presupun că a luat un taxi de la stația de întrupare. Nu sînt gardianul lui, domnule Kovacs.

– Întîlnirea era crucială? Cea din Osaka?

– Păi... nu, nu cred. Am vorbit despre asta. Desigur, el nu-şi aminteşte, dar am revăzut contractele, era ceva ce-şi programase de mai mult timp. O firmă de dezvoltare maritimă numită Pacificon, cu sediul în Japonia. Reînnoirea leasingului, genul ăsta de lucruri. De obicei aveam grijă de toate astea de aici din Bay City, dar a fost chemat pentru o şedință extraordinară a evaluatorilor, şi el se descurcă întotdeauna cel mai bine cu astfel de lucruri la fața locului.

Am aprobat înțelept, fără să am habar ce înseamnă un evaluator în dezvoltarea maritimă. Observam că tensiunea doamnei Bancroft părea să cedeze.

– Chestii de rutină, nu?

– Da, aşa aş zice. Îmi zîmbi obosit: Domnule Kovacs, sînt sigură că poliția are întregistrate astfel de informații.

– Şi eu sînt sigur, doamnă Bancroft. Dar nu au niciun motiv să le împartă cu mine. Nu e jurisdicția mea aici.

– Păreați destul de prieteni cînd ați sosit. Dintr-o dată în vocea ei se simți un ghimpe de maliționizitate.

Am privit-o lung pînă cînd ea îşi coborî privirea.

– Oricum, sînt sigură că Laurens îți poate da tot ce-ți trebuie.

Asta nu ducea nicăieri. Am dat înapoi.

– Poate ar fi mai bine să vorbesc cu el despre astea. Am privit de jur împrejurul camerei: Toate hărțile astea. De cînd le colecționați?

Doamna Bancroft simți probabil că interviul se apropia de final,

căci tensiunea țîşni din ea ca petrolul dintr-o pompă spartă.

– Cam dintotdeauna, zise ea. În timp ce Laurens stătea cu ochii pe cer, unii dintre noi trebuia să se uite la pămînt.

Dintr-un motiv oarecare m-am gîndit la telescopul abandonat pe terasa lui Bancroft. L-am văzut eşuat ca o siluetă ascuțită pe cerul serii, o mărturie mută a timpurilor şi obsesiilor trecutului şi o relicvă pe care nu o voia nimeni. Mi-am amintit cum îşi regăsise poziția după ce l-am atins, credincios unor programe vechi poate de un secol, trezit pentru scurt timp la fel cum Miriam Bancroft atinsese şi trezise Turnul Cîntător din hol.

Bătrîn.

Cu o presiune subită, sufocantă, se afla peste tot în jurul meu, putoarea sa scurgîndu-se din pietrele Casei Solare ca o igrasie. Bătrînețea. I-am prins adierea chiar şi dinspre femeia tînără şi frumoasă din fața mea, şi gîtul mi se blocă cu un slab clic. Ceva din mine voia să fugă, să iasă afară şi să respire aer curat, proaspăt, să se afle departe de aceste creaturi ale căror amintiri se întindeau în urmă dincolo de toate evenimentele istorice despre care am învățat la şcoală.

– Te simți bine, domnule Kovacs? Efectele downloadării.

M-am concentrat cu efort.

– Da, mă simt bine. Mi-am dres glasul şi am privit-o în ochi: Bine, nu vă mai reții, doamnă Bancroft. Mulțumesc pentru timpul acordat.

Făcu un pas spre mine.

– Ai vrea...

– Nu, e în regulă. Mă descurc singur.

Ieşirea din camera hărților păru să dureze o eternitate, iar paşii mei provocară brusc un ecou în interiorul craniului. Cu fiecare pas, şi cu fiecare hartă pe lîngă care treceam, simțeam acei ochi antici pe spatele meu, urmărindu-mă.

Aveam nevoie disperată de o țigară.

Capitolul Cinci

Cerul avea textura argintului vechi şi luminile începeau să se aprindă în Bay City cînd şoferul lui Bancroft mă aduse înapoi în oraş. Ne-am înălțat în spirală peste mare pe deasupra unui vechi pod suspendat de culoarea ruginii şi printre clădirile înghesuite ale

peninsulei cu o viteză mai mare decît cea recomandată. Curtis şoferul încă se resimţea în urma reţinerii de către poliţie. Ieşise din arest abia de cîteva ore cînd Bancroft îi ceruse să mă conducă înapoi, şi a fost ursuz şi necomunicativ pe parcursul drumului. Era un tînăr musculos al cărui frumos aspect tineresc te cam punea pe gînduri. Bănuiala mea era că angajaţii lui Laurens Bancroft nu erau obişnuiţi ca funcţionarii guvernamentali să le întrerupă îndatoririle.

Nu m-am plîns. Propria mea dispoziţie nu era departe de a şoferului. Imaginile morţii lui Sarah continuau să se tîrască prin mintea mea. Se întîmplase abia noaptea trecută. Subiectiv.

Am frînat pe cer deasupra unei artere largi, destul de brusc pentru ca cineva de deasupra noastră să emită un ţiuit scandalizat de proximitate în comsetul limuzinei. Curtis întrerupse semnalul cu o lovitură de palmă pe consolă iar faţa sa se ridică să arunce o căutătură periculos de încruntată prin fereastra din plafon. Ne-am încadrat în fluxul traficului terestru cu o uşoară izbitură şi imediat am virat la stînga pe o stradă mai îngustă. Am început să fiu interesat de ceea ce se găsea afară.

Există o monotonie a vieţii de stradă. Pe toate lumile pe care am fost, se manifestau aceleaşi tipare de bază, laudă şi fanfaronadă, vînzare şi cumpărare, ca o esenţă distilată a comportamentului uman scurgîndu-se pe sub ceea ce o maşină politică defectă turnase acolo de sus. Bay City, Pămînt, cea mai veche dintre lumile civilizate, nu făcea excepţie. De la insubstanţialele holofaţade masive ale clădirilor antice pînă la negustorii stradali cu emiţătoarele lor catalog cuibărite pe umeri ca nişte greoi şoimi mecanici sau tumori supradimensionate, toată lumea vindea ceva. Maşinile se apropiau şi se depărtau de borduri şi trupuri suple se lipeau de ele, sprijinindu-se ca să negocieze în acelaşi mod în care o făcuseră probabil tot timpul de cînd existau maşini de care să se sprijine. Fuioare de aburi şi fum pluteau dinspre tarabele cu mîncare. Limuzina era etanşeizată la sunete şi emisiuni, dar puteai simţi zgomotele prin sticlă, incantaţiile vînzătorilor de la colţuri şi muzica modulată subsonic care inducea necesitatea de a cumpăra.

În Corpul Mesagerilor, omenirea este reversată. Mai întîi vezi asemănarea, rezonanţa fundamentală care te lasă să te prinzi unde te afli, apoi tu construieşti diferenţele pornind de la detalii.

Amestecul etnic de pe Lumea lui Harlan este în principal slav şi japonez, deşi poţi obţine orice variantă crescută într-un container la preţul potrivit. Aici, fiecare faţă avea un aspect şi o culoare

diferite – am văzut africani înalți costelivi, mongoli, nordici cu ten păstos şi, o dată, o fată care semăna cu Virginia Vidaura, dar am pierdut-o în mulțime. Toți se mişcau ca nişte băştinaşi pe malurile unui rîu.

Neîndemînatic.

Impresia alunecă şi clipi prin gîndurile mele ca fata din mulțime. M-am încruntat şi m-am agățat de ea.

Pe Lumea lui Harlan, viața străzii are o eleganță curată, o economie a mişcărilor şi a gesturilor pe care o simți aproape ca pe o coreografie dacă nu eşti obişnuit cu ea. Eu am crescut cu ea, astfel că am înregistrat efectul abia cînd nu m-am mai aflat acolo.

Aici n-am văzut-o. Fluxul şi refluxul uman al comerțului de dincolo de geamurile limuzinei semăna cu apa agitată din spațiul dintre ambarcațiuni. Oamenii se împingeau şi-şi croiau drum, retrăgîndu-se brusc ca să ocolească grupuri mai strînse din mulțime pe care aparent nu le observau decît atunci cînd era prea tîrziu să mai facă manevre. Tensiuni evidente izbucneau, gîturile se întindeau, trupuri musculoase se ridicau. De două ori am văzut formîndu-se tentative stîngace de bătaie, numai pentru a fi măturate de agitație. Era ca şi cînd întregul loc pusese pulverizat cu un iritant cu feromoni.

– Curtis. Am privit pieziş la profilul său imperturbabil: Poți întrerupe protecția la emisiuni pentru o clipă?

Se uită spre mine cu o uşoară curbare a buzelor.

– Sigur.

M-am lăsat pe spate în scaun şi am fixat iar strada.

– Nu sînt turist, Curtis. Asta e meseria mea.

Cataloagele negustorilor stradali năvăliră peste mine ca un furnicar de halucinații induse de delir, uşor difuze datorită lipsei de direcționare a emisiei şi amestecîndu-se unele cu altele pe măsură ce alunecam printre ele, dar totuşi suprasolicitante după standardele oricărui harlanit. Peştii ieşeau cel mai mult în evidență; o succesiune de acte orale şi anale, retuşate digital pentru a da o sclipire neclară pe sîni şi muşchi. Numele fiecărei prostituate era murmurat cu o voce răguşită, împreună cu un prim-plan al feței: fetițe sfioase, femei dominatoare, armăsari nebărbieriți şi cîte ceva din stocul cultural care mie îmi era complet străin. Țesute printre astea se aflau listele mult mai subtile de chimicale şi scenariile suprarealiste ale vînzătorilor de droguri şi implanturi. Talmeş-balmeşul începea să aibă sens.

– Ce înseamnă *de la Case?* l-am întrebat pe Curtis, pescuind

expresia pentru a treia oară din reclame.

Curtis pufni dispreţuitor.

– O marcă a calităţii. Casele sînt un cartel; înaltă clasă, bordeluri scumpe de-a lungul coastei. Îţi procură orice vrei, aşa spun ei. Dacă e o fată de la Case, atunci a fost învăţată să facă lucruri la care majoritatea oamenilor doar visează. Făcu semn cu capul spre stradă: Nu te amăgi, niciuna de pe aici n-a lucrat vreodată la Case.

– Dar *stiff?*

Ridică din umeri:

– Un nume de stradă. Betatanatină. O folosesc puştii pentru experienţe în apropierea morţii. E mai ieftină decît sinuciderea.

– Bănuiesc.

– N-aveaţi tanatină pe Lumea lui Harlan?

– Nu.

O folosisem în exterior cînd eram în Corp de cîteva ori, dar acasă era prohibită.

– În schimb aveam sinucideri. Vrei să ridici la loc ecranul?

Valul uşor de imagini se întrerupse brusc, lăsîndu-mi o senzaţie de gol în interiorul capului, ca o cameră nemobilată. Am aşteptat ca senzaţia să se disipeze şi, ca majoritatea efectelor secundare, aşa făcu.

– Asta e Mission Street, zise Curtis. Următoarele cîteva cvartale sînt numai cu hoteluri. Vrei să te las acolo?

– Îmi recomanzi ceva?

– Depinde ce vrei.

I-am răspuns printr-o ridicare de umeri.

– Lumină. Spaţiu. Room service.

Strînse din ochi gînditor.

– Încearcă la Hendrix, dacă vrei. Au o anexă în formă de turn, iar tîrfele pe care le folosesc sînt curate.

Limuzina mări viteza şi străbăturăm cîteva cvartale în tăcere. Am neglijat să-i spun că nu la acel tip de room service mă refeream. Lasă-l pe Curtis să tragă concluziile pe care se pare că le voia.

Nepoftită, o imagine îngheţată a decolteului umed de transpiraţie al lui Miriam Bancroft îmi răsări în minte.

Limuzina opri lîngă o faţadă bine luminată într-un stil pe care nu l-am recunoscut. Am coborît şi am privit în sus la holograma uriaşă a unui negru, cu trăsăturile schimonosite probabil în extazul muzicii pe care o storcea cu mîna stîngă dintr-o chitară

albă. Imaginile aveau marginile vag artificiale ale unei poze bidimensionale prelucrate, ceea ce o făcea veche. Sperînd că asta indica o tradiție în servicii şi nu doar decrepitudine, i-am mulțumit lui Curtis, am trîntit uşa şi am urmărit limuzina îndepărtîndu-se. Începu aproape imediat să se înalțe şi după o clipă i-am pierdut urma luminilor posterioare în traficul aerian. M-am întors spre uşile de oglindă din spatele meu iar ele se desfăcură puțin smucit ca să mă lase să intru.

Dacă holul excela în ceva, Hendrix cu siguranță satisfăcea cea de-a doua dintre cerințele mele. Curtis ar fi putut parca trei sau patru dintre limuzinele lui Bancroft una lîngă alta şi tot ar mai fi rămas loc să se învîrtă printre ele un robot de curățenie. Despre prima nu eram chiar atît de sigur. Pereții şi tavanul conțineau la intervale neregulate dale de iluminium ale căror perioadă de înjumătățire era categoric aproape de sfîrşit, iar radiația lor slabă avea singurul efect de a aduna strălucirea în mijlocul încăperii. Strada de pe care tocmai venisem era cea mai puternică sursă de lumină din acel loc.

Holul era pustiu, dar o sclipire slabă venea dinspre un ghişeu de pe peretele opus. Mi-am croit drum într-acolo, trecînd de fotolii joase şi mese cu margini de metal care abia aşteptau să lovească pe cineva, şi am descoperit un monitor înfundat umplut de zăpada aleatoare a deconectării. Într-un colț, o comandă pulsa în caractere englezeşti, spaniole şi kanji:

VORBEŞTE.

Am privit de jur împrejur şi am revenit la ecran. Nimeni.

Mi-am dres glasul.

Literele se şterseră şi se modificară: ALEGE LIMBA.

– Caut o cameră, am încercat, din pură curiozitate în japoneză.

Ecranul reveni la viață atît de dramatic încît am făcut un pas înapoi. Din fragmente multicolore, rotindu-se, se asamblă rapid o față măslinie asiatică deasupra unui guler închis la culoare şi a unei cravate. Fața zîmbi şi se transformă într-o femeie caucaziană, îmbătrînind treptat, şi mă aflam în fața unei blonde de treizeci de ani într-un taior sobru de afaceri. După ce generă idealul meu interpersonal, hotelul decise de asemenea că la urma urmelor nu puteam vorbi japoneza.

– Bună ziua, domnule. Bine ați venit la Hotel Hendrix, fondat în 2087 şi încă în vigoare. Cu ce vă putem servi?

Mi-am repetat cererea, continuînd mutarea în amanglică.

– Mulțumesc, domnule. Avem numeroase camere, toate complet

conectate la rețeaua de informații şi divertisment a oraşului. Vă rog să vă indicați preferințele privind etajul şi dimensiunea.

– Aş dori o cameră în turn, cu vedere spre vest. Cea mai mare pe care o aveți.

Chipul se retrase într-un colț şi un schelet tridimensional al structurii camerelor hotelului se ivi în locul său. Un selector pulsa operativ printre camere şi se opri într-un colț, apoi explodă şi roti camera respectivă. O coloană de date fin tipărite se înşirară pe una din laturile ecranului.

– Apartamentul Watchtower, trei camere, dormitoarele la treisprezece virgulă opt şapte metri de la...

– În regulă, îl iau.

Harta tridimensională dispăru ca prin magie şi femeia reveni pe tot ecranul.

– Cîte nopți veți petrece la noi, domnule?

– Nedefinit.

– E necesar un depozit, spuse hotelul sfios. Pentru sejururi de mai mult de paisprezece zile trebuie depusă acum suma de şase sute de dolari ONU. În eventualitatea plecării înainte de această a paisprezecea zi, o parte proporțională a acestui depozit vă va fi restituită.

– Bine.

– Mulțumesc domnule.

După tonul vocii am început să bănuiesc că un client care plăteşte ar fi o noutate la Hotel Hendrix.

– Cum veți plăti?

– Cont ADN. First Colony Bank of California.

Condițiile de plată începuseră să se deruleze în momentul în care am simțit un cerc rece de metal atingîndu-mi baza craniului.

– Este exact ceea ce crezi că este, zise o voce calmă. Cum faci ceva greşit, copoii o să-ți adune bucăți din creierul mic de pe pereți săptămîni întregi. Vorbesc de moarte *reală,* prietene. Acum, îndepărtează-ți mîinile de corp.

M-am conformat, simțind un fior nefamiliar înghețîndu-mi şira spinării pînă în punctul în care atingea gura pistolului. Trecuse ceva timp de cînd nu mai fusesem amenințat cu moartea adevărată.

– E bine, zise aceeaşi voce calmă. Acum, asociatul meu o să te percheziționeze. Las-o să facă asta, şi fără mişcări bruşte.

– Vă rog introduceți-vă semnătura ADN pe pad-ul de lîngă ecran.

Hotelul accesase baza de date a băncii First Colony. Am aşteptat imperturbabil în timp ce o femeie suplă îmbrăcată în negru cu mască de schi păşea în jurul meu şi plimba peste mine din cap pînă-n picioare un scaner gri care torcea. Pistolul de pe gîtul meu nu se clinti. Nu mai era rece. Carnea mea îl încălzise la o temperatură mai intimă.

– E curat. – Un alt glas rece, profesional. – Neurachem bazal, dar neoperant. Fără hardware.

– Zău? Călătoreşti cu bagaje cam puţine, nu-i aşa, Kovacs?

Inima îmi sări din piept şi ateriza moale în stomac. Sperasem să fie doar poliţia locală.

– Nu vă cunosc, am spus atent, întorcînd capul cîţiva milimetri. Pistolul împunse şi eu mă oprii.

– Aşa e, nu ne cunoşti. Acum, uite ce-o să se întîmple. O să ieşim afară...

– Accesarea creditului încetează în treizeci de secunde, spuse hotelul răbdător. Vă rog introduceţi acum semnătura ADN.

– Domnul Kovacs nu va avea nevoie de rezervare, zise bărbatul din spatele meu, punîndu-mi o mînă pe umăr. Haide, Kovacs, mergem la plimbare.

– Nu-mi pot asuma prerogativele de gazdă dacă nu plătiţi, zise femeia de pe ecran.

Ceva din tonul acestei fraze m-a oprit în timp ce mă întorceam, şi dintr-un impuls m-am forţat să tuşesc brusc, chinuitor.

– Ce...

Încovoiat de accesul de tuse, am dus o mînă la gură şi mi-am lins degetul mare.

– De-a ce naiba te joci, Kovacs?

M-am îndreptat iar şi am lovit cu palma pad-ul de lîngă ecran. Urme de salivă pătară peste tot receptorul negru mat. O fracţiune de secundă mai tîrziu un lat de palmă tare se zdrobi de partea stîngă a craniului meu şi eu m-am prăbuşit în mîini şi genunchi pe podea. Un bocanc îmi biciui faţa şi eu mi-am continuat restul drumului în jos.

– Mulţumesc, domnule, am auzit vocea hotelului mugind în capul meu. Contul dumneavoastră este procesat.

Am început să mă ridic şi am obţinut un al doilea bocanc în coaste drept mulţumire. Sîngele îmi curgea din nas pe covor. Ţeava pistolului mi se înşuruba în gît.

– N-a fost ceva isteţ, Kovacs. Vocea era ceva mai puţin calmă: Dacă tu crezi că poliţiştii o să ne urmărească unde te duci tu,

atunci cipul trebuie să-ţi fi futut creierul. Acum *ridică-te!*

Mă trăgea în picioare cînd se dezlănţui tunetul.

Nu ştiu din ce motiv cineva căruia i se păruse potrivit să echipeze securitatea Hendrix-ului cu tunuri automate de douăzeci de milimetri se afla în spatele meu, dar îşi făcu treaba cu o complexitate devastatoare. Cu colţul ochiului am zărit autoturela dublă coborînd pe furiş din tavan cu o fracţiune de secundă înainte de a-şi canaliza o explozie de trei secunde prin principalul meu atacator. Suficientă putere de foc ca să dobori un avion mic. Zgomotul era asurzitor.

Femeia mascată alergă înspre uşi, şi cu ecoul focului încă răsunîndu-mi în urechi am văzut cum turela se răsuceşte s-o urmărească. Făcu aproximativ o duzină de paşi prin lumină înainte ca o prismă de laser rubiniu să acopere cu picăţele spatele ei şi o nouă fuziladă izbucni în interiorul holului. Mi-am plesnit ambele mîini peste urechi, încă îngenuncheat, şi gloanţele trecură prin femeie. Se prăbuşi într-o învălmăşeală de membre lipsită de graţie. Tirul se opri.

În liniştea duhnind a cordită care urmă, nimic nu se mişcă. Autoturela devenise inactivă, cu ţevile înclinate în jos, cu fumul scurgîndu-i-se din culate. Mi-am descleştat palmele de pe urechi şi m-am ridicat în picioare, apăsînd cu blîndeţe pe nas pentru a stabili întinderea stricăciunilor. Sîngerarea părea să încetinească şi deşi aveam tăieturi în gură nu am găsit niciun dinte slăbit. Mă dureau coastele acolo unde mă nimerise a doua lovitură, dar nu părea nimic rupt. Am aruncat o privire celui mai apropiat cadavru, şi mi-am dorit să n-o fi făcut. Cineva urma să aibă de curăţat.

În stînga mea uşa unui lift se deschise cu un sunet slab de clopoţel.

– Camera dumneavoastră este gata, domnule, zise hotelul.

Capitolul Şase

Kristin Ortega era remarcabil de sobră.

Intră pe uşa hotelului cu un pas săltat care făcea să se clatine buzunarul greu al jachetei lovindu-i-se de coapsă, se opri în centrul holului şi analiză măcelul cu limba îndesată într-un obraz.

– Faci des chestii de genul ăsta, Kovacs?

– Am aşteptat cam mult, i-am răspuns blînd. Nu sînt prea bine

dispus.

Hotelul trimisese un apel la poliția din Bay City cam în momentul în care autoturela se dezlănțuise, dar trecuse o jumătate de oră bună înainte ca primele nave să coboare din traficul aerian. Nu mă ostenisem să merg în camera mea, întrucît știam că oricum aveau să mă tragă cu forța din pat, iar după ce au ajuns nici nu s-a mai pus problema ca eu să merg undeva pînă nu a ajuns Ortega aici. Un medic al poliției îmi făcu o verificare sumară, asigurîndu-se că nu am suferit contuzii și îmi dădu cu un spray care să-mi oprească sîngerarea din nas, după care m-am așezat în hol și mi-am lăsat noul trup să fumeze una dintre țigările locotenentului. Încă mai stăteam acolo cînd a sosit ea, o oră mai tîrziu.

Ortega gesticula.

– Mda, mă rog. Noaptea orașul e ocupat.

I-am întins pachetul. Ea se uită la el de parcă tocmai i-aș fi pus o problemă filozofică majoră, apoi îl luă și scuturî o țigară. Ignorînd plasturele de aprindere de pe latura pachetului, scotoci prin buzunare, extrase o brichetă grea cu gaz și o aprinse. Părea a fi pe pilot automat, dîndu-se la o parte aproape fără să-și dea seama ca să facă loc echipei legiștilor cu noul echipament, apoi repuse bricheta într-un buzunar diferit. În jurul nostru, holul păru deodată aglomerat de oameni eficienți care-și făceau treburile.

– Așadar. Suflă fumul în aerul de deasupra capului: Îi cunoști pe tipii ăștia?

– Of, mai scuteşte-mă naibii!

– Adică?

– Adică, am ieșit din stocare de șase ore, și nici măcar. Auzeam cum începeam să ridic glasul: Adică, am vorbit cu exact trei oameni de cînd ne-am întîlnit ultima dată. Adică, m-am fost niciodată în viața mea pe Pămînt. Adică, *tu știi toate astea.* Acum, ai de gînd să-mi pui vreo întrebare inteligentă sau mă duc să mă culc?

– Bine, păstrează-ți capul pe umeri.

Ortega păru deodată obosită. Se cufundă în fotoliul din fața mea.

– I-ai spus sergentului că erau profesioniști.

– Erau.

Hotărîsem că asta era o informație pe care aș putea-o împărtăși poliției, întrucît probabil oricum ar fi aflat imediat ce verificau cele două cadavre după dosarele lor.

– Ți-au spus pe nume?

Mi-am încruntat cu multă grijă sprîncenele.

– Pe nume?

– Da. Făcu un gest de nerăbdare: Ți-au spus Kovacs?

– Nu cred.

– Alte nume?

Am ridicat o sprînceană.

– De exemplu?

Oboseala care îi învăluia chipul se retrase brusc, şi îmi aruncă o privire dură.

– Las-o baltă. O să derulez memoria hotelului şi o să văd.

Hopa.

– Pe Lumea lui Harlan trebuie să ai mandat pentru aşa ceva.

Am încercat să sune plictisit.

– Aşa e şi aici.

Ortega scutură scrumul ţigării ei pe covor.

– Dar n-o să fie o problemă. Se pare că nu e pentru prima dată cînd Hendrix a fost acuzat de vătămare organică. A fost cu mult timp în urmă, dar se găseşte în arhive.

– Cum de n-a fost dezactivat?

– Am spus acuzat, nu condamnat. Curtea a respins cazul. Autoapărare demonstrabilă. Bineînţeles – făcu semn din cap spre turela adormită, unde doi membri ai echipei legiştilor făceau o scanare a emisiilor – pe vremea aia era vorba despre electrocutare. Nimic de genul ăsta.

– Mda, asta voiam să întreb. Oricum, cine dotează hotelurile cu asemenea echipament?

– Ce crezi că sînt, un motor de căutare? Ortega începuse să mă privească cu o ostilitate meditativă care nu prea îmi plăcea. Apoi, brusc, ridică din umeri: Rezumatul de arhivă pe care l-am frunzărit venind încoace spune că s-a întîmplat cu cîteva secole în urmă, cînd războaiele corporative deveniseră urîte. Are logică. Cu tot rahatul care se dezlănţuise, o mulţime de clădiri au fost reutilate ca să facă faţă. Bineînţeles, multe dintre companii au dat faliment după aceea o dată cu crahul financiar, aşa că nimeni nu a ajuns să plătească o factură de dezactivare. Însă Hendrix s-a ridicat la statutul de inteligenţă artificială şi şi-a cumpărat propria afacere.

– Isteţ.

– Da, din cîte am auzit IA-urile sînt singurele care manipulează cu adevărat ceea ce se întîmplă pe piaţă. Cam pe atunci şi-au făcut

apariția cîteva dintre ele. Multe dintre hotelurile de pe strada asta sînt IA-uri. Îmi rînji prin fum: De asta nu stă nimeni în ele. E păcat, zău aşa. Am citit undeva că sînt programate să vrea clienți aşa cum oamenii vor sex. Trebuie să fie frustrant, nu-i aşa?

– Aşa-i.

Unul dintre mohicani apăru plutind deasupra noastră. Ortega privi în sus spre el cu o expresia care spunea că nu vrea să fie deranjată.

– Am identificat mostrele de ADN, zise mohicanul sfios, şi-i înmînă o placă videofax.

Ortega îşi aruncă ochii pe ea şi tresări.

– Ia te uită. Ai avut companie de nivel înalt pentru cîteva clipe, Kovacs. Flutură un braț în direcția cadavrului bărbatului: Trup înregistrat pentru ultima dată în posesia lui Dimitri Kadmin, cunoscut şi ca Dimitri Geamănul. Asasin profesionist din Vladivostok.

– Şi femeia?

Ortega şi femeia schimbară priviri.

– Biroul din Ulan Bator?

– I-am prins pe amîndoi dintr-o dată, şefa.

– L-am prins pe ticălos. Ortega sări în picioare cu o energie reînnoită: Hai să le excizăm cipurile corticale şi înapoi pe Fell Street. Vreau să-l downloadăm pe Dimi la Holding înainte de miezul nopții. Întoarse privirea spre mine: Kovacs, se pare că te-ai dovedit util.

Mohicanul căută sub costumul său la două rînduri şi scoase un cuțit de măcelar cu lamă grea cu nonşalanța cuiva care îşi scotea țigările. Împreună se aplecară asupra cadavrului şi îngenunchează lîngă el. Polițişti în uniformă interesați se adunară să privească. Se auzi sunetul umed, ca o pîrîitură, a cartilagiilor desfăcute. După o clipă, m-am ridicat şi eu să mă alătur spectatorilor. Nimeni nu-mi dădu atenție.

Nu era ceea ce aş fi numit chirurgie biotehnică rafinată. Mohicanul ciopîrțise o secțiune a şirei spinării ca să obțină acces la baza craniului, iar acum săpa în jur cu vîrful cuțitului său, încercînd să localizeze cipul cortical. Kristin Ortega ținea capul nemişcat cu ambele mîini.

– Le îngroapă mult mai adînc ca pînă acum, spunea ea. Vezi dacă poți scoate restul vertebrei, pe acolo o să fie.

– Încerc, mormăi mohicanul. E ceva îmbunătățit aici, presupun. Unul dintre absorbitoarele de şocuri despre care vorbea Noguchi

ultima dată... La naiba!! Crezusem că l-am găsit.

– Nu, uite, lucrezi dintr-un unghi greşit. Lasă-mă să încerc eu.

Ortega luă cuțitul şi puse un genunchi pe cap ca să-l stabilizeze.

– La naiba, aproape că-l găsisem, şefa.

– Da, da. N-o să-mi petrec toată noaptea privindu-te cum scormoneşti acolo.

Ridică ochii şi mă văzu urmărind-o, dădu scurt din cap în semn de recunoaştere şi plasă vîrful zimțat al lamei în punctul potrivit. Apoi cu o smucitură scurtă a mînerului cuțitului, eliberă ceva. Se uită în sus spre mohican cu un rînjet.

– Ai auzit asta?

Căută prin sîngele închegat şi extrase cipul cortical între arătător şi degetul mare. Nu părea cine ştie ce, o carcasă rezistentă la impact pătată de sînge abia de mărimea unui muc de țigară, cu filamente răsucite ieşindu-i țepene de la un capăt. Înțelegeam de ce catolicii nu voiau să creadă că acela era receptaculul sufletului uman.

– Te-am prins, Dimi.

Ortega ridică cipul în lumină, apoi i-l pasă, pe el şi cuțitul, mohicanului. Îşi şterse degetele de hainele cadavrului.

– Bun, hai să-l scoatem şi pe al femeii.

În timp ce îl urmăream pe mohican repetînd procedura pe cel de-al doilea corp, mi-am apropiat capul de al lui Ortega suficient cît să-i şoptesc:

– Deci ştii şi cine e ea?

Se întoarse brusc să se uite la mine, dar nu puteam fi sigur dacă de surpriză sau din cauza neplăcerii provocate de apropierea mea.

– Mda, şi ea e tot Dimi Geamănul. Ha, ce joc de cuvinte! Trupul e înregistrat la Ulan Bator, care pentru ştiința ta este capitala pieței negre a downloadării din Asia. Vezi tu, Dimi nu e un caracter prea încrezător. Îi place să aibă oameni de care să poată fi sigur că-i asigură spatele. Iar în cercurile în care se învîrte Dimi, singura persoană în care poți avea cu adevărat încredere eşti tu însuți.

– Par a fi nişte cercuri intime. Pe Pămînt e uşor să fii copiat?

Ortega făcu o grimasă.

– Din ce în ce mai uşor. După cum e tehnologia acum, un utilaj de reîntrupare artizanal încape într-o cameră de baie. În curînd o să fie vorba de un lift. Apoi o valiză. Ridică din umeri: Prețul progresului.

– Pe Lumea lui Harlan singura cale de a o face este să te înscrii pentru o repartizare stelară, să obții o copie ca asigurare pentru perioada călătoriei şi apoi să anulezi transmisia în ultimul moment. Falsifici un certificat de tranzit, apoi pretinzi că ai o necesitate vitală de download temporar de pe o copie. Tipul nu mai e pe acea lume iar afacerea lui se prăbuşeşte, chestii de genul ăsta. Faci un download de pe original la stația de transmisie, şi un altul prin compania de asigurări altundeva. Copia Unu părăseşte legal stația. Tocmai s-a răzgîndit asupra plecării. Se întîmplă multora. Copia Doi nu se mai întoarce niciodată la compania de asigurări pentru redepozitare. Totuşi, costă o mulțime de bani. Trebuie să mituieşti multă lume, să furi mult timp virtual ca să poți scăpa.

Mohicanului îi alunecă mîna şi-şi tăie degetul în cuțit. Ortega dădu ochii peste cap şi oftă scurt. Se întoarse cu fața la mine.

– Aici e mai uşor, zise ea abrupt.

– Zău? Cum se face?

– Păi... Ezită, de parcă ar fi căutat să-şi dea seama de ce vorbea cu mine: De ce vrei să ştii?

Am rînjit spre ea.

– Sînt curios din fire, presupun.

– OK, Kovacs. Îşi împreună palmele în jurul paharului de cafea: Uite cum se face. Într-o zi domnul Dimitri Kadmin intră într-una dintre marile companii de asigurare pentru recuperare şi reîntrupare. Vreau să spun cineva *cu adevărat* respectabil, ca Lloyds sau Cartwright Solar, poate.

– Asta se întîmplă aici? Am făcut semn cu mîna înspre luminile podului vizibile prin ferestrele camerei mele: în Bay City?

Mohicanul îi aruncase lui Ortega nişte priviri bizare cînd ea rămăsese în urmă la plecarea poliției de la Hendrix. Ea îl alungase cu un alt sfat să-l downloadeze rapid pe Kadmin, apoi urcasem scările. Ea abia se uitase la navele poliției care plecau.

– Bay City, Coasta de Est, poate chiar în Europa.

Ortega sorbi din cafea, strîngînd din ochi din cauza supradozei de whisky pe care o ceruse Hendrix-ului s-o verse înăuntru.

– Nu contează. Contează compania. Cineva stabil. Cineva care face asigurări încă de cînd au început downloadările. Domnul Kadmin vrea să încheie o poliță R&R, ceea ce, după o lungă discuție privind primele, o şi face. Vezi tu, trebuie să arate bine. E vechea şmecherie, cu singura diferență că ceea ce căutăm noi aici este mult mai mult decît banii.

M-am sprijinit de partea mea de fereastră. Apartamentul

Watchtower primise numele potrivit. Toate cele trei camere dădeau spre oraş şi spre apa de dincolo de el, fie spre nord fie spre vest, iar pervazul ferestrei de pe terasă acoperea cam o cincime din spaţiul disponibil, învelit cu perne mari în culori psihedelice. Ortega şi cu mine stăteam faţă în faţă avînd între noi un metru curat de spaţiu.

– OK, asta-i o copie. Şi apoi?

Ortega ridică din umeri.

– Un accident fatal.

– În Ulan Bator?

– Corect. Dimi se aruncă cu toată viteza într-un stîlp de tensiune, cade de la fereastra unui hotel, ceva de genul ăsta. Un agent din Ulan Bator recuperează cipul cortical şi, contra unei mite substanţiale, face o copie. Ca urmare, Cartwright Solar sau Lloyds, conform mandatului lor de recuperare, îl transferă pe Dimi (p.d.) înapoi în banca lor de clone şi îl downloadează în trupul care aşteaptă. Mulţumesc foarte mult, domnule. A fost plăcut să facem afaceri cu dumneavoastră.

– Între timp...

– Între timp agentul cumpără un trup de pe piaţa neagră, probabil un caz de catatonie de la un spital local, sau o victimă a drogurilor direct de la scena crimei, una care nu e prea avariată fizic. Poliţia din Ulan Bator face un comerţ bătător la ochi cu morţii neidentificaţi. Agentul şterge mintea trupului, downloadează copia lui Dimi în el, iar trupul pleacă de acolo pur şi simplu. Prin suborbital pînă pe cealaltă parte a globului şi la treabă în Bay City.

– Nu-i prinzi prea des pe tipi ăştia.

– Aproape niciodată. Problema e că nu ajungi să prinzi ambele copii o dată, fie morţi ca acum fie reţinuţi pentru o ofensă pasibilă de urmărire penală ONU. Fără acuzarea ONU, nu ai dreptul legal să downloadezi dintr-un corp viu. Iar într-o situaţie fără ieşire, gemenii pur şi simplu îşi zboară cipul cortical prin ceafă înainte ca noi să-i putem aresta. Am mai văzut asta.

– E destul de dur. Care-i pedeapsa pentru aşa ceva?

– Ştergerea.

– *Ştergerea?* Faceţi asta aici?

Ortega aprobă. Un surîs uşor, ca un rictus, juca în jurul gurii ei, dar fără să ajungă acolo niciodată.

– Da, facem asta aici. Te şochează?

Am căzut pe gînduri. Unele crime din cadrul Corpului aduceau pedeapsa cu ştergerea, în principal dezertarea sau refuzul de a asculta un ordin în luptă, dar nu o văzusem niciodată aplicată.

Era în contradicție cu condiționarea de a fugi ca să-ți scapi pielea. Iar pe Lumea lui Harlan ştergerea fusese abolită cu zece ani înainte de a mă naşte eu.

– E cam demodat, nu-i aşa?

– Îți pare rău de ce-o să se întîmple cu Dimi?

Mi-am trecut vîrful limbii peste tăieturile din interiorul gurii. M-am gîndit la cercul rece de metal pe ceafa mea şi am scuturat din cap.

– Nu. Dar asta îi opreşte pe cei ca el?

– Mai există alte cîteva crime capitale, dar ele se aplică în majoritatea lor cîtorva oameni stocați de sute de ani.

Expresia de pe fața lui Ortega reflecta faptul că ei nu i se părea o idee atît de bună.

Am pus jos cafeaua şi am căutat o țigară. Mişcarea era automată, iar eu eram prea obosit ca s-o opresc. Ortega refuză pachetul întins. Atingîndu-mi propria țigară de petecul de aprindere, m-am uitat la ea strîngînd din ochi.

– Cîți ani ai, Ortega?

Îmi întoarse o privire atentă.

– Treizeci şi patru. De ce?

– Nu ai fost niciodată p.d., nu?

– Mă rog, am făcut psihochirurgie acum cîțiva ani, m-am adormit pentru cîteva zile. Dar în afară de asta, nu. Nu sînt un criminal, şi nu am bani pentru genul ăsta de călătorii.

Am expirat primul fum.

– Eşti cam sensibilă la subiectul ăsta, nu-i aşa?

– Cum am spus, nu sînt un criminal.

– Nu. M-am gîndit la momentul cînd o văzusem ultima dată pe Virginia Vidaura: Dacă ai fi, nu ți s-ar părea că o dislocare de două sute de ani sînt un mărunțiş.

– N-am spus asta.

– Nici nu trebuia.

Nu ştiam ce anume mă făcea să uit că Ortega reprezintă legea, dar *ceva* mă făcea. Ceva se ridica în spațiul dintre noi, ceva ca o încărcătură statică, ceva cu care ar fi trebuit să mă pot descurca dacă intuiția mea de Mesager n-ar fi fost atît de amorțită de noul meu trup. Orice ar fi fost, tocmai dispăruse din cameră. Mi-am îndreptat umerii şi am tras adînc din țigară. Aveam nevoie de somn.

– Kadmin e costisitor, nu-i aşa? Cu asemenea regie, cu asemenea riscuri, trebuie să coste ceva.

– Cam douăzeci de mii lovitura.

– Atunci Bancroft nu s-a sinucis.

Ortega ridică o sprînceană.

– E o deducție rapidă, pentru cineva care abia a venit aici.

– Of, haide. Am suflat un fum lung spre ea: Dacă ar fi fost sinucidere, cine naiba ar fi plătit cele douăzeci ca să mă omoare pe mine?

– Eşti foarte iubit, nu-i aşa?

M-am aplecat.

– Nu, sînt urît într-o mulțime de locuri, dar nu de către cineva cu asemenea relații şi cu atîția bani. Nu sînt destul de stilat ca să-mi fac duşmani de nivelul ăsta. Cel care l-a pus pe Kadmin pe urmele mele ştie că lucrez pentru Bancroft.

Ortega rînji.

– Parcă ziceai că nu ți-au spus pe nume.

Eşti obosit, Takeshi. Aproape că o vedeam pe Virginia Vidaura mişcîndu-şi degetul în direcția mea.

Corpul Mesagerilor nu se lasă învins de poliția locală.

Am reparat cum am putut mai bine.

– Ştiau cine sînt. Oamenii de tipul lui Kadmin nu stau prin hoteluri aşteptînd să jefuiască turişti. Haide, Ortega.

Ea lăsă ca exasperarea mea să se scufunde în linişte înainte de a-mi răspunde.

– Deci şi Bancroft a fost asasinat? Poate. Şi ce dacă?

– Va trebui să redeschideți ancheta.

– Nu mă asculți, Kovacs. Îmi oferi un zîmbet menit să oprească din drum oamenii înarmați: Cazul e închis.

M-am sprijinit de perete şi am privit-o un timp prin fum. În final am zis:

– Ştii, cînd echipa ta de curățenie a sosit în seara asta, unul dintre ei mi-a arătat insigna suficient de mult ca să mă uit bine la ea. Chiar simpatică, privită de aproape. Vulturul ăla şi scutul. Şi toate literele din jurul lor.

Făcu un gest să continui, iar eu am mai tras un fum din țigară înainte de a înfige acul.

– *Să protejăm şi să ajutăm?* Presupun că atunci cînd ajungi locotenent, nu prea mai crezi în genul ăsta de lucruri.

Atins. Un muşchi îi tresări sub ochi şi obrajii i se adînciră de parcă ar fi supt ceva amar. Se holbă la mine, şi pentru o clipă mă gîndii că am mers prea departe. Apoi umerii îi căzură şi oftă.

– Ah, dă-i înainte. La urma urmei ce dracu' ştii tu despre asta?

Bancroft nu e un om ca mine şi ca tine. E un nenorocit de Mat.

– Un Mat?

– Da. Un Mat. Ştii tu, *iar zilele lui Matusalem au fost nouă sute şaizeci şi nouă de ani.* E bătrîn. Vreau să spun, bătrîn cu adevărat.

– Asta e o crimă, locotenente?

– Ar trebui să fie, zise Ortega ursuz. Dacă trăieşti atît de mult, încep să ţi se întîmple anumite lucruri. Ajungi să crezi că eşti Dumnezeu. Dintr-o dată oamenii mici, de treizeci, poate patruzeci de ani, nu prea mai au importanţă. Tu ai văzut societăţi întregi ridicîndu-se şi decăzînd, şi începi să te simţi în afara tuturor acestor lucruri, nimic nu mai contează cu adevărat pentru tine. Şi poate începi să-i striveşti pe oamenii ăştia, ca pe păpădii, dacă ajung sub picioarele tale.

Am privit-o cu seriozitate.

– Ai observat ceva de genul ăsta la Bancroft? Vreodată?

– Nu vorbesc de Bancroft, alungă ea obiecţia cu o mişcare nerăbdătoare a mîinii. Vorbesc de cei *ca* el. Sînt ca IA-urile. Sînt o rasă aparte. Nu sînt umani, tratează omenirea aşa cum tu şi cu mine tratăm viaţa insectelor. Ei bine, cînd ai de-a face cu departamentul de poliţie din Bay City, atitudinea asta uneori se poate întoarce asupra ta.

M-am gîndit scurt la excesele lui Reileen Kawahara, şi m-am întrebat cît de mult greşea de fapt Ortega. Pe Lumea lui Harlan, majoritatea oamenilor îşi permiteau să se reîntrupeze cel puţin o dată, dar ideea era că dacă nu erai foarte bogat trebuia să-ţi trăieşti viaţa în întregime de fiecare dată iar bătrîneţea, chiar cu tratament antisen, era o treabă plicticoasă. A doua oară era şi mai rău fiindcă ştiai la ce să te aştepţi. Nu mulţi aveau puterea să o facă de mai mult de două ori. Majoritatea intrau voluntar la stocare după aceea, cu reîntrupări temporare ocazionale pentru probleme de familie, şi desigur chiar şi acele reîntrupări se răreau pe măsură ce timpul trecea iar noile generaţii îşi vedeau de viaţă fără legăturile vechi.

Trebuia să fii un anumit gen de persoană ca să continui, să *vrei* să continui, viaţă după viaţă, trup după trup. Trebuia să porneşti în mod diferit, indiferent ce ai putea deveni pe măsură ce secolele se acumulează.

– Deci Bancroft nu e luat în seamă pentru că e un Mat. Regret, Laurens, eşti un ticălos arogant care a trăit prea mult. Poliţia din Bay City are lucruri mai bune de făcut decît să te ia pe tine în serios. Ceva de genul ăsta.

Dar Ortega nu mai muşcă momeala. Sorbi din cafea şi flutură din mînă.

– Uite ce-i, Kovacs, Bancroft e în viaţă, şi indiferent de datele cazului are destulă pază ca să rămînă aşa. Nimeni nu geme sub povara unei greşeli a justiţiei. Departamentul de poliţie nu are suficiente fonduri, oameni şi e suprasolicitat. Nu avem resursele să vînăm la infinit fantomele lui Bancroft.

– Şi dacă nu sînt fantome?

Ortega oftă.

– Kovacs, am parcurs eu însămi casa de trei ori împreună cu echipa legiştilor. Nu există niciun semn de luptă, nicio breşă în apărarea zonei şi nicio urmă de vreun intrus nicăieri în înregistrările reţelei de securitate. Miriam Bancroft s-a oferit voluntar să se supună tuturor testelor poligrafice care există şi le-a trecut fără niciun tremur. Nu şi-a ucis soţul, nimeni nu a pătruns înăuntru ca să-i ucidă soţul. Laurens Bancroft s-a sinucis, din motive pe care el le ştie cel mai bine, şi asta-i tot. Îmi pare rău că tu ar trebui să dovedeşti contrariul, dar să doreşti ceva nu înseamnă că aşa şi este realitatea. E un caz închis.

– Dar telefonul? Faptul că Bancroft nu prea avea cum să uite că are o stocare telecomandată? Faptul că cineva mă consideră suficient de important încît să-l trimită pe Kadmin aici?

– N-am de gînd să mă contrazic cu tine pe tema asta, Kovacs. O să-l interogăm pe Kadmin şi o să aflăm ce ştie, dar în privinţa restului am fost deja pe teren şi încep să mă plictisesc. Există oameni care au nevoie de noi mult mai mult decît are Bancroft. Victime moarte cu adevărat care nu au fost aşa de norocoase să aibă o stocare telecomandată după ce cipurile lor corticale au fost distruse. Catolici măcelăriţi pentru că ucigaşii lor ştiu că victimele nu vor mai ieşi niciodată de la depozitare ca să-i acuze.

O oboseală ascunsă se ridica în ochii lui Ortega în timp ce enumera lista pe degete.

– Cazurile de vătămare organică ale celor care nu au bani să fie reîntrupaţi decît dacă statul poate dovedi că există vreo răspundere împotriva cuiva. Mă bălăcesc în aşa ceva zece ore pe zi sau mai mult, şi regret, pur şi simplu nu mai am simpatie de irosit cu domnul Laurens Bancroft cu clonele sale congelate şi magicele sale ziduri de influenţă în locuri sus-puse şi avocaţii lui fiţoşi care să ne facă să sărim prin cercuri ori de cîte ori vreun membru al familiei sau staffului său vrea să se strecoare pe dedesubt.

– Asta se întîmplă des, nu-i aşa?

– Destul de des, dar nu trebuie să te surprindă, îmi oferi un surîs trist: E un ticălos de Mat. Toți sînt la fel.

Era o latură a ei care nu-mi plăcea, o ceartă pe care nu voiam s-o am şi o imagine a lui Bancroft de care nu aveam nevoie. Şi mai presus de toate, nervii mei urlau după somn.

Am stins îndesat țigara.

– Cred că ar fi mai bine să pleci, locotenente. Toate prejudecățile astea îmi dau dureri de cap.

Ceva sclipi în ochii ei, ceva ce n-am putut deloc citi. A fost acolo o secundă, apoi a dispărut. Ea ridică din umeri, lăsă jos paharul cu cafea şi-şi aruncă picioarele peste marginea pervazului. Se întinse, arcuindu-şi spatele pînă cînd trosni auzibil şi porni spre uşă fără să se uite înapoi. Am rămas acolo unde eram, privind reflexia ei mişcîndu-se printre luminile oraşului din fereastră.

Se opri în uşă şi am văzut-o întorcîndu-şi capul.

– Hei, Kovacs.

Am aruncat ochii spre ea.

– Ai uitat ceva?

Dădu din cap, cu gura strînsă într-o linie îndoită, ca şi cînd ar fi luat cunoştință de un punct marcat într-un joc pe care îl jucam amîndoi.

– Vrei un pont? Un punct de unde să porneşti? Mă rog, tu ni l-ai dat pe Kadmin, aşa că presupun că îți datorez asta.

– Nu-mi datorezi nimic, Ortega. Hendrix a făcut-o, nu eu.

– Leila Begin, zise ea. Aruncă-le asta avocaților lui fițoşi, şi vezi unde duce.

Uşa alunecă închizîndu-se şi camera reflectată nu mai avu nimic decît luminile oraşului de afară. Le-am fixat un timp, am aprins o altă țigară şi am fumat-o pînă la filtru.

Bancroft nu se sinucisese, cel puțin atîta lucru îmi era limpede. Lucram la caz de mai puțin de o zi şi deja aveam două conspirații separate în spinare. Mai întîi bătăuşii manierați ai lui Kristin Ortega de la instituția judiciară, apoi asasinul din Vladivostok şi trupul său de rezervă. Ca să nu mai menționez atitudinea rezervată a lui Miriam Bancroft. În total prea multe ape tulburi pentru ca lucrurile să fie ceea ce intenționau să fie. Ortega voia ceva, cel care îl plătise pe Dimitri Kadmin voia ceva, iar ceea ce voiau ei părea să fie ca dosarul Bancroft să rămînă închis.

Asta nu era şi opțiunea mea.

– Oaspetele dumneavoastră a părăsit clădirea, spuse Hendrix, zdruncinîndu-mă din retrospectiva mea proiectată pe sticlă.

– Mulţumesc, am răspuns absent, strivind ţigara în scrumieră. Poţi să închizi uşa şi să blochezi lifturile de pe etajul ăsta?

– Desigur. Doriţi să fiţi anunţat despre orice intrare în hotel?

– Nu. Am căscat ca un şarpe care încearcă să înghită un ou: Doar nu-i lăsa să urce aici. Şi fără niciun apel în următoarele şapte ore şi jumătate.

Tot ce am mai putut face a fost să-mi scot hainele rapid înainte ca valurile somnului să mă copleşească. Am lăsat costumul de vară al lui Bancroft aruncat pe un fotoliu comod şi m-am tîrît în patul cu lenjerie stacojie. Suprafaţa patului se ondulă puţin, ajustîndu-se greutăţii şi dimensiunii corpului meu, apoi mă purtă ca o apă. Un iz slab de tămîie pluti dintre cearceafuri.

Am făcut cu jumătate de inimă o tentativă de masturbare, cu mintea agitîndu-se molatic printre imaginile curbelor voluptoase ale lui Miriam Bancroft, dar în schimb continuam să văd trupul palid al lui Sarah transformat în ruine de focul Kalashnikovului.

Şi somnul mă trase la fund.

Capitolul Şapte

Nişte ruine ascunse în umbră, şi un soare sîngeriu apunînd în furtună dincolo de dealurile din depărtare. Deasupra, nori cu burţile moi aleargă panicaţi spre orizont ca nişte balene în faţa harponului, iar vîntul îşi trece degetele de narcoman printre copacii care mărginesc strada.

Inneninenennininennin...

Cunosc locul ăsta.

Îmi croiesc drum printre zidurile devastate ale ruinelor, încercînd să nu mă frec de ele pentru că, dacă o fac, ele scot ţipete şi focuri de armă înăbuşite, ca şi cum conflictul care a distrus acest oraş s-ar fi îmbibat în pietrele rămase. În acelaşi timp, mă mişc destul de repede, pentru că ceva mă urmăreşte, ceva care nu are asemenea scrupule în privinţa ruinelor. Îi pot urmări progresul destul de precis după focurile de armă şi forfota îngrozită din spatele meu. Se apropie. Încerc să măresc viteza dar ceva îmi strînge gîtul şi nu mă ajută deloc.

Jimmy de Soto iese din spatele rămăşiţelor zdrobite ale unui turn. Nu sînt chiar surprins să-l văd aici, dar faţa sa distrusă mă face să tresar. Rînjeşte cu ceea ce i-a mai rămas din trăsături şi

pune o mînă pe umărul meu. Încerc să nu sar înapoi.

– Leila Begin, spune el, şi face semn din cap în spate de unde venise. Aruncă-le asta avocaţilor fiţoşi ai lui Bancroft.

– O s-o fac, zic, trecînd pe lîngă el.

Dar mîna lui rămîne pe umărul meu, ceea ce trebuie să însemne că braţul său se întinde în urma mea ca ceara fierbinte. Mă opresc, vinovat de durerea pe care probabil i-o provoc, dar el e tot cu mîna pe umărul meu. Încep să mă mişc iar.

– Ai de gînd să te întorci şi să lupţi? zice el cu ton de conversaţie, alunecînd pe lîngă mine aparent fără vreun efort sau pas.

– Cu ce? întreb, desfăcînd mîinile goale.

– Ar fi trebuit să fii înarmat, amice. Era timpul.

– Virginia ne-a spus să nu cădem pradă slăbiciunii pentru arme.

Jimmy de Soto rîde batjocoritor.

– Da, şi uite unde a ajuns tîrfa aia stupidă. Optzeci pînă la o sută, fără posibilitatea de iertare.

– N-ai de unde să ştii, spun absent, mai interesat de sunetele urmăririi din spatele meu. Ai murit cu ani înainte de a se întîmpla asta.

– Ei haide, cine mai moare cu adevărat zilele astea?

– Încearcă să spui asta unui catolic. Şi oricum, tu ai murit, *Jimmy. Imposibil de recuperat, din cîte îmi amintesc.*

– Ce-i ăla catolic?

– Îţi explic mai tîrziu. Ai vreo ţigară?

– Ţigară? Ce-ai păţit la braţ?

Îmi întrerup spirala gîndurilor fără rost şi mă holbez în jos la braţul meu. Jimmy are dreptate. Cicatricele de pe antebraţul meu s-au transformat în răni proaspete, din care izbucneşte sîngele picurîndu-mi în jos pe mînă. Desigur...

Ridic mîna sub ochiul stîng şi simt umezeală sub el. Degetele îmi sînt acoperite de sînge.

– Norocosule, zise Jimmy de Soto critic. Au ratat orbita.

El trebuie să ştie. Propria sa orbită stîngă este umplută de sînge închegat, tot ceea ce-i rămăsese la Innenin cînd îşi smulsese globul ocular cu degetele. Nimeni nu aflase vreodată ce halucinaţii avusese atunci. Pînă să-i scoată pe Jimmy şi pe ceilalţi de pe plaja Innenin şi să-i transfere pentru psihochirurgie, virusul apărătorilor le distrusese minţile dincolo de orice posibilitate de recuperare. Programul fusese atît de virulent încît pe vremea aia clinica nici nu îndrăznise măcar să păstreze resturile cipurilor corticale ca să fie studiate. Rămăşiţele lui Jimmy de Soto se află pe un disc sigilat cu

etichetă roşie pe care scrie DATA CONTAMINANT, undeva în subsolul Statului Major al Corpului Mesagerilor.

– Trebuie să fac ceva, zic, puţin disperat.

Sunetele trezite în ziduri de urmăritorul meu devin periculos de apropiate. Ultimele raze ale soarelui alunecă în spatele dealurilor. Sîngele îmi curge pe braţ şi pe faţă.

– Simţi mirosul? întreabă Jimmy, ridicîndu-şi faţa în aerul răcoros din jur. Îl schimbă.

– Ce?

Dar chiar cînd îi trîntesc replica, simt şi eu. Un iz proaspăt, revigorant, nu prea deosebit de tămîia de la Hendrix, dar uşor diferit, nu tocmai decadenţa ameţitoare a mirosului original în care am adormit numai ca să...

– Trebuie să plec, zice Jimmy, iar eu sînt pe punctul să întreb unde cînd îmi dau seama că sînt

Treaz.

Ochii mi s-au deschis brusc pe una dintre picturile murale psihedelice ale camerei hotelului. Siluete subţiri, ca nişte pribegi în caftane împrăştiate peste un cîmp de iarbă verde şi flori albe şi galbene. M-am încruntat şi am dus mîna la cicatricea întărită de pe braţ. Nici urmă de sînge. Înţelegînd asta, m-am trezit complet şi m-am ridicat în capul oaselor pe patul larg stacojiu. Modificarea în mirosul de tămîie care iniţial mă împinsese spre trezire deviase cu totul spre cafea şi pîine proaspătă. Semnalul de trezire olfactiv al Hendrix-ului. Lumina se scurgea în întunericul camerei prin sticla polarizată a ferestrei.

– Aveţi un vizitator, zise vioi glasul Hendrix-ului.

– Cît e ora? am mîrîit.

Fundul gîtului părea să-mi fi fost pictat cu clei îngheţat.

– Zece şi şaisprezece ora locală. Aţi dormit şapte ore şi patruzeci şi două de minute.

– Şi vizitatorul meu?

– Oumou Prescott, spuse hotelul. Doriţi micul dejun?

M-am ridicat din pat şi m-am îndreptat spre baie.

– Da. Cafea cu lapte, carne albă bine prăjită, şi suc de fructe de orice fel. Poţi s-o trimiţi sus pe Prescott.

Cînd clopoţelul uşii mele sună, ieşisem de la duş şi mă plimbam într-un halat de baie albastru iridiscent decorat cu şnur auriu. Mi-am colectat micul dejun din trapa de serviciu şi balansam tava într-o mînă în timp ce deschideam uşa.

Oumou Prescott era o femeie africană înaltă, cu aspect

impresionant, depăşind trupul meu cu cîţiva centimetri, cu părul împletit pe spate cu zeci de mărgele ovale de sticlă în şapte sau opt dintre culorile mele favorite, şi cu pometii evidenţiaţi cu un fel de tatuaj abstract. Stătea în prag îmbrăcată într-un costum gri deschis şi o haină neagră lungă răsucită la guler, şi mă privea cu neîncredere.

– Domnul Kovacs?

– Da, intraţi. Vreţi să luaţi micul dejun?

Am aşezat tava pe patul nefăcut.

– Nu, mulţumesc. Domnule Kovacs, sînt principalul reprezentant legal al lui Laurens Bancroft via Prescott, Forbes şi Hernandez. Domnul Bancroft m-a informat...

– Da, ştiu.

Am cules o bucată de pui fript de pe tavă.

– Ideea este, domnule Kovacs, că avem o întîlnire cu Dennis Nyman la PsychaSec în... – ochii ei alunecară scurt în sus să consulte un ceas retinal – ... treizeci de minute.

– Înţeleg, am spus mestecînd lent. Nu ştiam asta.

– Am sunat de la opt dimineaţa, dar hotelul a refuzat să-mi dea legătura. Nu mi-am dat seama că veţi dormi atît de mult.

I-am rînjit cu gura plină de carne de pui.

– Atunci, informarea a fost defectuoasă. Am fost reîntrupat abia ieri.

La asta ea înţepeni puţin, apoi calmul profesional îşi afirmă drepturile. Traversă camera şi se aşeză pe pervazul ferestrei.

– Deci o să întîrziem, zise. Bănuiesc că aveţi nevoie de micul dejun.

Era frig în mijlocul oraşului.

Am coborît din autotaxi în lumina apoasă a soarelui şi în rafalele de vînt. Plouase în timpul nopţii, şi încă mai erau cîteva grămezi de nori cumulus cenuşii care stăteau la pîndă în jurul istmului, rezistînd posaci tentativelor brizei îngheţate de a-i împrăştia. Am ridicat gulerul costumului meu de vară şi mi-am notat în minte să-mi cumpăr o haină. Nimic prea serios, ceva pînă la jumătatea coapsei, cu guler şi buzunare suficient de mari ca să-ţi îndesi mîinile în ele.

Lîngă mine, Prescott arăta insuportabil de confortabil în interiorul hainei ei. Concedie taxiul cu un gest al degetului mare şi amîndoi ne dădurăm în spate cînd acesta se înălţă. Un curent binevenit de aer cald de la turbine îmi spălă mîinile şi faţa. Am

clipit din ochi ferindu-mă de mica furtună de prundiş şi praf şi am văzut cum Prescott ridică un braţ subţire în acelaşi scop. Cînd taxiul dispăru, zburînd să se alăture roiului de pe cer deasupra uscatului, Prescott se întoarse spre clădirea din faţa noastră şi făcu un gest laconic cu degetul.

– Pe aici.

Mi-am împins mîinile în buzunarele inadecvate ale costumului meu şi am urmat-o. Aplecaţi uşor în vînt, ne-am croit drum spre treptele lungi, sinuoase ale PsychaSec Alcatraz.

Mă aşteptasem la o instalaţie de înaltă securitate, şi nu am fost dezamăgit. PsychaSec era alcătuit dintr-o serie de module lungi cu două niveluri scunde şi ferestre adînc înfundate, reminiscenţă a unui bunker militar de comandă. Singura întrerupere în acest tipar era un unic dom la capătul de vest care am bănuit că trebuia să adăpostească echipamentul de comunicaţii prin satelit. Întregul complex era construit din granit gri deschis cu ferestre de un portocaliu afumat reflectorizant. Nu exista holo-display, sau emisiuni de publicitate, de fapt nimic care să anunţe ca am nimerit locul potrivit, cu excepţia unei plăci sobre gravate cu laser de pe zidul înclinat de piatră al blocului de la intrare:

PSYCHASEC S.A.
HOLDING RECUPERĂRI ŞI ASIGURĂRI T.P.D.
REÎNTRUPARE CLONICĂ

Deasupra plăcii se afla un mic ochi negru santinelă flancat de difuzoare cu grilaje grele. Oumou Prescott ridică un braţ şi făcu cu mîna către el.

– Bine aţi venit la PsychaSec Alcatraz, zise vioi o voce artificială. Vă rog să vă identificaţi în limitele timpului de securitate de cincisprezece secunde.

– Oumou Prescott şi Takeshi Kovacs, dorim să-l vedem pe domnul director Nyman. Avem întîlnire.

Un laser subţire verde ne scană pe amîndoi din cap pînă-n picioare apoi o secţiune a peretelui balansă uşor înapoi pînă la orizontală formînd un pasaj spre interior. Bucuros să scap de vînt, am păşit fără să stau pe gînduri în nişă şi am urmat luminile indicatoare portocalii de-a lungul unui coridor scurt pînă în zona recepţiei, lăsînd-o pe Prescott în ariergardă. Imediat ce am păşit de pe coridor în recepţie placa uşii masive se ridică huruind şi se închise iar. Solidă securitate.

Recepţia era o zonă circulară cald luminată, cu rînduri de scaune şi mese scunde plasate în punctele cardinale. Mici grupuri

de oameni erau aşezate la nord şi la est, conversînd cu voce joasă. În centru era un birou circular unde un recepţioner stătea în spatele unui set de echipamente de secretariat. Aici nu existau dispozitive artificiale; era o fiinţă umană reală, un tînăr slab abia trecut de adolescenţă care privi în sus cu ochi inteligenţi cînd ne apropiarăm.

– Puteţi intra, domnişoară Prescott. Găsiţi biroul domnului director luînd-o în sus pe scări şi a treia uşă pe dreapta.

– Mulţumim.

Prescott preluă iar conducerea, întorcîndu-se scurt ca să murmure imediat ce ieşirăm din raza auditivă a recepţionerului:

– Nyman e puţin cam mîndru de el de cînd a fost construit locul ăsta, dar în general e o persoană de treabă. Încearcă să nu te laşi agasat de el.

– Bineînţeles.

Am urmat instrucţiunile recepţionerului pînă cînd în faţa uşii mai înainte pomenite a trebuit să mă opresc ca să-mi înăbuşesc un chicotit. Uşa lui Nyman, fără îndoială de cel mai bun gust posibil pe Pămînt, era din lemn-oglindă curat de sus pînă jos. După sistemul de securitate performant şi recepţionerul în carne şi oase, aşa ceva părea aproape la fel de subtil ca scuipătoarele vaginale de la Bordelul de pe Chei al Madamei Mi. Amuzamentul meu trebuie să fi fost evident căci Prescott se încruntă la mine în timp ce bătea la uşă.

– Intră.

Somnul făcuse minuni pentru interfaţa dintre mintea mea şi noul meu trup. Refăcîndu-mi trăsăturile împrumutate, am urmat-o pe Prescott în încăpere.

Nyman stătea la biroul lui, din cîte se părea lucrînd la un holodisplay colorat în verde şi gri. Era un bărbat slab cu aspect serios care purta lentile externe cu rame de oţel care se asortau la costumul lui negru şi părul scurt, ordonat. Expresia sa, în spatele lentilelor, era uşor nemulţumită. Nu fusese fericit cînd Prescott îi telefonase din taxi anunţîndu-l că vom întîrzia, dar Bancroft evident luase legătura cu el pentru că acceptase ora mai tîrzie de întîlnire cu consimţămîntul rece al unui copil disciplinat.

– Întrucît aţi dorit o trecere în revistă a instituţiei noastre, domnule Kovacs, putem începe? Mi-am eliberat agenda pentru următoarele cîteva ore, dar am nişte clienţi care aşteaptă.

Ceva din manierele lui Nyman mi l-a readus în minte pe directorul Sullivan, dar era un Sullivan mai blînd, mai puţin

înveninat. Mi-am aruncat ochii peste costumul şi chipul lui Nyman. Poate dacă Sullivan ar fi făcut carieră în depozitarea celor super-bogaţi în loc de a elementelor criminale ar fi putut ajunge astfel.

– Bine.

La urma urmelor era destul de plictisitor. PsychaSec, la fel ca cele mai multe depozite de p.d., nu era mai mult decît o serie de hangare gigantice cu aer condiţionat şi rafturi. Am cutreierat prin subsoluri răcite la 7–11 grade Celsius conform recomandărilor creatorilor carbonului modificat, am privit poliţe întregi cu discuri în format extins de treizeci de centimetri şi am admirat roboţii de recuperare care alergau pe şine cu ecartament mare de-a lungul pereţilor.

– E un sistem duplex, spuse Nyman cu mîndrie. Fiecare client este stocat pe două discuri separate în părţi diferite ale clădirii. Fiind o distribuţie aleatorie, numai procesorul central le poate găsi pe amîndouă, şi există posibilitatea de blocare a sistemului pentru a preveni accesul simultan la ambele copii. Ca să provoci o pagubă reală, ar trebui să intri prin efracţie şi să treci de două ori de toate sistemele de securitate.

Am scos cîteva sunete politicoase.

– Legătura noastră prin satelit operează printr-o reţea de nu mai puţin de optsprezece platforme orbitale, închiriate într-o ordine aleatoare.

Nyman se lăsase acaparat de propria sa prezentare. Părea să fi uitat că nici Prescott nici eu nu eram pe piaţa serviciilor PsychaSec.

– Niciun orbital nu este închiriat pentru mai mult de douăzeci de secunde o dată. Înregistrările actualizate ne sosesc *via* needlecast, fără a exista vreo posibilitate de a prevedea ruta de transmitere.

La drept vorbind, acest lucru nu era adevărat. Cu o inteligenţă artificială de o capacitate şi pricepere suficientă, mai devreme sau mai tîrziu te puteai prinde, dar asta însemna să te agăţi de un pai. Genul de inamici care se foloseau de IA ca să ajungă la tine nu aveau nevoie să te termine cu un aruncător de particule. Nu căutam în locul potrivit.

– Pot obţine accesul la clonele lui Bancroft? am întrebat-o brusc pe Prescott.

– Din punct de vedere legal? Prescott ridică din umeri. Din cîte ştiu eu, instrucţiunile domnului Bancroft îţi dau *carte blanche.*

Carte blanche? Prescott mă împroşcase toată dimineaţa cu aşa ceva. Cuvintele aproape că aveau gustul pergamentului. Era ceva ce ar spune un personaj de-al lui Alain Marriott în filmele din anii Colonizării.

Ei bine, acum te afli pe Pămînt. M-am întors spre Nyman, care aprobă cu ostilitate.

– Sînt anumite proceduri, zise.

Am revenit la nivelul solului, de-a lungul unor coridoare care îmi aminteau puternic de instituţia de reîntrupare Bay City Central chiar prin lipsa lor de similitudine. Aici nu erau urme de la roţile de cauciuc ale tărgilor – trupurile erau transportate cu vehicule pe pernă de aer – iar pereţii coridorului erau pictaţi în culori pastelate. Ferestrele, din afară părînd nişte găuri într-un buncăr, aveau pe interior canaturi şi cornişe în stil Gaudi. La un colţ am trecut pe lîngă o femeie care le curăţa cu mîna. Am ridicat o sprînceană. Extravaganţa nu are limite.

Nyman îmi surprinse privirea.

– Sînt anumite lucruri pe care munca roboţilor nu le rezolvă chiar aşa cum trebuie, zise el.

– Sînt convins.

Banca de clone apăru în stînga noastră, uşile grele, încuiate, de oţel teşit şi sculptat contrastînd cu ferestrele ornamentate. Ne-am oprit în dreptul uneia dintre ele şi Nyman îşi puse ochiul pe scanerul de retină plasat alături. Uşile alunecară uşor în afară, avînd grosimea de un metru de oţel aliat cu tungsten. Dincolo de ele se găsea o încăpere lungă de patru metri cu o uşă similară la capătul opus. Am păşit înăuntru, şi uşa se închise cu un bufnet înfundat care îmi împinse aerul în urechi.

– Este o încăpere izolată ermetic, zise Nyman fără să fie nevoie. Vom suporta o curăţire sonică pentru a ne asigura că nu aducem agenţi contaminanţi în banca de clone. Nu aveţi de ce să vă alarmaţi.

O lumină din tavan pulsa în tonuri de violet semnalizînd desfăşurarea decontaminării, apoi ce-a de-a doua uşă se deschise fără mai mult zgomot decît prima. Intrarăm în cripta familiei Bancroft.

Mai văzusem şi înainte astfel de locuri. Reileen Kawahara păstrase una mică pentru clonele ei de tranzit pe New Beijing şi desigur Corpul avea aşa ceva din abundenţă. Însă niciodată nu văzusem ceva asemănător cu asta.

Încăperea era ovală, cu acoperiş boltit, şi se întindea probabil

pe ambele etaje ale clădirii. Era imensă, de mărimea unui templu de acasă. Lumina era slabă, de un portocaliu adormitor, şi temperatura era plăcută. Pretutindeni erau saci cu clone, teci striate translucide de acelaşi portocaliu ca lumina, suspendate de tavan cu cabluri şi tuburi de nutrienţi. Clonele se distingeau vag în interior, gheme fetale cu braţe şi picioare, dar pe deplin dezvoltate. Sau cel puţin majoritatea; spre vîrful domului am putut vedea saci mai mici în care erau cultivate noile adăugiri la stoc. Sacii erau organici, un analog mai dur al uterului, şi creşteau o dată cu fetuşii din interior pentru a deveni ca păstăile lungi de un metru şi jumătate din jumătatea de jos a criptei. Întreaga recoltă atîrna ca o instabilă mobilă nebunească, aşteptînd ca o uriaşă briză bolnavă să o pună în mişcare.

Nyman îşi drese glasul, şi atît eu cît şi Prescott ne scuturarăm de uluirea paralizantă care ne înţepenise în prag.

– Poate părea ceva la întîmplare, zise el, dar acest spaţiu *este* generat de computer.

– Ştiu. Am dat din cap şi m-am apropiat de unul dintre sacii de jos: Derivat fractalic, aşa-i?

– A, da.

Nyman părea aproape iritat de cunoştinţele mele.

Am privit îndeaproape. La o distanţă de cîţiva centimetri de faţa mea trăsăturile lui Miriam Bancroft visau în fluidul amniotic de sub membrană. Avea braţele aduse protector peste sîni şi mîinile strînse uşor pumn sub bărbie. Părul îi fusese adunat într-o coadă groasă, răsucită în creştet şi acoperită cu un fel de plasă.

– Întreaga familie e aici, murmură Prescott pe umărul meu. Soţul, soţia şi toţi cei şaizeci şi unu de copii. Majoritatea au una sau două clone, dar Bancroft şi soţia lui au fiecare cîte şase. Impresionant, nu?

– Mda.

Contrar voinţei mele, a trebuit să întind mîna să ating membrana de deasupra chipului lui Miriam Bancroft. Era călduţă şi cedă uşor sub apăsare. Se vedeau cicatrici înălţate în jurul punctelor de intrare a tuburilor de nutrienţi şi de deşeuri, şi mici băşicuţe acolo unde intraseră ácele ca să extragă mostre de ţesuturi sau ca să introducă aditivi IV. Membrana ceda unor astfel de penetrări şi se vindeca după aceea.

M-am îndepărtat de femeia adormită şi m-am întors cu faţa spre Nyman.

– Toate astea sînt foarte frumoase, dar presupun că nu

decojeşti una din astea ori de cîte ori Bancroft intră aici. Trebuie să aveţi şi containere.

– Pe aici.

Nyman ne făcu semn să-l urmăm şi o luă spre capătul încăperii unde o altă uşă presurizată era încastrată în zid. Sacii de jos se legănară sinistru în curentul produs de trecerea noastră, iar eu am fost nevoit să mă aplec ca să evit să mă lovesc de unul dintre ei. Degetele lui Nyman jucară o scurtă tarantella peste tastatura uşii presurizate, şi am pătruns într-o cameră lungă, scundă, a cărei iluminaţie clinică era aproape orbitoare după lumina de pîntec din camera principală. Un şir de opt cilindri metalici, nu prea diferiţi de cel în care mă trezisem eu ieri, erau aliniaţi pe unul dintre pereţi, dar dacă tubul naşterii mele fusese nevopsit şi purta urmele a milioane de mici deteriorări datorate utilizării frecvente, aceste unităţi purtau un strat gros de vopsea crem cu margini galbene în jurul plăcii transparente de observare şi a diferitelor protuberante funcţionale.

– Camere de suspensie cu sistem complet de menţinere a vieţii, spuse Nyman. În esenţă acelaşi mediu ca şi în saci. Aici se face reîntruparea. Aducem clone proaspete, aflate încă în teci, şi le descărcăm aici. Nutrienţii din container conţin o enzimă care distruge pereţii sacului, astfel încît tranziţia este lipsită de traume. Toate operaţiunile clinice sînt efectuate de personal în trupuri sintetice, pentru a evita orice risc de contaminare.

Am surprins cu coada ochiului ochii lui Oumou Prescott rostogolindu-se exasperaţi şi un rictus îmi răsuci colţurile gurii.

– Cine are acces în încăperea asta?

– Eu însumi şi personalul autorizat pe baza unui cod zilnic. Şi proprietarii, bineînţeles.

M-am plimbat de-a lungul şirului de cilindri, aplecîndu-mă să examinez datele afişate la picioarele fiecăruia. La numărul şase era o clonă a lui Miriam, iar la şapte şi opt două ale lui Naomi.

– O aveţi pe fiică de două ori?

– Da.

Nyman avu un aer zăpăcit, apoi unul de vagă superioritate. Avea şansa să-şi recapete avansul pierdut la faza cu tiparul fractalic.

– Nu aţi fost informat în legătură cu starea ei curentă?

– Da, este la psihochirurgie, am bombănit. Asta nu explică de ce sînt două aici.

– Ei bine...

Nyman aruncă o privire spre Prescott, ca şi cum ar fi vrut să spună că divulgarea următoarelor informaţii implica o latură legală. Avocata îşi drese glasul.

– PsychaSec are instrucţiuni din partea dlui Bancroft să aibă întotdeauna la dispoziţie o clonă de rezervă pentru el şi membrii apropiaţi de familie pregătită pentru descărcare. În timp ce domnişoara Bancroft se află la clinica psihiatrică din Vancouver, ambele trupuri se află depozitate aici.

– Familia Bancroft doreşte să alterneze trupurile, zise Nyman cunoscător. Mulţi dintre clienţii noştri doresc asta, îi scuteşte de uzură. Corpul uman este capabil de o regenerare remarcabilă dacă este depozitat corect, şi desigur noi oferim un pachet complet de reparaţii clinice pentru cele mai multe dintre deteriorările majore. La preţuri foarte rezonabile.

– Sînt convins. M-am întors cu spatele la ultimul cilindru şi am rînjit spre el: Totuşi, nu puteţi face prea multe pentru un cap vaporizat, nu-i aşa?

Urmă o tăcere scurtă, în cursul căreia Prescott privi fix un colţ al tavanului iar buzele lui Nyman se strînseră ajungînd aproape la proporţii anale.

– Consider această remarcă de prost gust, zise în cele din urmă directorul. Mai aveţi întrebări *importante,* domnule Kovacs?

M-am oprit lîngă cilindrul lui Miriam Bancroft şi m-am uitat înăuntru. Chiar şi prin efectul de înceţoşare al plăcii de observare şi gelului, exista o senzualitate abundentă în forma vagă din interior.

– Doar o întrebare. Cine decide cînd să se alterneze trupurile?

Nyman aruncă ochii spre Prescott parcă atrăgîndu-şi sprijinul legal cuvintelor sale.

– Eu sînt autorizat direct de către domnul Bancroft ca să efectuez transferul ori de cîte ori este digitalizat, cu excepţia cazurilor cînd mi se cere anume să n-o fac. Cu această ocazie nu a făcut o astfel de cerere.

Aici era ceva care zgîria antenele unui Mesager; ceva undeva era *potrivit.* Era prea devreme ca să-i dau o formă concretă. Am privit de jur împrejurul încăperii.

– Accesul aici este monitorizat, nu-i aşa?

– Fireşte.

Tonul lui Nyman era încă îngheţat.

– A fost activitate multă în ziua în care Bancroft s-a dus la Osaka?

– Nu mai multă decît de obicei. Domnule Kovacs, poliția a trecut deja prin aceste înregistrări. Nu prea văd însemnătatea...

– Făceți-mi pe plac, am sugerat, fără să mă uit la el, iar cadența de Mesager din glasul meu îl reduse la tăcere ca un întrerupător de circuit.

Două ore mai tîrziu mă holbam pe fereastra altui taxi ridicîndu-se de pe platforma Alcatraz peste Golf.

– Ai găsit ceea ce căutai?

M-am uitat la Oumou Prescott, întrebîndu-mă dacă ea putea simți frustrarea emanînd dinspre mine. Credeam că blocasem majoritatea manifestărilor externe ale acestui trup, dar auzisem de avocați care aveau condiționare empatică pentru a culege informații subliminale despre starea de spirit a clienților lor atunci cînd pledau. Şi aici, pe Pămînt, nu aş fi fost surprins să aflu că Oumou Prescott are un întreg sistem subsonic cu infraroşii de scanare a corpurilor şi vocilor înghesuit în frumosul ei cap de abanos.

Informațiile despre intrările în cripta lui Bancroft de joi 16 august erau la fel de lipsite de suspiciuni ca şi intrările şi ieşirile de la Mishima Mall într-o joi după-masă. La ora 8 a.m. Bancroft a intrat însoțit de doi asistenți, s-a dezbrăcat şi a intrat în containerul care îl aştepta. Asistenții au plecat cu hainele. Paisprezece ore mai tîrziu cealaltă clonă a lui s-a ridicat udă din containerul vecin, a luat un prosop de la un alt asistent şi s-a dus să facă duş. Nu s-au schimbat alte cuvinte în afara banalelor amabilități. Nimic.

Am ridicat din umeri.

– Nu ştiu. Încă nu ştiu exact ce caut.

Prescott căscă.

– Absorbție Totală, nu?

– Da, aşa e. Am privit-o mai atent: Ştii atît de multe despre Corp?

– Puțin. Am studiat litigiile ONU. Aşa prinzi terminologia. Deci, ce ai absorbit pînă acum?

– Numai că e foarte mult fum adunat în jurul a ceva ce autoritățile spun că nu arde. Te-ai întîlnit vreodată cu locotenentul care conduce cazul?

– Kristin Ortega. Bineînțeles. N-am cum s-o uit. Am țipat una la alta pe deasupra unui birou timp de aproape o săptămînă.

– Impresii?

– Despre Ortega? Prescott păru surprinsă: Un polițist bun, din

cîte ştiu eu. Are reputaţia de a fi foarte dură. Divizia de Vătămări Organice sînt departamentul dur al poliţiei, aşa că să-ţi cîştigi o astfel de reputaţie probabil că nu a fost uşor. A condus cazul destul de eficient...

– Nu şi după părerea lui Bancroft.

Pauză. Prescott mă privi prudentă.

– Am spus eficient. Nu am spus stăruitor. Ortega şi-a făcut treaba, dar...

– Dar nu-i plac Mat-ii, nu?

O altă pauză.

– Prinzi uşor limbajul străzii, domnule Kovacs.

– Şi tu prinzi terminologia, am replicat cu modestie. Crezi că Ortega ar fi păstrat cazul deschis dacă Bancroft nu ar fi fost un Mat?

Prescott se gîndi un timp.

– E o prejudecată destul de des întîlnită, zise ea rar. Dar nu am avut impresia că Ortega a închis cazul din cauza asta. Cred că pur şi simplu a văzut că nu obţine rezultate pe măsura eforturilor ei. Departamentul de poliţie are un sistem de promovare bazat cel puţin parţial pe numărul de cazuri rezolvate. Nimeni nu a văzut o soluţie rapidă la cazul ăsta, iar domnul Bancroft era în viaţă, aşa că...

– Avea lucruri mai bune de făcut, nu?

– Da. Cam aşa ceva.

M-am mai holbat un timp pe fereastră. Taxiul zbura peste acoperişurile clădirilor cu multe etaje şi crevaselor aglomerate dintre ele. Simţeam crescînd în mine o furie veche care nu avea nimic de-a face cu problemele mele curente. Ceva ce se acumulase în timpul anilor petrecuţi în Corp şi molozul emoţional pe care te obişnuieşti să-l vezi, ca o aluviune la suprafaţa sufletului tău. *Virginia Vidaura, Jimmy de Soto murind în braţele mele la Innenin, Sarah...* Catalogul unui ratat, oricum ai privi lucrurile. L-am înlăturat.

Cicatricea de sub ochi mă mînca, iar nevoia de nicotină îmi încreţea vîrfurile degetelor. Mi-am scărpinat cicatricea. Am lăsat ţigările în buzunar, într-un anumit moment nedeterminat mă hotărîsem să mă las. Un gînd întîmplător mă izbi.

– Prescott, tu ai ales trupul ăsta pentru mine, aşa-i?

– Poftim?

Scana ceva pe o proiecţie subretinală şi-i luă o clipă ca să se concentreze asupra mea.

– Ce ai spus?

– Trupul ăsta. Tu l-ai ales, nu?

Se încruntă.

– Nu. Din cîte ştiu eu alegerea a fost făcută de domnul Bancroft. Noi am oferit doar o listă conform specificațiilor.

– Nu, mie mi-a spus că avocații lui s-au ocupat de asta. Categoric.

– Oh. Încruntarea dispăru, şi zîmbi uşor: domnul Bancroft are foarte mulți avocați. Probabil a rezolvat prin alt birou. De ce?

Am mormăit:

– Nimic. Fostul proprietar al acestui corp a fost fumător, iar eu nu sînt. E chiar deranjant.

Zîmbetul lui Prescott cîştigă teren.

– Ai de gînd să te laşi?

– Dacă am timp. Înțelegerea cu Bancroft e că dacă rezolv cazul, pot fi reîntrupat pe cheltuiala lui, aşa că nu contează pe termen lung. Dar urăsc să mă trezesc în fiecare dimineață cu gîtul plin de rahat.

– Crezi că o să poți?

– Să mă las de fumat?

– Nu. Să rezolvi cazul.

M-am uitat le ea inexpresiv.

– Nu prea am altă opțiune, domnişoară consilier. N-ai citit termenii contractului meu de angajare?

– Ba da. Eu l-am redactat.

Prescott îmi întoarse privirea inexpresivă, dar dincolo de ea erau urme de disconfort pe care aveam nevoie să le văd ca să mă împiedic să mă întind prin taxi şi să-i strivesc nasul de creier cu o mînă înțepenită.

– Bine, bine, am zis, şi m-am întors la privitul pe fereastră.

ŞI PUMNUL MEU ÎN PIZDA NEVESTE-TII UITĂ-TE NENOROCIT DE MAT NU POȚI

Mi-am scos căştile şi am clipit. Textul adusese o grafică virtuală brutală dar eficientă şi nişte unde subsonice care-mi făceau capul să bîzîie. Dincolo de birou, Prescott se uita la mine cu simpatie de cunoscător.

– Totul e aşa? am întrebat.

– Mă rog, din ce în ce mai puțin coerent.

Gesticula spre displayul holografic care plutea deasupra biroului, unde reprezentări ale dosarelor pe care le accesam se

învălmăşeau în nuanţe reci de albastru şi verde.

– Asta e ceea ce numim cip I&I. Înverşunat şi Incoerent. De fapt, tipii ăştia sînt prea departe ca să mai reprezinte vreo ameninţare reală, dar nu e plăcut să ştii că se află acolo.

– Ortega a interogat pe vreunul dintre ei?

– Nu e departamentul ei. Divizia Transmisii Ilicite prinde cîte unii din cînd în cînd, cînd ţipăm noi suficient de tare, dar răspîndirea tehnologiilor fiind aşa cum este, e ca şi cum ai încerca să arunci o plasă peste fum. Şi chiar cînd îi prinzi, cel mai rău lucru pe care-l pot păţi sînt cîteva săptămîni de stocare. E pierdere de vreme. În general stăm cu fundul pe materialele astea pînă cînd Bancroft spune că le putem şterge.

– Şi în ultimele luni nimic nou?

Prescott ridică din umeri.

– Lunatici religioşi, poate. Trafic crescut din partea catolicilor privind Rezoluţia 653. Domnul Bancroft are o influenţă nedeclarată la Curtea ONU, lucru mai mult sau mai puţin general cunoscut. Of, şi o sectă arheologică de pe Marte care urlă din cauza Turnului Cîntător pe care îl ţine în hol. Se pare că luna trecută a fost aniversarea martiriului fondatorului lor datorită costumului presurizat neetanş. Dar niciunul dintre aceşti oameni nu posedă cele necesare ca să spargă apărarea Casei Solare.

Mi-am aplecat scaunul pe spate şi am fixat tavanul. Un stol de păsări cenuşii se arcuia deasupra orientîndu-se spre sud. Glasurile lor se auzeau vag, cîrîind una la alta. Biroul lui Prescott era formatat ambiental, toate cele şase suprafeţe interne proiectînd imagini virtuale. Actualmente masa ei de metal cenuşiu era poziţionată inegal la jumătatea unei pajişti înclinate peste care soarele începea să apună, însoţit de o mică turmă de vite în depărtare şi ocazional cîntec de păsărele. Rezoluţia imaginii era una dintre cele mai bune pe care le văzusem.

– Prescott, ce poţi să-mi spui despre Leila Begin?

Liniştea care urmă îmi atrase ochii înapoi la nivelul solului. Oumou Prescott fixa un colţ al cîmpului.

– Bănuiesc că numele ăsta ţi l-a dat Kristin Ortega, zise ea încet.

– Da. M-am îndreptat în scaun: Mi-a spus că-mi dă nişte informaţii despre Bancroft. De fapt, mi-a sugerat să vă arunc asta să văd cum reacţionaţi.

Prescott se întoarse cu faţa la mine.

– Nu văd cum ar putea ajuta asta la rezolvarea cazului.

– Încearcă-mă.

– Foarte bine.

Spunînd asta glasul ei sună ca o palmă, şi pe faţă îi apăru o expresie sfidătoare.

– Leila Begin a fost o prostituată. Poate încă mai e. Acum cincizeci de ani, Bancroft a fost unul dintre clienţii ei. Cu ajutorul cîtorva indiscreţii, faptul a ajuns la urechile lui Miriam Bancroft. Cele două femei s-au întîlnit undeva în San Diego, aparent au căzut de acord să meargă împreună la toaletă, iar Miriam Bancroft a bătut-o măr pe Leila Begin.

Am analizat nedumerit figura lui Prescott peste masă.

– Şi asta-i tot?

– Nu, nu e tot, Kovacs, zise ea obosită. La vremea aceea Begin era însărcinată în şase luni. A pierdut copilul în urma bătăii. Din punct de vedere fizic nu poţi introduce un cip spinal într-un fetus, deci moartea a fost reală. O sentinţă potenţială de treizeci pînă la cincizeci de ani.

– Era copilul lui Bancroft?

Prescott ridică din umeri.

– E discutabil. Begin a refuzat să se facă un test genetic fetusului. A zis că este irelevant cine e tatăl. Probabil şi-a închipuit că din punct de vedere al presei incertitudinea era mai valoroasă decît un „nu” categoric.

– Sau era prea îndurerată?

– Haide, Kovacs. Prescott gesticulă iritată: Vorbim despre o tîrfă din Oakland.

– Miriam Bancroft a intrat la stocare?

– Nu, şi de aceea Ortega răsuceşte cuţitul. Bancroft a mituit pe toată lumea. Martorii, presa, chiar şi Begin a acceptat să fie plătită în cele din urmă. S-a aranjat la tribunal. Suficient cît să-i asigure o poliţă de clonare la Lloyds şi s-o scoată din joc. Ultima dată auzisem că îşi uzează cel de-al doilea trup undeva prin Brazilia. Dar asta a fost cu jumătate de secol în urmă, Kovacs.

– Erai pe-acolo?

– Nu. Prescott se aplecă peste birou: Şi nici Kristin Ortega, ceea ce-mi face puţin greaţă s-o aud tot plîngîndu-se în privinţa asta. O, şi eu am urechile împuiate, de cînd au anchetat luna trecută. Nici măcar nu a întîlnit-o vreodată pe Begin.

– Cred că ar putea fi o problemă de principii, am zis cu blîndeţe. Bancroft continuă să se ducă în mod regulat la prostituate?

– Nu e treaba mea.

Mi-am înfipt degetul în displayul holografic privind cum imaginea colorată se distorsionează în jurul intruziunii.

– Ar trebui să devină treaba ta, domnişoară consilier. La urma urmelor, gelozia sexuală e un motiv destul de serios pentru crimă.

– Trebuie să-ți reamintesc că Miriam Bancroft a fost testată negativ cu poligraful cînd a răspuns la întrebări, zise Prescott tăios.

– Nu vorbesc despre doamna Bancroft.

Am încetat să mă joc cu displayul şi am fixat-o peste masă pe avocata din fața mea.

– Vorbesc despre alte milioane de orificii disponibile şi numărul chiar şi mai mare de parteneri sau rude de sînge care s-ar putea să nu se bucure să vadă cum le-o trage un nenorocit de Mat. Asta ar include cîțiva experți în penetrări pe furiş, asta fără să fie vreun joc de cuvinte, şi poate unul sau doi psihopați. Pe scurt, cineva capabil să intre în casa lui Bancroft şi să-l prăjească.

În depărtare, o vacă mugi trist.

– Ce spui de asta, Prescott – am fluturat mîna prin hologramă. E ceva aici care să înceapă cu PENTRU CE I-AI FĂCUT PRIETENEI, FIICEI, SOȚIEI, MAMEI, SE APLICĂ ELIMINAREA?

Nu era nevoie să-mi răspundă. Puteam să văd pe chipul ei.

Prin soarele care arunca benzi colorate pe birou şi prin cîntecul de păsări în copacii de dincolo de pajişte, Oumou Prescott se aplecă peste tastatura bazei de date şi aduse o nouă pată lunguiață de lumină purpurie holografică pe display. Am privit-o înflorind şi deschizîndu-se ca o reprezentare cubistă a unei orhidee. În spatele meu, o altă vacă îşi făcu cunoscută supărarea resemnată.

Mi-am pus din nou căştile.

Capitolul Opt

Oraşul se numea Ember. L-am găsit pe hartă, la vreo două sute de kilometri nord de Bay City, pe drumul de coastă. Alături de el în mare era un simbol galben asimetric.

– *Free Trade Enforcer,* zisese Prescott, uitîndu-se peste umărul meu. Un portavion. A fost ultima navă de război cu adevărat mare construită vreodată. Un idiot l-a pus pe nisip la începutul anilor colonizării, iar oraşul a crescut în jurul lui ca să mulțumească

turiştii.

– Turiştii?

Ea mă privise.

– E o navă mare.

Am închiriat un antic vehicul terestru de la un dealer jerpelit aflat la două cvartale distanţă de biroul lui Prescott şi am condus spre nord peste podul suspendat de culoarea ruginii. Aveam nevoie de timp ca să mă gîndesc. Autostrada de pe coastă era prost întreţinută dar aproape goală aşa că m-am fixat pe linia galbenă din centru şi am plecat ca din puşcă cu o viteză constantă de o sută cincizeci. Radioul ţipa un amestec de posturi a căror apartenenţă culturală mă depăşea cu mult, dar în cele din urmă am descoperit o propagandă neo-maoistă a unui DJ memorat într-un satelit pe care nimeni nu se ostenise să-l decupleze. Amestecul de înălţător sentiment politic şi dulcegării karaoke era irezistibil. Mirosul mării intra prin fereastra deschisă şi drumul se desfăşura în faţa mea, şi pentru un timp am uitat de Corp şi Innenin şi tot ce se mai întîmplase de atunci.

Cînd am ajuns la curba largă care cobora spre Ember, soarele cobora peste unghiurile teşite ale punţii de lansare a lui *Free Trade Enforcer,* şi ultimele sale raze lăsau pete roz aproape imperceptibile pe valurile de pe ambele părţi ale umbrei epavei. Prescott avusese dreptate. Era o navă mare.

Am redus viteza ca reacţie de apărare faţă de clădirile care se ridicau în jurul meu, întrebîndu-mă leneş cum putea fi cineva destul de stupid încît să piloteze un vas atît de mare atît de aproape de ţărm. Poate Bancroft ştia. Probabil că fusese pe acolo în acea vreme.

Strada principală din Ember urma malul mării pe întreaga lungime a oraşului şi era separată de plajă de o linie de palmieri maiestuoşi şi un grilaj neo-victorian din fier forjat. Pe trunchiurile palmierilor erau fixate emiţătoare holografice, toate proiectînd aceeaşi imagine a fetei unei femei încununate de cuvintele SLIPSLIDE – ANCHANA SALOMAO & THE RIO TOTAL BODY THEATRE. Mici grupuri de oameni ieşiseră pe stradă, întinzînd gîtul la imagini.

Am rulat vehiculul pe străzi cu viteză mică, cercetînd faţadele, şi în final am găsit ceea ce căutam cam la două treimi din drumul pe strada principală. Am trecut pe alături şi am parcat la vreo cincizeci de metri depărtare. Am rămas nemişcat cîteva minute să văd ce se întîmplă şi apoi, cum nu s-a întîmplat nimic, am coborît

din maşină şi m-am întors pe jos.

Agenţia de brokeraj Elliott's Data Linkage era o faţadă îngustă strivită între un magazin de chimicale industriale şi un loc liber unde pescăruşii ţipau şi se luptau pentru resturi printre cochilii şi aparatură aruncată. Uşa lui Elliott era proptită să stea deschisă cu un monitor defunct cu ecran plat şi ducea direct în încăperea de operaţiuni. Am păşit înăuntru şi am aruncat o privire în jur. Erau patru console grupate în perechi spate în spate, adăpostite după o tejghea de recepţie din plastic turnat. Dincolo de ele, nişte uşi conduceau într-un birou cu pereţi de sticlă. Peretele opus conţinea o serie de şapte monitoare cu linii incomprehensibile de date rulînd. Un spaţiu jerpelit în linia ecranelor marca fosta poziţie a opritorului uşii. Se vedeau zgîrieturi pe vopseaua din spate, acolo unde suporţii rezistaseră extracţiei. Ecranul de lîngă spaţiul gol clipea, de parcă ceea ce-l ucisese pe primul ar fi fost contagios.

– Te pot ajuta?

Un bărbat cu faţa slabă de o vîrstă nedeterminată scoase capul de după colţul unuia dintre bancurile înclinate ale echipamentului consolelor. Avea o ţigară neaprinsă în gură şi un cablu atîrnînd înfipt într-o interfaţă din spatele urechii sale drepte. Pielea îi era nesănătos de palidă.

– Da. Îl caut pe Victor Elliott.

– Afară. Făcu semn în direcţia din care venisem: Îl vezi pe bătrînul de lîngă balustradă? Care priveşte epava? El e.

Am privit afară la seara de dincolo de uşă şi am depistat silueta solitară de lîngă balustradă.

– El e proprietarul locului ăstuia, nu?

– Da. Pedeapsa pentru păcatele lui. Cablatul rînji şi gesticula de jur împrejur: Nu prea e nevoie să stea la birou, după cum merge afacerea.

I-am mulţumit şi m-am întors în stradă. Lumina începea să scadă, iar chipul holografic al Anchanei Salomao căpăta o nouă influenţă în strălucirea adunată. Traversînd pe sub unul dintre bannere, am ajuns lîngă omul de la balustradă şi mi-am sprijinit braţele pe fierul negru. El privi în jur şi dădu din cap în semn de luare în seamă, apoi continuă să fixeze orizontul de parcă ar fi căutat o spărtură în linia de sudură dintre mare şi cer.

– Cumplit loc de parcare, am zis, făcînd semn spre epavă.

Cu asta îmi cîştigai o privire speculativă înainte de a mi se răspunde.

– Se spune că au fost terorişti.

Vocea îi era seacă, dezinteresată, de parcă pe vremuri depusese prea mult efort în folosirea ei şi ceva se rupsese.

– Sau o eroare de sonar pe timp de furtună. Poate ambele.

– Poate au făcut-o pentru asigurare, am spus.

Elliott se uită din nou la mine, mai atent.

– Nu eşti de pe aici? întrebă, de data asta cu ceva mai mult interes în glas.

– Nu. Sînt în trecere.

– Din Rio? Făcu semn în sus spre Anchana Salomao cînd spuse asta. Eşti un artist?

– Nu.

– Oh.

Păru să se gîndească o clipă. Ca şi cum conversaţia ar fi fost o îndemînare pe care o pierduse.

– Te mişti ca un artist.

– Ai ratat de puţin. E neurachem militar.

Atunci pricepu, dar şocul nu păru să treacă dincolo de o mică sclipire a ochilor. Mă privi încet de sus pînă jos, apoi se întoarse iar spre mare.

– Ai venit să mă cauţi? Bancroft te-a trimis?

– Poţi spune şi aşa.

Îşi umezi buzele.

– Ai venit să mă ucizi?

Am scos hîrtia din buzunar şi i-am întins-o.

– Am venit să-ţi pun cîteva întrebări. Tu ai transmis asta?

O citi, cu buzele mişcîndu-i-se fără sunet. În capul meu, puteam auzi cuvintele pe care le tasta din nou: *... pentru că ai luat-o pe fiica mea de lîngă mine... îţi va arde carnea de pe cap... nu vei mai şti niciodată ce oră este... nicăieri nu vei fi în siguranţă în toată viaţa asta...* Nu era prea original, dar venea din inimă şi era articulat într-un mod care era mai îngrijorător decît tot vitriolul pe care mi-l arătase Prescott pe înregistrările Înverşunate & Incoerente. De asemenea specifica exact moartea pe care o suferise Bancroft. Aruncătorul de particule ar fi ars exteriorul craniului lui Bancroft înainte de a-i împrăştia conţinutul supraîncălzit prin toată camera.

– Da, e a mea, zise Elliot încet.

– Ştii că cineva l-a asasinat pe Laurens Bancroft luna trecută.

Îmi înapoie hîrtia.

– Zău aşa? Din cîte am auzit, ticălosul şi-a prăjit singur capul.

– Mă rog, e o posibilitate, am admis eu, mototolind hîrtia şi

aruncînd-o într-o zonă umplută pînă la refuz de pe plaja de sub noi. Dar nu e cea pe care sînt plătit s-o iau în serios. Din nefericire pentru tine, cauza morții se apropie inconfortabil de mult de stilul prozei tale.

– N-am făcut-o eu, zise Elliott plat.

– Mi-am închipuit c-o să spui asta. Aş putea chiar să te cred, numai că ceea ce l-a omorît pe Bancroft a trecut prin nişte sisteme de securitate puternice, iar tu ai fost sergent în marina militară. Cunosc cîțiva astfel de ofițeri tactici pe Lumea lui Harlan, iar unii dintre ei au fost cablați ca să lucreze sub acoperire.

Elliott mă privi curios.

– Eşti greiere?

– Ce?

– Greiere. Din lumile exterioare.

– Da.

Dacă lui Elliott îi fusese vreodată teamă de mine, aceasta dispărea repede. M-am gîndit să joc cartea Mesagerilor, dar nu părea să merite osteneala. Omul continua să vorbească.

– Bancroft n-avea nevoie să-şi aducă gorile din exterior. Care-i situația ta?

– Am un contract privat, am zis. Să-l găsesc pe ucigaş.

Elliott pufni disprețuitor.

– Şi te-ai gîndit că aş fi eu.

Nu mă gîndisem aşa, dar l-am lăsat în pace, fiindcă neînțelegerea îi dădea un sentiment de superioritate care făcea conversația să continue. Ceva ce aducea cu o scînteie îi apăru în ochi.

– Crezi că aş fi putut pătrunde în casa lui Bancroft? Eu ştiu că nu aş fi putut, pentru că am analizat schemele. Şi dacă ar fi existat vreo cale de intrare, aş fi făcut-o acum un an, şi ai fi găsit doar bucățele din el împrăştiate pe pajişte.

– Din cauza fiicei tale?

– Da, din cauza fiicei mele. Furia îi alimenta însuflețirea: Fiica mea şi toate celelalte ca ea. Era doar un copil.

Se întrerupse şi fixă din nou marea. După o clipă făcu semn înspre *Free Trade Enforcer,* pe care acum puteam vedea luminițe sclipind în jurul a ceea ce trebuia să fi fost o scenă amenajată pe puntea înclinată.

– Asta îşi dorea ea. Tot ce îşi dorea. Total Body Theatre. Să fie ca Anchana Salomao şi Rhian Li. S-a dus în Bay City pentru că auzise că acolo există o relație, cineva care putea...

Se întrerupse brusc şi se uită la mine. Cablatul îi spusese bătrîn, iar acum am văzut pentru prima dată de ce. În ciuda corpului său solid de militar şi a liniei taliei abia umflate, faţa îi era bătrînă, brăzdată de linii aspre de suferinţă îndelungată. Era pe punctul de a izbucni în plîns.

– Ar fi putut să reuşească şi ea. Era frumoasă.

Scotoci prin buzunar după ceva. Mi-am scos ţigările şi i-am oferit una. O luă automat, o aprinse de la petecul de aprindere de pe pachet, dar continuă să caute prin buzunare pînă cînd scoase un mic Kodakristal. Chiar nu voiam să văd aşa ceva, dar el îl activă înainte de a putea spune ceva şi o minusculă imagine cubică ţîşni în spaţiul dintre noi.

Avea dreptate. Elizabeth Elliott era o fată frumoasă, blondă şi atletică şi cu doar cîţiva ani mai tînără decît Miriam Bancroft. Dacă avea sau nu hotărîrea puternică şi rezistenţa animalică de care era nevoie în Total Body Theatre, imaginea nu arăta, dar probabil că ar fi putut face o încercare.

Holoimaginea o arăta strivită între Elliott şi o altă femeie care era o replică mai în vîrstă aproape perfectă a lui Elizabeth. Toţi trei fuseseră filmaţi în lumina soarelui undeva într-un loc cu iarbă verde, şi poza era stricată de umbra unui copac aflat dincolo de raza camerei, căzînd peste faţa femeii. Ea se încrunta, ca şi cum ar fi observat greşeala din compoziţie, dar era o încruntare slabă, o dăltuire infimă a liniilor dintre sprîncenele ei. O strălucire palpabilă de fericire copleşea detaliul.

– S-a dus, zise Elliott, de parcă ar fi ghicit asupra a ce era concentrată atenţia mea. Acum patru ani. Ştii ce e Scufundarea?

Am scuturat din cap. *Culoare locală,* zise Virginia Vidaura în urechea mea. *Absoarbe-o.*

Elliott privi în sus, pentru o clipă am crezut că la hologramа Anchanei Salomao, dar apoi am văzut că avea capul aplecat spre cerul de dincolo de ea.

– Acolo sus, zise, şi se opri brusc aşa cum făcuse şi cînd pomenise de tinereţea fiicei lui.

Am aşteptat.

– Acolo sus sînt sateliţii de comunicaţii. Plouă cu date. Îi poţi vedea pe unele hărţi virtuale, pare că cineva îi împleteşte lumii un fular. Îşi coborî iar privirea spre mine, cu ochii sclipitori: Irene zicea aşa. Împletesc lumii un fular. O parte din eşarfa asta sînt oamenii. Bogătaşi digitalizaţi, pe drumul lor între trupuri. Gheme de amintiri, sentimente şi gînduri, împachetate în numere.

Acum credeam că ştiu ce urmează, dar am rămas tăcut.

– Dacă eşti bun, cum era ea, şi ai echipamentul necesar, poţi depista aceste semnale. Sînt numite biţi ai minţii. Momente din capul unei prinţese a modei, ideile unui teoretician în fizica particulelor, amintiri din copilăria unui rege. Există o piaţă pentru chestii din astea. O, revistele mondene publică filme editate cu plimbări prin capetele unor astfel de oameni, dar totul e autorizat, igienizat. Aranjat pentru consumul public. Fără momente necontrolate, nimic din ceea ce ar putea jena pe cineva sau care să dăuneze popularităţii, doar marile surîsuri de plastic suprapuse peste toate. Nu e ceea ce vor oamenii cu adevărat.

Aveam îndoieli asupra acestui lucru. Revistele mondene existau şi pe Lumea lui Harlan, iar singurele ocazii în care consumatorii lor protestau erau atunci cînd vreuna dintre celebrităţile pe care le portretizau era prinsă într-un moment de slăbiciune umană. Infidelitatea şi limbajul abuziv erau de obicei cele mai mari generatoare de proteste publice. Avea logică. Oricine era suficient de milos ca să vrea să-şi petreacă atît de mult timp în afara propriului cap nu avea de gînd să vrea să vadă aceleaşi realităţi esenţiale umane reflectate în capetele poleite ale celor pe care îi admira.

– Cu biţii minţii, ai totul, zise Elliott cu un entuziasm aparte. Suspectam că-i fusese insuflat de opiniile soţiei sale. Îndoielile, mizeria, omenia. Oamenii plătesc o avere pentru aşa ceva.

– Dar nu e ilegal?

Elliott gesticulă către firma care purta numele său.

– Piaţa de date a scăzut. Prea mulţi brokeri. E saturată. Am avut o clonă şi o asigurare de reîntrupare cu care să plătim pentru amîndoi, plus Elizabeth. Pensia mea de ofiţer nu era de ajuns. Ce puteam face?

– Cît a primit? l-am întrebat blînd.

Elliott privea fix marea.

– Treizeci de ani.

După un timp, cu privirea încă fixată pe orizont, spuse:

– A fost OK şase luni, apoi am deschis televizorul şi am văzut pe negociatorul unei corporaţii purtînd trupul lui Irene. Se întoarse pe jumătate spre mine şi scoase un sunet care ar fi putut fi un rîset: Corporaţia îl cumpărase direct de la instituţia de stocare din Bay City. Plătise de cinci ori mai mult decît mi-aş fi putut eu permite. Au spus că tîrfa îl foloseşte numai alternativ.

– Elizabeth ştia asta?

Înclină o dată din cap, ca un topor care cade.

– Mi-a spus odată, într-o noapte. Eram ameţit. Colindasem printre cipuri întreaga zi, în căutare de afaceri. N-aveam control asupra locului unde fusesem sau a ce se întîmpla. Vrei să ştii ce mi-a spus?

– Nu, am murmurat.

Nu m-a auzit. Articulaţiile i se albiseră pe balustrada de fier.

– A spus: *Nu-ţi fă griji tati, cînd o să fiu bogată o s-o răscumpărăm pe mama.*

Pierdea controlul.

– Uite ce-i, Elliott, îmi pare rău pentru fiica ta, dar din cîte am auzit ea nu lucra în genul de locuri unde se duce Bancroft. Jerry's Closed Quarters nu sînt chiar Casele, nu-i aşa?

Fostul militar se roti spre mine fără avertisment, iar în ochi şi în mîinile încîrligate avea o furie ucigaşă oarbă. Nu-l puteam condamna. Tot ce vedea el înaintea ochilor era omul lui Bancroft.

Dar *nu poţi* să iei prin surprindere un Mesager – condiţionarea nu permite. Am prevăzut atacul aproape mai înainte ca el însuşi să-şi dea seama ce are de gînd să facă, şi neurachemul trupului meu împrumutat era on-line cîteva fracţiuni de secundă mai tîrziu. Lovi jos, ţintind sub apărarea pe care credea că o s-o ridic, căutînd să-mi izbească trupul astfel încît să-mi fractureze coastele. Apărarea nu se afla acolo, şi nici eu. În schimb am păşit în interiorul croşeului pumnilor lui, l-am dezechilibrat cu greutatea mea şi mi-am încurcat un picior printre ale lui. Se împletici înapoi pînă la balustradă iar eu i-am tras un crud upercut cu cotul în plexul solar. Faţa i se făcu cenuşie din cauza şocului. Aplecîndu-mă, l-am ţintuit de balustradă şi i-am înghesuit furca alcătuită din degetul mare şi arătător în gît.

– Destul, am şuierat, puţin nesigur.

Conexiunile neurachem ale trupului erau puţin mai dure decît sistemul pe care îl folosisem mai demult în Corp şi la retragere senzaţia covîrşitoare era cea de înfăşurare a unei sîrme ghimpate într-un sac subcutanat.

Am privit în jos spre Elliott. Ochii lui se aflau la o palmă de ai mei, şi în ciuda strînsorii de pe gît încă mai ardeau de furie. Respiraţia îi şuiera printre dinţi în timp ce-şi înfigea ghearele cu putere încercînd să-mi desprindă mîna şi să mă rănească.

L-am smuls de lîngă balustradă şi l-am îndepărtat de mine cu un braţ prin care îl avertizam.

– Ascultă, eu nu judec pe nimeni. Vreau numai să ştiu. Ce te

face să crezi că ea are vreo legătură cu Bancroft?

– Pentru că mi-a *spus,* ticălosule. Cuvintele îi ieşiră şuierate: Mi-a spus ce a făcut el.

– Şi ce anume?

Clipi rapid, furia nedescărcată condensîndu-i-se în lacrimi.

– Lucruri murdare, zise. Ea spunea că avea *nevoie* de aşa ceva. Suficient de mult ca să revină. Suficient de mult ca să plătească.

Abonament la carne. *Nu-ţi fă griji tati, cînd o să fiu bogată o s-o răscumpărăm pe mama.* O greşeală destul de uşor de făcut cînd eşti tînăr. Dar nimic nu se obţine atît de lesne.

– De asta crezi că a murit?

Întoarse capul şi mă privi ca şi cum aş fi fost o specie extrem de otrăvitoare de păianjen pe podeaua bucătăriei sale.

– Nu a *murit,* domnule. Cineva a ucis-o. Cineva a luat o lamă şi a tăiat-o.

– În dosarul procesului se spune că a fost un client. Nu Bancroft.

– De unde să ştie ei? zise plat. Numesc un trup, cine ştie cine e în interiorul lui? Cine plăteşte pentru tot.

– L-au găsit?

– Pe ucigaşul tîrfei din biocabină? Tu ce crezi? Nu e chiar ca în cazul în care ar lucra pentru Case, nu?

– Nu asta am vrut să spun, Elliott. Spui că l-a întîlnit pe Bancroft la Jerry's. O să te cred. Dar trebuie să admiţi că asta nu prea seamănă cu stilul lui Bancroft. L-am cunoscut pe omul ăsta; să umble într-o mahala? Am scuturat din cap: Eu nu l-am citit că ar fi aşa.

Elliott întoarse privirea.

– Carne, zise. Ce ai putea să citeşti în carnea unui Mat?

Se întunecase aproape complet. În larg pe puntea înclinată a navei de luptă spectacolul începuse. Amîndoi am fixat un timp luminile, am ascultat frînturi stridente de muzică, ca nişte transmisii dintr-o lume din care eram pe vecie excluşi.

– Elizabeth e încă stocată, am spus încet.

– Da, şi ce dacă? Polița de reîntrupare a expirat acum patru ani, cînd am cheltuit toţi banii pe care îi aveam într-un avocat care pretindea că poate rezolva cazul lui Irene. Făcu semn în spate spre firma slab luminată a biroului său: Arăt eu ca un tip care o să pună prea curînd mîna pe bani adevăraţi?

După asta nu mai era nimic de spus. L-am lăsat privind luminile şi m-am întors la maşină. Mai era încă acolo cînd am

trecut pe lîngă el în drum spre ieşirea din oraş. Nu întoarse capul.

PARTEA 2

REACŢIA
(CONFLICT DE INTRUZIUNE)

Capitolul Nouă

Am sunat-o pe Prescott din maşină. Chipul ei părea uşor iritat cînd apăru în centrul micului ecran prăfuit inclus în panoul de bord.

– Kovacs. Ai găsit ceea ce căutai?

– Încă nu ştiu cu adevărat ce caut, am spus vesel. Crezi că Bancroft frecventează vreodată biocabinele?

Ea făcu o faţă lungă.

– Of, te rog.

– Bine, uite încă una. Leila Begin a lucrat vreodată în biocabine?

– Zău că habar n-am, Kovacs.

– Ei bine, interesează-te. Aştept.

Vocea îmi suna neîndurător. Dezgustul rasat al lui Prescott nu dădea prea bine alături de suferinţa lui Victor Elliott pentru fiica lui.

Am bătut darabana cu degetele pe volan în timp ce avocata dispărea de pe ecran şi m-am trezit murmurînd în ritmul lor un rap al pescarilor din Millsport. Afară coasta luneca în noapte, dar mirosurile şi sunetele mării erau dintr-odată nepotrivite. Prea slabe, şi nicio urmă de belaweed în vînt.

– Uite. Prescott se reaşează în raza scanerului telefonului, părînd nu tocmai în largul ei. Dosarele din Oakland ale lui Begin arată două norme la biocabină, înainte de a obţine un post în una dintre Casele din San Diego. Trebuie să fi avut vreo pilă, doar dacă nu a depistat-o vreun căutător de talente.

Bancroft era probabil o pilă destul de bună indiferent unde. Am rezistat tentaţiei de-a o spune.

– Ai vreo imagine?

– A lui Begin? Prescott ridică din umeri: Numai una bidimensională. Vrei să ți-o trimit?

– Te rog.

Casca antică bîzîi puțin ajustîndu-se la schimbarea semnalului de intrare, apoi trăsăturile Leilei Begin se iviră dintre pîrîiturile statice. M-am uitat îndeaproape, scanîndu-le în căutarea adevărului. Mi-a luat un moment sau două să-l descopăr, dar era acolo.

– Bun. Acum poți să-mi faci rost de adresa locului în care a lucrat Elizabeth Elliott? Jerry's Closed Quarters. E pe o stradă numită Mariposa.

– Mariposa şi San Bruno, se auzi vocea fără trup a lui Prescott din spatele bosumflării profesioniste a Leilei Begin. Iisuse, e chiar sub vechea autostradă. *Trebuie* să existe o violare a regulilor de securitate.

– Trimite-mi te rog o hartă, cu drumul însemnat din dreptul podului.

– Te duci acolo? În seara asta?

– Prescott, în locurile astea nu se fac prea multe afaceri în timpul zilei, am zis răbdător. Bineînțeles că mă duc în seara asta.

La celălalt capăt al liniei se simți o uşoară ezitare.

– Nu e o zonă recomandabilă, Kovacs. Trebuie să fii atent.

De data asta nu m-am mai ostenit să-mi ascund un sforăit amuzat. Parcă ascultam pe cineva spunîndu-i unui chirurg să fie atent şi să nu-şi murdărească mîinile de sînge. Ea probabil m-a auzit.

– Îți trimit harta, zise rece.

Fața Leilei Begin se stinse şi ornamentul unei rețele de străzi se ivi în locul unde fusese ea. Nu-mi mai trebuia. Părul ei fusese de un stacojiu strident, gîtul strîns într-un colier de oțel şi ochii machiați cu linii sclipitoare, dar trăsăturile chipului de sub toate acestea îmi rămăsese în minte. Aceleaşi trăsături apăreau vag în Kodakristalul cu fiica lui Victor Elliott. O similitudine redusă dar imposibil de negat. Miriam Bancroft.

Ploaia plutea în aer cînd m-am întors în oraş, o burniță fină coborînd din cerul întunecat. Parcat peste drum de Jerry's, priveam firma clipitoare de neon a clubului prin şiroaiele şi picăturile de apă de pe parbrizul maşinii. Undeva în semiîntunericul de dincolo de oasele de beton ale autostrăzii

holograma unei femei dansa într-un pahar de cocktail, dar emiţătorul era defect şi imaginea slăbea din cînd în cînd.

Îmi făcusem griji că maşina ar atrage atenţia, dar părea că venisem cu ea în partea adecvată a oraşului. Majoritatea vehiculelor din jurul lui Jerry's nu zburau; singura excepţie de la regulă erau taxiurile care coborau ocazional în spirală ca să reverse sau să colecteze pasageri şi apoi ţîşneau înapoi în traficul aerian cu o precizie şi viteză inumană. Cu petele luminilor lor în roşu, albastru şi alb păreau nişte vizitatori dintr-o altă lume încărcaţi de bijuterii, abia atingînd pavajul crăpat şi murdar în timp ce încărcăturile lor aterizau sau urcau la bord.

Am supravegheat locul timp de o oră. Afacerile clubului mergeau bine, clientela era variată dar alcătuită în principal din bărbaţi. Erau verificaţi la uşă de un robot de securitate care semăna cel mai bine cu o caracatiţă întinsă pe pragul intrării principale. Unii trebuiau să se descotorosească de obiecte ascunse, probabil arme, şi unul sau doi fură refuzaţi. Nimeni nu protestă – nu te poţi certa cu un robot. Afară, oamenii parcau, urcau şi coborau din maşini şi făceau negoţ cu mărfuri de dimensiuni prea mici ca să poată fi distinse de la asemenea distanţă. O dată, doi bărbaţi porniră o bătaie cu cuţitele în umbra dintre doi piloni ai autostrăzii, dar nu se ajunse prea departe. Unul dintre combatanţi se îndepărtă şchiopătînd, ţinîndu-se de braţul tăiat, iar celălalt se întoarse în interiorul clubului de parcă n-ar fi făcut nimic mai mult decît să meargă să se uşureze.

Am coborît din maşină, am pus alarma şi m-am aventurat dincolo de stradă. Cîţiva negustori stăteau cu picioarele încrucişate pe caroseria unei maşini, adăpostiţi de ploaie de o unitate de respingere statică aşezată între picioarele lor, şi ridicară ochii la apropierea mea.

– Îţi vînd un disc, omule? Fete fierbinţi din Ulan Bator, de calitatea Caselor.

Am fluturat uşor din mînă, clătinînd fără grabă din cap.

– Ceva stiff?

Alt clătinat. Am ajuns la robot, m-am oprit cînd multiplele sale braţe şerpuiră în jos peste mine, apoi am încercat să trec pragul cînd vocea sintetică ieftină spuse „curat". Unul dintre braţe mă împinse blînd înapoi la nivelul pieptului.

– Doriţi la cabine sau la bar?

Am ezitat, pretinzînd că îi cîntăresc oferta.

– Ce-i de făcut la bar?

– Ha ha ha.

Cineva programase robotul să rîdă. Suna ca un bărbat gras înecîndu-se cu sirop. Se întrerupse brusc.

– La bar înseamnă să te *uiți,* dar să nu *atingi.* Fără bani jos, fără să pui mîna. Regulile casei. Asta se aplică şi în cazul altor clienți.

– La cabine, am zis, nerăbdător să mă îndepărtez de softul lătrătorului mecanic.

Negustorii de pe stradă fuseseră calzi prin comparație.

– Cobori pe scări şi la stînga. Ia un prosop din grămadă.

Am coborît cele cîteva trepte cu balustradă de metal şi am luat-o la stînga pe un coridor luminat din tavan de nişte lumini rotitoare roşii asemănătoare cu cele ale taxiurilor de afară. Un ritm obsedant fără sfîrşit străbătea aerul de parcă ar fi fost ventriculul unei inimi uriaşe drogată cu tetramet. După cum mi se promisese, exista o grămadă de prosoape albe curate într-un hol şi dincolo de el uşile spre cabine. Am trecut pe lîngă primele patru, dintre care două erau ocupate, şi am intrat în a cincea.

Podeaua era acoperită cu satin sclipitor, cam de doi metri pe trei. Dacă era pătată, nu se vedea pentru că singura lumină venea de la o unică cireaşă rotitoare ca cele de pe coridor. Aerul era călduț şi stătut. Sub umbrele mişcătoare aruncate de lumină, o consolă de credit uzată stătea într-un colț, discret vopsită în negru mat, cu un display digital cu leduri roşii deasupra. Avea o fantă pentru carduri şi cash. Nicio placă pentru credit ADN. Peretele opus era din sticlă opacă.

Prevăzusem aşa ceva şi scosesem un snop de bani de la un bancomat din oraş. Am ales una dintre bancnotele plastifiate mari şi am introdus-o în fantă. Am apăsat butonul de începere. Creditul meu clipi pe ledurile roşii. Uşa se închise culisînd în spatele meu, înăbuşind muzica, şi un trup se lovi de sticla mată din față cu o bruschețe care mă făcu să tresar. Displayul reveni la viață. Pînă acum cheltuieli minime. Am studiat corpul presat pe sticlă. Sîni mari aplatizați, un profil de femeie şi linii neclare ale şoldurilor şi coapselor. Un plînset ca de flaut urcă uşor din difuzoarele ascunse. Un glas izbucni.

– Vrei să mă vezi vezi vezi...?

O cutie ieftină de rezonanță pe vocoder.

Am apăsat din nou butonul. Sticla se limpezi şi femeia de pe cealaltă parte deveni vizibilă. Se întoarse de pe o parte pe alta prezentîndu-mi-se, îşi mişcă trupul, îşi umflă sînii, se aplecă în față şi linse sticla cu vîrful limbii, răsuflarea opacizînd-o din nou.

Ochii ei se fixară într-ai mei.

– Vrei să mă atingi atingi atingi...?

Indiferent dacă în cabine se foloseau subsonice sau nu, categoric reacționam. Penisul mi se întări şi tresări. Am oprit pulsația, am forțat sîngele să se retragă înapoi în muşchi aşa cum ar fi făcut-o o chemare la luptă. Pentru scena asta trebuia să fiu moale. Am atins din nou butonul de debit. Paravanul de sticlă alunecă într-o parte şi ea păşi peste prag, ca cineva care iese de la duş. Se apropie de mine cu o mînă întinsă, făcută căuş.

– Spune-mi ce vrei, iubire, rosti ea de undeva din fundul gîtului.

Vocea părea brutală, lipsită de efectul vocoderului.

Mi-am dres glasul.

– Cum te cheamă?

– Anenome. Vrei să ştii de ce mi se spune aşa?

Mîna ei lucra. În spatele ei, contorul clicăia încet.

– Îți aminteşti o fată care a lucrat aici? am întrebat.

Acum îşi făcea de lucru la cureaua mea.

– Iubire, nicio fată care *a lucrat* aici n-o să-ți facă ce-o să-ți fac eu. Acum, spune-mi cum...

– O chema Elizabeth. Numele ei real. Elizabeth Elliott.

Mîinile îi căzură brusc, iar masca de excitație îi alunecă de pe față ca şi cum ar fi avut unsoare dedesubt.

– Ce dracu' e asta? Eşti Sia?

– Ce să fiu?

– Sia. Poliția.

Glasul i se ridica. Se îndepărtă de mine.

– Am trecut prin asta, omule...

– Nu. Am făcut un pas în direcția ei şi ea se ghemui într-o poziție defensivă competentă; m-am retras iar, coborînd glasul: Nu, eu sînt mama ei.

O tăcere încordată. Se holbă la mine.

– Căcat. Mama lui Lizzie e la stocare.

– Nu. I-am tras mîna înapoi între picioarele mele: Simți? Nu e nimic aici. M-au reîntrupat în ăsta, dar sînt femeie. Nu pot...

Se desfăcu treptat din poziția ghemuită, cu mîinile pipăind aproape fără să vrea.

– Mie mi se pare carne de container de primă calitate, zise ea incredulă. Abia ai ieşit de la depozitare, cum de n-ai fost eliberată în trupul vreunei toxicomane slăbănoage?

– N-am fost eliberată condiționat.

Antrenamentul adînc îngropat al Corpului traversă prin mintea mea ca un zbor la joasă altitudine al unor avioane de luptă, lăsînd siaje de vapori la limita plauzibilității şi a detaliilor pe jumătate cunoscute. Ceva în interiorul meu tresări în excitația momentului misiunii.

– Ştii pentru ce am pățit-o?

– Lizzie a spus ceva despre biți ai minții...

– Da. Scufundare. Ştii după *cine* m-am scufundat?

– Nu. Lizzie nu vorbea niciodată prea mult despre...

– Elizabeth nu ştia. Şi nu s-a făcut niciodată public.

Fata cu sînii mari îşi puse mîinile pe şolduri.

– Aşadar cine...

I-am schițat un zîmbet.

– Mai bine să nu ştii. Cineva puternic. Cineva cu destulă trecere ca să mă scoată de la stocare şi să-mi dea asta.

– Nu suficient de puternic ca să te aducă înapoi în ceva cu o păsărică, totuşi.

Vocea Anenomei trăda încă neîncrederea, dar convingerea se ridica repede ca un pui de delfin sub apele unui recif. *Voia* să creadă basmul cu mama care vine să-şi caute fiica pierdută.

– Cum ai reuşit să fii reîntrupată invers?

– Am făcut un tîrg, i-am spus, alunecînd pe lîngă adevăr ca să dau consistență poveştii. Această... persoană... mă scapă, iar eu trebuie să fac ceva pentru ei. Ceva pentru care e necesar un corp de bărbat. Dacă fac asta, obțin un trup nou pentru mine şi pentru Elizabeth.

– Zău? Şi de ce eşti aici?

În glasul ei era o urmă de amărăciune care îmi spunea că părinții ei nu ar veni niciodată s-o caute în acest loc. Şi că mă crede. Am etalat ultima bucată de minciună.

– E o problemă cu reîntruparea lui Elizabeth. Cineva blochează procedura. Vreau să ştiu cine, şi de ce. Tu ştii cine a tăiat-o?

Scutură din cap, cu fața lăsată în jos.

– O mulțime de fete sînt rănite, zise încet. Dar Jerry are o asigurare care acoperă cheltuielile. E într-adevăr bun în sensul ăsta, chiar ne pune la stocare dacă vindecarea durează prea mult. Dar cel care a lucrat-o pe Lizzie nu a fost un client obişnuit.

– Elizabeth avea clienți regulați? Cineva important? Cineva ciudat?

Ridică privirea spre mine, cu mila ivindu-i-se la colțurile ochilor. Jucasem rolul lui Irene pînă-n pînzele albe.

– Doamnă Elliott, toţi oamenii care vin aici sînt ciudaţi. Dacă n-ar fi n-ar veni aici.

M-am cutremurat.

– Cineva important?

– Nu ştiu. Uite ce-i, doamnă Elliott, îmi plăcea Lizzie, a fost foarte bună cu mine de cîteva ori cînd eram în necaz, dar nu am fost niciodată prietene apropiate. Era apropiată de Chloe şi... Făcu o pauză, apoi adăugă în grabă: Nu în genul ăla, ştii tu, dar ea şi Chloe şi Mac obişnuiau să-şi împărtăşească lucruri, ştiţi, să stea de vorbă şi toate alea.

– Pot să vorbesc cu ei?

Ochii ei alunecară spre colţul cabinei, ca şi cum tocmai ar fi auzit un zgomot inexplicabil. Părea hăituită.

– Mai bine nu. Lui Jerry, ştii tu, nu-i place să vorbim cu clienţii. Dacă ne prinde...

Am pus fiecare strop de putere de convingere a Mesagerilor în ton şi atitudine.

– Păi, poate ai putea întreba pentru mine...

Privirea hăituită se adînci, dar glasul i se întări.

– Sigur. O să întreb. De ce nu. Dar nu acum. Trebuie să pleci. Întoarce-te mîine la aceeaşi oră. Aceeaşi cabină. O să rămîn liberă la ora asta. Să spui că ai fixat o întîlnire.

I-am luat mîna în mîinile mele.

– Mulţumesc, Anenome.

– Numele meu nu e Anenome, zise brusc. Mă cheamă Louise. Spune-mi Louise.

– Mulţumesc, Louise. Continuam s-o ţin de mînă: Mulţumesc pentru că faci asta...

– Uite ce-i. Nu promit nimic, spuse ea cu o tentativă de duritate. Cum am zis, o să întreb. Atîta tot. Acum pleacă. Te rog.

Îmi arătă cum să anulez restul de plată pe consola de credit, şi uşa se deschise imediat. Fără niciun rest. Nu am mai spus nimic altceva. N-am mai încercat s-o ating. Am ieşit prin uşa deschisă şi am lăsat-o stînd acolo cu braţele strînse în jurul pieptului şi capul plecat, fixînd podeaua de satin a cabinei ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima dată.

Luminată în roşu.

Afară strada era neschimbată. Cei doi traficanţi erau tot acolo, negociind cu un mongol uriaş care se sprijinea de caroseria maşinii privind la ceva dintre mîinile sale. Caracatiţa îşi arcui

brațele ca să mă lase să trec şi am ieşit în ploaie. Mongolul ridică privirea cînd treceam pe lîngă el şi o sclipire de recunoaştere îi străbătu chipul.

M-am oprit, întorcîndu-mă în mijlocul pasului, iar el coborî din nou privirea şoptind ceva traficanților. Neurachemul reveni ca un frison interior de apă rece. M-am deplasat pînă la maşină, şi puțina conversație dintre cei trei bărbați secă instantaneu. Mîinile alunecară în genți şi buzunare. Mă împingea ceva, ceva ce avea prea puțin de-a face cu privirea pe care mi-o aruncase mongolul. Ceva întunecat îşi desfăcuse aripile încă de deasupra mizeriei cabinei, ceva necontrolat pentru care Virginia Vidaura m-ar fi certat. Îl puteam auzi pe Jimmy de Soto şoptindu-mi în ureche.

– Pe mine mă aştepți? am întrebat spatele mongolului, şi i-am văzut muşchii încordîndu-se.

Poate că unul dintre traficanți simți pericolul. Ridică mîna desfăcută într-un gest împăciuitor.

– Uite, omule, începu slab.

I-am aruncat o privire cu colțul ochiului şi el tăcu.

– Am întrebat...

Atunci se declanşa totul. Mongolul îşi făcu vînt urlînd de pe caroseria maşinii şi mă pocni cu un braț de mărimea unui baros. Lovitura nu ajunse la destinație, dar chiar şi deviind-o m-am împleticit un pas înapoi. Traficanții îşi scoaseră armele, mici bucățele mortale de metal negru şi gri care lătrară în ploaie. M-am ferit de traiectoria focului, folosindu-l pe mongol drept scut, şi i-am aplicat un călcîi în mutra contorsionată. Oasele trosniră şi m-am apropiat în spatele lui de maşină în timp ce traficanții încă mai încercau să-şi dea seama unde sînt. Neurachemul transforma mişcările lor într-o scurgere de miere groasă. Un pumn ținînd un pistol ținti spre mine şi eu sfărmai degetele în jurul metalului cu o lovitură laterală. Posesorul urlă, iar latura palmei mele izbi tîmpla celuilalt traficant. Ambii bărbați se îndepărtară de lîngă maşină, unul încă gemînd iar celălalt inconştient sau mort. Am revenit în poziție ghemuit.

Mongolul o rupse la fugă.

Am sărit peste acoperişul maşinii şi am alergat după el fără să mă gîndesc. Betonul îmi zgîrie picioarele la aterizare, trimițînd junghiuri dureroase în ambele fluiere ale picioarelor, dar neurachemul le calmă imediat şi am ajuns la numai vreo zece metri în spatele lui. Mi-am umflat pieptul şi am sprintat.

În fața mea, mongolul îmi apăru în raza vizuală ca un avion de

luptă încercînd să evite focul urmăritorilor. Pentru un bărbat de dimensiunile lui, era remarcabil de rapid, strecurîndu-se printre pilonii autostrăzii în umbră şi avînd deja vreo douăzeci de metri avans. Am accelerat, tresărind la durerea ascuțită din piept. Ploaia mă plesnea peste față.

Blestemate țigări.

Am ieşit de sub piloni într-o intersecție pustie unde luminile traficului se aplecau în unghiuri bete. Una dintre ele clipi slab, schimbînd culoarea, cînd mongolul trecu de ea. O voce de robot senil se răsti la mine. *Traversați acum. Traversați acum. Traversați acum.* Traversasem deja. Ecoul mă urmări stăruitor pe stradă.

Am trecut pe lîngă epavele unor vehicule care nu-şi mai părăsiseră locurile de lîngă bordură de ani de zile. Fațade dezgolite şi cu obloane trase care puteau sau nu să fie ridicate pentru afaceri în timpul zilei, aburi ridicîndu-se dintr-un grilaj de pe marginea străzii ca ceva viu. Pavajul de sub picioarele mele era alunecos de la ploaie şi o murdărie se distila din resturile gunoaielor în descompunere. Pantofii pe care îi primisem odată cu costumul de vară al lui Bancroft aveau tălpi subțiri şi le lipsea aderența necesară. Numai echilibrul perfect dat de neurachem mă ținea în poziție verticală.

Mongolul aruncă o privire peste umăr cînd ajunse în dreptul a două epave parcate, văzu că sînt încă acolo şi coti brusc spre stînga imediat ce trecu de ultimul vehicul. Am încercat să-mi ajustez traiectoria şi să-i tai calea, traversînd strada oblic înainte de a ajunge la maşinile ruinate, dar prada mea plănuise foarte bine capcana. Eram deja la prima epavă şi am derapat ca să mă opresc la timp. Am ricoşat din caroseria ruginită a vehiculului în oblonul unui magazin. Metalul zăngăni şi sfîrîi; curentul slab al unei descărcări anti-huliganism îmi înțepă mîinile. Peste stradă, mongolul mărea distanța dintre noi cu încă zece metri.

O urmă capricioasă de trafic se mişcă pe cer deasupra mea.

Am depistat silueta alergînd pe cealaltă parte a străzii şi m-am îndepărtat de bordură, blestemînd impulsul care mă făcuse să declin oferta de armament a lui Bancroft. De la distanța asta o armă cu raze ar fi retezat uşor picioarele mongolului de sub el. În schimb m-am împins după el încercînd să găsesc de undeva capacitatea pulmonară ca să reduc din nou spațiul dintre noi. Poate panica l-ar putea împinge la un pas greşit.

Nu asta se întîmplă, dar fu destul de aproape. Clădirile din stînga noastră făcură loc unui teren de gunoaie împrejmuit de un

gard flexibil. Mongolul privi iar înapoi şi făcu prima greşeală. Se opri, se aruncă asupra gardului, care se prăbuşi imediat, şi se tîrî peste el în întunericul de dincolo. Am rînjit şi l-am urmat. În final aveam un avantaj.

Poate că spera să se piardă în întuneric, sau se aştepta să-mi scrîntesc vreo gleznă pe terenul denivelat. Dar condiţionarea de Mesager îmi forţă pupilele să se dilate instantaneu în lumina scăzută din jur şi îmi călăuzi paşii peste suprafaţa accidentată cu viteza fulgerului, iar neurachemul îmi mişca picioarele cu o rapiditate pe măsură. Terenul se derula fantomatic sub mine aşa cum o făcuse sub Jimmy de Soto în visul meu. După vreo sută de metri aveam să-l ajung din urmă pe prietenul meu mongol, doar dacă nu avea şi el vederea îmbunătăţită.

Însă terenul de gunoaie se termină înainte de asta, dar deja mai rămăseseră abia iniţialii zece metri între noi cînd ajunserăm la gardul de pe partea opusă. El escaladă sîrma, ateriză şi porni în susul străzii în timp ce eu încă mă mai căţăram, dar apoi, brusc, păru să se împiedice. Am părăsit vîrful gardului şi m-am lăsat jos uşor. Totuşi el trebuie să mă fi auzit căzînd, pentru că se răsuci din poziţia ghemuit, fără să fi terminat de asamblat obiectul din mîinile lui. Gura ţevii se ridică iar eu mă aruncai spre stradă.

Am căzut dur, jupuindu-mi palmele şi rostogolindu-mă. Fulgerul aprinse noaptea în locul în care mă aflasem. Mirosul de ozon năvăli peste mine şi trosnetul aerului dislocat mi se încolăci în urechi. Am continuat să mă rostogolesc şi aruncătorul de particule fulgeră din nou, arzînd pe lîngă umărul meu. Strada umedă se acoperi de aburi în siajul său. M-am tîrît spre o ascunzătoare care nu era acolo.

ARUNCĂ ARMA!

Un nor de lumini pulsînd căzu vertical de sus şi portavocea latră în noapte ca glasul unui zeu robot. O lumină de căutare explodă în stradă şi ne inundă cu focul ei alb. De unde zăceam eu, mi-am mijit ochii şi abia am putut distinge un transportor al poliţiei, pentru controlul obişnuit al mulţimilor, la cinci metri deasupra străzii, cu luminile clipind. Furtuna slabă a turbinelor sale mătura aripi de hîrtie şi plastic izbindu-le de pereţii clădirilor din apropiere şi lipindu-le acolo ca pe nişte molii muribunde.

STAI PE LOC! tună iar portavocea. ARUNCĂ ARMA!

Mongolul îşi roti aruncătorul de particule într-un arc fierbinte şi transportorul se înclină ca şi cînd pilotul ar fi încercat să evite raza. Scînteile ţîşniră din una dintre turbine unde arma îşi găsi

ţinta şi transportorul alunecă mult într-o parte. Un foc de mitralieră răspunse dintr-un dispozitiv montat undeva sub nasul vasului, dar deja mongolul era dincolo de stradă, doborîse o uşă şi dispăruse prin deschizătura fumegîndă.

Se auziră ţipete de undeva din interior.

M-am ridicat încet de la pămînt şi am urmărit cum transportorul se fixează la un metru înălţime. Un extinctor prinse viaţă stropind carcasa motorului din care ieşea fum şi spuma albă picură pe stradă. Chiar în spatele ferestrei pilotului, o trapă alunecă scîrţîind în sus şi Kristin Ortega apăru în deschizătură.

Capitolul Zece

Transportorul era o versiune săracă a celui care mă purtase la Casa Solară, iar în cabină era zgomot. Ortega trebuia să strige ca să se facă auzită peste motoare.

– O să trimitem o echipă de căutare, dar dacă are relaţii poate face rost de substanţe care să-i modifice semnătura chimică a corpului înainte de zorii zilei. După aceea, sîntem reduşi la observaţiile martorilor. Chestii din Epoca de Piatră. Şi în partea asta a oraşului...

Transportorul se înclină şi ea gesticula în jos spre labirintul de străzi de dedesubt.

– Uită-te şi tu. Licktown, aşa i se spune. Pe vremuri i se spunea Potrero. Cică ar fi fost o zonă drăguţă.

– Ce s-a întîmplat?

Ortega ridică din umeri în scaunul ei cu zăbrele de oţel.

– Criza economică. Ştii cum e. Astăzi ai o casă, poliţa pentru trupul tău e plătită la zi, mîine eşti în stradă căutînd o coajă de pîine.

– E dur.

– Da, nu-i aşa, zise detectiva indiferentă. Kovacs, ce *naiba* făceai la Jerry's?

– Îmi scărpinam o mîncărime, am mîrîit. E vreo lege care interzice asta?

Ea se uită la mine.

– N-ai fost satisfăcut la Jerry's. Abia dacă ai stat înăuntru zece minute.

Am ridicat la rîndul meu din umeri şi am luat o faţă

compătimitoare.

– Dacă ai fi fost vreodată downloadată într-un corp de bărbat direct din container ai fi ştiut cum e. Hormonii. Totul e năvalnic. Într-un loc ca Jerry's nu se pune problema performanței.

Buzele lui Ortega se curbară în ceva asemănător unui surîs. Se aplecă în față în spațiul dintre noi.

– Rahat, Kovacs. Ra-hat. Am accesat datele despre tine din Millsport. Profilul psihologic. Se numeşte gradient Kemmerich, iar al tău este atît de abrupt că ți-ar trebui piton şi frînghie ca să te sui pe el. Orice ai face, se pune problema performanței.

– Mă rog. Mi-am scos o țigară şi am aprins-o în timp ce vorbeam. Ştii că există o mulțime de lucruri pe care le poți face pentru unele femei în zece minute.

Ortega dădu ochii peste cap şi respinse comentariul de parcă ar fi fost o muscă bîzîind în jurul capului ei.

– Corect. Şi vrei să-mi spui că la creditul pe care îl ai de la Bancroft, Jerry's e tot ce-ți permiți?

– Nu e vorba de preț, am zis, şi m-am întrebat dacă ăsta era adevărul care aducea oameni ca Bancroft în Licktown.

Ortega îşi sprijini capul pe fereastră şi privi afară în ploaie. Nu se uită la mine.

– Tu cauți piste, Kovacs. Ai fost la Jerry's ca să investighezi ceva ce a făcut Bancroft acolo. În ceva timp aş putea afla ce anume, dar ar fi mai uşor dacă mi-ai spune pur şi simplu.

– De ce? Mi-ai spus că dosarul Bancroft a fost închis. De ce te interesează?

Îşi reîntoarse ochii către mine, şi în ei era o lumină.

– Interesul meu e să păstrez liniştea. Poate nu ai observat, dar de fiecare dată cînd ne întîlnim asta se întîmplă pe fondul zgomotului unui pistol de mare calibru.

Mi-am desfăcut brațele.

– Nu sînt înarmat. Nu fac decît să pun întrebări. Şi apropo de întrebări... Cum de ai fost lîngă umărul meu atunci cînd a început răpăiala?

– Doar norocul, presupun.

Am lăsat-o baltă. Ortega mă urmărea, asta era sigur. Şi în consecință asta însemna că era ceva mai mult legat de cazul Bancroft decît voia ea să admită.

– Ce-o să se întîmple cu maşina mea? am întrebat.

– Am ridicat-o noi. Am înştiințat compania de închirieri. Poate să vină cineva s-o recupereze. Doar dacă nu o vrei tu.

Am scuturat din cap.

– Spune-mi ceva, Kovacs. De ce ai închiriat o maşină de teren? Cu ce îți plăteşte Bancroft, ai fi putut obține una din astea – lovi peretele de lîngă ea.

– Îmi place să merg pe pămînt, am zis. Astfel ai o idee mai bună despre distanțe. Iar pe Lumea lui Harlan nu ne ridicăm prea mult în aer.

– Zău?

– Zău. Ascultă, tipul care era să te prăjească mai înainte pe cer...

– Poftim? Ridică o sprînceană în ceva ce începusem să cred că e expresia ei consacrată. Corectează-mă dacă greşesc, dar credeam că ți-am salvat pielea acolo. Tu erai cel aşezat la capătul prost al armamentului.

Am dat din mînă.

– Mă rog. Mă aştepta pe mine.

– Te aştepta pe tine? Indiferent ce gîndea cu adevărat, chipul lui Ortega era neîncrezător. Conform acelor traficanți pe care i-am încărcat în dubă, cumpăra marfă. Un client vechi, după spusele lor.

Am clătinat din cap.

– Mă aştepta pe mine. M-am dus să vorbesc cu el, şi a luat-o la goană.

– Poate nu i-a plăcut de fața ta. Unul dintre traficanți, cred că cel al cărui cap l-ai spart, spunea că păreai chitit să omori pe cineva. Ridică iar din umeri: Ei spun că tu ai început, şi cu siguranță aşa şi arată.

– În cazul ăsta, de ce nu mă acuzi?

– Oh, de ce anume? Expiră un nor de fum imaginar: Vătămare organică (reparabilă chirurgical) a unor traficanți de droguri? Punerea în pericol a unei proprietăți a poliției? Tulburarea liniştii din Licktown. Scuteşte-mă, Kovacs. Lucruri de genul ăsta se petrec în fiecare noapte împrejurul lui Jerry's. Sînt prea obosită ca să mai completez rapoartele.

Transportorul coborî şi pe fereastră am putut să văd forma întunecată a turnului lui Hendrix. Acceptasem oferta lui Ortega de a mă conduce acasă cam în acelaşi spirit în care lăsasem poliția să mă ducă la Casa Solară – ca să văd unde putea duce asta. Înțelepciune a Mesagerilor. Lasă-te purtat de val şi vezi ce ți se arată. Nu aveam niciun motiv să bănuiesc că Ortega m-ar minți în privința destinației, dar o parte din mine fu totuşi surprinsă să

vadă turnul. Mesagerii nu stau prea bine cu încrederea.

După o ceartă inițială cu Hendrix privind permisiunea de aterizare, pilotul ne aşează pe o platformă murdară din vîrful turnului. Simțeam vîntul împingînd greutatea mică a transportorului în timp ce aterizam, iar cînd trapa se deschise frigul năvăli la bord. M-am ridicat să ies. Ortega rămase pe loc, urmărindu-mă cu o privire piezişă pe care n-am putut-o interpreta. Tensiunea pe care o simțisem noaptea trecută reveni. Simțeam nevoia să spun ceva apăsîndu-mă ca un strănut reținut.

– Hei, cum merge ancheta lui Kadmin?

Se mişcă în scaun şi-şi întinse un picior astfel încît să-şi odihnească cizma pe locul pe care tocmai îl eliberasem. Un zîmbet subțire.

– E în maşina de tocat, zise. O să-i dăm de capăt.

– Bine. Am ieşit în vînt şi ploaie, ridicînd glasul: Mulțumesc că m-ați adus.

Ea dădu grav din cap, apoi îşi aplecă pe spate capul ca să-i spună ceva pilotului din spatele ei. Şuierul turbinelor crescu iar eu m-am lăsat repede în jos cînd trapa începu să se închidă. Am păşit în spate, transportorul se desprinse şi decolă, cu luminile clipind. Am prins o ultimă imagine a feței lui Ortega prin fereastra şiroind de ploaie a cabinei, apoi vîntul păru să poarte micul aparat ca pe o frunză de toamnă, departe şi în jos spre străzile de dedesubt. În cîteva secunde era imposibil de distins printre miile de alte aparate de zbor care împestrițau cerul nopții. M-am întors şi am mers cu vîntul în față către scara de acces a platformei. Costumul mi se udă rapid. Ce anume îl determinase pe Bancroft să mă îmbrace pentru vară, cu sistemele meteorologice defecte pe care Bay City le expusese pînă acum, mă depăşea complet. Pe Lumea lui Harlan, cînd vine iarna, rămîne suficient de mult ca să poți lua decizii în privința garderobei.

Nivelurile superioare ale Hendrix-ului erau scufundate într-un întuneric subțiat doar de ocazionala strălucire a dalelor muribunde de iluminium, dar hotelul îmi luminã cu amabilitate calea cu tuburi de neon care clipeau pe drumul meu şi se stingeau în urma mea. Efectul era straniu, făcîndu-mă să mă simt ca şi cum aş fi purtat o luminare sau o torță.

– Aveți un vizitator, zise hotelul prietenos cînd am intrat în lift şi uşile s-au închis.

Am lovit cu mîna butonul de oprire în caz de urgență, simțind înțepătura în carnea vie acolo unde îmi julisem palma.

– Ce?

– Aveți un vizi...

– Da, am auzit. Îmi veni în minte, brusc, să mă întreb dacă IA-ul putea fi ofensat de tonul meu. Cine este, şi unde se află?

– S-a identificat drept Miriam Bancroft. Căutarea ulterioară în arhivele oraşului au confirmat identitatea trupului. I-am permis să aştepte în camera dumneavoastră, întrucît nu era înarmată şi nu aţi lăsat nicio instrucțiune în acest sens azi dimineață. În afară de răcoritoare, nu s-a atins de nimic.

Simțind cum mă enervez, m-am concentrat asupra unei mici îndoituri în metalul uşii liftului şi m-am străduit să mă calmez.

– Interesant. Iei astfel de decizii arbitrare pentru toți oaspeții?

– Miriam Bancroft este soția lui Laurens Bancroft, zise hotelul cu reproş. Care la rîndul său plăteşte pentru camera dumneavoastră. În aceste circumstanțe, m-am gîndit că nu ar fi necesar să creăm tensiuni inutile.

Am privit la tavanul liftului.

– M-ai verificat?

– Verificarea face parte din contractul sub care lucrez. Orice informație obținută este absolut confidențială, în caz contrar făcînd obiectul Directivei ONU 231.4.

– Da? Şi ce altceva mai ştii?

– Locotenent Takeshi Lev Kovacs, spuse hotelul. Cunoscut şi sub numele de Mamba Lev, Cel Care Distruge Cu O Singură Mînă, Spărgătorul de Gheață, născut la Newpest, Lumea lui Harlan, pe 35 Mai 187, conform calculului colonial. Recrutat în Forțele Protectoratului ONU la 11 Septembrie 204, selectat pentru Corpul Mesagerilor la 31 iunie 211 în timpul unei scanări de rutină...

– Bine.

În sinea mea eram puțin surprins cît de departe ajunsese un IA. Dosarele majorității oamenilor dispar imediat ce drumurile lor părăsesc planeta. Transferurile interstelare sînt costisitoare. Doar dacă Hendrix nu pătrunsese în înregistrările lui Sullivan, ceea ce ar fi fost ilegal. Comentariul lui Ortega despre vechea acuzație împotriva hotelului îmi reveni în minte. Oricum, ce fel de crime comite un IA?

– De asemenea m-am gîndit că doamna Bancroft se află aici în legătură cu problema morții soțului ei, pe care dumneavoastră o investigați. Am considerat că ați prefera să discutați cu ea dacă este posibil, iar doamna nu putea fi lăsată să aştepte în hol.

Am oftat, şi mi-am ridicat mîna de pe butonul de oprire al

liftului.

– Nu, sînt convins că nu.

Stătea la fereastră, sorbind dintr-un pahar înalt plin cu gheaţă şi privind luminile traficului de dedesubt. Camera era cufundată într-un întuneric întrerupt numai de strălucirea slabă a panoului de serviciu şi a cadrului tricolor de neon al barului. Suficient să văd că purta un fel de eşarfă peste pantaloni şi un tricou mulat. Nu întorsese capul cînd am intrat, aşa că am avansat în cameră pînă în cîmpul ei vizual.

– Hotelul mi-a spus că sînteţi aici, am zis. În caz că vă întrebaţi de ce n-am ieşit din trup de şocat ce sînt.

Ridică privirea spre mine şi-şi aruncă părul de pe faţă.

– Foarte cinic, domnule Kovacs. Ar trebui să aplaud?

Am ridicat din umeri.

– Aţi putea mulţumi pentru băutură.

Examină gînditoare paharul pentru o clipă, apoi ridică iar ochii.

– Mulţumesc pentru băutură.

– Pentru puţin.

Am intrat în bar şi am analizat sticlele aliniate acolo. O sticlă de whisky vechi de cincisprezece ani se impuse. Am scos dopul, am mirosit gîtul sticlei şi am cules un pahar mare. Cu ochii pe mîinile care turnau, am întrebat:

– Aşteptaţi de mult?

– Cam de o oră. Oumou Prescott mi-a spus că te-ai dus în Licktown, aşa că am presupus că o să te întorci tîrziu. Ai avut necazuri?

Am luat prima gură de whisky, simţind cum îmi arde tăieturile interne acolo unde Kadmin mă lovise cu bocancul şi am înghiţit în grabă. Am făcut o grimasă.

– De ce aţi crede aşa ceva, doamnă Bancroft?

Ea făcu un gest elegant cu mîna.

– Fără niciun motiv. Nu vrei să vorbeşti despre asta?

– Nu în mod special.

M-am scufundat într-un fotoliu imens de la picioarele patului stacojiu şi am privit fix la ea peste lăţimea camerei. Se lăsă tăcerea. Din punctul în care stăteam eu o vedeam luminată din spate de fereastră iar faţa îi era într-o umbră adîncă. Mi-am păstrat ochii la nivelul sclipirii slabe care ar fi putut fi ochiul ei stîng. După un timp îşi schimbă poziţia şi gheaţa din pahar scoase un clinchet.

– Bine. Îşi drese glasul: Despre ce vrei să vorbim?

Am făcut semn cu paharul spre ea.

– Să începem cu motivul pentru care sînteți aici.

– Vreau să ştiu ce progrese ai făcut.

– Poți avea un raport din partea mea mîine dimineață. O să trimit unul prin Oumou Prescott înainte de a ieşi. Haideți, doamnă Bancroft. E tîrziu. Sînteți în stare de mai mult de atît.

Pentru un moment am crezut că va pleca, după cum se răsuci. Apoi îşi luă paharul cu ambele mîini, îşi plecă capul asupra lui ca şi cum ar fi căutat acolo inspirația şi după un timp ridică din nou privirea.

– Vreau să te opreşti, zise.

Am lăsat cuvintele să se afunde în camera întunecată.

– De ce?

I-am văzut buzele pornind într-un zîmbet, am auzit sunetul gurii ei de parcă s-ar fi desfăcut.

– De ce nu?

– Păi. Am sorbit din băutură, udînd cu alcool tăieturile din gură ca să-mi potolesc hormonii. Pentru început, e vorba de soțul dumneavoastră. Mi-a arătat foarte clar că renunțarea şi fuga mi-ar putea dăuna serios sănătății. Apoi sînt o sută de mii de dolari. Şi pe urmă, ei bine, intrăm pe tărîmul unor lucruri eterice ca promisiunile şi cuvîntul meu. Şi ca să fiu cinstit, sînt *curios.*

– O sută de mii nu sînt chiar atît de mulți bani, spuse ea cu grijă. Iar Protectoratul e mare. Ți-aş putea da eu banii. Găseşte un loc în care Laurens să nu te găsească niciodată.

– Da. Rămîne cuvîntul dat, şi curiozitatea.

Se aplecă peste băutură.

– Hai să nu ne prefacem, domnule Kovacs. Laurens nu a încheiat un contract, ci te-a tîrît aici. Te-a forțat să intri într-o afacere şi n-ai avut încotro decît s-o accepți. Nu poți spune că te leagă onoarea.

– Tot sînt curios.

– Poate ți-as putea satisface curiozitatea, zise ea blînd.

Am mai înghițit din whisky.

– Da? V-ați ucis soțul, doamnă Bancroft?

Făcu un gest de nerăbdare.

– Nu vorbesc despre jocul vostru de-a detectivii. Eşti... curios în legătură cu alte lucruri, nu-i aşa?

– Poftim?

Am privit-o peste buza paharului.

Miriam Bancroft coborî de pe pervazul ferestrei şi se sprijini cu

coapsele de el. Puse jos paharul cu o grijă exagerată şi se lăsă pe spate în mîini astfel încît umerii i se ridicară. Asta îi schimba forma sînilor, făcîndu-i să se mişte sub materialul subțire al tricoului.

– Ştii ce este Merge Nine? întrebă ea, puțin şovăitor.

– Empatină?

Am dezgropat de pe undeva numele. Un grup de jefuitori meticulos înarmați pe care-i cunoscusem pe Lumea lui Harlan, prieteni de-ai Virginiei Vidaura. Gîndăceii Albaştri. Îşi făceau toată treaba luînd Merge Nine. Spunea că asta îi face o echipă mult mai sudată. O bandă de psihopați nenorociți.

– Da, empatină. Derivate de empatină la care se adaugă intensificatori cu Satyron şi Ghedin. Trupul ăsta... – făcu un gest în jos, cu degetele răsfirate mîngîindu-şi curbele. Este o operă de artă bio-chematech, de la Nakamura Labs. Secret Merge Nine cînd... sînt excitată. În transpirație, în salivă, în păsărică, domnule Kovacs.

Se depărtă de pervaz, eşarfa alunecîndu-i de pe umeri pe podea. Se ghemui mătăsoasă la picioarele ei iar ea păşi de deasupra către mine.

Ei bine, există Alain Marriott, respectabil şi puternic în miliardele sale de interpretări experia; dar mai e şi realitatea. În realitate, indiferent care le-ar fi prețul, există anumite lucruri de la care nu te dai înapoi.

Ne-am întîlnit la mijlocul camerei. Merge Nine era deja în aer, în mirosul corpului ei şi în aburii respirației mele. Am inspirat adînc şi am simțit cum mecanismele chimice se declanşează ca nişte corzi întinse în stomac. Băutura mea se terminase, o lăsasem pe undeva, iar mîna în care o ținusem era mulată în jurul unuia dintre sînii umflați ai lui Miriam Bancroft. Îmi trase capul în jos cu ambele mîini şi l-am regăsit iarăşi, Merge Nine în picăturile de sudoare cuibărite în adîncitura moale care mergea în jos pe decolteul ei. Am tras de marginile tricoului, eliberînd sînii presați sub el, căutînd şi găsind un sfîrc cu gura.

Deasupra mea simțeam gura ei gîfîind deschisă, şi ştiam că empatina îşi croieşte drum în creierul trupului meu, declanşînd instincte telepatice adormite şi sondînd aura intensă de excitație pe care o genera femeia. Ştiam la fel de bine că ea va începe să simtă gustul propriei sale cărni în gura mea. Odată declanşată, febra empatinei era ca o minge de tenis, crescînd în intensitate la fiecare transmitere de la un senzor inflamat la altul, pînă cînd

contopirea atingea un climax aproape de nesuportat.

Miriam Bancroft începuse acum să geamă, şi ne-am prăbuşit pe podea unde m-am mişcat înainte şi înapoi între sînii ei, frecîndu-mi faţa de duritatea lor elastică. Mîinile ei deveniră înfometate, apucînd şi înfigîndu-şi blînd unghiile în coapsele mele şi în umflătura dureroasă dintre picioare. Ne-am smuls febrili hainele unul altuia, gurile ne tremurau de nevoia de a se umple, şi cînd am aruncat tot ce aveam pe noi covorul de dedesubt părea să lase şuviţe individuale de căldură pe pielea noastră. M-am suit peste ea şi barba mea ţepoasă frecă uşor pe moliciunea tresăltînd a pîntecului ei, gura mea făcînd o-uri umede pe drumul în jos. Apoi am simţit un gust profund sărat atunci cînd limba mi se scufundă printre pliurile ei, sorbind Merge Nine împreună cu sucurile şi revenind să apese şi să alunece pe micul mugur al clitorisului. Undeva, la celălalt capăt al lumii, penisul meu pulsa în mîna ei. O gură se închise peste capul lui şi supse blînd.

Amestecîndu-se, orgasmele noastre crescură rapid şi cu o simultaneitate fără greşeală, şi semnalele combinate ale contopirii Merge Nine se topiră pînă cînd n-am mai putut face distincţie între tensiunea chinuitoare a apăsării dintre degetele ei şi presiunea propriei mele limbi într-un punct indistinct dincolo de atingerea ei posibilă în interiorul ei. Coapsele ei se încleştară în jurul capului meu. Se auzi un sunet ca un mormăit, dar nu mai eram conştient din al cui gît provenea. Individualitatea se topise într-o supra-solicitare senzorială reciprocă, tensiunea ridicîndu-se strat după strat, culme după culme, şi apoi dintr-odată ea rîdea la împroşcarea caldă, sărată pe faţa şi degetele ei şi eu eram prins de coapsele ei care strîngeau în clipa în care propriul ei orgasm simultan o străbătu.

Urmă o relaxare înfiorată, în care cea mai mică mişcare, alunecarea pielii pe piele, ne aducea amîndoura spasme şi suspine. Apoi, mulţumită lungii perioade în care trupul meu stătuse în container, a imaginilor aburite ale Anenomei strivită de geamul biocabinei, penisul îmi zvîcni şi începu să mi se întărească iarăşi. Miriam Bancroft îl înghionti cu nasul, îşi plimbă vîrful limbii de-a lungul şi în jurul lui, lingîndu-i cleiul pînă cînd fu din nou neted şi încordat pe obrazul ei, apoi se rostogoli şi mă încalecă. Întinzîndu-se pe spate ca să se echilibreze şi să se sprijine, se lăsă în jos, înfigîndu-se în suliţă cu un geamăt lung, cald. Se aplecă peste mine, cu sînii clătinîndu-se, şi eu m-am întins şi i-am supt înfometat globurile evazive. Mîinile mele se ridicară să-i cuprindă

coapsele în locul în care se deschideau de ambele părți ale corpului meu.

Apoi mişcarea.

A doua oară dură mai mult, iar empatina îi împrumută un aer mai mult estetic decît sexual. Primindu-şi indiciile din semnalele izbucnind din simțurile mele, Miriam Bancroft stabili o mişcare înceată de du-te vino în timp ce eu îi priveam pîntecul întins şi sînii proeminenți cu o dorință detaşată. Dintr-un motiv pe care nu-l puteam înțelege, Hendrix-ul fluiera un ritm ragga lent şi profund din colțurile camerei, iar jocurile de lumini decorau tavanul de deasupra noastră cu pete roşii şi purpurii. Cînd tiparul se răsturnă şi stele rotitoare începură să ne puncteze trupurile, mi-am simțit mintea răsturnîndu-se o dată cu el şi percepțiile îmi alunecară scăpate de sub control. Nu mai era decît legănarea coapselor lui Miriam Bancroft deasupra mea, şi imagini fragmentate ale trupului şi feței ei învăluite în lumini colorate. Cînd îmi dădui drumul, fu ca o explozie îndepărtată care păru să aibă mai mult de-a face cu femeia cutremurîndu-se într-un spasm deasupra mea decît cu propriul mei trup.

Mai tîrziu, cînd stăteam întinşi unul lîngă altul, cu mîinile mîngîindu-ne reciproc în alte suişuri şi coborîşuri neconvingătoare, ea întrebă:

– Ce crezi despre mine?

Am privit în jos de-a lungul trupului meu spre ceea ce făcea mîna ei, şi mi-am dres glasul.

– E o întrebare capcană?

Rîse, aceeaşi tuse din adîncul pieptului care mă înfierbîntase în camera hărților de la Casa Solară.

– Nu. Vreau să ştiu.

– Îți pasă?

Nu sună aspru, căci cumva Merge Nine dezbrăcase întrebarea de nuanțele brutale.

– Crezi că asta înseamnă să fii Mat?

Cuvîntul suna ciudat pe buzele ei, de parcă n-ar fi vorbit despre ea însăşi.

– Crezi că nouă nu ne pasă de nimic ce e tînăr?

– Nu ştiu, am spus, sincer. E un punct de vedere pe care l-am auzit. Să trăieşti trei sute de ani trebuie să-ți modifice perspectivele.

– Da, aşa e. Respirația i se înteți uşor cînd degetele mele alunecară în interiorul ei. Da, aşa. Dar nu încetează să-ți pese.

Vezi. Totul trece pe lîngă tine. Şi tot ce vrei să faci este să te apuci, să te ţii de ceva, să opreşti totul. Să nu plece.

– E adevărat?

– Da, este. Deci ce crezi despre mine?

M-am aplecat peste ea şi am privit trupul de femeie tînără pe care îl ocupa, trăsăturile fine ale chipului ei şi ochii bătrîni, bătrîni. Încă eram împietrit de Merge Nine, şi nu-i puteam găsi niciun cusur. Era cel mai frumos lucru pe care îl văzusem vreodată. Am renunţat la lupta pentru obiectivitate şi mi-am plecat capul s-o sărut pe un sîn.

– Miriam Bancroft, eşti o adevărată comoară, şi mi-aş vinde de bunăvoie sufletul ca să te posed.

Ea îşi înăbuşi un chicotit.

– Vorbesc serios. Îţi plac?

– Ce fel de întrebare...

– Serios.

Cuvintele pătrunseră dincolo de empatină. Mi-am regăsit o parte din control şi am privit-o în ochi.

– Da, am spus simplu. Îmi placi.

Glasul îi scăzu.

– Îţi place ceea ce am făcut?

– Da, îmi place ce-am făcut.

– Vrei mai mult?

– Da, vreau mai mult.

Se ridică să mă privească în faţă. Mişcările mîngîietoare ale mîinii ei de venire mai puternice, cerînd mai mult. Glasul i se întări pe măsură.

– Mai spune-mi o dată.

– Vreau mai mult. De la tine.

Mă împinse în jos apăsîndu-mă cu o mînă pe piept şi se aplecă peste mine. Creşteam în ceva apropiat de o erecţie completă. Ea începu să-şi ritmeze mîngîierile, lent şi puternic.

– Înspre vest, murmură, cam la cinci ore de mers cu o navă, e o insulă. A mea. Nimeni nu merge acolo; e o umbrelă de excludere de cincizeci de kilometri, patrulată de sateliţi, dar e frumoasă. Am construit acolo un complex, cu o bancă de clone şi o instituţie de reîntrupare. Vocea îi căpătă iar o nuanţă aspră: Cîteodată încarc clonele. Copii ale mele. Ca să mă joc. Înţelegi ce-ţi ofer?

Am scos un sunet. Imaginea pe care tocmai mi-o indusese, de a fi în atenţia unui grup de trupuri ca acesta, toate dirijate de aceeaşi minte, îmi încorda şi ultimii muşchi ai erecţiei, iar mîna ei

alunecă pe întreaga lungime ca o maşinărie.

– Ce-a fost asta?

Se aplecă peste mine, frecîndu-şi sfîrcurile de pieptul meu.

– De cînd? am reuşit să îngaim, printre încolăcirile şi descolăcirile muşchilor stomacului, prin pofta trupească şi tonurile cețoase de Merge Nine. Invitația asta în parcul de distracții e valabilă?

Ea zîmbi, un rînjet de o lascivitate pură.

– Pentru folosire nelimitată, zise.

– Dar numai pe o perioadă limitată, aşa-i?

Scutură din cap.

– Nu, nu mă înțelegi. Locul ăla este al meu. Totul de acolo, insula, marea din jurul ei, tot ce e pe ea. E al meu. Te pot ține acolo cît vrei tu să rămîi. Pînă cînd oboseşti.

– Ar putea să ia ceva timp.

– Nu. Era o urmă de tristețe în felul în care îşi clătină capul de data asta şi privirea i se umbri puțin: Nu, n-o să ia.

Mişcarea de piston de pe penisul meu slăbi treptat. Am gemut şi am apucat-o de mînă, forțînd-o să reia lucrul. Mişcarea păru s-o reaprindă, şi trecu la treabă conştiincios, crescînd şi micşorînd viteza, aplecîndu-se să mă hrănească cu sînii ei sau suplimentîndu-şi mîngîierile cu lins şi supt. Percepția mea temporală se pierdu şi fu înlocuită cu o pantă nesfîrşită de senzații care suia chinuitor de lent, către o culme pentru care mă auzeam implorînd cu glas de drogat undeva la mare depărtare.

La limita orgasmului, eram vag conştient prin legătura creată de Merge Nine că ea îşi scufundase degetele înăuntrul ei, frecîndu-se cu o dorință necontrolată cu totul nepotrivită meticulozității cu care mă manipula pe mine. Bine condusă de empatină, ajunse la propriul ei orgasm cu cîteva secunde înainte de al meu, şi chiar înainte ca eu să izbucnesc îşi întinse cu putere propriile sucuri peste fața şi trupul meu zvîrcolindu-se. Totul se şterse.

Cînd mi-am venit în fire, mult mai tîrziu, cu prăbuşirea dată de Merge Nine strivindu-mă ca o greutate de plumb, ea dispăruse ca un vis febril.

Capitolul Unsprezece

Cînd nu ai prieteni, iar femeia cu care ți-ai petrecut noaptea te-

a părăsit cu capul urlînd şi fără un cuvînt, ai doar un număr limitat de opţiuni. Cînd eram mai tînăr obişnuiam să ies în căutare de scandaluri sordide pe străzile din Newpest. Asta dusese la cîţiva oameni înjunghiaţi, niciunul dintre aceştia nefiind eu, şi în schimb atrăsese ucenicia mea într-una din bandele de pe Lumea lui Harlan (capitolul Newpest). Mai tîrziu, am îmbunătăţit acest fel de refulare înrolîndu-mă; scandaluri cu un scop, şi cu armament mai intensiv, dar, după cum s-a dovedit, la fel de sordide. Presupun că n-ar fi trebuit să fiu aşa de surprins cum fusesem – singurul lucru pe care cei care mă recrutaseră pentru flotă voiseră cu adevărat să-l ştie fusese în cîte bătăi învinsesem.

Zilele astea sufeream o reacţie ceva mai puţin destructivă la o indispoziţie chimică generală. Cînd patruzeci de minute de înot în piscina subterană de la Hendrix reuşiră să risipească atît dorul după compania toridă a lui Miriam Bancroft cît şi mahmureala dată de Merge Nine, am făcut singurul lucru pentru care eram pregătit. Am comandat nişte analgezice la room service şi am plecat la cumpărături.

Bay City era deja inundat de lumina zilei cînd în sfîrşit am ieşit în stradă, iar centrul comercial era sufocat de pietoni. Am stat cîteva minute pe margine, apoi m-am scufundat şi am început să mă uit la vitrine.

Un sergent de marină blond cu numele imposibil de Serenity Carlyle m-a învăţat să fac cumpărături, acasă pe Lume. Înainte folosisem întotdeauna o tehnică descrisă cel mai bine prin termenul cumpărături la punct fix. Îţi identifici ţinta, intri, o iei şi ieşi. Dacă nu poţi obţine ceea ce vrei, reduci pierderile şi ieşi la fel de repede. În timpul perioadei petrecute împreună, Serenity mă dezvăţase de această abordare, şi îmi vînduse filozofia ei de păşunat al consumatorului.

– Uite, îmi spusese într-o zi într-o cafenea din Millsport. Cumpărăturile – cumpărăturile adevărate, fizice – ar fi putut dispărea cu secole în urmă dacă s-ar fi vrut asta.

– Cine să vrea?

– Oamenii. Societatea. Fluturase nerăbdătoare din mînă: Nu contează. Exista de pe atunci posibilitatea. Comenzi prin mail, supermarketuri virtuale, sisteme de debitare automată. Se putea face dar nu s-a întîmplat niciodată. Ce-ţi spune asta?

La douăzeci şi doi de ani, soldat crescut prin gangurile din Newpest, nu-mi spunea nimic. Carlyle se uitase la privirea mea albă şi suspinase.

– Îți spune că oamenilor *le place* să meargă la cumpărături. Că acest lucru le satisface o necesitate esențială de a achiziționa, la nivel genetic. Ceva ce moştenim de la strămoşii noştri vînători-culegători. O, avem dispozitive automate pentru cumpărarea articolelor principale din gospodărie, sisteme mecanice de distribuire a alimentelor pentru cei săraci şi marginalizați. Dar avem şi o proliferare masivă a aglomerărilor comerciale şi a piețelor specializate în hrană şi obiecte la care oamenii trebuie să *meargă* fizic. De ce ar face asta, dacă nu le-ar plăcea?

Probabil ridicasem din umeri, păstrîndu-mi calmul tineresc.

– Cumpărăturile înseamnă interacțiune fizică, antrenarea capacității de decizie, satisfacerea dorinței de a achiziționa, şi un impuls pentru mai multe achiziții, o nevoie de cercetare. E atît de uman dacă te gîndeşti. Trebuie să înveți să-ți placă, Tak. Vreau să zic că dacă trebuie poți să traversezi un întreg arhipelag într-un elicopter fără să fii nevoit să te uzi. Dar asta nu-ți ia plăcerea de a înota, nu-i aşa? Învață să cumperi *bine,* Tak. Fii flexibil. Bucură-te de nesiguranță.

Bucurie nu era chiar ceea ce simțeam în acest moment, dar m-am conformat şi am rămas flexibil, fidel crezului lui Serenity Carlyle. Am început prin a căuta vag o geacă groasă impermeabilă, dar lucrul care m-a atras în final într-un magazin a fost o pereche de bocanci pentru teren accidentat.

Bocancii fură urmați de nişte pantaloni negri largi şi o bluză izolatoare cu sigilii enzimale de la talie pînă la banda strînsă de la gît. Pînă acum văzusem de sute de ori variante ale acestui tip de îmbrăcăminte pe străzile din Bay City. Asimilare la suprafață. Ar fi trebuit să meargă. După o scurtă reflecție mahmură, am adăugat o sfidătoare bandană de mătase roşie peste frunte, în stilul bandelor din Newpest. Nu era ceva tocmai uniformizant, dar se potrivea cu iritarea vag revoltată care creştea în mine de ieri. Am aruncat costumul de vară al lui Bancroft într-un coş de pe stradă şi am lăsat pantofii alături de el.

Înainte de a-l arunca, am căutat prin buzunare şi am scos cele două cărți de vizită: al doctorului de la Bay City Central şi al armurierului lui Bancroft.

Larkin şi Green s-au dovedit a fi numele nu al celor doi armurieri, ci a două străzi care se intersectau pe o pantă înfrunzită numită Russian Hill. Taxiul avea ceva vorbărie pentru turişti privind zona, dar am sărit peste ea. Larkin & Green, Armurieri din 2203, avea o fațadă discretă pe colț, extinzîndu-se cîțiva metri pe

fiecare stradă, dar mărginită de unități blindate care arătau ca şi cum ar fi fost anexate. Am trecut prin nişte uşi de lemn bine îngrijite în interiorul răcoros, mirosind a petrol.

Înăuntru, locul îmi amintea de camera hărților de la Casa Solară. Era spațios, şi lumina pătrundea prin două rînduri de ferestre înalte. Primul nivel fusese îndepărtat şi înlocuit cu o galerie largă dominînd pe patru laturi parterul. Pe pereți erau atîrnate vitrine plate iar spațiul de sub galerie adăpostea cărucioare acoperite cu sticlă groasă care îndeplineau acelaşi rol. În aer se simțea o urmă slabă de modificator ambiental, miros de copaci bătrîni sub mirosul uleiului de puşcă, iar pe podeaua de sub picioarele mele încălțate cu bocanci noi era un covor.

O față de oțel negru apăru peste balustrada galeriei. Fotoreceptori verzi ardeau în locul ochilor.

– Vă pot ajuta cu ceva, domnule?

– Sînt Takeshi Kovacs. Vin din partea lui Laurens Bancroft, am zis, lăsîndu-mi capul pe spate ca să întîlnesc privirea androidului. Caut nişte arme.

– Desigur, domnule. Vocea era masculină, liniştită şi lipsită de orice subsonice comerciale pe care să le pot detecta. Domnul Bancroft ne-a spus să vă aşteptăm. Sînt cu un client, dar voi coborî imediat. Vă rog simțiți-vă ca acasă. La stînga aveți scaune şi un bar cu răcoritoare. Vă rog să vă serviți.

Capul dispăru şi conversația cu ton scăzut pe care o remarcasem vag atunci cînd intrasem fu reluată. Am localizat barul cu răcoritoare, l-am găsit plin cu alcool şi țigări şi l-am închis în grabă. Analgezicele tociseră tăişul mahmurelii de după Merge Nine, dar nu eram în stare de alte abuzuri. Cu un uşor şoc, mi-am dat seama că pînă acum îmi petrecusem ziua fără nicio țigară. M-am îndreptat spre prima vitrină şi m-am uitat înăuntrul ei la o selecție de săbii de samurai. De teci erau agățate etichete cu date. Unele dintre ele erau mai bătrîne decît mine.

Următoarea vitrină conținea un raft cu arme cu proiectile cafenii şi gri care păreau mai degrabă să fi fost crescute decît fabricate. Butoaiele încolțeau din ambalaje organice curbate care pîlpîiau uşor în partea dinspre magazie. Şi ele erau datate din secolul trecut. Încercam să descifrez înscrisul curb gravat pe un butoi cînd am auzit un pas metalic pe scara din spatele meu.

– Domnul a găsit ceva pe placul său?

M-am întors cu fața la androidul care se apropia, întregul său corp era din acelaşi metal lustruit, modelat în configurația

musculară a unui bărbat uman arhetipal. Numai organele genitale lipseau. Fața era lungă şi slabă, cu trăsături suficient de fine cît să atragă atenția în ciuda imobilității sale. Pe cap avea săpate brazde reprezentînd un păr aspru pieptănat pe spate. Pe piept avea ştampilată aproape erodat legenda *Mars Expo 2076.*

– Mă uitam, am zis făcînd semn în spate spre pistoale. Astea sînt făcute din lemn?

Privirea fotoreceptorilor verzi mă fixă cu gravitate.

– Într-adevăr, domnule. Magaziile sînt dintr-un hibrid de fag. Sînt toate arme fabricate manual. Kalashnikov, Purdey şi Beretta. Avem aici toate firmele europene. De care este interesat domnul?

M-am uitat în spate. Era o poezie curioasă în acele forme, ceva situat la mijlocul drumului dintre brutalitatea funcțională şi grația organică, ceva care striga să fie ținut în brațe. Să fie folosit.

– Sînt puțin cam ornamentale pentru mine. Mă gîndeam la ceva puțin mai practic.

– Desigur, domnule. Putem presupune că domnul nu este un novice în materie?

Am rînjit la maşină.

– Puteți presupune.

– Atunci poate că domnul mi-ar putea spune care au fost preferințele sale în trecut.

– Smith & Wesson 11 mm Magnum. Ingram 40 cu săgeți. Aruncător de particule Sunjet. Dar asta nu era în acest trup.

Receptorii verzi sclipiră. Fără comentarii. Probabil nu fusese programat pentru conversații uşurele cu Mesagerii.

– Şi ce anume caută domnul pentru acest trup?

Am ridicat din umeri.

– Ceva subtil. Sau nu. Arme cu proiectile. Şi o lamă. Cele de calibru mare trebuie să fie în genul Smith-ului.

Androidul rămase tăcut. Aproape că puteam auzi bîzîitul căutătorilor de date. M-am întrebat în treacăt cum a ajuns o astfel de maşină să se învîrtă pe aici. Era limpede că nu fusese proiectat pentru o astfel de slujbă. Pe Lumea lui Harlan nu vezi prea mulți androizi. Construirea lor e costisitoare comparativ cu un corp sintetic sau chiar o clonă, iar cele mai multe slujbe unde este necesară o formă umană sînt mai bine îndeplinite de aceste alternative organice. Adevărul este că un robot uman reprezintă o coliziune fără sens a două funcțiuni separate. Inteligența artificială, care într-adevăr funcționează mai bine plasată într-un asemenea cadru închis, şi munca fizică grea, periculoasă pe care

majoritatea firmelor de cyber-inginerie o proiectează special pentru fiecare sarcină. Ultimul robot pe care-l văzusem pe Lume fusese un crab de grădinărit.

Fotoreceptorii se luminară slab şi atitudinea individului se dezgheţă.

– Dacă domnul ar dori să mă urmeze, cred că am combinaţia potrivită.

Am urmat maşina printr-o uşă care se încadra atît de bine în decorul peretelui din spate încît nu o văzusem şi am străbătut un coridor scurt. Dincolo de acesta se găsea o încăpere lungă, scundă lîngă ai cărei pereţi de plastic nevopsit erau aliniate lăzi din fibră de sticlă. Cîţiva oameni lucrau tăcuţi la punctele de lucru răspîndite prin cameră. Aerul era încărcat de bîzîitul profesionist al aparaturii manevrate de mîini pricepute. Androidul mă conduse la un omuleţ cu părul cărunt îmbrăcat în salopetă pătată de unsoare care jupuia un electromag aruncător de săgeţi de parcă ar fi fost un pui fript. Ridică privirea la apropierea noastră.

– Chip?

Dădu din cap spre maşină iar pe mine mă ignoră.

– Clive, dînsul este Takeshi Kovacs. E prieten cu domnul Bancroft, caută o armă. Aş vrea să-i arăţi pistoalele Nemex şi Philips, apoi condu-l la Sheila pentru o armă albă.

Clive dădu iar din cap şi lăsă deoparte electromagul.

– Pe aici, zise.

Androidul îmi atinse uşor braţul.

– Dacă domnul mai doreşte ceva, sînt în sala vitrinelor.

Se înclină şi plecă. L-am urmat pe Clive pe lîngă şirurile de lăzi pînă într-un loc unde pistoalele stăteau aşezate pe grămezi de confetti de plastic. Alese unul şi se întoarse spre mine ţinîndu-l în mîini.

– A doua serie de Nemesis X, zise, întinzîndu-mi pistolul. Nemex. Fabricat sub licenţă Mannlicher-Schoenauer. Foloseşte gloanţe de mare putere de penetrare cu o încărcătură obişnuită numită Druck 31. Foarte puternic, foarte precis. Magazia e de optsprezece cartuşe intercalate în încărcător. Puţin cam voluminos dar merită într-o luptă. Simţiţi-i greutatea.

Am luat arma şi am răsucit-o în mîini. Era un pistol mare, cu o ţeavă grea puţin mai lungă decît la Smith & Wesson, dar bine echilibrat. L-am mutat un timp dintr-o mînă în alta, simţindu-l, privind pieziş. Clive aştepta răbdător lîngă mine.

– Bine. I l-am dat înapoi: Dar ceva mai subtil?

– Un Philips.

Clive băgă mîna într-o ladă deschisă şi săpă printre confetti pînă cînd scoase un pistol gri suplu aproape pe jumătate cît Nemexul.

– O încărcătură solidă de oţel. Foloseşte un accelerator electromagnetic. Complet fără zgomot, cu precizie maximă pînă la douăzeci de metri. Fără recul, şi are şi o opţiune de cîmp reversat pe generator ceea ce înseamnă că gloanţele pot fi recuperate ulterior din ţintă. Zece cartuşe.

– Baterii?

– Cele standard sînt pentru patruzeci şi cincizeci de descărcări. După aceea pierdeţi din viteză cu fiecare şarjă. Aveţi două baterii de rezervă incluse în preţ şi un încărcător compatibil cu prizele casnice.

– Aveţi vreun poligon? Vreun loc unde să pot testa astea?

– În spate. Dar amîndoi copilaşii vin împreună cu un disc de antrenament de luptă virtual şi între performanţele virtuale şi reale este o potrivire perfectă. Certificatul o garantează.

– Bine, în regulă.

Pregătirea pe baza unei astfel de garanţii poate fi un proces lent dacă vreun cowboy se foloseşte de neîndemînarea rezultată ca să-ţi trimită un glonţ în cap. Şi asta fără să-ţi spună cînd ai putea fi reîntrupat. Dar deja durerea mea de cap reîncepuse să se facă simţită prin analgezice. Poate că o repriză de tragere la ţintă nu era chiar cea mai potrivită activitate în acest moment. Nici nu m-am mai ostenit să întreb de preţ. Nu erau banii mei cei pe care-i cheltuiam.

– Muniţie?

– Se găseşte în cutii de cîte cinci, pentru ambele arme, dar primiţi un încărcător gratis pentru Nemex. Un fel de promoţie pentru noua linie. V-ar fi de ajuns?

– Nu prea. Daţi-mi două pachete de cîte cinci pentru ambele pistoale.

– Zece încărcătoare de fiecare?

În glasul lui Clive se simţea un respect dubios. Zece încărcătoare înseamnă o grămadă de muniţie pentru un pistol, dar descoperisem că existau momente în care capacitatea de a umple aerul cu gloanţe valora mult mai mult decît capacitatea de a nimeri cu adevărat ceva.

– Doriţi şi o armă albă, nu-i aşa?

– Aşa e.

– Sheila!

Clive se întoarse spre camera lungă şi strigă la o femeie înaltă cu un păr blond tuns scurt, care stătea cu picioarele încrucişate pe o ladă cu mîinile în poală şi un set gri mat mascîndu-i faţa. Se uită în jur cînd îşi auzi numele, apoi îşi aminti de mască şi o scoase, clipind. Clive îi făcu semn cu mîna şi ea se descolăci de pe ladă, ridicîndu-se puţin ezitant din cauza întoarcerii la realitate.

– Sheila, omul caută o lamă. Vrei să-l ajuţi?

– Sigur. Femeia întinse o mînă lungă şi subţire: Sînt Sheila Sorenson. Ce fel de armă doriţi?

I-am strîns mîna.

– Takeshi Kovacs. Am nevoie de ceva ce poate fi aruncat în grabă, dar trebuie să fie de dimensiuni mici. Ceva ce aş putea lega pe antebraţ.

– Bine, zise ea înţelegător. Vreţi să veniţi cu mine? Aţi terminat aici?

Clive dădu din cap spre mine.

– O să-i duc marfa lui Chip, iar el o să v-o împacheteze. Vreţi să vă fie livrată sau o luaţi dumneavoastră?

– O iau eu.

– Aşa mă gîndeam şi eu.

Punctul de afaceri al Sheilei se dovedi a fi o mică încăpere rectangulară cu cîteva siluete-ţintă din plută pe un perete şi o gamă de arme mergînd de la stilete la macete atîrnînd pe celelalte trei. Alese un cuţit negru plat cu o lamă de metal cenuşiu lungă de vreo cincisprezece centimetri şi îl dădu jos.

– Cuţit Tebbit, zise ea liniştită. Unul foarte răutăcios.

Şi după toate aparenţele nepăsătoare se întoarse şi azvîrli arma în ţinta din stînga. Tăie aerul ca o vietate şi se îngropă în capul siluetei.

– Lamă de oţel aliat cu tantal, cu mîner de carbon striat. Există o piatră inclusă în mîner pentru contragreutate şi bineînţeles îi puteţi lovi cu ea în cap dacă nu reuşiţi cu capătul ascuţit.

Am păşit spre ţintă şi am eliberat cuţitul. Limba era îngustă şi tăioasă ca o lamă pe ambele laturi. Un canal superficial străbătea centrul, conturat cu o linie fină roşie care avea mici caractere complicate gravate în interiorul ei. Am aplecat arma în tentativa de a citi inscripţia, dar era un cod pe care nu-l recunoşteam. Lumina se reflecta slab pe metalul cenuşiu.

– Ce-i asta?

– Ce? Sheila veni lîngă mine. A, da. Codificare pentru

bioarmament. Canalul acesta este acoperit cu C-381. Produce compuşi cianidici la contactul cu hemoglobina. E la o distanţă destul de mare de margini, ca să nu fie nicio problemă dacă te tai singur, dar dacă-l scufunzi în orice are sînge...

– Minunat.

– V-am spus că e răutăcios, nu-i aşa?

În glasul ei se simţea mîndrie.

– Îl iau.

Ieşind din nou în stradă, încărcat de cumpărături, mi-am dat seama că la urma urmelor îmi trebuia o haină, fie şi numai pentru a ascunde arsenalul abia achiziţionat. Am aruncat o privire în sus în căutarea unui taxi dar în loc de asta am decis că era suficient soare pe cer ca să justifice mersul pe jos. M-am gîndit că în sfîrşit mahmureala mea începea să dea înapoi.

Mă aflam cu trei cvartale mai în jos pe stradă cînd mi-am dat seama că aveam o coadă.

Condiţionarea de Mesager, zbătîndu-se stîngaci să revină la viaţă în siajul Merge Nine, mi-o spuse.

Simţul ascuţit al proximităţii, cel mai slab fior şi o siluetă în colţul ochilor o dată prea mult. Asta era bine. Într-o parte mai aglomerată a oraşului mi-ar fi scăpat, dar aici pietonii erau prea rari ca să ofere suficient camuflaj.

Cuţitul Tebbit era legat pe antebraţul meu stîng într-o husă moale de piele cu declanşare neurală, dar niciunul dintre pistoale nu-mi era accesibil fără să fie evident că îmi depistasem umbra. Am cugetat dacă să încerc să scap de urmăritor, dar am abandonat ideea la fel de repede cum mi-a venit. Nu era oraşul meu, mă simţeam încleiat de chimicale şi oricum aveam prea multe bagaje. N-avea decît să meargă cu mine la cumpărături. Am grăbit puţin pasul şi mi-am croit drum încet-încet spre centrul comercial, unde am găsit o haină de lînă scumpă roşu cu albastru lungă pînă la jumătatea coapsei, cu modele de inspiraţie inuită reprezentînd stîlpi totemici încrucişîndu-se pe suprafaţa ei. Nu era chiar ceea ce avusesem în minte, dar ţinea de cald şi avea numeroase buzunare încăpătoare. Plătind în dreptul ferestrei de sticlă a magazinului, am reuşit să arunc o privire spre faţa cozii mele. Tînăr, caucazian, păr negru. Nu-l cunoşteam.

Am traversat amîndoi Union Square, oprindu-ne să facem loc unei alte demonstraţii privind Rezoluţia 653 care se îngrămădise la colţ şi acum se subţia treptat. Scandările se stinseră, oamenii se duseră şi lătratul metalic al sistemelor p.a. începea să sune

plîngăcios. Aveam o şansă destul de mare să mă pierd în mulţime, dar deocamdată nu eram interesat. Dacă urmăritorul ar fi avut de gînd să facă şi altceva decît să mă supravegheze, ar fi avut ocazia în umbra copacilor de pe colină. Aici era prea aglomerat pentru o lovitură. Mi-am croit drum printre rămăşiţele demonstraţiei, înlăturînd fiţuicile ciudate, şi apoi m-am îndreptat spre sud spre Mission Street şi Hendrix.

Pe Mission am intrat fără să vreau în raza de acţiune a transmisiei unui vînzător stradal. Instantaneu capul mi s-a umplut de imagini. Mă mişcam pe o stradă plină de femei ale căror haine erau concepute astfel încît să arate mai mult decît ar fi arătat dacă ar fi fost goale. Cizme care transformau picioarele în bucăţi de carne pentru consumatori deasupra genunchilor, coapse cu benzi în formă de săgeată indicînd direcţia, suporturi structurale care ridicau şi împingeau sînii la vedere: nişte pendule grele, rotunde, cuibărite ca nişte ganglioni în decoltee umede de sudoare. Limbile ieşeau în afară, lingînd buze pictate în roşu vişiniu sau negru tombal, dinţii erau dezgoliţi provocator.

Un val de răcoare mă mătură, curăţînd nevoia apăsătoare şi transformînd atitudinea corpurilor într-o expresie abstractă a feminităţii. M-am pomenit măsurînd unghiurile şi circumferinţele umflăturilor ca o maşină, cartografiind geometria cărnii şi oaselor ca şi cum ar fi fost o specie de plante.

Betatanatină. Secerătoarea.

Ultimul copil al unei familii extinse de chimicale concepute pentru proiecte de cercetare a stărilor din apropierea morţii, la începutul mileniului, betatanatina aducea corpul uman atît de aproape de linia dreaptă pe cît era posibil fără o distrugere masivă a celulelor. În acelaşi timp, stimulii controlului din molecula de Secerătoare inducea o funcţionare clinică a intelectului care permitea cercetătorilor să treacă prin experienţa artificială a morţii fără covîrşitoarea emoţie şi uluire care le-ar putea strica percepţia informaţiilor. Folosită în doze mici, Secerătoarea producea o adîncă indiferenţă faţă de lucruri ca durerea, excitaţia, bucuria şi suferinţa. Toată detaşarea pe care bărbaţii o simulaseră timp de secole înainte ca formele dezgolite ale femeii să li se ofere, într-o capsulă. Era aproape o obişnuinţă pe piaţa bărbaţilor adolescenţi.

Era de asemenea un ideal drog militar. Cu Secerătoarea, un călugăr ascet al Visului lui Godwin putea incendia un sat plin de femei şi copii şi să nu simtă nimic în afară de fascinaţia pentru felul in care flăcările topeau carnea de pe oase.

Ultima dată cînd folosisem betatanatină fusese în luptele de stradă de pe Sharya. O doză întreagă, proiectată să coboare temperatura corpului la cea a mediului înconjurător şi să-mi încetinească inima pînă la un ritm neînsemnat. Trucuri prin care să se evite detectoarele antipersonal de pe tancurile păianjen sharyene. Fără depistare în infraroşu, te puteai apropia să te cațeri pe un picior şi să spargi trapele cu grenade termită. Izbit de unda de şoc, echipajul era la fel de uşor de măcelărit ca nişte pisoi nounăscuți.

– Am stiff, omule, zise inutil o voce răguşită.

Am clipit să alung transmisia şi m-am pomenit uitîndu-mă la o față caucaziană palidă cu o coamă căruntă. Unitatea de transmisie stătea pe umărul său, micile leduri roşii clipind spre mine ca nişte ochi de liliac. Pe Lume sînt reguli foarte stricte care limitează diseminarea direct-pe-creier, şi chiar transmisiile accidentale pot genera acelaşi tip de violență ca şi vărsarea băuturii cuiva într-un bar de pe chei. Am întins un braț şi l-am îmbrîncit cu putere în piept pe comerciant. Se împletici pînă în vitrina magazinului.

– Hei...

– Nu te pişa în capul meu, amice. Nu-mi place.

I-am văzut mîna alunecînd în jos spre talie şi am bănuit ce avea să urmeze. Reorientîndu-mă, i-am prins globul ochiului sub degetele mele înțepenite...

Şi m-am trezit față în față cu o movilă şuierătoare de carne membranoasă umedă de vreo doi metri înălțime. Tentaculele se zvîrcoliră spre mine şi mîna mea se afundă într-o gaură pătată de flegmă tivită cu cili negri. Gîtul mi se ridică şi laringele mi se blocă.

Trecînd peste limita repulsiei, am împins în cilii mişcători şi am simțit cum carnea grețoasă cedează.

– Dacă mai vrei să vezi, opreşte rahatul ăsta, am spus gîtuit.

Movila de carne dispăru şi mă aflam din nou în fața traficantului, cu degetele încă apăsate pe curbele superioare ale globilor lui oculari.

– Bine, omule, bine. Desfăcu mîinile, cu palmele în afară: Nu vrei marfa, n-o cumpăra. Eu încerc doar să-mi cîştig pîinea.

Am făcut un pas înapoi şi i-am lăsat spațiu să se desprindă de vitrina magazinului de care îl țintuisem.

– Acolo de unde vin eu nu intri în capetele oamenilor pe stradă, i-am oferit un fel de explicație.

Dar el simțise deja retragerea mea din confruntare şi făcu doar un gest cu degetul despre care am presupus că era obscen.

– Mă doare-n cot de unde eşti. Greier nenorocit! Dispari din faţa mea.

L-am lăsat acolo, întrebîndu-mă în treacăt în timp ce traversam dacă era vreo diferenţă din punct de vedere moral între el şi geneticienii care încorporaseră Merge Nine în trupul lui Miriam Bancroft.

M-am oprit la un colţ şi mi-am aplecat capul să aprind o ţigară.

Mijlocul după-amiezii. Prima pe ziua de azi.

Capitolul Doisprezece

Pe cînd mă îmbrăcam în oglindă în seara aceea, am suferit de convingerea brutală că altcineva îmi folosea trupul şi că eu fusesem redus doar la rolul de pasager într-un vehicul de observaţie din spatele ochilor.

Se numeşte respingere a întregului psihic. Sau doar fragmentare. Nu e ceva neobişnuit să ai cîţiva fiori, chiar dacă eşti un schimbător de trupuri experimentat, dar ăsta era cel mai rău caz pe care-l avusesem în ani de zile. Momente întregi am fost literalmente îngrozit să gîndesc ceva detaliat, ca nu cumva omul din oglindă să nu-mi observe prezenţa. Încremenit, l-am privit ajustînd cuţitul Tebbit în teaca sa neuro, ridicînd Nemexul şi Philipsul unul cîte unul şi verificînd încărcătura fiecărei arme. Pistoalele cu gloanţe erau ambele echipate cu cîte un toc ieftin Fibregrip care se lipeau cu enzime de haine acolo unde erau presate. Omul din oglindă fixă Nemexul sub braţul stîng unde ar fi fost acoperit de geacă şi ascunse Philipsul la şale. Exersă scoaterea pistoalelor din tocuri de cîteva ori, aţintindu-le spre reflexia lui, dar nu era ceva necesar. Discurile de exerciţii virtuale se ridicaseră la nivelul promisiunilor lui Clive. Era pregătit să ucidă cu oricare dintre arme.

M-am agitat în spatele ochilor.

Ezitant, îşi scoase pistoalele şi cuţitul şi le lăsă din nou pe pat. Apoi rămase un timp nemişcat pînă ce sentimentul iraţional de goliciune trecu.

Slăbiciunea armelor, o numea Virginia Vidaura, şi din prima zi a antrenamentului de Mesager fusese considerată un păcat capital.

O armă – orice armă – este o unealtă, ne spunea ea. Legăna în braţe un aruncător de particule Sunjet. *Destinată unui scop*

anume, aşa cum este orişice unealtă, şi utilă numai în acel scop. Dacă un om ar căra cu el peste tot un ciocan de forţă numai pentru că este inginer ar fi considerat nebun. Şi dacă acest lucru se aplică inginerilor, se aplică de două ori în cazul Mesagerilor.

În pluton, Jimmy de Soto tuşise amuzat. În acel moment vorbea în numele nostru al tuturor. Nouăzeci la sută dintre Mesageri proveneau dintre forţele convenţionale ale Protectoratului, unde armamentul avea în general un statut situat undeva între jucărie şi fetiş personal. Soldaţii ONU mergeau peste tot înarmaţi, chiar şi în permisii.

Virginia Vidaura auzise tusea şi prinsese privirea lui Jimmy.

– Domnule de Soto. Nu eşti de acord.

Jimmy se foise, puţin stînjenit de cît de uşor fusese depistat.

– Păi, doamnă. Experienţa îmi spune că cu cît ai mai multă putere de foc cu atît te achiţi mai bine de misiune.

O uşoară undă de asentiment străbătuse rîndurile. Virginia Vidaura aşteptase să se stingă.

– Într-adevăr, zisese, şi apucase cu ambele mîini un aruncător de particule. Acest... dispozitiv are ceva putere. Te rog vino aici şi ia-l.

Jimmy ezitase puţin, apoi îşi făcuse loc pînă în faţă şi luase arma. Virginia Vidaura se dăduse înapoi astfel încît Jimmy să fie în centrul scenei în faţa recruţilor adunaţi şi-şi dăduse jos bluzonul Corpului. În tricou fără mîneci şi papuci de bord arăta slabă şi foarte vulnerabilă.

– O să vezi, zisese ea cu voce tare, că încărcătura este reglată la poziţia de test. Dacă mă loveşti, nu va rezulta decît o mică arsură de gradul unu, nimic mai mult. Mă aflu la o distanţă de aproximativ cinci metri. Sînt neînarmată. Domnule de Soto, vrei să încerci să mă ţinteşti? Sînt gata.

Jimmy păruse surprins, dar ridicase Sunjetul în dreptul obrazului să verifice reglajul, apoi îl lăsase în jos şi se uitase la femeia din faţa lui.

– Sînt gata, repetase ea.

– *Acum,* se răstise el.

Fusese aproape imposibil de urmărit. Jimmy azvîrlise Sunjetul imediat ce cuvîntul îi ieşise din gură, şi în stilul luptătorilor dăduse drumul focului chiar înainte ca ţeava să ajungă la orizontală. Aerul se umpluse de trosnetul caracteristic aruncătoarelor de particule. Raza ţîşnise. Virginia Vidaura nu mai era acolo. Cumva calculase la perfecţie unghiul razei şi se ferise

din calea ei. De asemenea restrînsese distanţa de cinci metri la jumătate şi haina din mîna ei dreaptă era în mişcare. O înfăşurase în jurul ţevii Sunjetului şi smucise arma în lateral. Era peste Jimmy înainte ca el să înţeleagă ce se întîmpla, azvîrlind aruncătorul de particule peste podeaua sălii de antrenament, lovindu-l şi răsturnîndu-l şi aducînd uşor latul palmei sub nasul lui.

Momentul se prelungise apoi se spărsese atunci cînd bărbatul de lîngă mine îşi ţuguiase buzele şi emisese un fluierat lung, jos. Virginia Vidaura se înclinase uşor în direcţia sunetului, apoi se săltase în picioare şi-l ajutase pe Jimmy să se ridice.

– O armă este o unealtă, repetase ea cu răsuflarea puţin tăiată. O unealtă pentru a ucide şi pentru a distruge. Şi vor fi momente cînd, ca Mesageri, va trebui să ucideţi şi să distrugeţi. Atunci veţi alege şi vă veţi echipa cu uneltele necesare. Dar amintiţi-vă de slăbiciunea armelor. Ele sînt o extensie – *voi* sînteţi ucigaşii şi distrugătorii. Sînteţi un întreg, cu sau fără ele.

Strecurîndu-se în geaca inuită, îşi întîlni încă o dată proprii ochi în oglindă. Chipul pe care îl văzu întorcîndu-i privirea nu era mai expresiv decît al androidului de la Larkin & Green. Îl fixă impasibil pentru o clipă, apoi ridică o mînă să-şi frece cicatricea de sub ochiul stîng. O ultimă privire de sus pînă jos şi am părăsit camera cu răceala bruscă a recăpătării controlului inundîndu-mi nervii. Coborînd în lift, departe de oglindă, m-am silit să zîmbesc.

Am avut o fragmentare, Virginia.

Respiră, zise ea. *Mişcă-te. Controlează-te.*

Şi am ieşit în stradă. Hendrix-ul mi-a urat curtenitor o seară bună cînd am trecut pragul uşilor principale, iar pe partea opusă a străzii coada mea apăru dintr-o ceainărie şi porni paralel cu mine. Am parcurs cîteva cvartale, respirînd atmosfera serii şi gîndindu-mă dacă să scap de el sau nu. Lumina soarelui nu prea convingătoare persistase întreaga zi şi cerul era mai mult sau mai puţin senin, dar tot nu era cald. Conform hărţii pe care o cerusem la Hendrix, Licktown se găsea la o duzină şi jumătate de cvartale spre sud. M-am oprit la un colţ, am făcut semn unui taxi să coboare de pe culoarul său de patrulare şi l-am văzut pe urmăritorul meu făcînd acelaşi lucru în timp ce eu urcam la bord.

Începuse să mă plictisească.

Taxiul coti spre sud. M-am aplecat în faţă şi am trecut cu mîna peste panoul publicitar pentru vizitatori.

– Bine aţi venit la Urbline Services, spuse o voce caldă de

femeie. Sînteți conectați la baza de date centrală a Urbline. Vă rog formulați informația solicitată.

– Există zone nesigure în Licktown?

– Zona denumită Licktown este în general considerată nesigură în totalitatea sa, spuse plat baza de date. Însă Urbline vă garantează transportul spre orice destinație din cuprinsul Bay City şi...

– Mda. Îmi puteți arăta străzile cu cea mai mare rată a criminalității violente din zona Licktown?

Urmă o scurtă pauză în care căutătorul de date accesa canale mai puțin utilizate.

– Strada 19, cvartalele dintre Missouri şi Wisconsin indică cincizeci şi trei de vătămări organice în timpul ultimului an. O sută şaptezeci şi şapte arestări pentru substanțe interzise, o sută douăzeci şi două provocînd vătămări organice minore, două su...

– Bine. Cît de departe este de Jerry's Closed Quarters, Mariposa şi San Bruno?

– Distanța în linie dreaptă este de aproximativ un kilometru.

– Ai o hartă?

Pe consolă se aprinse o grilă de străzi, completată cu cruci de localizare pentru Jerry's şi numele străzilor luminate în verde. Am studiat-o cîteva secunde.

– În regulă. Lasă-mă acolo. Intersecția lui 19 cu Missouri.

– Ca parte a contractului nostru cu clienții, trebuie să vă avertizez că nu este o destinație recomandabilă.

M-am lăsat pe spate şi am simțit zîmbetul lățindu-mi-se pe față, de data asta neforțat.

– Mulțumesc.

Taxiul mă lăsă jos, fără vreun alt protest, la intersecția dintre 19 şi Missouri. Am aruncat o privire în jur pe cînd ieşeam şi am rînjit iar. Destinație nerecomandabilă era o afirmație tipică a unei maşini.

Străzile pe care îl fugărisem pe mongol noaptea trecută erau pustii, dar această parte a Licktown-ului era animată, iar locuitorii săi făceau clientela lui Jerry să arate aproape sănătoasă. Am plătit taxiul şi o duzină de capete se întoarseră ca să se concentreze asupra mea, niciunul dintre ele pe de-a-ntregul uman. Aproape că puteam simți ochii cu fotomultiplicatori mecanici acordîndu-se de la distanță pe banii pe care îi alesesem ca să plătesc, observînd bancnotele în verde luminiscent fantomatic; nări canine cu performanțe mărite se umflau de mirosul gelului de duş al

hotelului, întreaga mulțime culegînd ecoul bogăției pe radarul străzii lor ca dîra unui banc de delfini pe ecranul unui pescador din Millsport.

Al doilea taxi coborî în spatele meu. O alee neluminată îmi făcu cu ochiul, la mai puțin de zece metri distanță. Abia păşisem pe ea cînd primul dintre localnici îşi începu jocul.

– Cauți ceva, turistule?

Erau trei, şeful care vorbea fiind un uriaş de doi metri jumate gol pînă în talie arătînd de parcă întregul stoc anual de grefe musculare al lui Nakamura îi fusese înfăşurat în jurul brațelor şi torsului. Sub pielea pectoralilor avea tatuaje de iluminium roşu astfel încît pieptul său semăna cu o vatră de cărbuni încinşi pe cale să se stingă, şi o cobră colțoasă se ridica din talie pe muşchii striați ai stomacului. Mîinile care atîrnau desfăcute pe lateral se terminau cu nişte gheare ascuțite cu pila. Fața îi era cusută cu cicatrici în urma luptelor dintre monştri pe care le pierduse iar într-unul dintre ochi avea înfiptă o proteză ieftină, o lentilă amplificatoare. Glasul îi suna surprinzător de blînd şi trist.

– Poate ai venit să vizitezi cartierele sărace, zise răutăcios silueta din dreapta uriaşului. Era tînăr, slab şi palid, cu păr lung subțire căzîndu-i pe față, iar atitudinea lui avea un tic nervos care trăda neurachemul ieftin. El era probabil cel rapid.

Al treilea membru al comitetului de întîmpinare nu spuse nimic, doar rînji buzele de pe botul canin ca să etaleze nişte dinți transplantați de animal de pradă şi o limbă lungă neplăcută. Sub capul mărit chirurgical, corpul era al unui bărbat uman în haine strîmte de piele.

Timpul trecea. Coada mea trebuia să fi plătit deja taxiul şi să fi trecut la treabă. M-am hotărît să risc. Mi-am dres glasul.

– Eu doar treceam pe aici. Sînteți înțelepți, o să mă lăsați. Acolo în spate a aterizat un cetățean care va fi mai uşor de prins.

Urmă o pauză scurtă, neîncrezătoare. Apoi uriaşul se întinse spre mine. I-am înlăturat mîna, am făcut un pas în spate şi am executat o țesătură de lovituri evident ucigaşe în aerul dintre noi. Trioul îngheță, amplificatul canin mîrîind. Mi-am tras sufletul.

– Cum am spus, ați fi înțelepți dacă m-ați lăsa să trec.

Uriaşul era gata să renunțe. Puteam vedea asta pe fața sa spartă. Fusese luptător destul de mult timp ca să observe antrenamentul de luptă şi instinctul unei vieți petrecute în ring îi spunea cînd balanța era înclinată. Cei doi însoțitori ai lui erau mai tineri şi ştiau mai puține despre înfrîngere. Înainte ca el să spună

ceva, puştiul palid cu neurachem biciui cu ceva iar caninul se repezi la braţul meu drept. Propriul meu neurachem, deja declanşat şi probabil mai costisitor, fu mai rapid. Am apucat braţul puştiului frîngîndu-i-l la cot, răsucindu-l în durerea lui şi peste tovarăşii lui. Caninul se aplecă pe lîngă el şi eu am lovit, izbind puternic în nas şi gură. Căzu cu un scheunat. Puştiul se prăbuşise în genunchi, bocind şi strîngîndu-şi cotul strivit. Uriaşul ţîşni înainte şi se pomeni cu degetele înţepenite ale mîinii mele drepte la un centimetru de ochi.

– Nu, am zis liniştit.

Puştiul gemea pe jos la picioarele noastre. În spatele lui, amplificatul canin zăcea acolo unde îl doborîsem, zbătîndu-se slab. Uriaşul se lăsă pe vine între ei, întinzînd mîinile mari ca într-o mîngîiere.

Privi în sus spre mine, cu o expresie acuzatoare pe chip.

Am dat înapoi pe alee vreo zece metri, apoi m-am întors şi am luat-o la fugă. Coada mea n-avea decît să se descurce şi să mă ajungă din urmă.

Aleea cotea în unghi drept înainte de a da într-o altă stradă aglomerată. Am dat colţul şi am încetinit astfel încît am intrat pe stradă cu un pas rapid. Făcînd la stînga, mi-am croit drum prin mulţime şi am început să mă uit după indicatoarele stradale.

În faţă la Jerry's femeia încă mai dansa, captivă în paharul de cocktail. Firma clubului era aprinsă şi afacerile păreau să fie mai animate ca în seara trecută. Grupuri mici de oameni veneau şi plecau pe sub braţele flexibile ale robotului de la uşă, iar traficanţii pe care îi rănisem în cursul luptei cu mongolul fuseseră înlocuiţi cu de cîteva ori mai mulţi.

Am traversat strada şi m-am aşezat în faţa robotului care m-a pipăit, iar vocea sintetică spuse:

– Curat. Doriţi la cabine sau la bar?

– Ce-i de făcut la bar?

– Ha ha ha, sosi rîsul protocolar. La bar înseamnă să te *uiţi,* dar să nu *atingi.* Fără bani jos, fără să pui mîna. Regulile casei. Asta se aplică şi în cazul altor clienţi.

– La cabine.

– Cobori pe scări şi la stînga. Ia un prosop din grămadă.

Am coborît pe scări, am parcurs coridorul luminat în roşu rotitor, am trecut de nişa cu prosoape şi de primele patru uşi închise ale cabinelor. Ritmul ca un tunet pînă în adîncul

măruntaielor umplea aerul. Am închis cea de-a cincea uşă în spatele meu, am introdus cîteva bancnote în consola de credit de dragul aparenţelor, şi am păşit pînă lîngă ecranul de sticlă aburită.

– Louise?

Curbele trupului ei se lipiră de sticlă, cu sînii aplatizaţi. Lumina vişinie din cabină arunca benzi strălucitoare peste ea.

– Louise, sînt eu. Irene. Mama lui Lizzie.

O pată întunecată apăru între sînii ei. Neurachemul tresări la viaţă în interiorul meu. Apoi uşa de sticlă alunecă în lături şi corpul fetei se lăsă în braţele mele. Un pistol cu gura largă se ivi peste umărul ei, îndreptat spre capul meu.

– Rămîi acolo, ticălosule, zise o voce gîtuită. Te pot prăji cu ăsta. Dacă faci o mişcare greşită îţi smulg capul de pe umeri şi-ţi topesc cipul cortical.

Am îngheţat. În glasul lui era o insistenţă nu prea departe de panică. Foarte periculos.

– Aşa.

Uşa din spatele meu se deschise, aducînd o rafală de muzică de pe coridor, şi o a doua gură de pistol mi se înfipse în spate.

– Acum las-o jos, foarte încet, şi dă-te înapoi.

Am coborît delicat trupul din braţele mele pe podeaua satinată apoi m-am ridicat. O lumină albă puternică izbucni în cabină, iar cireaşă rotitoare clipi în roz de două ori şi se stinse. Uşa din spatele meu se trînti oprind muzica în timp ce în faţa mea un bărbat blond înalt în haine strîmte negre avansa, cu încheieturile degetelor albite pe trăgaciul aruncătorului său de particule. Ţinea buzele strînse iar ochii ardeau în jurul unor pupile încărcate de stimulente. Pistolul din spatele meu mă împinse în faţă iar blondul continuă să se apropie pînă cînd gura pistolului îmi strivi buza de jos de dinţi.

– Tu cine *dracu' eşti?* şuieră la mine.

Am întors capul într-o parte suficient cît să deschid gura.

– Irene Elliott. Fiica mea a lucrat aici.

Blondul făcu un pas în faţă, ţeava pistolului său trasînd o linie în jos pe obrazul meu pînă sub bărbie.

– Minţi, zise el blînd. Am un prieten la instituţia de justiţie din Bay City, şi el mi-a spus că Irene Elliott e încă stocată. Vezi, am verificat sacul de rahat pe care i l-ai vîndut curvei.

Înghionti corpul inert de pe podea iar eu am privit în jos cu coada celui mai apropiat ochi. În lumina crudă albă urmele de tortură apăreau vinete pe carnea fetei.

– Acum aş vrea să te gîndeşti cu grijă la următorul răspuns, indiferent cine-ai fi. De ce întrebi despre Lizzie Elliott?

Mi-am lăsat ochii să alunece peste ţeava aruncătorului la chipul cu dinţi încleştaţi. Nu era expresia cuiva care ştia ce face. Prea speriat.

– Lizzie Elliott e fiica mea, bucată de rahat ce eşti, iar dacă prietenul tău de la depozitul oraşului ar avea într-adevăr acces, ar şti de ce dosarele spun că sînt încă stocată.

Pistolul din spate împinse şi mai puternic, dar pe neaşteptate blondul păru să se relaxeze. Gura i se strîmbă într-un rictus de resemnare. Lăsă aruncătorul în jos.

– Bine, zise. Deek, du-te şi adă-l pe Oktai.

Cineva din spatele meu se strecură afară din cabină. Blondul flutură pistolul spre mine.

– Tu. Aşează-te în colţ.

Tonul era nepăsător, aproape indiferent.

Am simţit pistolul depărtîndu-se de spatele meu şi m-am mişcat să ascult ordinul. Aşezîndu-mă pe podeaua de satin am cîntărit şansele. Deek plecînd, tot mai erau trei. Blondul, o femeie în ceea ce mi se părea a fi un trup sintetic cu piele asiatică legănînd cel de-al doilea aruncător de particule a cărui amprentă încă o mai simţeam pe spinare, şi un negru înalt a cărui unică armă părea a fi o ţeavă de fier. Nicio şansă. Ăştia nu erau ca rechinii de stradă pe care îi înfruntasem pe 19. În ei era întrupat un scop rece, un fel de versiune ieftină a ceea ce avusese Kadmin la Hendrix.

O clipă m-am uitat la femeia sintetică şi m-am întrebat, dar era imposibil. Chiar dacă ar fi reuşit să scape cumva de acuzaţiile despre care vorbise Kristin Ortega şi să fie reîntrupat, Kadmin era din interior. Ştia cine îl angajase şi cine eram eu. Feţele care se uitau la mine de jur împrejurul biocabinei, după cum recunoscuseră, nu ştiau nimic.

Şi *aşa să şi rămînă.*

Privirea mea alunecă spre trupul bătut al Louisei. Părea că tăiaseră mici incizii în pielea de pe coapsele ei apoi trăseseră de răni pînă se sfîşiaseră. Simplu, crud şi foarte eficient. Probabil o forţaseră să privească în timp ce o făceau, combinînd durerea cu teroarea. Să vezi ce se întîmplă corpului tău este o experienţă care-ţi întoarce măruntaiele pe dos. Pe Sharya poliţia religioasă o folosea curent. Probabil va avea nevoie de psihochirurgie ca să treacă peste traumă.

Blondul văzu unde priveam şi-mi oferi o aprobare morocănoasă din cap, ca şi cum aş fi fost complice la act.

– Vrei să ştii de ce mai are capul pe umeri, nu?

M-am uitat la el cu tristeţe.

– Nu. Pari un om ocupat dar presupun că o să iei fiecare lucru la timpul lui.

– Nu-i nevoie, zise el nepăsător, savurînd momentul. Bătrîna Anenome e catolică. A treia sau a patra generaţie, mi-au spus fetele. Declaraţie sub jurămînt pe disc, Legămîntul complet de Abţinere înregistrat la Vatican. Angajăm o mulţime din astea. Uneori e foarte convenabil.

– Vorbeşti prea mult, Jerry, spuse femeia.

Ochii blondului clipiră alb spre ea, dar indiferent ce ripostă adunase sub curbura buzelor tăcu atunci cînd doi bărbaţi, probabil Deek şi Oktai, pătrunseră în cămăruţă pe un alt val de muzică ritmată de pe coridor. Ochii mei îl măsurară pe Deek şi-l plasară în aceeaşi categorie – muşchi – cu purtătorul de ţeavă, apoi trecură la tovarăşul lui, care mă privea fix. Inima îmi tresări. Oktai era mongolul. Jerry smuci capul în direcţia mea.

– El e? întrebă.

Oktai aprobă lent, cu un rictus sălbatic de triumf săpat pe faţa sa lată. Mîinile masive se încleştau şi se descleştau de o parte şi de alta a corpului. Trecea printr-o criză extremă de ură atît de adîncă încît îl sufoca. Puteam vedea o umflătură acolo unde cineva îi reparase fără pricepere nasul spart cu grefe de ţesut, dar asta nu părea a fi suficient ca să justifice furia pe care o contemplam.

– Bine, Ryker. Blondul se aplecă puţin: Vrei să-ţi schimbi povestea? Vrei să-mi spui de ce mă calci pe bătături?

Vorbea cu mine.

Deek scuipă într-un colţ al încăperii.

– Nu ştiu, am spus eu limpede, despre ce naiba vorbeşti. Mi-ai transformat fiica într-o prostituată, apoi ai ucis-o. Şi pentru asta o să te omor.

– Mă îndoiesc că o să ai ocazia, zise Jerry lăsîndu-se pe vine în faţa mea şi fixînd podeaua. Fiica ta era o tîrfă proastă şi nebună care credea că mă poate strînge cu uşa şi...

Se opri şi clătină incredul din cap.

– Ce dracu' vorbesc? Te *văd* aici, şi totuşi cumpăr tot căcatul ăsta. Eşti bun, Ryker, recunosc. Pufni: Acum o să te mai rog o dată cu frumosul. Poate reuşim să cădem la înţelegere. După aia o să te trimit la nişte prieteni de-ai mei foarte sofisticaţi. Înţelegi ce

spun?

Am dat din cap o dată, încet.

– Bun. Deci, Ryker. Ce faci în Licktown?

L-am privit în față. Un gunoi neînsemnat cu iluzia relațiilor influente. N-aveam să aflu nimic aici.

– Cine-i Ryker?

Blondul lăsă din nou capul în jos şi fixă podeaua dintre picioarele mele. Părea nefericit din cauza a ceea ce urma să se întîmple. În cele din urmă îşi linse buzele, dădu din cap ca pentru sine şi-şi scutură genunchii în timp ce se ridica în picioare.

– Bine, durule. Dar vreau să-ți aduci aminte că ai avut o şansă. Se întoarse spre femeia sintetică: Scoate-l de aici. Nu vreau urme. Şi spune-le că e dotat cu *n* pînă-n albul ochilor, n-o să scoată nimic de la el cît e în trupul ăsta.

Femeia aprobă şi-mi făcu semn cu arma să mă ridic. Împinse cadavrul Louisei cu vîrful uneia dintre cizme:

– Şi asta?

– O să ne descotorosim. Milo, Deek, duceți-vă cu ea.

Purtătorul de țeava îşi înfipse arma la centură şi se ghemui ca să salte cadavrul pe umăr de parcă ar fi fost o legătură de surcele. Deek, urmîndu-l îndeaproape, o bătu cu afecțiune peste una din bucile învinețite.

Mongolul scoase un sunet din gît. Jerry îi aruncă o privire de vag dezgust.

– Nu, tu nu. Se duc în nişte locuri pe care nu vreau să le vezi. Nu-ți fă griji, o să existe o înregistrare pe disc.

– Sigur, omule, zise Deek peste umăr. O să ți-o aducem la întoarcere.

– Bine, destul, rosti femeia aspru, venind în fața mea. Hai să ne înțelegem, Ryker. Tu ai neurachem, la fel am şi eu. Iar ăsta este un saşiu rezistent la impact. După specificațiile piloților de încercare Lockheed-Mitoma. Nu-mi poți face niciun rău. Iar eu aş fi fericită să-ți smulg mațele prin gît numai dacă te uiți urît. Acolo unde mergem nu le pasă în ce stare eşti. E clar, Ryker?

– Nu mă cheamă Ryker, am spus iritat.

– Sigur.

Am trecut prin uşa de sticlă aburită într-o încăpere mică ocupată de o măsuță de machiaj şi o boxă pentru duş, şi am ieşit pe un coridor paralel cu cel din fața cabinelor. Aici luminile erau slabe, nu se auzea muzică, iar coridorul dădea spre camere mai mari, parțial acoperite de draperii, în care bărbați şi femei tinere

zăceau fumînd sau doar holbîndu-se în gol ca nişte trupuri sintetice neocupate. Dacă vreunul dintre ei observase mica procesiune care trecea, nu dădură niciun semn. Milo mergea în faţă cu cadavrul, Deek se instalase în spatele meu iar femeia sintetică era ariergarda, ţinînd nepăsătoare aruncătorul în mînă. Ultima imagine a lui Jerry a fost o postură de stăpîn, stînd cu mîinile în şolduri pe coridor în spatele nostru. Apoi Deek mă lovi cu palma peste cap şi eu m-am întors iar cu faţa spre înainte. Picioarele mutilate, bălăngănindu-se ale Louisei mă precedară într-o parcare semiîntunecată acoperită, unde ne aştepta rombul de un negru pur al unui vehicul aerian.

Sintetica deschise portbagajul maşinii şi flutură aruncătorul spre mine.

– E loc suficient. Fă-te comod.

M-am suit în portbagaj şi am descoperit că avea dreptate. Apoi Milo înghesui cadavrul Louisei alături de mine şi trînti capacul, lăsîndu-ne pe amîndoi în întuneric. Am auzit bufniturile înfundate ale celorlalte uşi deschizîndu-se şi închizîndu-se, şi apoi şoapta motoarelor maşinii şi tresărirea slabă cînd ne-am ridicat de la pămînt.

Călătoria a fost rapidă şi mai lină decît ar fi fost drumul corespunzător pe suprafaţă. Prietenii lui Jerry conduceau prudent – doar nu vrei să fii oprit de o patrulă plictisită pentru schimbare nesemnalizată a direcţiei atunci cînd ai pasageri în portbagaj. M-aş fi simţit aproape plăcut acolo ca într-un pîntec întunecos dacă n-ar fi fost izul slab de materii fecale al cadavrului. Louise îşi golise măruntaiele în timpul torturii.

Mi-am petrecut cea mai mare parte a călătoriei compătimind-o pe fată, şi îngrijorat de nebunia catolicilor, de cîine care a pus botul pe un os. Cipul cortical al femeii era complet întreg. Lăsînd deoparte consideraţiile financiare, ar fi putut fi readusă la viaţă printr-o simplă rotaţie de disc. Pe Lumea lui Harlan ar fi fost reîntrupată temporar pentru audierea la tribunal, cu toate că probabil într-un trup sintetic, şi odată emis verdictul ar fi primit o suplimentare pentru Sprijinirea Victimelor din partea statului adăugată la poliţa pe care o deţinea deja familia ei. În nouă cazuri din zece însemnau bani destul de mulţi ca să-i asigure o reîntrupare. Moarte, unde e muşcătura ta?

Nu ştiam dacă au suplimentări SV pe Pămînt. Monologul furios al lui Kristin Ortega de acum două nopţi părea să sugereze că nu, dar cel puţin exista potenţialul de a o readuce pe fată la viaţă. Însă

undeva pe nenorocita asta de planetă un guru oarecare poruncise altceva, iar Louise, alias Anenome, se aliniase alături de mulți alții la ratificarea tîmpeniei.

Ființele umane. Niciodată de înțeles.

Maşina se înclină şi cadavrul se rostogoli în mod neplăcut peste mine cînd coboram. Ceva ud se scurse prin cracul pantalonilor mei. Simțeam că încep să transpir de teamă. Aveau de gînd să mă descarce în vreun corp fără nicio rezistență la durere, ceea ce trupul meu curent avea. Şi în timp ce eu eram prins în capcană acolo, puteau face orice doreau cu acest trup, inclusiv să-l ucidă fizic.

Apoi o vor lua de la capăt, cu un alt corp.

Sau, dacă erau cu adevărat sofisticați, îmi puteau conecta conştiința la o matrice virtuală similară cu cele utilizate în psihochirurgie, şi să facă totul electronic. Din punct de vedere subiectiv nu era nicio diferență, dar ceea ce în lumea reală ar fi durat cîteva zile ar fi putut fi rezolvat astfel în cîteva minute.

Am înghițit cu greu, folosindu-mi neurachemul pe care încă îl aveam ca să alung frica. Cît am putut mai blînd, am împins îmbrățişarea rece a Louisei departe de fața mea şi am încercat să nu mă gîndesc la motivele pentru care murise.

Maşina aterizează şi rulă pe pămînt cîteva minute înainte de a se opri. Cînd portbagajul se deschise din nou, tot ce am putut vedea fu acoperişul unei alte parcări acoperite striat cu bare de iluminium.

M-au scos cu o atenție profesională, femeia stînd mult în spate, Deek şi Milo în lateral lăsîndu-i cîmp liber de tragere. M-am cățărat timid peste Louise şi am păşit jos pe un beton negru. Analizînd pe furiş semiîntunericul, şi am văzut vreo alte zece vehicule, greu de clasificat, cu codurile de înregistrare ilizibile de la distanța asta. La capătul opus o rampă scurtă ducea la ceea ce trebuia să fie platforma de aterizare. Greu de identificat printre milioane de instalații similare. Am oftat şi m-am îndreptat de şale, şi am simțit iar umezeala pe picior. Mi-am privit în jos hainele. Era o pată de ceva închis la culoare pe coapsa mea.

– Unde sîntem? am întrebat.

– Eşti la capătul liniei, mormăi Milo, scoțînd-o pe Louise. Se uită la femeie: Asta merge la locul obişnuit?

Ea aprobă, iar el porni de-a curmezişul parcării spre nişte uşi duble. Eu mă mişcasem să-l urmez cînd o împuşcătură din aruncătorul femeii mă opri scurt.

– Nu şi tu. Acolo e jgheabul – calea uşoară de ieşire. Sînt nişte oameni care vor să vorbească cu tine înainte de a coborî pe jgheab. Tu mergi în direcţia asta.

Deek rînji şi scoase o armă mică din buzunarul de la spate.

– Exact, domnule Cur de Poliţai. Tu mergi în direcţia asta.

Mă conduseră printr-un alt set de uşi într-un lift comercial spaţios care, conform clipirilor display-ului cu leduri de pe perete, se scufundă două duzini de etaje înainte de a se opri. În timpul drumului, Deek şi femeia rămaseră în colţuri opuse, cu pistoalele pregătite. I-am ignorat şi am urmărit contorul digital.

Cînd uşile se deschiseră o echipă medicală ne aştepta cu o targă dotată cu centuri de imobilizare. Instinctele ţipară la mine să încerc să sar peste ei, dar am rămas imobil în timp ce doi bărbaţi îmbrăcaţi în albastru deschis avansară şi mă apucară de braţe iar o femeie medic mă injectă în gît cu un spray hipodermic. O înţepătură îngheţată, o rafală scurtă de frig apoi marginile cîmpului meu vizual dispărură în păienjenişuri cenuşii. Ultimul lucru pe care l-am văzut clar a fost faţa lipsită de curiozitate a medicului în timp ce mă privea pierzîndu-mi cunoştinţa.

Capitolul Treisprezece

M-am trezit în sunetul chemării muezinului undeva în apropiere, melodia devenind plîngăreaţă şi metalică în gîturile multiple ale difuzoarelor moscheii. Era un sunet pe care îl auzisem ultima dată pe cerurile de peste Zihicce pe Sharya, şi fusese urmat la scurt timp de ţipătul aerian strident al bombelor jefuitorilor. Deasupra capului meu luminile se strecurau printre barele dantelate ale unor ferestre ornamentate. Aveam un sentiment stupid, umflat în măruntaie, care îmi spunea că ciclul meu luase sfirşit.

M-am ridicat în capul oaselor pe podeaua de lemn şi m-am privit. Mă întrupaseră în corpul unei femei, tînără, nu mai mult de douăzeci de ani, cu piele arămie şi un clopot de păr negru care, cînd mi-am pus mîinile pe el, era lins şi murdar ca după menstruaţie. Pielea îmi era uşor unsuroasă şi de undeva mi-a venit ideea că nu mai făcusem de mult o baie. Eram îmbrăcat într-un tricou rudimentar kaki cu cîteva numere mai mare pentru trupul meu şi cu nimic altceva. Sub el îmi simţeam sînii umflaţi şi moi.

Eram desculț.

M-am ridicat şi m-am dus la fereastră. Nu avea geam dar se afla mult deasupra nivelului noului meu cap, aşa că m-am săltat de bare şi am aruncat o privire afară. Un peisaj înecat de lumina soarelui cu acoperişuri de țigle proaste se întindea cît vedeam cu ochii, împădurit cu antene aeriene şi antice farfurii de satelit. Un roi de minarete se răspîndea la orizont în stînga şi un avion în urcare lăsa o dîră de vapori albi undeva dincolo de ele. Adierea care pătrundea pe fereastră era fierbinte şi umedă.

Începeau să mă doară brațele, aşa că m-am lăsat jos pe podea şi am lipăit spre uşă. Previzibil, era închisă.

Muezinul se opri.

Virtual. Îmi răscoliseră memoria şi găsiseră asta. Pe Sharya văzusem unele dintre cele mai neplăcute lucruri în legătură cu suferința umană din lunga mea carieră. Iar poliția religioasă a Sharyei era la fel de populară în softurile de interogare cum fusese Angin Chandra în pornografie. Iar acum, în această dură Sharye virtuală, mă reîntrupaseră într-o femeie.

Beată, într-o noapte, Sarah îmi spusese: *Femeile sînt rasa, Tak. Nu există altă interpretare. Bărbații sînt doar nişte mutanți cu muşchi mai mulți şi jumătate din nervi. Maşini de luptat şi futut.* Propriile mele întrupări inverse confirmaseră această teorie. Să fii femeie era o experiență senzorială dincolo de posibilitățile bărbatului. Simțul tactilului şi al texturilor era mai profund, o interfață cu mediul înconjurător pe care carnea masculină părea s-o blocheze instinctiv. Pentru un bărbat, pielea era o barieră, o protecție. Pentru o femeie era un organ de contact.

Acest lucru avea şi dezavantaje.

În general, şi poate din această cauză, pragurile de durere ale femeilor erau mai ridicate decît ale bărbaților, dar ciclul menstrual le trăgea în jos o dată pe lună la un minim total.

Fără neurachem. Am verificat.

Fără condiționare de luptă, fără reflexe agresive.

Nimic.

Nici măcar bătături pe carnea tînără.

Uşa se deschise brusc şi am tresărit. Transpirație proaspătă îmi apăru pe piele. Doi bărbați bărboşi cu ochi ca nişte flăcări intrară în cameră. Amîndoi erau îmbrăcați în haine largi datorită căldurii. Unul ținea în mîini o rolă de bandă adezivă, celălalt un mic aruncător de flăcări. M-am repezit spre ei, numai ca să-mi deblochez înțepenirea dată de reflexul de panică şi să cîştig puțin

control asupra nejutorării intrinseci.

Cel cu banda îmi evită braţele alunecoase şi mă lovi cu dosul mîinii peste faţă. Am căzut la pămînt. Zăceam acolo, cu faţa amorţită, simţind gustul sîngelui. Unul dintre ei mă smuci punîndu-mă din nou pe picioare de un singur braţ. În depărtare, am văzut faţa celuilalt, cel care mă lovise, şi am încercat să mă concentrez asupra lui.

– Deci, zise el. Începem.

Am sărit la ochii lui cu unghiile mîinii libere. Antrenamentul de Mesager îmi oferise viteza necesară dar nu aveam controlul mişcărilor şi am ratat. Două dintre unghiile mele îi zgîriară obrazul pînă la sînge. Tresări şi se trase înapoi.

– Tîrfă nenorocită, zise, ridicînd o mînă spre urmele de gheare şi examinînd sîngele de pe degete.

– O, te rog, am reuşit să îngaim cu partea neamorţită a gurii. Trebuie să avem şi asemenea scenariu? Doar pentru că *port* asta...

M-am întrerupt. El părea mulţumit.

– Deci *nu* eşti Irene Elliott, zise. Facem progrese.

De data asta mă lovi exact sub coaste, tăindu-mi răsuflarea şi paralizîndu-mi plămînii. M-am îndoit peste braţul lui ca o haină şi am alunecat pe podea, chinuindu-mă să respir. Tot ce ieşi fu un slab sunet ca un scîrţîit. M-am zvîrcolit pe jos în timp ce, undeva mult deasupra mea, el recupera banda adezivă de la celălalt bărbat şi desfăşura o bucată de un sfert de metru. Se auzi un sunet obscen cînd o desprinse, ca de piele jupuită. Rupînd-o cu dinţii, se lăsă pe vine lîngă mine şi-mi lipi încheietura mîinii drepte pe podea deasupra capului. M-am zbătut ca electrizat şi lui îi luă cîteva secunde ca să-mi imobilizeze celălalt braţ repetînd procesul. O nevoie de a ţipa care nu era a mea ieşi la suprafaţă şi m-am forţat s-o opresc. Era inutil. Păstrează-ţi puterile.

Podeaua era dură şi inconfortabilă pe pielea moale a coatelor mele. Am auzit un sunet strident şi am întors capul. Cel de-al doilea bărbat trăgea o pereche de scaune de pe o latură a încăperii. În timp ce acela care mă bătuse îmi legă picioarele desfăcute, spectatorul se aşeză pe unul dintre scaune, scoase un pachet de ţigări şi alese una. Rînjind larg la mine, o puse în gură şi se aplecă după torţă. Cînd tovarăşul său păşi în spate să-şi admire opera, îi oferi pachetul. Fu refuzat. Fumătorul ridică din umeri, aprinse torţa şi plecă capul să-şi aprindă ţigara.

– O să ne spui, zise el gesticulînd cu ţigara şi suflînd fumul în aerul de deasupra mea, tot ce ştii despre Jerry's Closed Quarters şi

Elizabeth Elliott.

Torța şuieră şi chicoti încet pentru sine în camera liniştită. Soarele se scurgea prin ferestrele înalte şi aducea cu el, infinit de slab, sunetul oraşului aglomerat.

Începură de la picioare.

Țipătul continuă, mai acut şi mai puternic decît aş fi crezut vreodată că ar putea ieşi dintr-un gît uman, sfredelindu-mi urechile. Dîre de roşu în cîmpul meu vizual.

Innenininnenininnenin...

Jimmy de Soto apare clătinîndu-se, Sunjetul a dispărut, ține mîinile pline de sînge închegat lipite de față. Țipătul se desface de pe silueta lui împleticindu-se, şi pentru o clipă aproape îmi vine să credea zgomotul provine de la alarma de contaminare. Îmi verific reflex contorul de pe umăr, apoi marginea pe jumătate scufundată a unui cuvînt inteligibil străbate prin agonie şi atunci ştiu că e el.

Stă aproape drept în picioare, o țintă clară pentru trăgători chiar şi în haosul bombardamentului. Mă arunc în cîmp deschis şi îl dobor la adăpostul unui zid ruinat. Cînd îl rostogolesc pe spate ca să văd ce s-a întîmplat cu fața lui, el încă mai țipă. Îi trag palmele de pe față cu forța şi orbita goală a ochiului său stîng se cască la mine în întuneric. Încă se mai pot vedea fragmente din mucoasa ochiului lipite pe degetele lui.

Jimmy, JIMMY, ce dracu...

Țipătul continuă mereu, ca un şmirghel. Mă lupt din toate puterile să-l împiedic să revină la celălalt ochi teafăr care se bălăceşte în orbita lui. Şira spinării îmi îngheață cînd îmi dau seama ce se întîmplă.

Atac viral.

Încetez să mai strig la Jimmy şi răcnesc în microfon.

– Medic! Medic! Cipurile corticale cedează! Atac viral!

Şi lumea se prăbuşeşte în sine în timp ce eu îmi aud propriile țipete răsunînd pe plaja Innenin.

După un timp, te lasă singur, încovoiat în jurul rănilor tale. Întotdeauna fac aşa. Îți dă timp să te gîndeşti la ceea ce ți-au făcut, şi mai important, la ceea ce încă nu ți-au făcut. Imaginile febrile a ceea ce urmează este o unealtă aproape la fel de puternică în mîinile lor ca şi fierul încins sau lamele.

Cînd îi auzi întorcîndu-se, ecoul paşilor induce o asemenea frică încît vomiți şi ultimele urme de bilă care ți-au mai rămas în

stomac.

Imaginează-ţi o hartă prin satelit a unui oraş pe grilă, la scara 1:10.000. Va ocupa cea mai mare parte din peretele interior, aşa că dă-te mult în spate. Sînt anumite lucruri evidente pe care le poţi observa dintr-o privire. Dezvoltarea a fost planificată sau a fost o creştere organică, răspunzînd la secole de cerinţe diferite? Este, sau a fost vreodată, fortificat? Are un port la mare? Uită-te mai îndeaproape, şi poţi afla mai multe. Unde e cel mai probabil să se găsească scurtăturile, dacă există un port IP pentru navete, dacă oraşul are parcuri. Poţi chiar, dacă ai pregătire de cartograf, să spui cîte ceva despre mişcările locuitorilor săi. Care sînt zonele cele mai căutate ale oraşului, unde e probabil să apară probleme de trafic şi dacă oraşul a suferit vreun bombardament serios sau vreo revoluţie în ultima vreme.

Dar sînt şi lucruri pe care niciodată nu le vei observa dintr-o imagine. Oricît ai mări şi ai roti detaliile, nu-ţi vor spune dacă există o criminalitate în creştere, sau la ce oră se bagă cetăţenii în pat. Nu-ţi poţi da seama dacă primarul intenţionează să demoleze cartierul vechi, dacă poliţia e coruptă, sau ce lucruri bizare s-au întîmplat la Numărul 51, Angel Wharf. Iar faptul că poţi împărţi mozaicul în pătrate pe care să le muţi şi să le reasamblezi în altă parte nu are nicio importanţă. Unele lucruri nu le poţi afla decît mergînd în acel oraş şi discutînd cu localnicii.

Depozitarea Umană Digitală nu adusese interogarea pe cale de dispariţie, doar o făcuse să revină la esenţial. O minte digitalizată e doar un instantaneu. Nu poţi prinde gîndurile individuale mai mult decît pot imaginile unui satelit o viaţă individuală. Un psihochirurg îţi poate capta traumele majore pe un model Ellis şi să facă unele deducţii de bază în privinţa a ceea ce e de făcut, dar în final tot va trebui generat un mediu virtual în care să-şi consilieze pacientul, şi să intre acolo ca s-o facă. Interogatorii, ale căror cerinţe sînt mult mai precise, au o problemă şi mai urîtă.

Ceea ce *a făcut* depozitarea digitală a fost posibilitatea de a tortura o fiinţă umană pînă la moarte, şi apoi s-o ia de la capăt. Avînd la dispoziţie această opţiune, anchetele pe bază de hipnoză şi droguri au ieşit din scenă cu mult timp în urmă. Era prea uşor să se obţină contra-condiţionarea chimică sau mentală necesară celor pentru care astfel de lucruri făceau parte din meseria lor.

Nu există niciun fel de condiţionare în universul cunoscut care să te poată pregăti pentru arderea completă a picioarelor. Sau

pentru unghiile smulse.

Ţigări stinse pe sîni.

Un fier încins introdus în vagin.

Durerea. Umilinţa.

Rănile.

Antrenament psihodinamic/integritate.

Introducere.

Mintea face chestii interesante sub stress extrem. Halucinaţii, transferări, retrageri. Aici în Corp, veţi învăţa să vă folosiţi de toate acestea, nu ca o reacţie oarbă de adversitate, ci ca mutări într-un joc.

Metalul încins la roşu se scufundă în carne, făcînd pielea să se topească precum polietilena. Durerea te consumă, dar şi mai rău e să vezi cum se întîmplă. Ţipătul tău, cîndva de necrezut, sună de acum îngrozitor de familiar în urechile tale. Ştii că asta nu-i va opri, dar continui să ţipi, implorînd...

– Al dracului joc, nu, amice?

Jimmy rînjind la mine din moarte. Innenin e încă în jurul nostru, dar este imposibil. Încă mai striga cînd l-au luat. În realitate...

Faţa i se schimbă brusc, devine sobră.

– Lasă deoparte realitatea, nu e nimic aici pentru tine. Rămîi detaşat. I-au provocat vreo vătămare structurală?

Tresar.

– Picioarele. Nu mai poate merge.

– Ticăloşii, zice el cu obiectivitate. De ce nu le-am spune ceea ce vor să afle?

– Nu ştim ce vor să afle. Ei îl caută pe tipul ăla, Ryker.

– Ryker, cine naiba e?

– Nu ştiu.

Ridică din umeri.

– Păi scuipă ceva despre Bancroft. Sau încă te simţi legat prin onoare sau ceva de genul ăsta?

– Cred că am scuipat deja. Dar n-o înghit. Nu asta vor să audă. Sînt nişte nenorociţi de amatori, omule. Nişte măcelari.

– Continuă să strigi, mai devreme sau mai tîrziu vor crede.

– Nu de asta e vorba, Jimmy. Cînd o să termine, n-o să conteze cine sînt, o să-mi străpungă cipul cu un piron şi o să-mi vîndă corpul pentru organe.

– Mda. Jimmy bagă un deget în orbita goală şi scarpină absent cheagurile de sînge dinăuntru. Te înţeleg. Ei bine, într-o situaţie virtuală, ceea ce trebuie să faci este să treci cumva la nivelul următor. Corect?

În timpul cunoscut pe Lumea lui Harlan, cu un umor negru tipic, drept Decolonizare, membrii guerilelor quelliste Brigăzile Negre aveau implantat chirurgical un sfert de kil de exploziv declanşabil enzimatic, care la comandă ar fi transformat cincizeci de metri pătraţi în jur în cenuşă. Era o tactică cu un succes îndoielnic. Enzima în chestiune avea legătură cu starea de furie iar condiţionarea cerută pentru armarea dispozitivului era una peticită. Au avut loc o serie de detonări involuntare. Însă nimeni nu s-a oferit voluntar să interogheze un membru al Brigăzilor Negre. Oricum, nu după primul caz. Numele ei era...

Credeai că nu-ţi pot face nimic mai rău, dar acum fierul este în interiorul tău şi ei îl lasă să se încingă încet, dîndu-ţi timp să te gîndeşti. Implori bîlbîindu-te...

După cum spuneam...

Numele ei era Iphigenia Deme, Iffy pentru acei dintre prietenii ei care nu fuseseră încă ucişi de forţele Protectoratului. Ultimele ei cuvinte, legate de masa de interogatorii din subsol de la Numărul 18, Shimatsu Boulevard, se presupune că au fost: *Destul dracului!*

Explozia demolase întreaga clădire.

Destul dracului!

M-am trezit încovoindu-mă, cu ultimul dintre ţipete încă sfredelind în interiorul meu, cu mîinile dibuind să acopere rănile amintite. Am găsit în schimb o carne tînără nevătămată sub lenjeria apretată, o legănare lină şi plescăitul unor valuri mici undeva aproape. Deasupra capului meu era un tavan înclinat de lemn şi un hublou prin care năvălea oblic lumina soarelui. M-am ridicat pe patul îngust şi cearceaful îmi căzu de pe sîni. Pantele aurii erau moi şi lipsite de cicatrici, sfîrcurile intacte.

O luăm de la capăt.

Lîngă pat erau un scaun simplu de lemn cu un tricou alb şi pantaloni de pînză groasă împăturiţi ordonat deasupra. Pe podea erau nişte sandale de sfoară. În cabina mică nu mai exista nimic

interesant în afară de un alt pat, geamăn cu al meu, al cărui aşternut fusese dat neglijent la o parte, şi o uşă. Puţin rudimentar, dar mesajul era limpede. M-am strecurat în haine şi am ieşit pe puntea luminată de soare a unui mic vas de pescuit.

– Aha, visătoarea.

Femeia aşezată la pupa bărcii îşi lovi palmele între ele văzîndumă apărînd. Era cu vreo zece ani mai bătrînă decît trupul pe care îl foloseam, şi de o frumuseţe întunecată într-o uniformă croită din acelaşi material ca şi pantalonii mei. În picioarele goale purta espadrile şi pe ochi ochelari de soare cu lentile mari. În poală ţinea un caiet de schiţe acoperit cu ceva ce semăna cu un peisaj urban. Cum stăteam acolo, ea îl puse deoparte şi se ridică să mă întîmpine. Mişcările ei erau elegante, echilibrate. Prin comparaţie m-am simţit neîndemînatic.

Am privit peste bord la apele albastre.

– Cît e ora? am întrebat cu nepăsare forţată. Mă daţi de mîncare la rechini?

Ea rîse, arătîndu-şi dinţii perfecţi.

– Nu, în acest stadiu nu e necesar. Nu vreau decît să vorbim.

Stăteam în picioare cu braţele atîrnînd, holbîndu-mă la ea.

– Atunci vorbeşte.

– Foarte bine. Femeia se aşează graţios înapoi în scaunul de la pupa. Te-ai implicat în probleme care în mod clar nu te privesc, şi ca rezultat ai avut de suferit. Interesul meu este, cred eu, identic cu al tău. Adică, să evităm neplăcerile ulterioare.

– Interesul meu e să te văd murind.

Un mic zîmbet.

– Da, sînt sigură că aşa e. Chiar şi o moarte virtuală ar fi probabil satisfăcătoare. Aşadar, în acest punct trebuie să scot în evidenţă faptul că specificaţiile acestui dispozitiv include o competenţă de cinci dan shotokan.

Întinse o mînă ca să-mi arate bătăturile de la încheieturile degetelor. Am ridicat din umeri.

– Mai mult, oricînd ne putem întoarce la starea anterioară de lucruri.

Arătă peste apă şi, urmîndu-i direcţia braţului, am văzut la orizont oraşul schiţat de ea. Scînteind în lumina reflectată, puteam distinge minaretele. Aproape că am reuşit să zîmbesc la o psihologie atît de ieftină. O ambarcaţiune. Marea. Evadare. Băieţii ăştia îşi cumpăraseră programul la solduri.

– Nu vreau să mă întorc acolo, am zis sincer.

– Bine. Atunci spune-ne cine eşti.

Am încercat să nu las să mi se vadă surpriza pe faţă. Antrenamentul adînc îngropat se trezi, urzind minciuni.

– Credeam că v-am spus.

– Ceea ce ai spus este întrucîtva confuz, iar tu ai scurtat interogatoriul oprindu-ţi propria inimă. Nu eşti Irene Elliott, atîta lucru e cert. Nu pari a fi Elias Ryker, doar dacă nu a suferit o reeducare substanţială. Pretinzi că ai o legătură cu Laurens Bancroft, şi de asemenea că eşti din lumile exterioare, membru al Corpului Mesagerilor. Nu ne aşteptam la aşa ceva.

– Pariez că nu, am murmurat.

– Nu vrem să fim implicaţi în probleme care nu ne privesc.

– V-aţi implicat deja. Aţi răpit şi torturat un Mesager. Ai idee ce o să vă facă pentru asta Corpul? O să vă vîneze şi o să vă şteargă cipurile corticale cu EMP. La toţi. Apoi familiilor voastre, apoi partenerilor de afaceri, apoi familiilor *lor* şi oricui le-ar sta în drum. Cînd vor termina nu va mai rămîne din voi nici măcar o amintire. Nu vă puteţi bate joc de Corp şi apoi să trăiţi ca să compuneţi balade despre asta. Veţi fi *eradicaţi.*

Era un bluf colosal. Eu şi Corpul nu mai eram în relaţii bune de cel puţin zece ani ai vieţii mele subiective, şi cea mai mare parte dintr-un secol în timp obiectiv. Dar în cadrul Protectoratului Mesagerii erau o ameninţare care putea fi negociată în faţa oricui, inclusiv un preşedinte de planetă, cu aceeaşi siguranţă cu care copiii mici din Newpest erau ameninţaţi cu Omul Peticit.

– Înţelesesem, zise femeia calm, că Mesagerilor nu le sînt permise operaţiuni pe Pămînt decît cu mandatul ONU. Poate că şi tu ai avea la fel de multe de pierdut ca oricine altcineva.

Dl Bancroft are o influenţă nedeclarată la Curtea ONU, lucru mai mult sau mai puţin general cunoscut.

Cuvintele lui Oumou Prescott, şi m-am repezit să ripostez.

– Poate că *voi* aţi vrea să vă legaţi de Laurens Bancroft şi de Curtea ONU, am sugerat, încrucişîndu-mi braţele.

Femeia mă privi cîteva clipe. Vîntul îmi ciufulea părul, aducînd cu el huruitul vag al oraşului. În cele din urmă spuse:

– Eşti conştient că putem să-ţi ştergem cipul cortical şi să-ţi rupem trupul în bucăţele atît de mici încît să nu rămînă nicio urmă. Efectiv nu va mai fi nimic de găsit.

– Vă vor găsi, am zis cu încrederea pe care ţi-o dă un fir de adevăr într-o minciună. Nu vă puteţi ascunde de Corp. Vă vor găsi orice aţi face. Cam singurul lucru la care puteţi spera este să

încercați să ajungeți la o înțelegere.

– Ce fel de înțelegere? întrebă ea inexpresiv.

Cu o fracțiune de secundă înainte de a vorbi mintea mea se osteni să măsoare înclinarea şi puterea fiecărei silabe alese înainte de a o lansa. Asta era portița de scăpare. Nu va mai fi o altă ocazie.

– Există o operațiune a unor biopirați care fac trafic cu proprietăți militare furate de-a lungul Coastei de Vest, am rostit cu grijă. Folosesc drept acoperire locuri ca Jerry's.

– Şi i-au chemat pe Mesageri? Tonul femeii era disprețuitor: Pentru nişte biopirați? Haide, Ryker. Doar atîta poți?

– Nu sînt Ryker, am replicat. Trupul ăsta e o acoperire. Uite ce e, ai dreptate. În nouă din zece cazuri, astfel de chestii nu ajung la noi. Corpul nu a fost constituit ca să se ocupe de criminalitatea de la acest nivel. Dar oamenii ăia au pus mîna pe nişte lucruri de care n-ar fi trebuit să se atingă niciodată. Echipament bio cu reacție rapidă pentru diplomați. O chestie pe care nici măcar n-ar fi trebuit s-o vadă vreodată. Cineva e tare iritat din cauza asta – şi mă refer la nivelul Praesidium-ului ONU – aşa că ne-au chemat pe noi.

Femeia se încruntă.

– Şi înțelegerea?

– Păi, în primul rînd îmi dați mie drumul, şi nimeni nu vorbeşte cu nimeni despre asta. Hai s-o numim o neînțelegere profesională. Apoi voi îmi deschideți nişte canale. Spuneți nişte nume. În clinici la negru ca asta circulă anumite informații. Ar putea să valoreze ceva pentru mine.

– După cum am mai spus, nu vrem să ne implicăm...

M-am îndepărtat de balustradă, lăsînd să se vadă suficient de multă furie.

– Nu-ți bate joc de mine, amice. *Sînteți* implicați. Vă place sau nu, ați muşcat zdravăn din ceva ce nu vă priveşte, iar acum fie mestecați fie scuipați. Care variantă o să fie?

Linişte. Numai briza mării între noi, şi slaba legănare a bărcii.

– O să ținem cont de asta, zise femeia.

Ceva se întîmplă cu lumina sclipitoare de deasupra apei. Mi-am mutat privirea dincolo de umerii femeii şi am văzut cum strălucirea se desprinde de valuri şi se aşterne pe cer, amplificîndu-se. Oraşul se albi ca într-o explozie nucleară, marginile vasului se diluară ca într-o ceață din mare. Femeia din fața mea dispăru odată cu restul. Totul deveni foarte tăcut.

Am ridicat o mînă să ating ceața acolo unde parametrii lumii se

terminau şi braţul păru să se mişte cu încetinitorul. Se auzi un şuierat static ca sunetul ploii crescînd din linişte. Vîrfurile degetelor mele deveniră transparente, apoi albe ca minaretele oraşului sub fulger. Am pierdut energia mişcării şi albeaţa se tîrî în sus pe braţ. Răsuflarea mi se opri în gît, inima făcu pauză în mijlocul bătăii. Nu mai

Existam.

Capitolul Paisprezece

M-am trezit încă o dată, de data asta cu o amorţeală rece pe suprafaţa pielii, ca senzaţia de pe mîini după ce le-ai clătit de detergent sau spirt, dar întinsă pe tot corpul. Reintrarea într-un trup de bărbat. Se domoli rapid pe măsură ce mintea mi se ajusta la noul sistem nervos. Răcoarea vagă a aerului condiţionat pe carnea expusă. Eram dezbrăcat. Am ridicat mîna stîngă şi am atins cicatricea de sub ochi.

Mă puseseră înapoi.

Deasupra mea tavanul era alb şi punctat cu spoturi luminoase puternice. M-am săltat pe coate şi m-am uitat în jur. Un alt fior rece, de data asta intern, alunecă prin mine cînd am văzut că mă aflam într-o sală de operaţii. În partea opusă a încăperii se găsea o platformă chirurgicală de oţel lustruit cu şanţuri pentru strîngerea sîngelui şi braţele strînse ale unui autochirurg suspendate deasupra ca un păianjen. Niciunul dintre sisteme nu era activ, dar existau ecrane mici care clipeau cuvîntul STANDBY pe perete şi pe o unitate de monitoare de lîngă mine. M-am aplecat mai aproape spre display şi am văzut o listă de funcţiuni derulîndu-se repetat. Programaseră autochirurgul să mă rupă în bucăţi.

Săream de pe tava de aşteptare cînd uşa se deschise şi femeia sintetică intră remorcînd o pereche de medici. Aruncătorul de particule îi atîrna la coapsă şi căra o legătură uşor de recunoscut.

– Hainele. Mi le azvîrli cu o căutătură mînioasă: Îmbracă-te.

Unul dintre medici lăsă o mînă pe braţul ei.

– Procedura cere...

– Da, pufni femeia dispreţuitor. Poate ne dă în judecată. Doar nu crezi că locul ăsta se rezumă la un simplu De- sau Re-, poate o să vorbesc cu Ray să ne transferăm desfăşurarea afacerii prin altcineva.

– Nu vorbeşte despre reîntrupare, am observat eu, trăgîndu-mi pantalonii. Vrea să verifice traumele aferente interogatoriului.

– Te-a întrebat cineva?

Am ridicat din umeri.

– Adaptați-vă. Unde mergem?

– Să vorbim cu cineva, zise ea scurt şi reveni la medici. Dacă este cine spune că este, traumele nu vor fi o problemă. Iar dacă nu este, oricum se întoarce imediat aici.

Am continuat să mă îmbrac cît puteam de încet. Deci încă nu scăpasem din foc. Bluza şi geaca erau intacte dar bandana dispăruse, ceea ce mă supără rău de tot. O cumpărasem abia cu cîteva ore în urmă. Nu mai aveam nici ceas. Hotărîndu-mă să nu fac scandal din cauza asta, mi-am încheiat ghetele şi m-am ridicat în picioare.

– Deci pe cine mergem să întîlnim?

Femeia îmi aruncă o privire acră.

– Cineva care ştie destule cît să-ți verifice rahatul. Apoi, eu personal cred că te vom aduce înapoi aici pentru o dispersare ordonată.

– Cînd o să se termine asta, am spus plat, poate voi putea convinge una dintre echipele noastre să-ți facă o vizită. Vreau să zic, în trupul tău real. Vor dori să vă mulțumească pentru sprijin.

Aruncătorul ieşi din toc cu o mişcare lină şi ajunse sub bărbia mea. Abia am văzut ce se întîmplă. Simțurile recent întrupate se zbătură în căutarea unei reacții, cu eoni prea tîrziu. Femeia sintetică se aplecă spre obrazul meu.

– Să nu mă amenințI niciodată, grămadă de rahat ce eşti, zise ea blînd. I-ai speriat pe clovnii ăştia, au ancorat într-un loc şi cred că ai suficientă greutate ca să-i scufunzi. La mine nu ține. Ai priceput?

Am privit-o cu colțul ochiului, atît cît puteam de bine cu capul înghesuit de armă.

– Priceput, am zis.

– Bine, şuieră ea şi îndepărtă aruncătorul. Dacă Ray te verifică, o să mă aşez la coadă şi o să-mi cer scuze în rînd cu toți ceilalți. Dar pînă atunci nu eşti decît un candidat la ştergerea cipului cortical.

Cu pas rapid, am străbătut nişte coridoare pe care am încercat să le memorez şi am intrat într-un lift identic cu cel care mă livrase clinicii. Am numărat din nou nivelurile, şi cînd am ieşit în parcare ochii mei au alunecat involuntar spre uşa prin care o duseseră pe

Louise. Amintirile mele despre perioada torturii era cețoase – condiționarea de Mesager trăgea în mod deliberat o cortină peste experiență ca să îndepărteze trauma – dar chiar dacă aş fi lipsit cîteva zile, asta însemna cam zece minute de timp real. Fusesem în clinică numai o oră sau maxim două, iar corpul Louisei ar fi putut încă să aştepte cuțitul în spatele acelei uşi, cu mintea încă stocată pe cipul cortical.

– Urcă în maşină, zise femeia laconic.

De data asta am fost dus cu un vehicul mai spațios, mai elegant, amintind de limuzina lui Bancroft. În cabina din față stătea deja un şofer, în livrea şi cu capul ras pe care avea codul de bare al angajatorului imprimat deasupra urechii stîngi. Văzusem cîțiva asemănători pe străzile din Bay City şi mă întrebasem de ce s-ar supune cineva unui asemenea tratament. Pe Lumea lui Harlan nimeni altcineva în afară de militari nu era văzut mort purtînd codurile de autorizare. Era prea aproape de feudalismul Colonizării pentru a fi confortabil.

Un al doilea bărbat stătea lîngă uşa compartimentului din spate, cu o mitralieră urîtă atîrnîndu-i neglijent în mînă. Şi el avea craniul ras şi codul de bare. L-am privit insistent trecînd pe lîngă el şi am urcat în spate. Femeia sintetică se aplecă să-i vorbească şoferului şi eu mi-am forțat neurachemul ca să trag cu urechea.

– ... capul în nori. Vreau să fim acolo înainte de miezul nopții.

– Nicio problemă. Traficul pe coastă e lejer în seara asta şi...

Unul dintre medici trînti uşa în urma mea şi pocnetul solid la amplificare maximă aproape îmi sparse timpanele. Am rămas liniştit, revenindu-mi, pînă cînd femeia şi cel cu mitraliera deschiseră uşile pe ambele părți şi urcară lîngă mine.

– Închide ochii, spuse femeia, scoțînd bandana mea. O să te leg la ochi pentru cîteva minute. Dacă o să-ți dăm drumul, tipii ăştia n-o să vrea să ştii unde să-i găseşti.

Am privit în jur la ferestre.

– Oricum, astea mi se par polarizate.

– Mda, dar nu putem şti cît de bun este neurachemul, nu? Acum stai liniştit.

Înnodă eşarfa roşie cu o eficiență antrenată şi o întinse puțin ca să-mi acopere tot cîmpul vizual. M-am lăsat pe spate în scaun.

– Cîteva minute. Stai liniştit şi nu trage cu ochiul. O să-ți spun eu cînd.

Maşina țîşni probabil în exterior fiindcă am putut auzi răpăitul ploii pe caroserie. Mirosea slab a piele de la tocurile armelor, ceea

ce era mai bine decît mirosul de fecale din călătoria anterioară, iar scaunul pe care şedeam se mula conştiincios după formele mele. Se părea că avansasem în ierarhie.

E ceva strict temporar, omule. Am zîmbit vag vocii lui Jimmy răsunînd în spatele craniului. Avea dreptate. Cîteva lucruri erau limpezi în legătură cu cel pe care urma să-l întîlnim. Acel cineva nu voia să vină la clinică, nu voia nici măcar să fie văzut în apropierea ei. Acest lucru indica o respectabilitate, şi odată cu aceasta putere, puterea de a accesa date din lumile exterioare. Cît de curînd aveau să afle că ameninţările cu Corpul Mesagerilor erau nefondate, şi foarte curînd după aceea aveam să fiu mort. Mort cu adevărat.

Asta cam reclamă să treci la acţiune, amice.

Mulţam, Jimmy.

După cîteva minute femeia îmi spuse să-mi scot legătura de la ochi. Am împins-o pe frunte şi am legat-o acolo în poziţia ei obişnuită. Alături de mine, musculosul cu mitralieră zîmbi superior. I-am aruncat o privire curioasă.

– E ceva amuzant?

– Da. Femeia vorbi fără să-şi ia ochii de la luminile oraşului de dincolo de fereastră: Arăţi ca un idiot.

– Nu şi acolo de unde vin eu.

Se întoarse să mă privească cu milă.

– Nu te afli acolo. Te afli pe Pămînt. Încearcă să te comporţi în consecinţă.

Mi-am mutat privirea de la unul la altul, pistolarul încă zîmbind, sintetica afişînd o expresie de dispreţ politicos, apoi am ridicat din umeri şi mi-am ridicat ambele mîini ca să-mi dezleg bandana. Femeia reveni la contemplarea luminilor oraşului cufundat sub noi. Ploaia părea să fi încetat.

Am secerat în jos cu sălbăticie de la înălţimea capului, în stînga şi în dreapta. Pumnul meu stîng se înfipse în tîmpla pistolarului cu destulă forţă ca să rupă osul şi el se prăbuşi pe o parte cu un singur icnet. Nici nu văzuse lovitura venind. Braţul meu drept era încă în mişcare.

Sintetica se răsuci, probabil mai repede decît aş fi putut eu lovi, dar mă citise greşit. Ridicase braţul ca să pareze şi să-şi protejeze capul, iar eu treceam pe sub garda ei. Mîna mi se încleştă pe aruncătorul de la centura ei, deblocînd piedica şi declanşîndu-l. Raza prinse viaţă tăind în jos, şi o mare parte din piciorul drept al femeii se desfăcu în fîşii de carne înainte ca circuitele limitatoare

să întrerupă explozia. Ea răcni, mai mult un urlet de furie decît de durere; apoi am ridicat gura armei declanşînd o altă explozie în diagonală peste corpul ei. Raza săpă un canal de un lat de palmă chiar prin ea şi prin spătarul scaunului. Sîngele împroşcă toată cabina.

Aruncătorul seceră din nou şi interiorul se cufundă brusc în semiîntuneric atunci cînd raza armei se opri. Lîngă mine, femeia sintetică bolborosi şi oftă, apoi secţiunea torsului de care era ataşat capul se desprinse de partea stîngă a corpului. Fruntea ajunse să se sprijine de fereastra prin care privise afară. Arăta straniu, ca şi cum s-ar fi răcorit pe geamul aburit. Restul corpului rămase ţeapăn în poziţie verticală, rana masivă oblică fiind cauterizată curat de rază. Mirosul amestecat de carne prăjită şi componente sintetice arse se simţea pretutindeni.

– Trepp? *Trepp?*

Era difuzorul şoferului care scîncea. Mi-am şters sîngele de pe ochi şi m-am uitat pe ecranul fixat în peretele din faţă.

– E moartă, i-am spus feţei şocate, şi am ridicat aruncătorul. Amîndoi sînt morţi. Şi tu o să fii următorul, dacă nu aterizăm imediat.

Şoferul mă luă în rîs.

– Ne aflăm la cinci sute de metri peste Golf, prietene, şi eu pilotez maşina asta. Ce propui să facem?

Am ales un punct intermediar pe peretele dintre cele două cabine, am dezactivat circuitul limitator al aruncătorului şi mi-am adăpostit faţa cu o mînă.

– Hei, ce...

Am tras în compartimentul şoferului foc concentrat. Raza topi o gaură de circa un centimetru diametru şi pentru un moment plouă cu scîntei în cabină, atunci cînd armura de sub plastic opuse rezistenţă. Apoi scînteile pieriră, raza străpunse şi am auzit ceva ca un scurtcircuit în compartimentul anterior. Am oprit focul.

– Următoarea trece drept prin scaunul tău, am promis. Am prieteni care mă vor reîntrupa după ce ne vor pescui din golf. Pe tine o să te tai fîşii prin peretele ăsta nenorocit, şi chiar dacă îţi ratez cipul cortical le va fi dificil să-şi dea seama care parte din tine îţi aparţine cu adevărat, aşa că acum *aterizează dracului.*

Limuzina se aplecă abrupt într-o parte, pierzînd altitudine. M-am reaşezat în mijlocul măcelului şi mi-am mai curăţat din sîngele de pe faţă cu o mînecă.

– Aşa e bine, am spus mai calm. Acum lasă-mă jos în apropiere

de Mission Street. Iar dacă te gîndeşti să ceri ajutor, gîndeşte-te şi la asta. Dacă are loc o luptă, tu mori primul. Ai înţeles? Tu mori primul. Vorbesc despre moarte reală. O să mă asigur că-ţi prăjesc cipul chiar dacă ar fi ultimul lucru pe care îl fac înainte de a fi doborît.

Faţa lui îmi întoarse privirea prin ecran, palidă. Speriată, dar nu destul de speriată. Sau poate speriată de altceva. Oricine îşi imprimă codul de bare pe angajaţii săi nu e prea probabil să fie o persoană care iartă, şi reflexul supunerii îndelungate în cadrul ierarhiei este de obicei suficient ca să depăşească teama de moartea în luptă. Aşa se duc războaiele, la urma urmelor – cu soldaţi cărora le e mai frică să iasă din rînd decît să moară pe cîmpul de luptă.

Aşa fusesem şi eu.

– Ce zici de asta? m-am oferit răpit. Dacă aterizăm violezi protocolul de trafic. Apare Sia, te umflă şi te reţin. Tu nu spui nimic. Eu dispar iar ei nu au nimic în legătură cu tine în afara unei contravenţii în trafic. Povestea ta este că tu eşti doar şoferul, pasagerii tăi au avut o mică neînţelegere în spate şi apoi eu te-am forţat să aterizezi. Între timp, cei pentru care lucrezi te scot rapido pe cauţiune şi primeşti şi un bonus pentru că nu ai ciripit în arest virtual.

Am privit ecranul. Expresia lui oscilă, şi înghiţi în sec. Destulă momeală, era timpul faptelor. Am blocat la loc circuitul limitator, am ridicat aruncătorul astfel încît să-l poată vedea şi l-am fixat în ceafa lui Trepp.

– Aş zice că am încheiat tîrgul.

De aproape, raza aruncătorului vaporiză şira spinării, cipul şi totul în jurul lui. Am revenit la ecran.

– E rîndul tău.

Chipul şoferului se contorsionă, iar limuzina începu să piardă înălţime neregulat. Am privit pe fereastră fluxul traficului de sub noi, apoi m-am aplecat şi am bătut în geam.

– Să nu uiţi de contravenţie, te rog.

El înghiţi şi aprobă din cap. Limuzina căzu vertical prin culoarele aglomerate de trafic şi se ciocni greoi de pămînt, provocînd un cor de ţiuituri ale alertelor de coliziune furioase de la vehiculele din jurul nostru. Prin fereastră am recunoscut strada pe care navigasem împreună cu Curtis noaptea trecută. Viteza noastră scădea.

– Deschide uşa laterală, am zis, îndesînd aruncătorul sub

geacă.

O altă aprobare smucită şi uşa în chestiune se crăpă, apoi rămase atîrnînd întredeschisă. M-am răsucit, am deschis-o şi am auzit sirenele poliţiei zbierînd undeva deasupra noastră. Ochii mei îi întîlniră pe ai şoferului pentru o clipă pe ecran şi i-am rînjit.

– Eşti un om înţelept, şi m-am aruncat din vehiculul oprit.

Pavajul m-a izbit în umeri şi în spate în rostogolirea mea printre strigătele speriate ale pietonilor speriaţi. M-am rostogolit de două ori, m-am lovit puternic de o faţadă de piatră şi m-am ridicat prudent în picioare. Un cuplu de trecători se holba la mine cum îmi arătam dinţii într-un rictus care-i făcu s-o şteargă, descoperind alte vitrine interesante.

O rafală stătută de aer deplasat trecu peste mine cînd vehiculul unor poliţişti de trafic apăru în siajul limuzinei contraveniente. Am rămas unde eram, trăgîndu-mă în spatele privirilor puţinilor trecători curioşi care fuseseră martori la sosirea mea neortodoxă. În orice caz interesul faţă de mine pălea. Una cîte una privirile holbate se îndepărtară, atrase de fulgerarea luminilor maşinii de poliţie care acum plutea ameninţător deasupra şi puţin în spatele limuzinei oprite.

– Opreşte motoarele şi rămîi pe loc, cîrîiră difuzoarele aeriene.

Mulţimea începuse să se adune, oamenii se grăbeau pe lîngă mine, înghiontindu-se şi încercînd să vadă ce se petrecea. M-am sprijinit de zid, analizîndu-mi avariile din urma săriturii. După senzaţia de amorţeală trecătoare din umăr şi din spate, de data asta o făcusem corect.

– Ridică mîinile deasupra capului şi îndepărtează-te de vehicul, veni vocea metalică a poliţistului de trafic.

Peste capetele spectatorilor, am observat şoferul dezlipindu-se de limuzină în postura recomandată. Părea uşurat să se afle în viaţă. Pentru o clipă m-am surprins întrebîndu-mă de ce această opţiune de a te ţine deoparte nu era mai populară în cercurile în care mă învîrteam.

Erau prea multe dorinţe de moarte peste tot în jur, bănuiam eu.

M-am retras cîţiva paşi amestecîndu-mă în mulţime, apoi am lunecat în anonimatul luminat strălucitor al nopţii din Bay City.

Capitolul Cincisprezece

„Punctul de vedere personal, aşa cum ţine să spună toată lumea, este politic. Deci, dacă vreun idiot de politician, vreun jucător de-al puterii, încearcă să pună în aplicare politici care v-ar face rău sau care vă interesează, LUAŢI-O PERSONAL. Înfuriaţi-vă. Mecanismul Justiţiei nu vă va servi în acest sens – este lent şi rece, şi le aparţine lor, cu hard şi soft. Numai cei mici suferă în mîinile Justiţiei; creaturile puterii se strecoară pe sub ea făcînd cu ochiul şi rînjind. Dacă vreţi dreptate, va trebui să o smulgeţi de la ei. Faceţi din acest lucru ceva PERSONAL. Faceţi cît mai multe pagube posibil. TRANSMITEŢI-VĂ MESAJUL. Astfel veţi avea o şansă cu mult mai mare de a fi luaţi în serios data viitoare. Veţi fi consideraţi periculoşi. Şi nu faceţi nicio greşeală: să fiţi luaţi în serios, să fiţi consideraţi periculoşi reprezintă o diferenţă, SINGURA diferenţă în ochii lor, între jucători şi oamenii de rînd. Cu jucătorii vor încheia afaceri. Pe oamenii de rînd îi vor lichida. Şi din cînd în cînd le va provoca orgasm lichidarea voastră, dislocarea voastră, tortura şi execuţia brutală cu insulta supremă de a spune că e doar o afacere, e doar politică, aşa stau lucrurile în lume, viata e dură şi NU E CEVA PERSONAL, ei bine, să-i ia dracu. Luaţi-o personal.”

QUELLCRIST FALCONER – Lucruri pe care ar fi trebuit să le fi învăţat deja, Volumul II

Zorii se ridicau albăstrui peste oraş cînd m-am întors în Licktown, şi totul lucea ca metalul unui pistol de la ploaia recentă. Am stat în umbra pilonilor autostrăzii şi am pîndit strada devastată în căutarea oricărui semn de mişcare. Aveam nevoie de acest sentiment, dar el nu venea uşor în lumina rece a începutului de zi. Capul îmi bîzîia de la datele asimilate rapid iar Jimmy de Soto îmi plutea prin fundul minţii ca un familiar demon fără odihnă.

Unde te duci, Tak?

Să fac ceva pagube.

Hendrix nu fusese capabil să-mi ofere informaţii despre clinica la care fusesem dus. După promisiunea făcută de Deek mongolului că-i va aduce la întoarcere un disc cu tortura mea, am presupus că trebuia să se afle de cealaltă parte a Golfului, probabil în Oakland, dar lucrul în sine nu era de prea mare folos, chiar pentru o IA. Întreaga zonă a Golfului părea să fie inundată de activităţi

biotehnologice ilegale. Aveam de gînd să-mi regăsesc urmele paşilor la modul dur.

Jerry's Closed Quarters.

Aici Hendrix îmi fusese mult mai de ajutor. După puțină hărțuială cu nişte sisteme anti-intruziune de nivel scăzut, îmi expuse măruntaiele clubului de biocabine pe ecranul din camera mea. Planurile etajelor, echipamentul de securitate, orarele şi turele. Le-am parcurs în cîteva secunde, alimentat de furia latentă provocată de interogatoriu. Cînd cerul începu să se lumineze palid în fereastra din spatele meu, mi-am pus Nemexul şi Philipsul în tocurile lor, mi-am legat cuțitul Tebbit, şi am ieşit să-mi fac propria mea anchetă.

Nu văzusem nicio urmă a cozii mele cînd intrasem în hotel, şi nici cînd am plecat nu părea să fie prin preajmă. Norocul lui, presupun.

Jerry's Closed Quarters în lumina zorilor.

Micul fior mistic erotic şi ieftin ataşat locului în timpul nopții dispăruse acum. Neoanele şi holofirmele erau stinse şi înfipte pe clădire ca o broşă de prost gust pe o rochie veche. Am privit mohorît dansatoarea, aflată încă în capcana paharului de cocktail, şi m-am gîndit la Louise, alias Anenome, torturată pînă la o moarte din care religia ei nu îi va da voie să se întoarcă.

Ia-o personal.

Țineam Nemexul în mîna dreaptă ca o decizie luată. Înaintînd spre club, am acționat piedica şi plesnetul metalic se auzi puternic în aerul tăcut al dimineții. O mînie lentă, rece, începea să urce în mine.

Robotul de la uşă se foi simțind apropierea mea şi un braț se înălță într-un gest de protecție.

– E închis, prietene, zise vocea sintetică.

Am îndreptat Nemexul spre prag şi am tras în domul creierului robotului. Carcasa poate să fi oprit gloanțele de calibru mai mic, dar ale Nemexului zdrobiră unitatea. Scînteile țîşniră brusc şi vocea sintetică țipă. Brațele caracatiței biciuiră spasmodic, apoi se muiară. Fumul se scurgea din carcasa spartă de pe prag.

Prudent, am împins cu Nemexul unul dintre tentaculele atîrnînd, am păşit peste el şi l-am întîlnit pe Milo care urca scările să afle ce era cu zgomotul ăla. Ochii i se lărgiră văzîndu-mă.

– Tu. Ce...

L-am împuşcat în gît, l-am privit îndoindu-se şi prăbuşindu-se pe scări, apoi, în timp ce el se străduia să se ridice iar în picioare,

l-am împuşcat încă o dată în faţă. Coborînd scările după Milo un al doilea dur apăru în spaţiul prost luminat de sub mine, îi aruncă o privire şocată cadavrului lui Milo şi întinse mîna spre un aruncător cu aspect greoi de la centură. L-am găurit de două ori în piept înainte ca degetele lui să atingă arma.

În capătul scărilor am făcut o pauză, am desfăcut Philipsul cu mîna stîngă şi am aşteptat un moment în tăcere, lăsînd ecourile împuşcăturilor să se stingă din urechile mele. Ritmul greu de artilerie pe care mă aşteptam să-l aud la Jerry's se mai simţea încă dar Nemexul avea o voce puternică. În stînga aveam strălucirea roşie pulsantă a coridorului care ducea la cabine, la dreapta o hologramă ca o pînză de păianjen cu diferite pipe şi sticle prinse în ea şi cuvîntul BAR scris cu iluminium pe uşile negre din spate. Datele din capul meu indicau o prezenţă minimă a securităţii pentru cabine – cel mult trei, probabil doar doi la ora asta a dimineţii. Milo şi durul fără nume fiind pe jos pe scări, mai rămînea unul posibil. Barul era izolat fonic, conectat la un sistem de sonorizare separat şi lucra cu doi pînă la patru paznici înarmaţi care făceau şi pe barmanii.

Jerry avarul.

Am ascultat, pornindu-mi neurachemul. De pe coridorul din stînga am auzit una dintre uşile cabinelor deschizîndu-se pe furiş apoi foşnetul moale al cuiva tîrîndu-şi picioarele pe podea cu credinţa greşită că aşa ar face mai puţin zgomot decît dacă ar păşi normal. Păstrîndu-mi ochii fixaţi pe uşa din dreapta a barului, am împins pistolul Philips pe după colţul din stînga şi, fără să mă ostenesc să mă uit, am azvîrlit o serie tăcută de gloanţe prin aerul luminat în roşu al coridorului. Arma părea să le scuipe ca pe nişte ramuri suflate de vînt. Se auzi un mormăit strangulat, apoi bufnitura şi zăngănitul unui corp şi al unei arme lovind podeaua.

Uşile barului rămaseră închise.

Mi-am iţit capul pe după colţul peretelui şi prin dungile roşii aruncate de lumina rotativă am văzut o femeie îndesată în echipament de luptă ţinîndu-se cu o mînă de o lateralã şi pipăind după pistolul căzut cu cealaltă. Am păşit repede spre armă şi am lovit-o scoţînd-o din raza ei de acţiune, apoi am îngenuncheat lîngă ea. Probabil o nimerisem de mai multe ori; avea sînge pe picioare şi cămaşa era înmuiată. I-am lipit gura Philipsului de frunte.

– Lucrezi la paza lui Jerry?

Ea aprobă din cap, cu ochii lărgindu-se albi în jurul irişilor.

– O singură şansă. Unde e?

– La bar, şuieră ea printre dinţi, luptîndu-se cu durerea. La masă. Colţul negru.

Am dat din cap, m-am ridicat şi am ţintit cu grijă între ochi.

– Stai...

Philipsul oftă. *Pagube.*

Mă aflam în mijlocul holoramei păianjenului, îndreptîndu-mă spre uşile barului, cînd acestea se izbiră în lături şi m-am pomenit faţă în faţă cu Deek. Avu încă şi mai puţin timp să reacţioneze la fantoma din faţa lui decît avusese Milo. I-am făcut o mică plecăciune formală, abia o înclinare a capului, apoi am dat frîu liber mîniei din interiorul meu şi l-am împuşcat în mod repetat la nivelul taliei în acelaşi timp şi cu Nemexul şi cu Philipsul. Se împletici în spate prin uşi sub impactul multiplu iar eu l-am urmat înăuntru, încă trăgînd.

Era un spaţiu larg, luminat slab de spoturile oblice şi de luminile de ghidare atenuate ale ringului de dans, acum abandonat. De-a lungul peretelui, lumini reci albastre străluceau din spatele barului, ca şi cum ar fi păzit o scară obscură coborînd spre paradis. În spate se aflau rafturile cu pipele, mufele şi sticlele din ofertă. Paznicul acestui tezaur al îngerilor aruncă o privire spre Deek, care se prăbuşea cu mîinile îngropate în măruntaiele distruse, şi întinse mîna sub bar cu o viteză cu adevărat semi-divină.

Am auzit sticla spărgîndu-se în cădere, am întins Nemexul şi l-am izbit de display-urile de pe perete ca într-o crucificare improvizată. Atîrnă un moment acolo, ciudat de elegant, apoi se răsuci şi se prinse de raftul cu sticle şi pipe în cădere spre podea. Deek căzu şi el, încă mişcîndu-se, şi o formă obscură, voluminoasă sprijinită de marginea ringului sări înainte, eliberînd un pistol din dreptul taliei. Lăsasem Nemexul pe bar – nu aveam timp să mă întorc şi să ţintesc – şi am tras o rafală cu Philipsul, săltat pe jumătate. Silueta mormăi şi se împletici, pierzîndu-şi arma şi alunecînd pe ring. Braţul meu stîng se ridică, se îndreptă şi împuşcătura în cap îl aruncă înapoi pe platforma de dans.

Ecourile Nemexului se stingeau în colţurile încăperii.

Deja îl vedeam pe Jerry. Se afla la zece metri distanţă, arătîndu-şi picioarele din spatele unei mese proaste în momentul în care am ridicat Nemexul. A îngheţat.

– Înţelept.

Neurachemul vibra ca o coardă întinsă, şi un rînjet dat de adrenalină se spînzura nebuneşte pe faţa mea. Mintea îmi zbîrnîi

printre calcule. Un cartuş rămas în Philips, şase în Nemex.

– Lasă mîinile acolo, şi restul aşează-l jos. Dacă mişti un deget, ţi-l smulg cu tot cu încheietură.

Se scufundă la loc în scaun, cu faţa contorsionată. Vederea periferică îmi spunea că nu mai mişca nimeni în jur. Am păşit atent peste Deek, care se ghemuise în poziţie fetală în jurul abdomenului, şi emitea un scîncet adînc, agonizant. Ţinînd Nemexul fixat pe masa din faţa vintrelor lui Jerry, am coborît cealaltă armă pînă a ajuns să ţintească direct în jos şi am apăsat pe trăgaci. Zgomotul lui Deek încetă.

De data asta Jerry izbucni:

– *Eşti ţicnit, Ryker? Opreşte-te! Nu poţi...*

Am smucit ţeava Nemexului spre el şi fie asta fie ceva de pe figura mea îl făcu să tacă. Nimic nu se mişca în spatele cortinei de la capătul ringului, nimic în spatele barului. Uşile rămaseră închise. Traversînd distanţa rămasă pînă la masa lui Jerry, am întors invers unul dintre scaune şi l-am încălecat, aşezîndu-mă cu faţa la el.

– Tu, Jerry, am zis plat, trebuie să mai asculţi din cînd în cînd ce spun oamenii. Ţi-am explicat, numele meu nu este Ryker.

– Indiferent cine dracu' eşti, sînt atent.

Era atîta venin pe chipul din faţa mea încît era o minune că Jerry nu se îneca în el.

– Sînt implicat în nenorocitul ăsta de mecanism, pricepi? Astea. Toate astea. O să plăteşti. O să-ţi doreşti...

– Să nu te fi întîlnit niciodată, am terminat eu în locul lui. Am băgat Philipsul descărcat înapoi în tocul de Fibregrip. Jerry, deja îmi doresc să nu te fi întîlnit. Prietenii tăi au fost destul de sofisticaţi pentru asta. Dar observ că nu te-au anunţat că sînt iar liber. Nu prea eşti în relaţii bune cu Ray zilele astea, nu-i aşa?

Îi priveam faţa, şi nu reacţionă la nume. Fie era foarte calm în bătaia focului, fie într-adevăr nu se învîrtea în cercurile superioare. Am încercat din nou.

– Trepp e moartă, am spus nepăsător. Ochii i se mişcară, doar puţin. Trepp, şi cîţiva alţii. Vrei să ştii de ce eşti încă în viaţă?

Gura i se strînse, dar nu zise nimic. M-am aplecat peste masă şi i-am înfipt ţeava Nemexului sub ochiul stîng.

– Te-am întrebat ceva.

– Futu-ţi.

Am dat din cap şi m-am aşezat la loc pe scaun.

– Eşti un dur, nu? Hai să-ţi zic. Am nevoie de nişte răspunsuri,

Jerry. Poţi să începi spunîndu-mi ce s-a întîmplat cu Elizabeth Elliott. Ar trebui să fie uşor, îmi închipui că ai găurit-o chiar tu. Apoi vreau să ştiu cine e Elias Ryker, pentru cine lucrează Trepp şi unde se află clinica la care m-ai trimis.

– Futu-ţi.

– Nu crezi că vorbesc serios? Ori speri că n-or să apară cadavrele şi o să-ţi salvezi cipul?

Am pescuit din buzunar cu mîna stîngă aruncătorul rechiziţionat şi am înşiruit cu grijă cîteva focuri în paznicul mort de pe ring. Raza de acţiune era scurtă şi raza îi prăji capul dintr-o singură explozie. Putoarea de carne arsă năvăli peste încăpere pînă la noi. Ţinînd un ochi pe Jerry, am plimbat puţin raza în jur pînă am fost sigur că am distrus totul de la umeri în sus, apoi am oprit arma şi am lăsat-o în jos. Jerry se holba la mine peste masă.

– Nenorocitule, el doar *lucra pentru mine la pază!*

– Din punctul meu de vedere asta tocmai a devenit o profesie proscrisă. Deek şi restul vor păţi la fel. La fel şi tu, dacă nu-mi spui ce vreau să aflu. Am ridicat arma: O singură şansă.

– *Bine.* Fisura i se auzea în glas: Bine, bine. Elliott a încercat să şantajeze un client, avea un Mat important care venea în mahalale aici, socotea că are destule mizerii cu care să-l prindă. Tîrfa proastă a încercat să mă facă şi pe mine partener la afacere, îşi închipui că eu pot să mă descurc cu Mat-ul ăla. Habar n-avea în ce se bagă.

– Nu. L-am privit împietrit peste masă: Bănuiesc că nu.

Îmi prinse privirea.

– Hei, omule, ştiu la ce te gîndeşti, dar nu e aşa. Am încercat s-o conving să renunţe, aşa că a devenit mai directă. Directă cu un blestemat de Mat. Chiar crezi că voiam ca locul ăsta să fie făcut bucăţi şi eu îngropat dedesubt? A trebuit să scap de ea, omule. A trebuit.

– Ai îngheţat-o?

Scutură din cap.

– Am dat un telefon, zise cu voce scăzută. Aşa merg lucrurile pe aici.

– Cine e Ryker?

– Ryker e un... – înghiţi în sec – un poliţist. Lucra la Furturi de Trupuri, apoi a fost avansat la Divizia Vătămări Organice. I-o trăgea tipei ăleia de la Sia, cea care a venit aici în seara cînd l-ai căsăpit pe Oktai.

– Ortega?

– Da, Ortega. Ştie toată lumea, cică aşa şi-ar fi obţinut transferul. De asta ne-am închipuit că eşti – el este – din nou pe stradă. Cînd Deek te-a văzut vorbind cu Ortega ne-am imaginat că a apelat la cineva, că a făcut o înţelegere.

– Din nou pe stradă? De unde?

– Ryker era murdar, omule. Acum că şuvoiul pornise, venea un potop întreg: A adus în MR nişte traficanţi de trupuri din Seattle...

– MR?

– Da, MR.

Jerry păru pe moment perplex, de parcă aş fi pus în discuţie culoarea cerului.

– Nu sînt de pe aici, am zis răbdător.

– MR. Moarte Reală. I-a făcut terci, omule. Alţi cîţiva tipi au scăpat cu cipurile corticale întregi aşa că Ryker a plătit un Scufundător ca să-i înregistreze drept catolici. Fie manevra n-a ţinut, fie cineva de la Vătămări a aflat. A primit pedeapsă dublă. Două sute de ani fără posibilitate de reducere. Se vorbeşte că Ortega a condus echipa care l-a prins.

Ca să vezi. Am fluturat Nemexul încurajator.

– Asta-i tot, omule. Tot ce ştiu. Neoficial. Vorbe de pe stradă. Uite ce-i, Ryker n-a scuturat niciodată locul ăsta, nici chiar cînd lucra la FT. Conduc o afacere curată. Nici măcar nu l-am întîlnit vreodată pe tip.

– Şi Oktai?

Jerry dădu din cap viguros.

– Exact, Oktai. Oktai făcea trafic cu piese de schimb în afara Oaklandului. Tu, vreau să spun Ryker, îl scutura mereu. Cu vreo cîţiva ani în urmă aproape l-a omorît în bătaie.

– Deci Oktai vine alergînd la tine...

– Exact. Ca un nebun, spunînd că Ryker învîrte ceva jos aici. Aşa că derulăm înregistrările din cabine, te vedem discutînd cu...

Jerry tăcu cînd îşi dădu seama încotro ne îndreptam. I-am făcut din nou semn cu pistolul.

– La naiba, asta-i tot.

Era o urmă de disperare în glasul lui.

– Bine. M-am lăsat puţin pe spate, şi mi-am pipăit buzunarele în căutare de ţigări, amintindu-mi apoi că nu aveam. Fumezi?

– Dacă fumez? Arăt eu ca un idiot?

Am oftat.

– Nu contează. Dar cu Trepp ce-i? Părea cam stilată pentru tine. De la cine ai împrumutat-o?

– Trepp e independentă. E de închiriat pentru oricine. Îmi face uneori favoruri.

– N-o să-ți mai facă. I-ai văzut vreodată trupul real?

– Nu. Umblă vorba că îl ține la gheață în New York cea mai mare parte din timp.

– Aşa departe de aici?

– Cam o oră, pe suborbital.

După socotelile mele asta o punea în aceeaşi echipă cu Kadmin. Muşchi globali, poate interplanetari. Flota Seniorilor.

– Şi pentru cine se zvoneşte că lucrează acum?

– Nu ştiu.

Am analizat țeava aruncătorului de parcă ar fi fost o relicvă marțiană.

– Ba da, ştii. Am ridicat ochii şi i-am oferit un zîmbet inexpresiv: Trepp nu mai e. Nu mai există cipul. Nu trebuie să-ți faci griji dacă o trădezi. Din cauza mea trebuie să-ți faci griji.

Mă fixă sfidător cîteva momente, apoi coborî privirea.

– Am auzit că făcea diverse chestii pentru Case.

– Bun. Acum zi-mi despre clinică. Prietenii tăi sofisticați.

Pregătirea de Mesager ar fi trebuit să-mi păstreze tonul egal, dar poate că ruginisem fiindcă Jerry simți ceva. Îşi umezi buzele.

– Ascultă-mă, sînt oameni periculoşi. Ai scăpat, mai bine lasă lucrurile aşa cum sînt. Habar n-ai ce...

– De fapt am ceva habar. Am îndreptat aruncătorul spre fața lui: Clinica.

– Iisuse, sînt doar nişte oameni pe care-i cunosc. Ştii tu, parteneri de afaceri. Uneori folosesc piesele de schimb, şi eu... Schimbă brusc povestea cînd îmi văzu expresia: Fac diverse chestii pentru mine. E vorba doar de afaceri.

M-am gîndit la Louise, alias Anenome, şi la călătoria pe care o făcusem împreună. Am simțit cum îmi tresare un muşchi de sub ochi, şi am făcut tot posibilul să nu apăs pe trăgaci atunci, acolo. Mi-am regăsit în schimb vocea şi am folosit-o. Suna mai mult ca o maşină decît sunase cea a robotului de la uşă.

– Mergem să ne plimbăm, Jerry. Doar noi doi, să-ți vizităm partenerii de afaceri. Şi să nu te joci cu mine. Deja mi-am dat seama că este de cealaltă parte a Golfului. Am o memorie topografică bună. Dacă mă conduci greşit, ai parte pe loc de MR. Ai priceput?

După expresia chipului lui am dedus că pricepuse.

Dar ca să mă asigur, pe drumul spre ieşirea din club m-am

oprit lîngă fiecare cadavru şi i-am ars capul pînă la umeri. Arsurile lăsară un iz acru care ne urmă dincolo de semiîntuneric în lumina de dimineaţa devreme a străzii, ca o fantomă a mîniei.

Există un sat pe braţul de nord al arhipelagului Millsport unde, dacă un pescar supravieţuieşte înecului, i se cere să înoate pînă la un recif scund aflat la circa un kilometru de ţărm, să scuipe în oceanul de dincolo de acesta şi să se întoarcă. Sarah venea de acolo, şi odată, pe cînd ne ascundeam într-un hotel ieftin şi mizerabil, ferindu-ne de arşiţă atît la propriu cît şi la figurat, încercase să-mi explice raţionamentul. Întotdeauna mi se păruse o aiureală macho.

Acum, mărşăluind din nou pe coridoarele albe sterile ale clinicii, cu ţeava propriului meu Philips înfiptă în gît, am început să înţeleg cîte ceva din puterea necesară pentru a înota din nou în aceste ape. Avusesem fiori reci încă de cînd intrasem în lift: pentru a doua oară, Jimmy punîndu-mi pistolul în spate. După Innenin, uitasem întrucîtva cum este să-ţi fie cu adevărat frică, dar frica virtuală era o excepţie notabilă. Acolo nu aveai control, şi se putea întîmpla efectiv orice.

Iar şi iar.

La clinică fuseseră avertizaţi. Ştirile despre frigerea lui Trepp trebuia să fi ajuns deja la ei, iar figura cu care vorbise Jerry pe ecranul discretei uşi principale se albise brusc văzîndu-mă.

– Credeam...

– Lasă asta, se răsti Jerry. Deschide dracului uşa. Trebuie să-l luăm de pe stradă pe rahatul ăsta.

Clinica făcea parte dintr-un cartier de la cumpăna mileniilor pe care cineva îl renovase în stil neo-industrial, cu uşi vopsite în negru profund cu chenare galbene, faţade acoperite de schele şi balcoane atîrnînd pe cabluri şi trolii false. Uşa din faţa noastră se desfăcu de-a lungul punctelor ieşite în afară de pe chenare şi alunecară fără zgomot în lături. Aruncînd o ultimă privire străzii matinale, Jerry mă îmbrînci înăuntru.

Holul de la intrare era de asemenea neoind, cu schele înşirate pe lîngă pereţi şi petece de cărămidărie expusă. Doi gardieni aşteptau în capăt. Unul dintre ei întinse o mînă cînd ne apropiarăm, şi Jerry se întoarse spre el mîrîind.

– N-am nevoie de ajutor. Voi sînteţi rataţii care l-aţi lăsat pe ticălosul ăsta să plece.

Cei doi gardieni schimbară priviri şi braţul întins se transformă

într-un gest împăciuitor. Ne însoţiră pînă la uşa unui lift care se dovedi a fi acelaşi utilaj de capacitate mare în care coborîsem prima dată din parcarea de pe acoperiş. Cînd am ajuns jos, ne aştepta aceeaşi echipă medicală, cu sedativele pregătite. Păreau iritaţi, obosiţi. Sfîrşitul turei de noapte. Cînd aceeaşi asistentă înaintă spre mine cu sprayul hipo, Jerry îşi emise iar mîrîitul. Îl adusese la perfecţiune.

– Lasă dracului asta. Înfipse mai tare Philipsul în gîtul meu: Nu pleacă nicăieri. Vreau să-l văd pe Miller.

– E în operaţie.

– Operaţie? Rîsul lui Jerry suna ca un lătrat. Adică supraveghează maşina care alege şi mixează. Bine, atunci pe Chung.

Echipa ezită.

– Ce-i? Să nu-mi spuneţi că toţi consultanţii voştri muncesc să-şi cîştige pîinea în dimineaţa asta.

– Nu, dar... Bărbatul aflat cel mai aproape de mine gesticula: Nu aşa e procedura, să fie luat în viaţă.

– Nu-mi vorbi dracului mie despre procedură. Jerry făcea impresie în rolul de om pe punctul de a exploda de furie. Prin ce procedură rahatul ăsta a fost lăsat să plece şi să-mi dărîme mie localul, după ce l-am trimis aici? Asta a fost dracului procedură? *A fost?*

Se făcu linişte. M-am uitat la aruncător şi la Nemex, înfipt în cureaua lui Jerry, şi am măsurat unghiurile. Jerry mă apucă mai strîns de guler şi-mi înfipse din nou pistolul sub falcă. Aruncă o privire medicilor şi vorbi cu un calm forţat:

– Nu se mişcă. Aţi înţeles? N-avem timp de prostiile astea. Mergem să-l vedem pe Chung. Acum, *mişcă.*

Ei mişcară. Oricine ar fi făcut-o. Dacă strîngi şurubul, majoritatea oamenilor vor reacţiona retrăgîndu-se. Cedează în faţa unei autorităţi mai mari, sau a omului înarmat. Oamenii aceia erau obosiţi şi speriaţi. Am pornit în marş forţat pe coridor. Am trecut de sala de operaţii în care mă trezisem, sau de una asemănătoare. Am remarcat nişte siluete adunate în jurul unei platforme chirurgicale, auto-chirurgul mişcîndu-se ca un păianjen deasupra lor. Ne îndepărtasem vreo duzină de paşi cînd cineva apăru pe coridor în urma noastră.

– O clipă.

Vocea era cultivată, aproape tacticoasă, dar îi opri brusc din mişcare pe medici şi pe Jerry. Ne-am întors şi ne-am trezit faţă în

față cu un personaj înalt în halat albastru cu mănuşi chirurgicale pătate de sînge şi o mască pe care acum şi-o desfăcea delicat cu degetul mare şi arătătorul. Faţa de dedesubt era frumoasă şi amabilă, cu ochi albaştri pe un chip bronzat cu fălci pătrate, Bărbatul Competent al anului, mulțumită vreunui salon cosmetic de lux.

– Miller, zise Jerry.

– Ce anume se întîmplă aici? Courault – bărbatul înalt se întoarse spre doctoriță – ştii destule ca să nu aduci aici subiecți nesedați.

– Da, domnule. Domnul Sedaka a insistat că nu există niciun risc. A spus că se grăbeşte. Vrea să-l vadă pe domnul director Chung.

– Nu mă interesează cît de mult se grăbeşte. Miller se întoarse spre Jerry, cu ochii îngustați de suspiciune: Eşti nebun, Sedaka? Ce crezi că-i aici, galerie pentru vizitatori? Am clienți aici. Fețe care pot fi recunoscute. Courault, sedează-l imediat pe omul ăsta.

Of, bine. Nimeni nu e norocos la infinit.

Deja mă mişcăm. Înainte de a reuşi Courault să scoată sprayul hipodermic din săculeţul de la şold, am smuls şi Nemexul şi aruncătorul de la centura lui Jerry şi m-am răsucit, trăgînd. Courault şi cei doi colegi ai ei căzură, răniți în mai multe locuri. Sîngele împroşcă albul antiseptic din spatele lor. Miller avu timp pentru un strigăt scandalizat apoi l-am împuşcat în gură cu Nemexul. Jerry se retrăgea, cu Philipsul descărcat atîrnîndu-i în mînă. Am ridicat aruncătorul.

– Uite ce-i, eu am făcut tot ce-am putut...

Raza izbucni şi capul îi explodă.

În liniştea care se lăsă brusc, am refăcut drumul pînă la uşile sălii de operații şi am trecut prin ele. Micul grup de siluete, imaculați atît bărbații cît şi femeile, părăsiseră masa pe care era întins un trup de femeie tînără, şi căscau gura la mine prin măştile chirurgicale uitate. Numai autochirurgul îşi continua munca imperturbabil, făcînd incizii netede şi cauterizînd rănile cu mici bîzîituri aspre. Bucăți neclare de un roşu viu ieşeau în evidență pe o mulțime de mici farfurii de metal adunate la capul pacientului. Părea trist ca începutul unui banchet oficial.

Femeia de pe masă era Louise.

În sală erau cinci bărbați şi femei, iar eu i-am ucis pe toți în timp ce se holbau la mine. Apoi am făcut bucăți autochirurgul cu aruncătorul, şi am plimbat raza peste tot echipamentul din

încăpere. Alarmele înviară urlînd de pe fiecare perete. În furtuna ţipetelor lor combinate, am făcut un ocol şi i-am ucis Real pe toţi cei de acolo.

Afară sunau alte alarme şi doi membri ai echipei medicale erau încă în viaţă. Courault reuşise să se tîrască vreo zece metri pe coridor într-o dîră largă a propriului ei sînge, şi unul dintre colegii ei, prea slăbit ca să evadeze, încerca să se ridice pe perete. Podeaua de sub el era alunecoasă şi el tot cădea înapoi jos. L-am ignorat şi m-am dus după femeie. Se opri cînd îmi auzi paşii, întoarse capul să se uite apoi începu iar să se tîrască, frenetic. Am strivit-o cu un picior între umeri ca s-o fac să se oprească apoi am lovit-o răsturnînd-o pe spate.

Ne-am privit îndelung unul pe celălalt, în timp ce eu îmi aminteam faţa ei impasibilă atunci cînd mă sedase noaptea trecută. Am ridicat aruncătorul astfel încît să-l poată vedea.

– Moarte Reală, am spus, şi am apăsat pe trăgaci.

M-am întors la medicul rămas care văzuse totul şi acum se împleticea disperat îndepărtîndu-se cu spatele de mine. M-am lăsat pe vine în faţa lui. Ţipătul alarmelor se ridica şi se prăbuşea peste capetele noastre ca nişte suflete pierdute.

– Iisuse Cristoase, gemu el cînd am ridicat aruncătorul spre faţa lui. Iisuse Cristoase, eu doar *lucrez* aici.

– E suficient, am zis.

Aruncătorul era aproape silenţios pe fondul alarmelor.

Cu rapiditate, am avut grijă şi de cel de-al treilea medic în acelaşi fel, m-am ocupat de Miller puţin mai pe îndelete, am dezbrăcat cadavrul fără cap al lui Jerry de geacă şi am împăturit haina sub braţ. Apoi am recuperat Philipsul, l-am înfipt la centură şi am plecat. În drumul pe coridoarele urlătoare ale clinicii am ucis fiecare persoană întîlnită şi i-am transformat cipul cortical în cenuşă.

Personal.

Poliţia ateriza pe acoperiş cînd am ieşit pe uşile principale şi am pornit fără grabă pe stradă. Sub braţul meu, capul rănit al lui Miller începea să picure sînge prin materialul gecii lui Jerry.

PARTEA 3

ALIANŢA
UPGRADAREA

Capitolul Şaisprezece

Era linişte şi soare în grădinile casei Solare, şi aerul mirosea a iarbă proaspăt cosită. De pe terenul de tenis se auzeau loviturile înfundate ale unui joc în desfăşurare şi o dată am distins vocea lui Miriam Bancroft strigînd emoţionată. Scurte imagini cu picioare bronzate sub o fustă scurtă albă şi un norişor de praf rozaliu acolo unde mingea se înfundase în partea din spate a terenului adversarului ei. Un ropot politicos de aplauze dinspre figurile care priveau stînd jos. M-am îndreptat spre terenuri, flancat de paznicii bine înarmaţi şi cu feţe lipsite de expresie.

Cînd am sosit eu jucătorii luau o pauză, cu picioarele întinse în faţa scaunelor, cu capul în jos. La auzul paşilor mei scrîşnind pe pietriş, Miriam Bancroft privi în sus prin părul blond încurcat şi-mi întîlni ochii. Nu spuse nimic, dar mîinile i se mişcară pe mînerul rachetei şi un zîmbet îi întinse buzele. Adversarul ei, care de asemenea ridicase privirea, era un tînăr suplu cu un aer care dădea de înţeles că ar putea fi într-adevăr la fel de tînăr ca şi corpul lui. Îmi părea vag familiar.

Bancroft era aşezat în mijlocul unui rînd de şezlonguri, cu Oumou Prescott în dreapta şi un bărbat şi o femeie pe care nu-i cunoşteam în stînga. Nu se ridică atunci cînd ajunsei la el; de fapt abia se uită la mine. Cu o mînă îmi indică locul de lîngă Prescott.

– Stai jos, Kovacs. E ultimul set.

Am zîmbit strîmb, rezistînd tentaţiei de a-i împinge dinţii în jos pe gît, şi m-am întins pe şezlong. Oumou Prescott se aplecă spre mine şi murmură ferindu-şi gura cu mîna:

– Domnul Bancroft a avut parte azi de ceva atenţie nedorită din partea poliţiei. Eşti mai puţin subtil decît sperasem.

– Îmi fac doar încălzirea, am murmurat drept răspuns.

La limita timpului stabilit, Miriam Bancroft şi adversarul ei se scuturară de prosoape şi-şi reluară poziţiile. M-am lăsat pe spate şi am urmărit jocul, cu ochii mai mult pe corpul încordat al femeii care se unduia şi se răsucea sub bumbacul alb, amintindu-mi cum arăta dezbrăcat, cum se zvîrcolise alături de mine. O dată, chiar înaintea unui serviciu, îmi prinse privirea şi gura i se arcui într-o urmă de amuzament. Încă mai aştepta un răspuns din partea mea, iar acum credea că îl avea. Cînd meciul se sfîrşi, într-o succesiune de puncte disputate dar vizibil inevitabile, ea părăsi strălucitoare terenul.

Cînd m-am apropiat s-o felicit ea vorbea cu bărbatul şi femeia pe care nu-i cunoşteam. Mă văzu venind şi se întoarse să mă includă în micul grup.

– Domnule Kovacs. Ochii i se lărgiră puţin: Ţi-a plăcut să priveşti?

– Foarte mult, am răspuns sincer. Eşti fără milă.

Îşi lăsă capul pe o parte şi începu să-şi frece cu prosopul părul umed de transpiraţie, cu o mînă.

– Numai cînd e nevoie, zise ea. Nu-i cunoşti pe Nalan sau pe Joseph, desigur. Nalan, Joseph, domnul este Takeshi Kovacs, Mesagerul pe care l-a angajat Laurens să ancheteze asasinarea lui. Domnul Kovacs este pe o lume exterioară. Domnule Kovacs, aceştia sînt Nalan Ertekin, Judecător Şef la Tribunalul Suprem al ONU, şi Joseph Phiri de la Comisia Drepturilor Omului.

– Încîntat. Am făcut o scurtă plecăciune formală către amîndoi. Îmi imaginez că sînteţi aici ca să discutaţi despre Rezoluţia 653.

Cei doi oficiali schimbară o privire, apoi Phiri aprobă din cap.

– Sînteţi foarte bine informat, zise grav. Am auzit multe despre Corpul Mesagerilor, dar tot sînt impresionat. De cît timp sînteţi pe Pămînt, exact?

– Cam de o săptămînă, am exagerat eu, sperînd să minimalizez obişnuita paranoia pe care oficialii aleşi o etalau cu privire la Mesageri.

– O săptămînă, da. Într-adevăr, impresionant.

Phiri era un negru solid, aparent de vreo cincizeci de ani, cu păr puţin încărunţit şi ochi căprui atenţi. Ca şi Dennis Nyman, purta ochelari externi, dar lentilele oţelite ale lui Nyman fuseseră proiectate să-i sublinieze trăsăturile feţei, pe cînd acest om purta ochelarii ca să abată atenţia. Aveau rame groase şi-i dădeau aspectul unui cleric uituc, dar în spatele lentilelor ochii nu scăpau

nimic.

– Şi progresaţi în ancheta dumneavoastră?

Aceasta era Ertekin, o femeie arabă cu vreo douăzeci de ani mai tînără decît Phiri, şi, în consecinţă, probabil la cel puţin al doilea trup. I-am zîmbit.

– Progresul e dificil de definit, Excelenţa Voastră. După cum ar fi spus Quell, *Au venit la mine cu rapoarte despre progresul lucrurilor, dar eu nu văd decît schimbări şi trupuri arse.*

– Ah, deci sînteţi de pe Lumea lui Harlan, zise politicos Ertekin. Vă consideraţi quellist, domnule Kovacs?

Am lăsat zîmbetul să mi se transforme într-un rînjet.

– Sporadic. Aş spune că avea dreptate.

– În realitate domnul Kovacs a fost destul de ocupat, spuse grăbită doamna Bancroft. Îmi închipui că el şi Laurens au o mulţime de discutat. Poate ar fi mai bine dacă i-am lăsa cu treburile lor.

– Da, desigur. Ertekin înclină capul: Poate vom mai sta de vorbă mai tîrziu.

Cei trei se îndepărtară pentru a-l compătimi pe adversarul lui Miriam, care îşi înghesuia melancolic racheta şi prosoapele într-o sacoşă; dar cu toată îndrumarea diplomatică a lui Miriam, Nalan Ertekin nu părea interesată de o salvare nemeritată. Am simţit o sclipire momentană de admiraţie pentru ea. Să-i spui unui funcţionar ONU, de fapt unui ofiţer al Protectoratului, că este quellist seamănă cu a mărturisi un măcel ritual la un dineu vegetarian; nu e chiar un lucru care să se facă.

M-am întors şi am descoperit-o pe Oumou Prescott lîngă umărul meu.

– Mergem? zise morocănoasă şi indică spre casă.

Bancroft mergea deja în faţa noastră. Ne-am luat după el în ceea ce eu consideram o viteză excesivă.

– O întrebare, am reuşit să rostesc gîfîind. Cine-i puştiul? Cel pe care l-a crucificat doamna Bancroft.

Prescott îmi aruncă o privire nerăbdătoare.

– Secret mare, nu?

– Nu, domnule Kovacs, nu e un secret, nici mare nici de alt fel. Cred numai că ai face mai bine să-ţi ocupi mintea cu alte lucruri decît musafirii familiei Bancroft. Dacă chiar trebuie să ştii, celălalt jucător a fost Marco Kawahara.

– Într-adevăr, el era.

Accidental, alunecasem în clişeele verbale ale lui Phiri. Un

dublu record pentru personalitate.

– Deci de asta îi cunoşteam figura. Seamănă cu mama lui, nu-i aşa?

– Chiar nu ştiu, zise Prescott respingîndu-mă. Nu am întîlnit-o pe doamna Kawahara.

– Norocul tău.

Bancroft ne aştepta într-o seră exotică lipită de aripa dinspre mare a casei. Pereţii de sticlă adăposteau o debandadă de culori şi forme bizare, printre care am depistat un copac-oglindă tînăr şi numeroase ronduri de iarba-martirului. Bancroft stătea lîngă unul dintre ele, stropindu-l cu grijă cu un praf metalic alb. Nu ştiam prea multe despre iarba-martirului în afară de utilizarea evidentă ca dispozitiv de siguranţă, aşa că habar n-aveam pentru ce era praful.

Bancroft se întoarse cînd ne auzi intrînd.

– Vă rog să vorbiţi încet. Glasul lui suna curios de plat în mediul absorbant fonic. Iarba-martirului este foarte sensibilă în acest stadiu de dezvoltare, domnule Kovacs. Presupun că sînteţi familiarizat cu acest lucru.

– Mda. Am privit cupele frunzelor cu formă vag asemănătoare unei mîini, cu petele stacojii din centru care dăduseră numele plantei. Sînteţi sigur că sînt adulte?

– Pe deplin. Pe Adoracion o să vezi mai mari, dar i-am pus pe cei de la Nakamura să le modifice pe acestea pentru a fi folosite în interior. Aici sîntem la fel de siguri ca într-o cabină Nilvibe şi – gesticulă spre un trio de scaune cu ramă de metal de lîngă iarba-martirului – mult mai în largul nostru.

– Aţi dorit să mă vedeţi, am spus nerăbdător. Despre ce e vorba?

Pentru o clipă acea căutătură de metal negru se fixă asupra mea cu întreaga forţă a celor trei secole şi jumătate ale lui Bancroft, şi fu ca o schimbare de priviri cu un demon. În acea secundă, sufletul de Mat privea în exterior şi am văzut reflectate în acei ochi toate miliardele de vieţi simple obişnuite pe care ei le văzuseră murind, ca fluturările palide ale moliilor într-o flacără. Era o experienţă pe care o mai avusesem doar o singură dată, atunci cînd avusesem o dispută cu Reileen Kawahara. Puteam simţi căldura pe aripi.

Apoi totul trecu, şi nu mai era decît Bancroft îndreptîndu-se spre scaune şi lăsînd sprayul cu praf pe o măsuţă adiacentă. Privi în sus aşteptînd să vadă dacă şi eu mă voi aşeza. Cînd nu am

făcut-o, îşi împreună degetele şi se încruntă. Oumou Prescott se interpuse între noi.

– Domnule Kovacs, sînt conştientă că prin termenii contractului nostru am aprobat să satisfac toate cheltuielile rezonabile aferente investigaţiei, dar cînd am spus asta nu m-am aşteptat să plătesc pentru o serie de vătămări organice deliberate dintr-o parte în cealaltă a Bay City. Mi-am petrecut cea mai mare parte a acestei dimineţi mituind atît triadele de pe Coasta de Vest cît şi poliţia din Bay City, niciuna dintre acestea nefiind prea binevoitoare faţă de mine nici înainte de a începe tu acest măcel. Mă întreb dacă îţi dai seama cît de mult mă costă să te ţin în viaţă şi departe de stocare.

Am privit de jur împrejurul serei şi am ridicat din umeri.

– Îmi imaginez că vă puteţi permite.

Prescott tresări. Bancroft îşi permise o urmă de zîmbet.

– E posibil, domnule Kovacs, să nu mai doresc să-mi permit.

– Atunci scoate-mă naibii din priză.

Iarba-martirului tremură vizibil la schimbarea bruscă de ton. Nu-mi păsa. Dintr-odată nu mai eram dispus să joc jocurile elegante ale lui Bancroft. Obosisem. În afară de scurta perioadă de inconştienţă de la clinică, fusesem treaz mai mult de treizeci de ore şi aveam nervii sensibilizaţi din cauza folosirii continue a sistemului neurachem. Fusesem implicat într-un schimb de focuri. Evadasem dintr-un vehicul aerian în mişcare. Fusesem supus unei rutine de investigaţie care ar fi traumatizat pe viaţă majoritatea oamenilor. Comisesem mai multe crime în luptă. Şi tocmai eram pe cale să mă strecor în pat cînd Hendrix permisese convocarea tăioasă a lui Bancroft să treacă de sistemul de blocare a apelurilor pe care o cerusem, citez, „în interesul menţinerii bunelor relaţii cu clienţii şi pentru a asigura în continuare statutul de oaspete”. Într-o zi, cineva va trebui să facă o reparaţie capitală limbajului antic al serviciilor hotelului; cîntărisem ideea de a o face eu însumi cu Nemexul cînd închisesem telefonul, dar iritarea produsă de reacţiile supuse ale hotelului la cerinţele clienţilor era depăşită de furia pe care o simţeam faţă de Bancroft însuşi. Această furie mă împiedicase să ignor mesajul şi să mă culc la loc, şi mă propulsasem pînă la Sintouch House îmbrăcat în aceleaşi haine şifonate pe care le purtam din ziua trecută.

– Poftim, domnule Kovacs? Oumou Prescott se holba la mine: Sugerezi să...

– Nu, Prescott. Ameninţ. Am revenit la Bancroft: Nu eu am cerut să fac parte din blestematul ăsta de balet No. Tu m-ai tîrît

aici, Bancroft. M-ai scos de la depozitare de pe Lumea lui Harlan şi m-ai pus în trupul lui Elias Ryker doar ca s-o enervezi pe Ortega. M-ai trimis acolo doar cu cîteva indicii vagi şi m-ai urmărit cum bîjbîi în întuneric, rupîndu-mi oasele din cauza vechilor tale infracţiuni. Ei bine, dacă nu vrei să mai joci, acum cînd ritmul a devenit puţin mai puternic, pentru mine e-n regulă. M-am săturat să-mi risc cipul pentru un rahat ca tine. N-ai decît să mă pui la loc în cutie, şi eu o să-mi joc şansele peste o sută şaptesprezece ani. Poate o să am noroc, şi ăla care te vrea fript o să te şteargă de pe faţa planetei pînă atunci.

Trebuise să-mi declar armele la poarta principală, dar puteam simţi periculoasa irascibilitate a modului de luptă a Mesagerilor copleşindu-mă în timp ce vorbeam. Dacă demonul Mat se întorcea şi scăpa de sub control, aveam de gînd să-l sugrum pe Bancroft acolo pe loc, doar pentru satisfacţia mea.

În mod curios, ceea ce spusesem păru să-l pună pe gînduri. Mă ascultă pînă la capăt, înclină capul ca într-o aprobare, apoi se întoarse spre Prescott.

– Ou, vrei să ieşi puţin? Sînt unele lucruri pe care domnul Kovacs şi cu mine trebuie să le discutăm în particular.

Prescott păru suspicioasă.

– Să pun pe cineva de pază? întrebă, aruncîndu-mi o privire dură.

Bancroft scutură din cap.

– Sînt convins că nu e necesar.

Prescott plecă, tot suspicioasă, în timp ce eu mă străduiam să nu admir calmul lui Bancroft. Tocmai mă auzise spunînd că aş fi fericit să mă întorc la stocare, îmi urmărise numărul cadavrelor toată dimineaţa, şi totuşi credea că mă cunoaşte suficient de bine ca să ştie dacă sînt sau nu periculos.

M-am aşezat. Poate că avea dreptate.

– Ai de dat cîteva explicaţii, am spus liniştit. Poţi începe cu trupul lui Ryker, şi să porneşti de acolo. De ce ai făcut-o, şi de ce mi-ai ascuns asta.

– S-o ascund? Sprîncenele lui Bancroft se arcuiră: Abia dacă am discutat problema.

– Mi-ai spus că ai lăsat selectarea trupului în seama avocaţilor. Te-ai străduit să sublimezi asta. Dar Prescott a insistat că ai făcut singur alegerea. Ar fi trebuit s-o informezi mai bine despre minciunile pe care aveai de gînd să le spui.

– Bine. Bancroft făcu un gest de acceptare: A fost o măsură de

precauție reflexă. Cînd cineva spune adevărul atîtor de puțini oameni în final devine un obicei. Dar habar n-aveam că pentru tine va fi aşa de important. După cariera pe care ai avut-o în cadrul Corpului şi timpul petrecut în stocare, vreau să spun. Întotdeauna arăți asemenea interes trupurilor pe care le porți?

– Nu. Dar încă de cînd am sosit, Ortega a fost pe capul meu ca o folie de plastic anticontaminant. Credeam că e din cauză că are ceva de ascuns. S-a dovedit că încearcă să protejeze trupul prietenului ei cît timp el e la stocare. Întîmplător, te-ai ostenit cumva să afli de ce e Ryker stocat?

De data asta Bancroft flutură mîna plictisit.

– O acuzație de corupție. Vătămare organică nejustificată, şi tentativă de falsificare a detaliilor de personalitate. Am înțeles că nu ar fi prima sa contravenție.

– Da, aşa e. De fapt era faimos pentru aşa ceva. Faimos şi foarte nepopular, în special în locuri ca Licktown, adică unde am fost eu în ultimele zile, urmînd dîra lăsată de scula ta. Dar o să mai revenim la asta. Vreau să ştiu de ce ai făcut-o. De ce folosesc trupul lui Ryker?

Ochii lui Bancroft sclipiră pe moment simțind insulta, dar în realitate era un jucător prea bun ca să reacționeze. În schimb îşi lovi manşeta dreaptă cu un gest de detaşare pe care îl cunoşteam de la Bazele Diplomației, şi zîmbi uşor.

– Serios, n-am bănuit că acest lucru se va dovedi un inconvenient. Voiam să-ți ofer o armură potrivită, iar trupul are...

– *De ce Ryker?*

Urmă o clipă de linişte. Nu întrerupi prea uşor un Mat, iar Bancroft făcea față greu lipsei de respect. M-am gîndit la copacul de dincolo de terenul de tenis. Fără îndoială Ortega, dacă ar fi fost de față, ar fi aplaudat.

– O manevră, domnule Kovacs. O simplă manevră.

– O manevră? Împotriva lui Ortega?

– Exact aşa. Bancroft se lăsă pe spate în scaunul lui: Locotenent Ortega şi-a exprimat destul de limpede prejudecățile încă din momentul în care a păşit în casa asta. A fost extrem de nefolositoare. Îi lipsea respectul. Asta a fost ceva ce am ținut minte, un cont care trebuia reglat. Cînd am văzut că lista pe care mi-a oferit-o Oumou includea trupul lui Elias Ryker, iar Ortega era trecută ca plătind ipoteca pentru container, manevra mi s-a părut aproape karmică. Se impunea de la sine.

– Cam copilăresc pentru cineva de vîrsta ta, nu crezi?

Bancroft înclină capul.

– Poate. Însă, îți amintești despre un anume general MacIntyre de la comanda Mesagerilor, rezident pe Lumea lui Harlan, care a fost găsit eviscerat şi decapitat în avionul său particular la un an după masacrul de la Innenin?

– Vag.

Am aşteptat, înghețat, amintindu-mi. Dacă Bancroft putea juca jocul controlului, şi eu puteam.

– Vag? Bancroft ridică o sprînceană: Aş fi crezut că un veteran de la Innenin n-ar putea uita moartea comandantului care a condus întregul dezastru, omul despre care mulți pretind că a fost de fapt vinovat prin neglijență pentru toate acele Morți Reale.

– MacIntyre a fost absolvit de orice vină de către Curtea de Investigații a Protectoratului, am spus încet. Vrei să ajungi undeva?

Bancroft ridică din umeri.

– Se pare că moartea lui a fost o crimă din răzbunare, în ciuda verdictului dat de tribunal, un act lipsit de sens de fapt, întrucît nu-i mai putea aduce înapoi pe cei care au murit. Copilăria e un păcat destul de obişnuit printre ființele umane. Poate că nu ar trebui să ne grăbim s-o judecăm.

– Poate că nu.

M-am ridicat şi m-am dus pînă la uşa serei, privind afară.

– Mă rog, atunci nu te simți judecat, dar de ce anume nu mi-ai spus că petreci aşa de mult timp prin bordeluri?

– A, fetița Elliott. Da, Oumou mi-a spus despre asta. Chiar crezi că tatăl ei are vreo legătură cu moartea mea?

M-am întors.

– Nu, acum nu mai cred. Sincer, cred că de fapt nu are nicio legătură cu moartea ta. Dar am pierdut o mulțime de timp ca să aflu asta.

Bancroft îmi susținu privirea cu calm.

– Îmi pare rău că informarea mea nu a fost adecvată, domnule Kovacs. E adevărat, îmi petrec o parte din timpul liber căutîndu-mi relaxarea sexuală, atît reală cît şi virtuală. Sau, cum atît de elegant te-ai exprimat, bordeluri. Nu am considerat că ar fi foarte important. De asemenea, îmi petrec o parte din timp mizînd sume mici la jocuri de noroc. Şi ocazional la lupte cu arme albe în gravitație zero. Toate aceste lucruri îmi pot aduce duşmani, ca şi majoritatea intereselor mele în afaceri. Nu am prevăzut că prima ta zi într-un trup nou pe o lume nouă era momentul pentru o

explicație literă cu literă a vieții mele. De unde să încep? În schimb, ți-am expus fundalul crimei şi ți-am sugerat să discuți cu Oumou. Nu mă aşteptam să zbori după primul indiciu ca o molie spre flacără. Nici să distrugi tot ce-ți iese în cale. Mi s-a spus despre Corpul Mesagerilor că au reputația de a fi *subtili.*

Privind astfel lucrurile, avea dreptate. Virginia Vidaura ar fi fost furioasă, ea probabil ar fi fost imediat în spatele lui Bancroft, aşteptînd să mă aranjeze pentru lipsa crasă de finețe. Dar nici ea nici Bancroft nu-l priviseră în față pe Victor Elliott în seara în care mi-a povestit despre familia lui. Mi-am înghițit o ripostă tăioasă şi am recapitulat ceea ce ştiam, încercînd să mă hotărăsc ce să mărturisesc.

– Laurens?

Miriam Bancroft stătea în uşa serei, cu un prosop înfăşurat în jurul gîtului şi racheta sub braț.

– Miriam.

În glasul lui era un respect real, dar nimic altceva ce aş fi putut discerne.

– Merg cu Nalan şi Joseph la Hudson's Raft pentru scufundări subacvatice. Joseph nu a mai făcut aşa ceva niciodată, şi l-am convins. Privi de la Bancroft la mine şi înapoi: Veniți şi voi cu noi?

– Poate mai tîrziu, zise Bancroft. Unde o să fiți?

Miriam ridică din umeri.

– Nu prea m-am gîndit. Undeva pe punțile de la tribord. La Benton's probabil.

– Bine. Vă prindem din urmă. Prinde-mi şi mie un peşte-tobă dacă vezi vreunul.

– Da să trăiți. Ridică latul palmei la tîmplă într-un salut ridicol care ne făcu pe amîndoi să zîmbim pe neaşteptate. Privirea lui Miriam flutură şi se fixă asupra mea: Îți plac fructele de mare, domnule Kovacs?

– Probabil. Am avut foarte puțin timp să-mi exersez gusturile pe Pămînt, doamnă Bancroft. Pînă acum am mîncat numai ceea ce a avut hotelul să-mi ofere.

– Bine. Dacă îi prinzi gustul, zise ea insinuant, poate te vedem şi pe tine?

– Mulțumesc, dar mă îndoiesc.

– Bine, repetă ea vioi. Încearcă să nu mai întîrzii mult, Laurens. O să am nevoie de ajutor ca să-l iau pe Marco din cîrca lui Nalan. E turbat de furie, apropo.

Bancroft mîrîi.

– După cum a jucat azi, nu mă surprinde. Pentru o clipă m-am gîndit că o face intenționat.

– Nu şi în ultimul set, am spus, nimănui în particular.

Soții Bancroft mă fixară atent, el insondabil, ea cu capul aplecat într-o parte şi un brusc zîmbet larg care o făcu să arate neaşteptat de copilăroasă. Pentru o clipă i-am întîlnit privirea, şi una din mîini i se ridică să-şi atingă părul cu o oarecare nesiguranță.

– Curtis o să aducă limuzina, zise ea. Trebuie să plec. A fost o plăcere să te revăd, domnule Kovacs.

Am privit-o amîndoi păşind peste pajişte, cu fustița de tenis fluturînd. Chiar acceptînd aparenta indiferență a lui Bancroft față de soția sa din punct de vedere sexual, jocul de cuvinte al lui Miriam era mult prea periculos după părerea mea. Trebuia să umplu cu ceva tăcerea.

– Spune-mi ceva, Bancroft, am spus cu ochii încă urmărind silueta care se îndepărta. Nu intenționez să fiu lipsit de respect, dar de ce ar vrea cineva care este căsătorit cu ea, care a ales să rămînă căsătorit, să-şi petreacă timpul în pomenita căutare a relaxării sexuale?

M-am întors nepăsător şi l-am descoperit privindu-mă fără nicio expresie. Nu spuse nimic cîteva secunde, iar cînd vorbi vocea îi era studiat amabilă.

– Ai ejaculat vreodată pe fața unei femei, Kovacs?

Şocul cultural este ceva ce în cadrul Corpului te învață foarte devreme să-l reprimi, dar uneori cîte o explozie străpunge armura şi realitatea din jur seamănă cu un puzzle care nu se potriveşte. Abia m-am putut împiedica să nu mă holbez. Bărbatul acesta, mai bătrîn decît întreaga istorie a planetei mele, îmi punea această întrebare. Era ca şi cum m-ar fi întrebat dacă m-am jucat vreodată cu pistoale cu apă.

– Ăă. Da. Asta, ăă, se întîmplă dacă...

– O femeie pe care ai plătit-o?

– Mă rog, cîteodată. Nu în mod special. Eu...

Mi-am amintit rîsul abandonat al soției lui atunci cînd am explodat înăuntrul şi în jurul gurii ei, sperma prelingîndu-se peste degetele ei ca spuma dintr-o sticlă de şampanie.

– Nu-mi amintesc. Nu e chiar unul dintre fetişurile mele, şi...

– Nici al meu, replică bărbatul din fața mea accentuînd puțin prea mult. Am ales asta ca un exemplu. Există lucruri, dorințe, în noi toți, care sînt reprimate. Sau cel puțin care nu pot fi exprimate

într-un context civilizat.

– Nu prea pot suprapune civilizația peste revărsarea spermei.

– Vii dintr-un alt loc, zise Bancroft gînditor. O cultură colonială tînără, fragilă. Nu aveți idee cum ne-au modelat secole de tradiție aici pe Pămînt. Cei cu suflet tînăr, cei aventuroşi, au fost abandonați pe navele în derivă. Au fost încurajați să plece. Au rămas numai cei apatici, ascultători, limitați. Am urmărit cum se întîmplă lucrul ăsta, şi la vremea respectivă m-am bucurat, pentru că imperiul devenea mult mai uşor de dezmembrat. Acum, mă întreb dacă a meritat prețul plătit. Cultura a regresat, în lupta cu normele după care trăim, instituite de ceea ce este vechi şi familiar. Moralitate rigidă, lege rigidă. Declarațiile ONU s-au fosilizat într-un conformism global, a existat – gesticulă – un fel de cămaşă de forță supraculturală, şi împreună cu teama inerentă față de ceea ce s-ar putea naşte în colonii, Protectoratul s-a ridicat încă în timp ce navele erau pe drum. Cînd primele dintre ele au aterizat pe planete, oamenii depozitați pe ele s-au trezit într-o tiranie dinainte pregătită.

– Vorbeşti de parcă ai fi rămas neutru. Cu o asemenea viziune, nu te poți lupta pentru libertatea ta?

Bancroft zîmbi subțire.

– Cultura e ca smogul. Ca să trăieşti în interior, trebuie să respiri ceva din ea şi inevitabil să fii contaminat. Şi în orice caz, ce înseamnă liber în acest context? Liber să-mi vărs sperma pe fața şi sînii soției mele? Liber să o pun să se masturbeze în fața mea, să împart trupul ei cu alți bărbați şi femei? Două sute cincizeci de ani înseamnă timp mult, domnule Kovacs, timp destul pentru ca o listă foarte lungă de fantezii murdare şi degradante să-mi infesteze mintea şi să-mi gîdile hormonii fiecărui nou trup folosit. Asta în timp ce simțămintele mai fine devin tot mai pure şi mai rafinate. Ai vreo idee ce se întîmplă cu legăturile emoționale după o asemenea perioadă?

Am deschis gura, dar el ridică o mînă făcîndu-mi semn să tac şi eu am tăcut. Nu ajungi în fiecare zi să auzi confesiunile unui suflet bătrîn de secole iar Bancroft era pe val.

– Nu, răspunse el la propria sa întrebare. Cum ai putea? Aşa cum cultura voastră e prea superficială ca să aprecieze ce înseamnă să trăieşti pe Pămînt, experiența ta de viață nu poate să cuprindă ceea ce înseamnă să iubeşti aceeaşi persoană timp de două sute cincizeci de ani. În cele din urmă, dacă rezişti, dacă învingi capcanele plictiselii şi mulțumirii de sine, în final ceea ce îți

rămîne nu e dragoste. Este aproape venerație. Atunci cum să împaci acest respect, această venerație cu dorințele sordide ale cărnii pe care o porți în acel moment? Îți spun eu, nu poți.

– Deci mergi în schimb la prostituate?

Zîmbetul subțire reveni.

– Nu sînt mîndru de mine, domnule Kovacs. Dar nu trăieşti atît de mult dacă nu te accepți pe tine însuți în toate aspectele, oricît de dezgustătoare ar fi. Femeile sînt acolo. Ele satisfac o cerere a pieții, şi sînt recompensate corespunzător. Şi în modul acesta eu mă purific.

– Soția ta ştie asta?

– Bineînțeles. Şi asta de o perioadă considerabilă de timp. Oumou mă informează că deja eşti la curent cu faptele în legătură cu Leila Begin. Miriam s-a calmat mult de atunci. Sînt convins că şi ea are aventurile ei.

– Cît de convins?

Bancroft făcu un gest de iritare.

– E relevant? Nu o urmăresc pe soția mea, dacă la asta te referi, dar o cunosc. Are şi ea pofte cu care să se lupte aşa cum am şi eu.

– Şi asta nu te deranjează?

– Domnule Kovacs, am multe păcate, dar nu sînt un ipocrit. Aşa e carnea, nimic mai mult. Şi eu şi Miriam înțelegem asta. Iar acum, întrucît şirul ăsta de întrebări nu pare să ducă undeva, te rog să ne întoarcem la problemele noastre. În absența oricărei vinovății din partea lui Elliott, ce altceva mai ai?

Am luat o hotărîre care a izvorît de la nivelurile instinctuale aflate mult sub gîndurile conştiente. Am clătinat din cap.

– Încă nimic.

– Dar o să ai?

– Da. Poți da vina pe Ortega pentru trupul ăsta, dar mai e şi Kadmin. El nu-l căuta pe Ryker. Mă cunoştea. Se petrece ceva.

Bancroft dădu din cap satisfăcut.

– Intenționezi să vorbeşti cu Kadmin?

– Dacă mă lasă Ortega.

– Adică?

– Adică poliția va derula înregistrarea satelitului care trecea de dimineață peste Oakland, ceea ce înseamnă că probabil mă vor identifica la ieşirea din clinică. Trebuie să fi fost ceva pe deasupra la ora aia. Presupun că nu vor fi într-o dispoziție prea bună pentru o cooperare.

Bancroft îşi permise încă unul dintre zîmbetele lui schițate.

– Foarte perspicace, domnule Kovacs. Dar nu ai de ce să te temi în privința asta. Wei Clinic – puținul care a mai rămas în urma ta – evită atît eliberarea înregistrărilor interne cît şi acuzațiile publice împotriva indiferent cui. Ar avea mai multe de pierdut în urma unei investigații decît ai avea tu. Bineînțeles, dacă vor alege să caute o răzbunare particulară este, să spunem aşa, o chestiune cu bătaie lungă.

– Şi Jerry's?

Ridică din umeri.

– La fel. Acum că proprietarul e mort, au intervenit interese de management.

– Foarte curat.

– Mă bucur că apreciezi asta. Bancroft se ridică în picioare: După cum am spus, a fost o dimineață aglomerată, iar negocierile nu sînt deloc la final. Aş fi recunoscător dacă pe viitor ți-ai putea limita ravagiile. A fost costisitor.

Ridicîndu-mă în picioare, pentru o clipă dîrele focurilor de la Innenin mi-au străfulgerat prin fața ochilor, am auzit strigătele morții undeva în măduva oaselor, şi dintr-odată afirmația elegantă a lui Bancroft a sunat bolnăvicios şi grotesc, ca şi cuvintele antiseptice din raportul pierderilor generalului MacIntyre... *pentru asigurarea plajei Innenin, merita plătit un preț...* Ca şi Bancroft, MacIntyre fusese un om puternic, şi ca toți oamenii puternici, cînd vorbea despre prețul care trebuie plătit, puteai fi sigur de un singur lucru.

Altcineva plătea.

Capitolul Şaptesprezece

Secția Fell Street era o clădire lipsită de pretenții într-un stil care presupuneam că trebuie să fie baroc marțian. Dacă fusese proiectată astfel, ca secție de poliție, sau devenise pe parcursul timpului era dificil de decis. Locul era o potențială fortăreață. Fațada de piatră roşiatică erodată şi contraforții acoperiți ofereau o serie de nişe naturale în care erau încastrate ferestre de sticlă înalte, pătate, mărginite de umflăturile discrete ale generatoarelor de scuturi. Sub ferestre, suprafața roşie abrazivă a pietrei era sculptată în motive zimțate care prindeau lumina dimineții şi o redau în culoarea sîngelui. Nu mi-am dat seama dacă treptele pînă

la intrarea în formă de arc erau intenționat inegale sau doar roase de vreme.

În interior, lumina murdară de la ferestre şi un calm straniu mă cotropiră simultan. Subsonice, am bănuit, aruncînd o privire în jur la epavele umane care aşteptau supuse pe bănci. Dacă aceştia erau suspecți arestați, fuseseră făcuți remarcabil de dezinteresați prin ceva anume, şi mă îndoiam că era vorba de picturile murale în stil Zen populist pe care cineva le executase în sală. Am traversat pata de lumină colorată aruncată de fereastră, mi-am croit drum printre mici grupuri de oameni care conversau cu voce scăzută potrivită mai mult într-o bibliotecă decît într-un centru de detenție, şi am ajuns la recepție. Un polițist în uniformă, probabil sergentul de serviciu, mă privi clipind politicos – evident subsonicele îl afectau şi pe el.

– Locotenent Ortega, i-am zis. Vătămări Organice.

– Cine să spun că o caută?

– Spune-i că Elias Ryker.

Cu colțul ochiului am văzut o altă uniformă întorcîndu-se la auzul numelui, dar nu zise nimic. Ofițerul de serviciu vorbi la telefon, ascultă şi reveni la mine.

– Trimite pe cineva jos. Sînteți înarmat?

Am aprobat şi am căutat Nemexul sub geacă.

– Vă rog să-mi predați atent arma, a adăugat el cu un zîmbet amabil. Sistemul nostru de securitate este puțin cam iritabil, şi e gata să vă paralizeze dacă ar părea că vreți să scoateți ceva.

Mi-am încetinit mişcările, am depus Nemexul pe birou şi am început să-mi desfac cuțitul Tebbit de pe braț. Cînd am terminat, sergentul mă privea în culmea fericirii.

– Mulțumesc. Vi se vor înapoia toate acestea cînd veți părăsi clădirea.

Abia îi ieşiseră cuvintele din gură cînd doi mohicani apărură printr-o uşă din spatele sălii şi se îndreptară rapid către mine. Pe chipurile lor erau întipărite aceleaşi expresii feroce asupra cărora subsonicele avură un impact minim în scurtul timp cît le luă să ajungă la mine. Mă apucară fiecare de cîte un braț.

– Nu-i nevoie, am zis.

– Hei, nu e arestat, să ştiți, spuse împăciuitor ofițerul de serviciu.

Unul dintre mohicani îi aruncă o privire şi pufni exasperat. Celălalt doar se holbase la mine tot timpul de parcă n-ar fi ştiut pe ce lume se află. I-am răspuns cu un zîmbet. În urma întîlnirii cu

Bancroft mă înapoiasem la Hendrix şi dormisem aproape douăzeci de ore. Eram odihnit, alert neurochimic şi simţeam o neplăcere cordială faţă de autorităţi de care însăşi Quell ar fi fost mîndră.

Asta probabil se vedea. Mohicanii îşi abandonară tentativele de a mă atinge şi toţi trei urcarăm patru etaje într-o linişte întreruptă doar de scrîşnetul anticului lift.

Biroul lui Ortega avea una dintre acele ferestre murdare, sau mai precis partea de jos a uneia, înainte de a fi secţionată transversal de către tavan. Probabil restul se ridica sub formă de rachetă de pe podeaua biroului de deasupra. Am început să-mi dau seama de unele dintre semnele evidente ale convertirii clădirii originale la prezenta destinaţie. Ceilalţi pereţi ai biroului erau formataţi ambiental cu un apus de soare tipic deasupra apei şi a unor insule. Combinaţia de sticlă murdară şi apus de soare însemna că biroul era potopit de o lumină portocalie blîndă în care puteai vedea plutind particulele de praf.

Locotenentul stătea în spatele unui birou greu de lemn de parcă ar fi fost în cuşcă. Cu bărbia proptită într-o palmă, cu fluierul piciorului şi genunchiul presate puternic de marginea biroului, analiza ecranul unui laptop antic atunci cînd am intrat noi pe uşă. În afară de acel aparat, singurele obiecte de pe birou erau un Smith & Wesson de calibru mare cu aspect uzat şi o ceaşcă de cafea de plastic, cu baza de încălzire încă neapăsată. Făcu semn cu capul mohicanilor să iasă.

– Stai jos, Kovacs.

Am privit în jur, am văzut un taburet sub fereastră şi l-am tras pînă lîngă birou. Lumina de după-amiază tîrzie mă dezorienta.

– Lucrezi în schimbul de noapte?

Ochii ei sclipiră.

– Ce-i prostia asta?

– Hei, nu-i nimic. Am ridicat mîinile gesticulînd spre lumina scăzută: Am crezut doar că poate ai programat pereţii pentru aşa ceva. Ştii că afară e zece dimineaţa.

– A, asta, mîrîi Ortega şi ochii îi reveniră la display; era greu de spus în amurgul tropical, dar mi s-a părut că ar putea fi verde cenuşiu, ca marea în jurul maelstrom-ului. E desincronizat. Departamentul l-a cumpărat ieftin de undeva din El Paso Juarez. Cîteodată se defectează complet.

– Asta-i rău.

– Da, uneori îl închid pur şi simplu dar neoanele sînt... Ridică brusc privirea: Ce dracu' – Kovacs, ştii cît de aproape te afli în

momentul ăsta de un raft de depozitare?

Am depărtat arătătorul drept de degetul mare şi am privit-o prin deschizătură.

– Cam la distanţă de o mărturie din partea Wei Clinic, din cîte am auzit.

– Te putem trimite acolo, Kovacs. Ieri dimineaţă la şapte patruzeci şi trei ieşeai victorios pe uşa principală.

Am ridicat din umeri.

– Nu cred că legăturile tale cu Mat-ii te vor păstra în viaţă la infinit. Un şofer al unei limuzine de la Wei Clinic spune poveşti interesante despre deturnare şi Moarte Reală. Poate el o să aibă ceva de spus în legătură cu tine.

– I-aţi sechestrat vehiculul, nu-i aşa? am întrebat nepăsător. Sau Wei l-a reclamat înainte de a vă putea face analizele?

Gura lui Ortega se strînse într-o linie dură.

Am dat din cap.

– Aşa mă gîndeam şi eu. Iar şoferul nu va spune absolut nimic pînă nu-i va da voie Wei, îmi imaginez.

– Ascultă, Kovacs. Eu continuu să presez, ceva tot va trebui să cedeze. E o problemă de timp, ticălosule. Numai atît.

– Admirabilă tenacitate, am zis. Păcat că nu ai avut aşa ceva şi în cazul Bancroft.

– *Nu există niciun caz Bancroft.*

Ortega era în picioare, cu palmele sprijinite apăsat pe birou, cu ochii strînşi de furie şi dezgust. Am aşteptat, cu nervii încordaţi în caz că secţiile de poliţie din Bay City erau la fel de predispuse la rănirea accidentală a suspecţilor ca şi altele despre care ştiam eu. În cele din urmă, locotenentul inspiră adînc, şi se reaşeză încheietură după încheietură înapoi pe scaun. Furia îi dispăruse de pe faţă, dar dezgustul era încă acolo, prins în liniile subţiri din colţurile ochilor şi în poziţia gurii ei largi. Îşi privi unghiile.

– Ştii ce am găsit ieri la Wei Clinic?

– Piese de schimb pentru piaţa neagră? Programe de tortură virtuale? Sau nu v-au lăsat să staţi aşa de mult?

– Am găsit şaptesprezece trupuri cu cipul cortical ars. Neînarmaţi. Şaptesprezece morţi. Moarte Reală.

Se uită din nou în sus spre mine, cu dezgust.

– Trebuie să-mi ierţi lipsa de reacţie, i-am zis cu răceală. Am văzut lucruri mult mai rele cînd purtam uniforma. De fapt, am *făcut* lucruri mult mai rele pe cînd rezolvam bătăliile Protectoratului în numele lor.

– Era război.

– Of, *te rog.*

Nu zise nimic. M-am aplecat peste birou.

– Şi nici nu-mi spune că din cauza acelor şaptesprezece cadavre te-ai inflamat. Am făcut semn spre propria mea faţă: Asta e problema ta. Nu-ţi convine ideea că cineva l-ar putea strica.

Ea rămase tăcută pentru o clipă, gîndindu-se, apoi băgă mîna într-un sertar al biroului şi scoase un pachet de ţigări. Mi le oferi automat şi eu am scuturat din cap cu o hotărîre îndărătnică.

– M-am lăsat.

– Zău? Era o surpriză autentică în glasul ei, în timp ce îşi lua o ţigară şi o aprindea. Bravo ţie. Sînt impresionată.

– Mda. Şi Ryker ar trebui să fie mulţumit, cînd iese de la stocare.

Ea se opri în spatele norului de fum, apoi aruncă pachetul la loc în sertar şi-l închise cu palma.

– Ce vrei? întrebă în cele din urmă.

Rafturile de depozitare se găseau cu cinci niveluri mai jos într-o pivniţă cu două etaje unde temperatura era mai uşor de reglat. În comparaţie cu PsychaSec, era o toaletă.

– Nu văd cum ar putea asta să schimbe ceva, zise Ortega în timp ce urmam un tehnician plictisit de-a lungul rampei de oţel pînă la fanta 3089b. Ce-o să-ţi spună ţie Kadmin şi nouă să nu ne fi spus?

– *Uite ce-i.*

M-am oprit şi m-am întors cu faţa spre ea, cu mîinile desfăcute. Pe rampa îngustă eram inconfortabil de aproape unul de altul. Se petrecu ceva chimic, iar geometria atitudinii lui Ortega păru dintr-o dată fluidă, periculos de tactilă. Mi-am simţit gura uscată.

– Eu... am zis.

– 3089b, strigă tehnicianul, ridicînd discul mare de treizeci de centimetri din fanta sa. Pe ăsta l-aţi vrut, locotenente?

Ortega trecu grăbită pe lîngă mine.

– Ăsta e, Micky. Poţi să-l pui într-un virtual.

– Sigur. Micky ridică degetul mare spre una dintre scările spiralate înşurubate din loc în loc pe rampă: Dacă vreţi să coborîţi la Cinci, şi să vă trîntiţi electrozii. Durează cam cinci minute.

– Ideea e, am spus în timp ce toţi trei coboram scările de oţel, că tu eşti Sia. Kadmin te cunoaşte, a mai avut de-a face cu tine în toată viaţa lui de profesionist. E o parte din ceea ce face el. Eu sînt

un necunoscut. Dacă nu a fost niciodată în afara sistemului, sînt şanse să nu fi întîlnit niciodată pînă acum un Mesager. Şi circulă poveşti urîte despre Corp în cele mai multe locuri în care am fost.

Ortega îmi aruncă o privire sceptică peste umăr.

– Vrei să-l *amenințI* să dea o declarație? Pe Dimitri Kadmin? Nu prea cred.

– O să fie descumpănit, iar oamenii descumpăniți se dau de gol. Nu uita, tipul ăsta lucrează pentru cineva care mă vrea mort. Cineva care *este* speriat de mine, cel puțin superficial. Ceva de genul ăsta am putea scoate de la Kadmin.

– Şi asta ar trebui să mă convingă în final că cineva l-a ucis pe Bancroft?

– Ortega, nu contează dacă mă crezi sau nu. Deja am trecut de faza asta. Tu vrei ca trupul lui Ryker să ajungă înapoi în container cît mai repede posibil, în afară de orice pericol. Cu cît ajungem mai repede la orice final ar avea moartea lui Bancroft, cu atît mai repede se va întîmpla asta. Şi e mult mai puțin probabil ca eu să pățesc o vătămare organică substanțială dacă nu bîjbîi în întuneric. De fapt, dacă am ajutorul tău. Doar nu vrei ca acest trup să fie distrus într-un alt schimb de focuri, nu-i aşa?

– *Alt* schimb de focuri?

Durase aproape o jumătate de oră de discuții încinse ca să-i induc lui Ortega sentimentul unei noi relații, iar polițista din ea încă nu adormise.

– Da, după Hendrix, am improvizat rapid, blestemînd blocajul chimic care mă dezechilibra cînd eram față în față. M-am ales cu ceva vînătăi acolo. Ar fi putut fi mult mai rău.

Îmi aruncă o altă privire lungă peste umăr.

Sistemul de interogare virtuală era găzduit de o serie de cabine situate pe o latură a podelei subsolului. Micky ne instală pe amîndoi pe nişte canapele automulante uzate care răspundeau lent la formele noastre, aplică electrozii şi hipnofonul, apoi porni energia cu o mişcare de pianist în concert a unei singure mîini peste cele două console utilitare. Studie ecranele care clipeau.

– E trafic, zise, şi horcăi din gît în semn de dezgust. Comisarul e prins în vreo conferință şi asta absoarbe jumătate din sistem. Trebuie să aşteptăm pînă iese altcineva. Îi aruncă o privire lui Ortega: Hei, asta e povestea aia cu Mary Lou Hinchley?

– Da. Ortega întoarse capul ca să mă includă şi pe mine în conversație, poate ca dovadă a noii noastre cooperări: Anul trecut cei de pe Coastă au pescuit o puştioaică din ocean. Mary Lou

Hinchley. Nu rămăsese prea mult din corp, dar au găsit cipul cortical. L-au derulat şi, ghici?

– Catolică?

– Convinsă. Chestia cu Absorbția Totală funcționează, nu? Da, la prima intrare scanată a apărut Blocat din Motive de Conştiință. De obicei asta înseamnă sfîrşitul într-un astfel de caz, dar El... Se opri. Reîncepu: Detectivul însărcinat cu acest caz nu a renunțat. Hinchley era de prin împrejurimi, o cunoştea de mică. Nu foarte bine, dar... ridică din umeri: nu a vrut să renunțe.

– Foarte tenace. Elias Ryker?

Ea aprobă.

– A bătut drumurile laboratoarelor timp de o lună. În final s-au găsit dovezi că trupul fusese aruncat dintr-un vehicul aerian. Vătămările Organice au făcut nişte săpături şi au descoperit o convertire datînd de mai puțin de zece luni şi un prieten catolic habotnic cu talente infotech care ar fi putut falsifica Legămîntul. Familia fetei este undeva la graniță, creştini cu numele, dar majoritatea ne-catolici. Destul de înstăriți, cu un cavou plin de strămoşi depozitați pe care îi reînvie pentru naşterile şi nunțile din familie. Departamentul s-a consultat virtual cu o mulțime dintre ei tot anul.

– Rezoluția 653, nu?

– Mda.

Amîndoi am revenit la privitul tavanului de deasupra canapelelor. Cabina se afla la capătul şirului, formată dintr-un singur glob de polifibră ca un balon din gura unui copil, cu uşi şi ferestre decupate şi apoi reataşate cu balamale de epoxină. Tavanul gri bombat nu prezenta absolut niciun interes.

– Spune-mi ceva, Ortega, am zis după un timp. Coada pe care mi-ai pus-o marți după-masă, cînd m-am dus la cumpărături. Cum de a fost atît de prost comparativ cu ceilalți? Şi un orb l-ar fi putut depista.

Ea făcu o pauză înainte de a vorbi. Apoi mormăi:

– Asta a fost tot ce am avut. Era ceva neaşteptat, trebuia să te acoperim repede, după ce ți-ai aruncat hainele.

– Hainele. Am închis ochii: O, nu. Ați însemnat costumul? Aşa de simplu?

– Da.

Mi-am reamintit prima mea întîlnire cu Ortega. Instituția judiciară, călătoria pînă la Casa Solară. Amintirile se derulau cu repeziciune. Ne-am revăzut stînd pe pajiştea luminată de soare

alături de Miriam Bancroft. Ortega plecînd...

– M-am prins! Am pocnit din degete. M-ai bătut pe umăr cînd ai plecat. Nu pot să cred că sînt atît de prost.

– Un semnalizator pe bază de enzime, zise Ortega obiectiv. Nu mai mare ca ochiul unei muşte. Şi ne-am imaginat că toamna nu o să te duci în multe locuri fără haină. Bineînţeles, cînd ai aruncat-o în lada aia de gunoi ne-am gîndit că ne-ai depistat.

– Nu. N-am fost atît de isteţ.

– Asta e, anunţă Micky deodată. Doamnelor şi domnilor, ţineţi-vă de şira spinării, intrăm pe tobogan.

Călătoria fu mai dură decît mă aşteptam de la o instalaţie dintr-un departament guvernamental, dar nu cu mult mai rea faţă de virtualele improvizate pe care le făcusem pe Lume. Mai întîi hipnoza, pulsîndu-şi sonocodurile pînă cînd tavanul cenuşiu deveni brusc fascinant de colorat cu vîrtejuri de lumină iar înţelesurile se scurseră din univers ca apa murdară dintr-o chiuvetă. Apoi eram

Altundeva.

Se întindea peste tot în jurul meu, fugind din focarul vederii mele în toate direcţiile ca o amplificare imensă a uneia dintre scările spiralate pe care le folosisem ca să coborîm de pe rampă. Oţel cenuşiu, gravat la fiecare cîţiva metri cu cîte o umflătură ca un sfîrc, repetîndu-se la infinit. Cerul de deasupra era o nuanţă palidă a aceluiaşi gri cu umbre care sugerau vag nişte bare şi lacăte antice. O psihologie drăguţă, presupunînd că vreunul dintre condamnaţii interogaţi aveau altceva decît o memorie a rasei în ceea ce priveşte aspectul real al unui lacăt.

În faţa mea o mobilă cu forme line se dezvolta din podea ca o sculptură dintr-un lac de mercur. Mai întîi o masă netedă de metal, apoi două scaune pe partea noastră, unul pe partea opusă. Muchiile şi suprafeţele lor unduiră lichid în ultimele secunde ale apariţiei lor, apoi plesniră într-o geometrie solidă şi aridă cînd căpătară o existenţă separată de podea.

Ortega apăru alături de mine, mai întîi ca o schiţă palidă a unei femei, numai linii fugare şi umbre sfioase. În timp ce priveam, culori pastelate trecură peste ea şi mişcările îi deveniră mai bine definite. Se răsucea să-mi vorbească, o mînă strecurîndu-se în buzunarul hainei. Am aşteptat ca ultimul strat de culoare să se aşeze pe suprafeţele ei. Ea îşi scoase ţigările.

– Fumezi?

– Nu mulţumesc. Eu... Dîndu-mi seama că era inutil să-mi fac

griji pentru sănătatea mea virtuală, am acceptat pachetul şi am scos una. Ortega le aprinse pe ambele cu bricheta ei cu gaz, iar primul val de fum în plămînii mei fu ca un extaz. Am ridicat privirea spre cerul geometric.

– E standard?

– Aproape. Ortega privi în depărtare: Rezoluția pare ceva mai ridicată ca de obicei. Cred că Micky se dă mare.

Kadmin luă ființă de partea cealaltă a mesei, înainte chiar ca programul virtual să-l fi colorat complet, deveni conştient de prezența noastră şi-şi încrucişă brațele peste piept. Dacă apariția mea în celulă îl descumpănise aşa cum sperasem, nu o arătă.

– Iar, locotenente? spuse după ce programul îl completă. Există o regulă ONU privind timpul virtual maxim pentru o arestare, ştii asta.

– Corect, iar noi sîntem încă foarte departe de el, zise Ortega. Te rog ia loc, Kadmin.

– Nu, mulțumesc.

– Am zis să stai jos, ticălosule.

Era o răceală de oțel în vocea polițistei, şi ca prin magie Kadmin se stinse şi reapăru aşezat la masă. Fața lui trăda o fulgerare momentană de furie din cauza deplasării, dar dispăru şi el îşi întinse brațele într-un gest ironic.

– Ai dreptate, e mult mai confortabil aşa. De ce nu vă aşezați şi voi?

Am luat loc într-un mod mai convențional, iar între timp eu l-am fixat pe Kadmin. Era pentru prima dată cînd vedeam ceva asemănător. Era ca Omul Peticit.

Majoritatea sistemelor virtuale te recreează din imaginile despre sine păstrate în memorie, cu o subrutină de bun simț care să prevină o influență prea mare a iluziilor. Eu în general apar puțin mai înalt şi mai slab la față decît sînt de obicei. În acest caz sistemul părea să fi amestecat milioane de percepții diferite de la lista probabil lungă de trupuri ale lui Kadmin. Mai văzusem aşa ceva înainte, ca tehnică, dar majoritatea ne ataşăm repede de trupul în care trăim, şi această formă eclipsează încarnările precedente. La urma urmelor, am evoluat în raport cu lumea fizică.

Omul de dinaintea mea era diferit. Corpul era al unui alb de tip nordic, mai înalt ca al meu cu aproape treizeci de centimetri, dar fața era bizară. Începea prin a fi africană, latră şi de culoarea abanosului, dar culoarea se termina ca o mască sub ochi iar jumătatea de jos era divizată de-a lungul liniei nasului, arămiu palid în

stînga, alb cadaveric în dreapta. Nasul era atît cărnos cît şi acvilin şi făcea bine trecerea între partea de sus şi jumătăţile inferioare ale chipului, dar gura avea o nepotrivire între părţile din stînga şi din dreapta care strîmba buzele într-un mod ciudat. Părul negru lung şi drept era pieptănat într-o coamă peste frunte, şi dungat într-o parte cu alb pur. Mîinile, imobile pe masa de metal, erau echipate cu gheare similare celor pe care le văzusem la uriaşul luptător din Licktown, dar degetele erau lungi şi sensibile. Avea sîni, imposibil de plini pe un tors atît de musculos. Ochii, înfundaţi, erau de un înfiorător verde palid. Kadmin se eliberase de percepţiile convenţionale ale fizicului. În vremurile de demult, ar fi fost un şaman; aici, secolele de tehnologie îl făcuseră mai mult decît atît. Un demon electronic, un spirit perfid care sălăşluia în carbonul modificat şi ieşea la iveală numai pentru a poseda carnea şi a da frîu liber prăpădului.

Ar fi putut fi un bun Mesager.

– Înţeleg că nu mai e necesar să mă prezint, am spus calm.

Kadmin rînji, dezvelind nişte dinţi mici şi o limbă delicată şi ascuţită.

– Dacă eşti un prieten al locotenentului, nu trebuie să faci aici nimic din ceea ce nu vrei. Numai nătîngii îşi editează virtualitatea.

– Îl cunoşti pe omul ăsta, Kadmin? întrebă Ortega.

– Sperі într-o confesiune, locotenente? Kadmin îşi dădu capul pe spate şi rîse muzical: Oh, cît de rudimentar? Omul ăsta? Femeia asta, poate? Sau, da, chiar şi un cîine ar putea fi antrenat să spună atît cît a spus el, bineînţeles cu tranchilizantele potrivite. Ei au tendinţa să înnebunească săracii cînd sînt transferaţi dacă nu sînt sedaţi. Dar da, chiar şi un cîine. Stăm aici, trei siluete sculptate în zăpadă electronică de furtuni diferite, iar tu vorbeşti ca într-o melodramă ieftină. Viziune limitată, locotenente, viziune limitată. Unde e vocea care spunea că prin carbonul modificat ne vom elibera de celulele cărnii noastre? Viziunea care spunea că vom fi *îngeri.*

– Spune-mi tu, Kadmin. Tu eşti cel cu un statut profesional ridicat.

Glasul lui Ortega suna detaşat. Făcu să-i apară într-o mînă un sul lung de hîrtie printată şi îl parcurse agale.

– Proxenet, bătăuş al triadelor, interogator virtual în războaiele corporaţiilor, toată asta e o muncă de calitate. Eu nu sînt decît un poliţist prost care nu poate vedea lumina.

– Nu mă pot certa cu tine în privinţa asta, locotenente.

– Aici scrie că ai făcut curăţenie pentru MeritCon cu ceva timp în urmă, speriindu-i şi făcîndu-i să renunţe la revendicările lor pe minerii arheologi de pe Syrtis Major. Măcelărindu-le familiile ca stimulent. Bună treabă. Ortega aruncă lista înapoi în uitare: Te-am prins, Kadmin. Înregistrările digitale ale sistemului de supraveghere a hotelului, reîntrupare simultană verificabilă, ambele cipuri corticale sînt îngheţate. Ăsta e un mandat pentru ştergere, şi chiar dacă avocaţii tăi reuşesc să ajungă pînă la Acordul privitor la Erorile Maşină, soarele are să fie o pitică roşie la vremea cînd o să ieşi tu de la depozitare.

Kadmin zîmbi.

– Atunci pentru ce sînteţi aici?

– Cine te-a trimis? l-am întrebat blînd.

– Cîinele vorbeşte!

Oare un lup aud,
Urlîndu-şi comuniunea singuratică
Cu stelele de nimeni conduse,
Sau doar importanţa de sine şi servitutea
Din lătratul unui cîine?
Cît de multe milenii a durat,
Îndoind şi torturînd
Mîndria unuia,
Pentru a-l face unealtă
Pe celălalt?

Am inhalat fumul şi am dat din cap. Ca majoritatea harlaniţilor, ştiam *Poeme şi alte subterfugii* de Quell, mai mult sau mai puţin pe dinafară. Se învăţa la şcoală în locul lucrărilor politice ulterioare mai greoaie, dintre care majoritatea erau considerate încă prea radicale pentru a fi puse în mîinile copiilor. Nu era o traducere prea grozavă, dar surprindea esenţa. Mai impresionant era faptul că cineva care nu era de fapt de pe Lumea lui Harlan putea cita dintr-un volum atît de obscur.

Am terminat pentru el.

Şi cum să măsurăm distanţa de la un spirit la altul?
Şi pe cine găsim vinovat?

– Ai venit să cauţi vina, domnule Kovacs?

– Printre alte lucruri.

– Ce dezamăgitor.

– Te aşteptai la altceva?

– Nu, zise Kadmin cu un alt surîs. Aşteptarea este prima noastră greşeală. Am vrut să spun, ce dezamăgitor pentru tine.

– Poate.

Scutură din capul său mare şi pestriţ.

– Cu siguranţă. De la mine n-o să scoţi niciun nume. Dacă tu cauţi vina, va trebui să o port eu pentru tine.

– Foarte generos din partea ta, dar aminteşte-ţi ce spune Quell despre lachei.

– *Ucideţi-i peste tot, dar număraţi-vă gloanţele, căci există ţinte mai valoroase.* Kadmin chicoti pentru sine: Mă ameninţi fiind în custodia monitorizată a poliţiei?

– Nu. Doar privesc lucrurile în perspectivă. Am scuturat scrumul din ţigară şi am urmărit cum dispare înainte de a ajunge la podea. Cineva trage sforile; pe ăsta am de gînd să-l distrug. Tu eşti un nimic. Pe tine n-o să irosesc nici un scuipat.

Kadmin îşi aplecă capul pe spate şi un tremur puternic străbătu liniile schimbătoare din cer, ca un fulger cubist. Se reflectă în strălucirea mată a mesei de metal şi păru să-i atingă pentru o clipă mîinile. Cînd îşi coborî din nou privirea asupra mea, avea o lumină ciudată în ochi.

– Nu mi s-a cerut să te ucid pe tine, spuse fără intonaţie, decît dacă răpirea ta se dovedea un inconvenient. Dar acum o voi face.

Ortega se repezi peste el imediat ce ultima silabă îi ieşi din gură. Masa dispăru şi ea îl răsturnă pe spate din scaun cu o lovitură de bocanc. Cînd se rostogolea ca să se ridice în picioare, acelaşi bocanc îl izbi în gură şi-l trimise din nou la podea. Mi-am plimbat limba în jurul tăieturilor aproape vindecate din gură, şi am simţit o antipatie clară.

Ortega îl smuci pe Kadmin în sus de păr, ţigara din mîna ei fiind înlocuită cu un baston urîcios prin amabilitatea aceluiaşi sistem magic care eliminase masa.

– Am auzit bine? şuieră ea. Ameninţi, cap sec?

Kadmin îşi dezgoli dinţii într-un rînjet pătat de sînge.

– Brutalitatea poli...

– Exact, ticălosule.

Ortega îl lovi peste obraz cu bastonul. Pielea plesni.

– Brutalitatea poliţiei într-o virtualitate monitorizată de poliţie. Sandy Kim şi World Web One o să petreacă o zi pe teren, nu-i aşa? Dar ştii ce? Presupun că avocaţii tăi nu vor vrea să deruleze

această anume înregistrare.

– Lasă-l în pace, Ortega.

Ea păru să se dezmeticească, şi se retrase.

Faţa i se contorsionă şi respiră adînc. Masa reapăru şi deodată Kadmin stătea din nou drept, cu gura neatinsă.

– Nici tu, zise el calm.

– Mda, sigur.

În vocea lui Ortega era dispreţ, cel puţin jumătate îndreptat către ea însăşi, bănuiam eu. Făcu un al doilea efort să-şi recapete controlul asupra respiraţiei, şi îşi aranjă hainele fără să fie nevoie.

– După cum am spus, o să se răcească iadul pînă cînd o să ai ocazia. Poate că o să te aştept.

– Cel care te-a trimis merită atît, Kadmin? m-am întrebat încet. Te laşi doborît în tăcere din loialitate contractuală, sau îţi tremură fundul de frică?

Drept răspuns, omul din faţa mea îşi încrucişă braţele pe piept şi mă fixă fără să mă vadă.

– Ai terminat, Kovacs? întrebă Ortega.

Am încercat să prind privirea distantă a lui Kadmin.

– Kadmin, omul pentru care lucrez eu are multă influenţă. Asta ar putea fi ultima ta şansă să ajungi la o înţelegere.

Nimic. Nici măcar nu clipi. Am ridicat din umeri.

– Am terminat.

– Bine, zise Ortega posacă. Pentru că statul lîngă rahatul ăsta începe să-mi uzeze natura mea tolerantă. Îi flutură degetele prin faţa ochilor: Ne mai vedem, nenorocitule.

Atunci ochii lui Kadmin se întoarseră să-i întîlnească pe ai ei, şi un surîs abia schiţat şi ciudat de neplăcut îi strîmbă buzele.

Am plecat.

Înapoi la etajul al patrulea, pereţii biroului lui Ortega reveniseră la un soare orbitor de amiază peste o plajă cu nisip alb. Am strîns ochii din cauza luminii iar Ortega cotrobăi printr-un sertar scoţîndu-şi ochelarii de soare şi o pereche de rezervă.

– Aşadar, ce ai aflat din asta?

Mi-am potrivit, inconfortabil, lentilele pe şaua nasului. Erau prea mici.

– Nu prea multe, în afară de perla aceea că nu a avut ordin să mă asasineze. Cineva voia să discute cu mine. Oricum aproape că ghicisem asta, altfel nu avea decît să-mi arunce în aer cipul acolo în holul de la Hendrix. Totuşi, înseamnă că altcineva voia să

încheie un tîrg, în afară de Bancroft.

– Sau cineva voia să-ţi scoată sufletul interogîndu-te.

Am clătinat din cap.

– În legătură cu ce? Abia sosisem. N-are niciun sens.

– Corpul? Afaceri neîncheiate? Ortega mişcă uşor din mînă ca şi cum mi-ar fi servit sugestii. O duşmănie veche?

– Nu. Am mai trecut prin astea cînd am strigat unul la altul noaptea trecută. Sînt oameni care ar vrea să mă vadă şters, dar niciunul dintre ei nu trăieşte pe Pămînt, şi niciunul nu are atîta influenţă încît să călătorească printre stele. Iar despre Corp nu ştiu nimic care să nu se găsească stocat într-un loc nu foarte bine păzit. Şi oricum, e o coincidenţă prea dată dracului. Nu, despre Bancroft e vorba. Cineva voia să participe la program.

– Cel care l-a ucis?

Mi-am lăsat capul în jos ca s-o privesc direct, peste lentilele ochelarilor.

– Deci mă crezi.

– Nu întrutotul.

– Ei, *haide.*

Dar Ortega nu mă asculta.

– Ceea ce vreau eu să ştiu, zise ea gînditoare, este de ce şi-a rescris codurile. Ştii, l-am pus la muncă de aproape o duzină de ori de cînd l-am downloadat duminică seara. Este pentru prima dată cînd se apropie măcar de a recunoaşte că a fost acolo.

– Nici măcar pentru avocaţii lui?

– Nu ştim ce le spune lor. Sînt rechini mari, din Ulan Bator şi New York. Cei cu asemenea bani poartă la toate interviurile virtuale private un dispozitiv perturbator. Pe înregistrările noastre nu sînt decît paraziţi.

Am ridicat mental o sprînceană. Pe Lumea lui Harlan, toate arestările virtuale erau monitorizate din start. Nu erau permise bruiaje, indiferent cîţi bani valorai.

– Că veni vorba de avocaţi, ai lui Kadmin sînt aici în Bay City?

– Fizic vrei să spui? Da, au o afacere cu un birou din Marin County. Unul dintre asociaţii lor a închiriat un trup aici pentru această perioadă. Buzele lui Ortega se arcuiră: Întîlnirile fizice sînt considerate ceva stilat în zilele noastre. Numai firmele ieftine fac afaceri prin cabluri.

– Cum se numeşte persoana?

Ortega făcu o pauză, căutînd numele.

– Kadmin e calul de bătaie acum. Nu sînt sigură că am ajuns

aşa departe.

– Ortega, mergem pînă la capăt. Aşa a fost înţelegerea. Altfel o să reîncep să pun în pericol trăsăturile frumoase ale lui Elias cu alte investigaţii în forţă maximă.

Ea tăcu un timp.

– Rutherford, zise în cele din urmă. Vrei să vorbeşti cu Rutherford?

– În momentul ăsta vreau să vorbesc cu indiferent cine. Poate că nu m-am făcut înţeles mai devreme. Eu muncesc aici orbeşte. Bancroft a aşteptat o lună şi jumătate înainte să mă aducă. Kadmin e tot ce am.

– Keith Rutherford e o grămadă de ulei de motor. N-o să scoţi de la el mai mult decît ai scos de la Kadmin. Şi oricum, cum dracu' o să te prezint, Kovacs? Bună, Keith, el este ex-Mesagerul iritat pe care clientul tău a încercat să-l şteargă duminică. Ar vrea să-ţi pună cîteva întrebări. O să se închidă mai repede decît gaura unei tîrfe neplătite.

Avea dreptate. M-am gîndit un timp, fixînd marea.

– Bine, am zis agale. Nu am nevoie decît de o discuţie de cîteva minute. Ce-ar fi să-i spui că sînt Elias Ryker, partenerul tău de la Vătămări Organice? Practic sînt, la urma urmelor.

Ortega îşi scoase ochelarii şi se holbă la mine.

– Încerci să fii amuzant?

– Nu. Încerc să fiu practic. Rutherford s-a reîntrupat venind din Ulan Bator, aşa-i?

– New York, zise ea încordat.

– New York. Bun. Deci probabil nu ştie nimic despre tine sau Ryker.

– Probabil că nu.

– Aşadar care e problema?

– Problema e, Kovacs, că nu-mi place mie.

Urmă o tăcere şi mai lungă. Mi-am coborît privirea în poală şi am scăpat un oftat care era doar parţial fabricat. Apoi mi-am scos şi eu ochelarii şi m-am uitat la ea. Era totul acolo, la vedere. Teama pură de întrupare şi de tot ce implica asta; existenţialismul paranoic prins cu spatele la zid.

– Ortega, am rostit blînd. Nu sînt el. Nu încerc să fiu el...

– Nici măcar nu te apropii, replică ea.

– Nu e vorba decît despre o prefăcătorie de cîteva ore.

– Atîta tot?

O spuse cu o voce dură, şi îşi puse la loc ochelarii cu o mişcare

atît de bruscă încît nu am mai avut nevoie să văd lacrimile izvorîndu-i în ochi în spatele lentilelor de oglindă.

– Bine, zise în cele din urmă, dregîndu-şi glasul. Te prezint. Nu văd de ce, dar o s-o fac. Şi după aia?

– Asta e ceva mai dificil de spus. Va trebui să improvizez.

– Aşa cum ai făcut la Wei Clinic?

Am ridicat din umeri fără să promit nimic.

– Tehnicile Mesagerilor sînt în mare parte reactive. Nu pot reacţiona la ceva pînă nu se întîmplă.

– Nu mai vreau o altă baie de sînge, Kovacs. Dă prost în analele oraşului.

– Dacă o să existe violenţă, nu o să fiu eu cel care o să înceapă.

– Nu e cine ştie ce garanţie. Ai vreo idee despre ce vei face?

– Voi discuta.

– Doar vei discuta? Mă privi neîncrezătoare: Atîta tot?

Mi-am înghesuit din nou pe nas ochelarii de soare nepotriviţi.

– Uneori doar de atît este nevoie, am zis.

Capitolul Optsprezece

Pe primul meu avocat l-am întîlnit cînd aveam cincisprezece ani. Era un expert în delincvenţă juvenilă cu expresie înverşunată, care m-a apărat, nu lipsit de îndemînare, într-un proces minor de vătămare organică implicînd un poliţist din Newpest. Se tîrguise cu ei cu un soi de răbdare mioapă obţinînd Eliberare condiţionată şi unsprezece minute de consiliere psihologică virtuală. În curtea din faţa Tribunalului pentru minori, se uitase la faţa mea probabil înfuriată şi încrezută şi dăduse din cap de parcă cele mai rele presimţiri ale sale în privinţa sensului vieţii lui fuseseră confirmate. Apoi se răsucise pe călcîie şi plecase. I-am uitat numele.

Intrarea mea pe scena bandelor din Newpest la scurt timp după aceea înlăturase posibilitatea unor alte asemenea întîlniri cu legea. Bandele erau inteligente, bine dotate şi deja îşi scriau propriile lor programe de intruziune sau le cumpărau de la copii de jumătate vîrsta lor în schimbul pornografiei virtuale de nivel scăzut furate de pe reţele. Nu erau uşor de prins, iar în schimbul acestei favori poliţia din Newpest tindea să-i lase în pace. Violenţele între bande erau foarte ritualizate şi excludeau alţi participanţi în cea mai

mare parte a timpului. În rarele ocazii în care se revărsau şi afectau civilii, urma o serie rapidă şi brutală de raiduri de pedeapsă care aducea cîţiva dintre eroii conducători ai bandelor la stocare şi pe noi ceilalţi plini de vînătăi. Din fericire eu nu-mi croisem drum pînă în vîrful ierarhiei încît să fiu pus la păstrare, astfel încît următoarea dată cînd am văzut interiorul unui tribunal a fost ancheta Innenin.

Avocaţii pe care i-am văzut acolo aveau tot atît de multe în comun cu omul care mă apărase la cincisprezece ani ca şi o mitralieră cu un pîrţ. Erau reci, de un lustru şi o ariditate profesională în progresul lor în carieră care ar fi trebuit să asigure pe oricine că în ciuda uniformei purtate, nu vor fi niciodată nevoiţi să se apropie la mai puţin de o mie de kilometri de o bătălie adevărată. Singura lor problemă, în timp ce patrulau ca nişte rechini în sus şi în jos pe podeaua rece de marmură a tribunalului, era să traseze diferenţele între război (uciderea în masă a oamenilor care poartă o uniformă deosebită de a ta), pierderile justificabile (uciderea în masă a propriilor tale trupe, dar cu cîştiguri substanţiale) şi neglijenţa criminală (uciderea în masă a propriilor tale trupe, fără un beneficiu apreciabil). Stăteam în tribunal de trei săptămîni ascultîndu-i prezentînd lucrurile ca pe o varietate de salate, şi cu fiecare oră care trecea distincţiile, în privinţa cărora fusesem la un moment dat destul de edificat, deveneau din ce în ce mai vagi. Presupun că asta dovedea cît erau de buni.

După aceea, criminalitatea făţişă venise ca un fel de uşurare.

– Te frămîntă ceva?

Ortega privea pieziş la mine în timp ce aducea transportorul nemarcat pe platforma unei plaje cu prundiş sub nivelul birourilor cu pereţi de sticlă ai lui Prendergast Sanchez, avocaţi.

– Mă gîndeam.

– Încearcă cu duşuri reci şi alcool. Pe mine mă ajută.

Am dat din cap şi am ridicat mica bobiţă de metal pe care o rostogoleam între arătător şi degetul mare.

– E legal?

Ortega se întinse şi opri motoarele principale.

– Mai mult sau mai puţin. N-o să se plîngă nimeni.

– Bun. O să am nevoie de o introducere verbală de la care să pornesc. Vorbeşte tu, eu o să tac şi o să ascult. Începem de aici.

– Bine. Oricum, aşa era şi Ryker. Niciodată nu folosea două cuvinte dacă unul era de ajuns. Pe ticăloşi, în cea mai mare parte

a timpului, doar îi privea.

– Un fel de Micky Nozawa, nu?

– *Cine?*

– Nu contează.

Zgomotul pietricelelor aruncate pe caroserie se stinse cînd Ortega aduse motoarele la relanti. M-am întins pe scaun şi am deschis partea mea de trapă. Ieşind, am zărit o siluetă supravoluminoasă coborînd pe scările întortocheate de la etaj. Păreau grefe. Un pistol bont îi atîrna pe umăr şi purta mănuşi. Probabil nu era un avocat.

– Ia-o încet, zise Ortega, dintr-o dată lîngă umărul meu. Avem jurisdicţie aici. Nu vor face nimic.

Îşi flutură insigna cînd gorila sări de pe ultima treaptă pe plajă şi ateriza pe picioarele îndoite. I-am putut vedea dezamăgirea pe faţă atunci cînd o văzu.

– Poliţia din Bay City. Am venit să-l vedem pe Rutherford.

– Nu puteţi parca aici.

– Am parcat deja, îi spuse Ortega cu ton egal. Vreţi să-l lăsăm pe domnul Rutherford să aştepte?

Urmă o tăcere înţepată, dar ea îl măsurase corect. Mulţumindu-se să mîrîie, gorila ne făcu semn spre scară şi ne urmă la o distanţă prudentă. Dură ceva pînă să ajungem sus, şi am fost mulţumit să constat că lui Ortega i se tăiase respiraţia mai rău decît mie. Am traversat o punte modestă din acelaşi lemn ca şi scara, şi prin două serii de uşi automate glisante de sticlă am intrat în zona recepţiei decorată ca să arate ca o verandă. Pe podea erau covoare, ţesute în acelaşi model ca geaca mea, şi tablouri empatice pe pereţi. Cinci fotolii individuale ofereau loc de staţionare.

– Vă pot fi de folos?

Acesta era un avocat, fără nicio îndoială. O blondă îngrijită într-o fustă largă şi un sacou în ton cu încăperea, cu mîinile odihnindu-se comod în buzunare.

– Poliţia din Bay City. Unde e Rutherford?

Femeia aruncă o privire piezişă însoţitorului nostru şi primind aprobare nu se mai osteni să ne ceară să ne identificăm.

– Keith este momentan ocupat, mă tem. E în discuţie virtuală cu New Yorkul.

– Atunci o să-l scoatem din virtual, zise Ortega cu o blîndeţe periculoasă. Şi spune-i că ofiţerul care i-a arestat clientul a venit aici să-l vadă. Sînt sigură că va fi interesat.

– S-ar putea să dureze ceva, doamnă ofițer.

– Nu, nu va dura.

Cele două femei schimbară un timp priviri, apoi avocata îşi coborî ochii. Făcu semn din cap gorilei, care ieşi iar afară, încă dezamăgit.

– Să văd ce pot face, zise ea glacial. Vă rog aşteptați aici.

Am aşteptat, Ortega în dreptul ferestrei care acoperea întregul perete, fixînd plaja de jos cu spatele întors spre cameră şi eu inspectînd operele de artă. Unele dintre ele erau destul de bune. Avînd amîndoi obişnuința înrădăcinată de a lucra în medii controlate, niciunul nu spuse nimic timp de zece minute cît îi luă lui Rutherford să apară din sanctuarul său intim.

– Locotenent Ortega.

Vocea sa modulată îmi amintea de cea a lui Miller de la clinică, iar cînd mi-am ridicat privirea de pe o pictură de deasupra şemineului, am văzut cam acelaşi stil de trup. Poate puțin mai în vîrstă, cu trăsături puțin mai dure şi patriarhale desemnate să inspire instantaneu respect atît juraților cît şi judecătorilor, dar cu acelaşi corp atletic şi arătos.

– Cărui fapt datorez această vizită neaşteptată? Sper că nu e vorba de altă hărțuire.

Ortega ignoră afirmația.

– Detectiv Elias Ryker, zise, făcînd semn cu capul spre mine. Clientul dumneavoastră tocmai a admis că i s-a ordonat o răpire, şi a amenințat cu vătămarea organică de gradul unu în timp ce era monitorizat. Vreți să vedeți înregistrarea?

– Nu neapărat. Îmi puteți spune de ce vă aflați aici?

Rutherford era bun. Abia dacă reacționase; abia, dar suficient cît să surprind reacția cu coada ochiului. Mintea îmi trecu pe viteză maximă.

Ortega se instală într-un fotoliu.

– Pentru cineva care apără într-un caz pasibil de pedeapsa cu ştergerea, arătați o reală lipsă de imaginație.

Rutherford oftă teatral.

– M-ați întrerupt dintr-o discuție importantă. Presupun că aveți ceva de spus.

– Ştiți ce este complicitatea retro-asociativă de gradul trei?

Am pus întrebarea fără să mă întorc de la pictură, iar cînd am făcut-o mă bucuram de atenția totală a lui Rutherford.

– Nu ştiu, zise el țeapăn.

– Păcat, pentru că dumneavoastră şi ceilalți parteneri din

Prendergast Sanchez aţi fi în bătaia focului dacă ar mărturisi Kadmin. Dar desigur, dacă s-ar întîmpla aşa ceva – am desfăcut braţele şi am ridicat din umeri – vînătoarea ar fi deschisă. De fapt, poate chiar este.

– Bine, destul.

Mîna lui Rutherford se ridică hotărîtă spre un emiţător prins la reverul lui. Escorta noastră era deja pe drum.

– Nu am timp să mă joc cu voi. Nu există niciun statut cu acest nume, şi ne apropiem periculos de hărţuire.

Am ridicat glasul.

– Voiam doar să ştiu de care parte o să fii cînd o să cadă programul, Rutherford. Există un statut. Crimă condamnată de către ONU, ultima dată în 4 mai 2207. Caută. A trebuit să mă întorc mult în urmă ca să descopăr asta, dar în final o să vă doboare pe toţi. Kadmin o ştie, de asta cedează.

Rutherford zîmbi.

– Nu prea cred, domnule detectiv.

Mi-am repetat ridicarea din umeri.

– După cum am spus, caută. Apoi hotărăşte-te de care parte vrei să joci. O să avem nevoie de confirmare din interior, şi sîntem pregătiţi să plătim pentru ea. Dacă nu veţi fi voi, Ulan Bator-ul e plin de avocaţi care ar suge-o pentru o asemenea şansă.

Zîmbetul i se stinse treptat.

– Exact, gîndeşte-te la asta. Am făcut semn din cap spre Ortega: Mă poţi găsi pe Fell Street, ca şi pe locotenent. Elias Ryker, omul de legătură cu exteriorul. Vă promit, treaba asta n-o să se sfîrşească bine orice-ar fi, iar cînd o să se sfîrşească, o să fiu omul pe care e bine să-l cunoaşteţi.

Ortega recepţionă replica de parcă ar fi făcut aşa ceva toată viaţa. Aşa cum ar fi făcut şi Sarah. Se ridică din fotoliu şi se îndreptă spre uşă.

– Ne mai vedem, Rutherford, zise laconic, ieşind afară pe punte.

Gorila era acolo, rînjind larg şi flexîndu-şi mîinile în lateral.

– Iar tu, nici să nu te gîndeşti.

M-am mulţumit cu privirea tăcută despre care mi se spusese că o folosea Ryker cu aşa de mult succes şi mi-am urmat partenerul pe scări.

Înapoi în transportor, Ortega porni un ecran şi urmări datele de identificare ale dispozitivului spion derulîndu-se.

– Unde l-ai pus?

– Tabloul de deasupra şemineului. În colţul ramei.

Ea mormăi:

– O să-l cureţe repede de acolo, să ştii. Şi nimic din toate astea nu sînt admise ca probe, oricum.

– Ştiu. Mi-ai mai spus deja de două ori. Nu asta e ideea. Dacă Rutherford e zgîndărit, o să se repeadă primul.

– Crezi că e zgîndărit?

– Puţin.

– Mda. Se uită curioasă la mine: Ce dracu' e complicitatea retro-asociativă de gradul trei?

– Habar n-am. Am inventat.

Sprîncenele i se ridicară.

– Ei la naiba.

– Te-am convins, nu? Ştii ce, mi-ai fi putut face un test la poligraf în timp ce vorbeam, şi l-aş fi convins şi pe ăsta. Şmecherii de bază ale Mesagerilor. Bineînţeles, Rutherford o să afle imediat ce o să cerceteze, dar scopul a fost deja atins.

– Adică?

– Pregătirea terenului. Dacă spui minciuni adversarul va fi descumpănit. Ca şi cum ar lupta pe un teren necunoscut. Rutherford a fost zgîndărit, dar a zîmbit cînd i-am spus că ăsta este motivul pentru care Kadmin nu şi-a ţinut promisiunea.

Am ridicat ochii prin parbriz spre clădirea de deasupra noastră, adunînd frînturile de intuiţie în înţelegere.

– A fost al dracului de uşurat cînd am spus asta. În mod normal presupun că nu s-ar fi aşa de gol, dar cacealmaua l-a speriat, iar faptul că el ştia mai multe decît mine într-o anumită privinţă a fost mica raza de stabilitate de care avea nevoie. Şi asta înseamnă că el cunoaşte un alt motiv pentru care Kadmin şi-a schimbat comportamentul. Cunoaşte motivul real.

Ortega mormăi aprobator.

– Destul de isteţ, Kovacs. Ar fi trebuit să fii poliţist. I-ai remarcat reacţia cînd i-am dat veştile bune despre ce a făcut Kadmin? N-a fost deloc surprins.

– Nu. Se aştepta la asta. Sau la ceva asemănător.

– Mda. Făcu o pauză: într-adevăr îţi cîştigai pîinea în felul ăsta?

– Uneori. Misiuni diplomatice, sau sub acoperire. Nu era...

Am tăcut în clipa în care ea mă împunse cu cotul în coaste. Pe ecran, o serie de secvenţe codate se desfăşurau ca nişte şerpi de foc albastru.

– Trecem la treabă. Apeluri simultane, probabil face asta în

virtual ca să cîştige timp. Unul, două, trei – ăsta e New York-ul, trebuie că-şi informează partenerii, şi – hopa.

Ecranul clipi şi se întunecă brusc.

– L-au descoperit, am zis.

– Da. Linia de New York probabil are un detector ataşat, care scoate la iveală împrejurimile apelului din momentul cînd se face conexiunea.

– Sau una dintre celelalte.

– Da. Ortega butonă la memoria ecranului şi analiză codurile apelurilor: Toate trei sînt rutate pe căi discrete. O să ne ia ceva timp să le localizăm. Vrei să mănînci?

Dorul de casă nu este un lucru pe care un Mesager veteran să-l mărturisească. Dacă nu ţi-a fost extras deja cu forţa prin condiţionare, anii de reîntrupare încolo şi încoace prin Protectorat ar fi trebuit s-o facă. Mesagerii sînt cetăţenii unui stat misterios, Aici-şi-Acum, un stat care respinge cu gelozie orice dublă cetăţenie. Trecutul este relevant numai ca informaţie.

Am simţit dorul de casă atunci cînd am trecut prin zona bucătăriilor Peştelui Zburător iar aromele sosurilor pe care le gustasem în Millsport mă izbi ca un tentacul prietenos.

Teriyaki, tempura prăjită şi o urmă slabă de miso. M-am înfăşurat în ea pentru o clipă, amintindu-mi de vremurile trecute. Un local unde se mînca ramen în care Sarah şi cu mine ne-am strecurat în timp ce flăcările improvizaţiei de la Gemini Biosys se stingeau, cu ochii aţintiţi pe reţelele de ştiri şi pe un videofon dintr-un colţ cu ecranul spart care se presupunea că trebuie să sune dintr-un moment într-altul. Ferestre aburite şi compania căpitanilor taciturni din Millsport.

Şi înainte de asta, îmi aminteam de lampioanele de hîrtie pătate de molii din curtea lui Watanabe, într-o vineri seară în Newpest. Pielea mea de adolescent umedă de sudoare din cauza adierii de junglă bătînd dinspre sud şi ochii sticloşi de la tetramet reflectîndu-se într-una dintre oglinzile mari ale clopoţeilor de vînt. Discuţii, mai ieftine decît holurile mari de ramen, despre lovituri măreţe şi relaţii în yakuza, bilete către nord şi mai departe, trupuri noi şi lumi noi. Bătrînul Watanabe se aşezase la masă cu noi, ascultînd totul fără să comenteze, fumîndu-şi doar pipa şi aruncînd din cînd în cînd cîte o privire în oglindă la propriile lui trăsături caucaziene – întotdeauna cu o surpriză inocentă, după cum mi se părea mie.

Nu ne-a spus niciodată cum căpătase acel trup, aşa cum niciodată nu negase nici nu confirmase zvonurile despre escapadele lui în cadrul trupelor de marină, Brigăzii Quell Memorial, Mesagerilor, şi altele. Un membru mai vechi al bandei ne spusese odată că îl văzuse pe Watanabe punînd la pămînt o încăpere plină de îngeri Şapte la Sută cu nimic altceva în mînă decît pipa sa, şi un puşti din oraşele din mlaştini venise cu un fragment neclar de înregistrare de la ştiri despre care pretindea că ar fi din războaiele de Colonizare. Era bidimensional, filmat în grabă chiar înainte ca o echipă de asalt să pornească la atac, dar sergentul intervievat era numit Watanabe Y, şi era ceva în felul în care îşi înclina capul cînd i se puneau întrebări care ne făcuse pe toţi să pretindem că recunoaştem figura de pe ecran. Dar Watanabe era un nume destul de comun, şi dacă tot am ajuns aici, tipul care spusese că-i văzuse pe îngeri la pămînt era încîntat să ne povestească şi cum se culcase cu o moştenitoare a familiei Harlan care venise prin periferii, şi niciunul dintre noi nu credea *asta.*

Odată, într-una din rarele ocazii cînd eram şi treaz şi singur în localul lui Watanabe, îmi înghiţisem destul din mîndria mea de adolescent ca să-i cer bătrînului sfatul. Citisem timp de săptămîni întregi literatura promoţională a forţelor armate ONU, şi aveam nevoie de cineva care să mă împingă pe un drum sau altul.

Watanabe se mulţumise să-mi rînjească de dincolo de pipă.

– Eu ar trebui să te sfătuiesc? întrebase el. Să-ţi împărtăşesc din înţelepciunea care m-a adus aici?

Am privit amîndoi de jur împrejurul micului bar şi la cîmpia de dincolo de terasă.

– Ei bine, da.

– Ei bine, *nu,* zisese el ferm, apoi revenise la pipă.

– Kovacs?

Am clipit şi am descoperit-o pe Ortega în faţa mea, privindu-mă curioasă în ochi.

– E ceva ce ar trebui să ştiu?

Am zîmbit uşor şi m-am uitat în jur la tejghelele de metal strălucitor ale bucătăriei.

– Nu chiar.

– E mîncare bună, zise ea, interpretîndu-mi greşit privirea.

– Păi atunci să luăm ceva.

Mă conduse dincolo de aburi pe una din punţile restaurantului. Peştele Zburător era, după spusele lui Ortega, un detector de mine

dezafectat pe care îl cumpărase un institut oceanografie. Acum institutul era fie desființat fie mutat, iar construcția cu vedere spre golf fusese golită, dar cineva demontase Peştele Zburător, îl reorganizase ca restaurant şi îl atîrnase pe cabluri la cinci sute de metri deasupra clădirilor în ruină. Periodic întregul vas era readus cu grijă înapoi pe pămînt pentru a-şi descărca clienții sătui şi a lua la bord alții proaspeți. Era coadă de-a lungul celor două laturi ale docului cînd sosiserăm noi, dar Ortega îşi fluturase insigna şi cînd vasul zburător pluti în jos prin acoperişul deschis al hangarului, noi urcasem primii.

M-am instalat pe perne cu picioarele încrucişate la o masă care era fixată de carcasă cu un braț de metal şi ca urmare nu atingea deloc puntea. Puntea însăşi era mărginită de ceața uşoară a ecranelor de forță care păstrau o temperatură decentă şi reducea rafalele de vînt la o briză plăcută. În jurul meu podeaua din bare hexagonale îmi permitea o vedere aproape neîntreruptă peste marginile pernelor spre marea aflată la un kilometru dedesubt. M-am foit jenat. Înălțimile nu fuseseră niciodată punctul meu forte.

– Era folosit pentru urmărirea balenelor şi chestii ele genul ăsta, zise Ortega, gesticulînd spre pereți. Înainte ca astfel de locuri să-şi permită timp de satelit. Bineînțeles, de la Ziua înțelegerii, balenele au însemnat dintr-odată bani mulți pentru oricine putea să vorbească cu ele. Ştii că ele ne-au spus despre marțieni la fel de mult ca patru secole de arheologie pe Marte însuşi. Dumnezeule, şi-i reaminteau de cînd au venit aici. Memoria rasei, cică.

Se opri.

– M-am născut de Ziua înțelegerii, adăugă fără nicio legătură.

– Zău?

– Da. 9 ianuarie. Mi-au pus numele Kristin după un expert în balene din Australia, care a lucrat în echipa inițială de translatori.

– Drăguț.

Se prinse repede cu cine stătea de vorbă. Ridică din umeri, brusc dezinteresată.

– Cînd eşti copil nu vezi lucrurile aşa. Eu voiam să mă cheme Maria.

– Vii des aici?

– Nu prea des. Dar mi-am închipuit că i-ar plăcea cuiva de pe Lumea lui Harlan.

– Ai ghicit bine.

Sosi un chelner şi aprinse un meniu în aer între noi cu o holotorță. Am parcurs scurt lista şi am ales la întîmplare unul

dintre holurile de ramen. Ceva vegetarian.

– Bună alegere, zise Ortega. Dădu din cap spre chelner: Şi eu la fel. Şi suc. Vrei ceva de băut?

– Apă.

Alegerile noastre sclipiră scurt în roz şi meniul dispăru. Chelnerul ascunse holotorţa în buzunarul de la piept cu un gest smucit şi se retrase. Ortega privi în jur, căutînd un subiect de conversaţie neutru.

– Aşadar... aveţi localuri ca ăsta în Millsport?

– Pe pămînt da. Nu ne prea pricepem la chestii aeriene.

– Nu? Ridică obişnuita ei sprînceană. Millsport e un arhipelag, nu-i aşa? Aş fi crezut că navele aeriene sînt...

– O soluţie evidentă pentru lipsa de spaţiu? Destul de corect, dar se pare că uiţi ceva. Am ridicat ochii în direcţia cerului: Nu Sîntem Singuri.

Se prinse.

– Orbitalii? Sînt ostili?

– Hmm. Hai să spunem capricioşi. Au tendinţa să doboare orice obiect aerian care cîntăreşte mai mult decît un elicopter. Şi întrucît nimeni nu a fost vreodată în stare să se apropie suficient de mult ca să scoată din uz unul de-al lor, sau măcar să urce la bord, s-a ajuns să nu avem cum şti exact ce parametri de programare au. Aşa încît sîntem prudenţi şi nu urcăm prea mult în aer.

– Asta trebuie să îngreuneze traficul IP.

Am aprobat.

– Păi, da. Sigur, oricum nu prea e trafic. Nu există alte planete locuibile în sistem, iar noi sîntem prea ocupaţi să exploatăm Lumea ca să ne mai obosim cu teraformarea. Cîteva sonde de explorare, şi navetele de întreţinere a Platformelor. Ceva mine de elemente exotice, asta-i tot. Şi există vreo două ferestre de lansare în jurul ecuatorului înspre seară, şi una la pol la revărsatul zorilor. Se pare că vreo cîţiva orbitali s-au prăbuşit şi au ars, pe vremuri, şi au lăsat găuri în reţea.

Am făcut o pauză.

– Sau cineva i-a doborît.

– Cineva? Adică cineva în afară de marţieni?

Mi-am desfăcut braţele.

– De ce nu? Tot ce s-a găsit vreodată pe Marte a fost distrus sau îngropat. Sau atît de bine deghizat încît am petrecut zeci de ani uitîndu-ne exact la acel lucru înainte de a ne da măcar seama că e acolo. La fel e pe majoritatea lumilor colonizate. Toate dovezile

indică aici un fel de conflict.

– Dar arheologii au spus că a fost un război civil, un război colonial.

– Mda, aşa e. Am încrucişat braţele şi m-am lăsat pe spate: Arheologii spun ceea ce le ordonă Protectoratul să spună, iar acum este la modă deplîngerea tragediei domeniilor Marţiene distruse şi aduse la extincţie pe calea barbarismului. Mare avertisment pentru moştenitori. Nu vă revoltaţi împotriva conducătorilor voştri de drept, pentru binele întregii civilizaţii.

Ortega privi nervoasă în jur. Conversaţiile de la unele dintre mesele mai apropiate se întrerupseseră. Le-am oferit spectatorilor un zîmbet larg.

– Te superi dacă vorbim despre altceva? întrebă Ortega jenată.

– Sigur că nu. Spune-mi despre Ryker.

Disconfortul dispăru într-o răceală de gheaţă.

Ortega îşi aşează palmele pe masă în faţa ei şi le fixă.

– Nu, nu prea cred, zise în cele din urmă.

– Destul de cinstit. Am privit un timp formaţiunile noroase scînteind în ceaţa ecranului de forţă, evitînd să mă uit în jos la marea de sub mine. Dar în realitate cred că vrei.

– Cît de bărbătesc.

Chelnerul sosi şi noi am început să mîncăm într-o tăcere întreruptă doar de tradiţionalul sorbit. În ciuda micului dejun perfect echilibrat de la auto-bucătarul Hendrix-ului, am descoperit că eram lihnit. Mîncarea declanşa în mine o foame mai profundă decît necesităţile stomacului. Ştergeam rămăşiţele din bolul meu înainte ca Ortega să fi ajuns măcar la jumătate.

– E-n regulă mîncarea? întrebă ea ironic în timp ce eu mă lăsam pe spate.

Am aprobat din cap, încercînd să înlătur firele de amintiri asociate cu ramen-ul, dar fără să vreau să reactivez condiţionarea de Mesager şi astfel să stric senzaţia plăcută de saţietate din stomacul meu. Privind în jur la liniile curate de metal ale punţii şi la cerul de dincolo de ele, eram la fel de aproape de mulţumirea totală cum nu mai fusesem de cînd Miriam Bancroft mă lăsase secătuit la Hendrix.

Telefonul lui Ortega ţîrîi. Îl scoase din buzunar şi răspunse, încă mestecînd ultima îmbucătură.

– Da? Aha. Aha, bine. Nu, mergem noi. Ochii ei sclipiră scurt spre mine: Zău? Nu, lasă şi asta. Poate aştepta. Da, mulţumesc, Zak. Îţi rămîn datoare.

Puse telefonul la loc şi continuă să mănînce.

– Veşti bune?

– Depinde din ce punct de vedere. Au luat urma celor două apeluri locale. Unul către o arenă de lupte din Richmond, un loc pe care-l cunosc. Ne ducem acolo şi aruncăm o privire.

– Şi celălalt apel?

Ortega ridică ochii spre mine din bol, mestecă şi înghiţi.

– Celălalt număr era al unei reşedinţe particulare. Reşedinţa lui Bancroft. Casa Solară. Ce anume înţelegi din asta?

Capitolul Nouăsprezece

Arena de lupte a lui Ortega era un cargou antic, împotmolit la capătul de nord al Golfului, de-a lungul unei zone de depozite abandonate. Vasul trebuie să fi avut peste jumătate de kilometru lungime, cu şase celule distincte între prora şi pupa. Cea din spate părea să fie deschisă. Văzut de sus, corpul cargoului era de un portocaliu uniform care am presupus că venea de la rugină.

– Nu te lăsa păcălit, mormăi Ortega în timp ce îi dădeam ocol. Au polimerizat caroseria pe o grosime de un sfert de metru peste tot. Acum e nevoie de o încărcătură serioasă ca să-l scufunzi.

– Costisitor.

Ridică din umeri.

– Au resurse.

Am aterizat pe chei. Ortega tăie motoarele şi se aplecă peste mine să analizeze suprastructura navei, care la prima vedere părea pustie. M-am împins puţin mai pe spate în scaun, deranjat în mod egal de presiunea torsului suplu din poala mea ca şi de stomacul puţin prea plin. Ea simţi mişcarea, păru să-şi dea seama brusc de ceea ce făcea şi se îndreptă repede.

– Nu-i nimeni acasă, zise stingherită.

– Aşa se pare. Ne ducem să vedem?

Am ieşit afară în obişnuitele rafale de vînt dinspre Golf şi ne-am îndreptat spre un gang cilindric de aluminiu care ducea în interiorul vasului la pupa. Era un teren deschis inconfortabil, şi eu l-am traversat cu ochii măturînd constant liniile balustradelor şi macaralelor de pe puntea vasului şi cabina de comandă. Nimic nu mişca. Mi-am strîns uşor braţul stîng de laterala corpului ca să verific dacă tocul de Fibregrip nu alunecase cumva, aşa cum se

întîmplă uneori cu materialele mai ieftine după o utilizare de cîteva zile. Cu Nemexul eram destul de sigur că aş fi putut zbura pe oricine ar trage în noi de sus.

Pînă la urmă nu a fost necesar. Am ajuns la capătul gangului fără niciun incident. Un lanţ subţire era fixat de-a curmezişul intrării deschise, cu un semn scris de mînă atîrnat de el:

PANAMA ROSE
LUPTĂ ÎN SEARA ASTA – 22,00
PREŢ DUBLU LA INTRARE

Am ridicat dreptunghiul de metal subţire şi am privit suspicios scrisul rudimentar.

– Eşti *sigură* că Rutherford a sunat aici?

– După cum am mai spus, nu te lăsa păcălit.

Ortega dezlegă lanţul.

– Şicul luptelor. A fi grosolan face parte din atmosferă. Sezonul trecut aveau reclame de neon, dar acum nici asta nu mai e destul de cool. Locul ăsta e ecranat al dracului de complet. Mai există doar trei sau patru la fel pe toată planeta. În arene nu e permisă acoperirea. Nici holo, nici măcar televiziune. Vii sau nu?

– Bizar.

Am urmat-o în jos pe coridorul tubular, gîndindu-mă la luptele de monştri la care mergeam cînd eram mai tînăr. Pe Lumea lui Harlan, toate luptele erau transmise. Aveau cele mai mari cote de rating dintre toate programele de divertisment online.

– Oamenilor nu le place să se uite la aşa ceva?

– Ba da, sigur că le place. Chiar cu distorsiunea ecourilor coridorului, puteam simţi curbarea buzelor lui Ortega din tonul vocii. Nu se satură niciodată. Aşa funcţionează mizeriile astea. Vezi tu, mai întîi stabilesc Crezul...

– Crezul?

– Mda. Crezul Purităţii sau vreun rahat de genul ăsta. Ţie nu ţi-a spus nimeni că e nepoliticos să întrerupi pe cineva? Crezul spune că dacă vrei să vezi o luptă, te duci s-o vezi pe viu. E *mai bine* decît să priveşti pe web. Mai stilat. Deci, locuri limitate pentru audienţă, cererea urcă la cer. Asta face ca biletele să fie foarte sexy, ca urmare foarte scumpe, ca urmare chiar şi mai sexy iar cel care s-a gîndit la asta pur şi simplu urcă pe spirală pînă în tavan.

– Inteligent.

– Da, inteligent.

Am ajuns la capătul coridorului, şi am ieşit iar pe o punte biciuită de vînt. De ambele părţi acoperişurile calelor se umflau

uşor pînă la înălţimea taliei ca două enorme băşici de oţel pe pielea navei. Dincolo de umflătura posterioară, puntea de comandă se ridica goală spre cer, părînd complet neconectată cu carcasa pe care stăteam noi. Singura mişcare venea de la lanţurile unei macarale din faţa noastră pe care vîntul le clătina cînd şi cînd.

– Ultima dată cînd am fost aici, zise Ortega ridicînd glasul ca să acopere vîntul, a fost din cauză că un înţepat nenorocit de la WorldWeb One a fost prins încercînd să introducă implanturi cu dispozitive de întegistrat la o luptă cap de afiş. L-au aruncat în Golf. După ce i-au scos implanturile cu nişte cleşti.

– Drăguţ.

– Cum am spus, e un loc stilat.

– Sînt flatat, locotenente. Abia dacă ştiu cum să reacţionez.

Vocea năvăli dinspre nişte difuzoare cu aspect ruginit aşezate pe nişte prăjini înalte de doi metri lîngă balustradă. Mîna îmi zbură spre patul Nemexului, iar ochii trecură la scanare periferică cu o rapiditate dureroasă. Ortega îmi adresă o scuturare din cap aproape imperceptibilă şi privi în sus spre punte. Amîndoi măturarăm suprastructura în direcţii diferite în căutarea mişcării, coordonîndu-ne subconştient. Sub impactul tensiunii, am simţit un fior cald de plăcere datorită acestei simetrii necăutate.

– Nu, nu. Aici, zise glasul metalic, de data asta exilat în difuzoarele de la pupa. În timp ce priveam, lanţurile uneia dintre macaralele din spate se puseră în mişcare şi începură să alunece, probabil săltînd ceva din cala deschisă din faţa punţii de comandă. Mi-am lăsat mîna pe Nemex. Deasupra, soarele străpungea pătura de nori.

Lanţul se termina cu un cîrlig masiv de fier, în curbura căruia stătea vorbitorul, cu o mînă ţinînd încă un microfon preistoric, cealaltă fiind încleştată de lanţ. Era îmbrăcat într-un costum gri nepotrivit care flutura în bătaia vîntului şi atîrna într-un unghi dificil faţă de lanţ, cu părul sclipind în lumina schimbătoare a soarelui. Mi-am îngustat ochii pentru confirmare. Sintetic. Sintetic ieftin.

Macaraua se roti peste colţul teşit al calei şi sinteticul ateriza elegant pe acoperiş, privind în jos spre noi.

– Elias Ryker, zise el, iar glasul nu-i era mai lin decît fusese difuzorul. Cineva îi lucrase corzile vocale la preţ redus. Clătină din cap: Credeam că te-am văzut pentru ultima oară. Ce scurtă e memoria legii.

– Carnage? Ortega ridică o mînă să se ferească de strălucirea

bruscă a soarelui. Tu eşti?

Sinteticul se înclină uşor şi îndesă microfonul în interiorul hainei. Începu să coboare panta acoperişului calei.

– Emcee Carnage, la dispoziția dumneavoastră, domnilor ofițeri. Ce crimă am mai făcut astăzi?

N-am zis nimic. După cum suna, se părea că ar trebui să-l cunosc pe acest Carnage, şi deocamdată nu ştiam destule ca să mă descurc. Amintindu-mi ce-mi spusese Ortega, l-am fixat pe sinteticul care se apropia cu o privire goală, sperînd că era suficient de aproape de stilul lui Ryker.

Sinteticul ajunse la marginea acoperişului şi sări jos. De aproape am văzut că nu numai corzile vocale erau grosolane. Corpul lui era atît de departe de cel pe care îl folosise Trepp atunci cînd o prăjisem, că abia dacă merita acelaşi nume. M-am întrebat în treacăt dacă era vreo antichitate. Părul negru era aspru şi cu aspect de email, fața de silico-piele moale, ochii albaştri palizi clar imprimați peste alb. Corpul părea solid, dar puțin prea solid, iar brațele uşor nepotrivite, amintind mai degrabă de nişte şerpi decît de membre. Mîinile care ieşeau din manşete erau netede şi lipsite de riduri. Sinteticul oferi o palmă fără linii, ca pentru inspecție.

– Ei bine? întrebă calm.

– Verificare de rutină, Carnage, zise Ortega, ajutîndu-mă. Au fost nişte amenințări cu bombe la lupta din seara asta. Am venit să aruncăm o privire.

Carnage rîse, vibrant.

– De parcă ți-ar şi păsa.

– Păi, ți-am spus, răspunse Ortega plat, e rutină.

– Bun, atunci mai bine veniți. Sinteticul oftă şi făcu semn din cap spre mine: Ce-i cu el? Şi-a pierdut funcțiile vocale cît a fost stocat?

L-am urmat spre partea posterioară a navei ocolind puțul format de acoperişul desfăcut al calei de la pupa. Am aruncat o privire înăuntru şi am văzut un ring de luptă circular alb, mărginit pe patru laturi de gradene înclinate de metal cu scaune de plastic. Echipamentul de iluminat era atîrnat deasupra dar nu era acolo niciuna dintre sferele țepoase pe care le asociam cu telemetria. În centrul ringului, cineva stătea în genunchi desenînd cu mîna ceva pe saltea. Ridică privirea cînd trecurăm noi.

– Tematica, zise Carnage, văzînd unde mă uitam, înseamnă ceva în arabă. Luptele din sezonul ăsta au toate ca temă acțiunile polițieneşti ale Protectoratului, în seara asta e Sharya. Martirii

Mîinii Drepte a lui Dumnezeu contra Marinarilor Protectoratului. Cu mîinile goale, fără nicio lamă mai lungă de zece centimetri.

– Cu alte cuvinte, o baie de sînge, zise Ortega.

Sinteticul ridică din umeri.

– Publicul vrea ceva şi plăteşte pentru asta. Am înţeles că *este* posibil să obţii o rană cu desăvîrşire mortală cu o lamă de zece centimetri. Numai că foarte greu. Un adevărat test de îndemînare, se spune. Pe aici.

Am coborît o scară de tambuchi îngustă în interiorul navei, paşii noştri răsunînd în jur în spaţiile mici.

– Arenele mai întîi, presupun, strigă Carnage peste ecouri.

– Nu, hai să vedem mai întîi rezervoarele, sugeră Ortega.

– Zău? Era greu de spus din cauza vocii sintetice de nivel scăzut, dar Carnage părea amuzat. Eşti chiar aşa de sigură că ceea ce cauţi e o bombă, locotenente? Mie mi se pare că arena ar fi locul cel mai evident în care...

– Ai ceva de ascuns, Carnage?

Sinteticul se întoarse să se uite un moment la mine, întrebător.

– Nu, deloc, detectiv Ryker. Atunci hai să fie rezervoarele. Bine ai venit în conversaţie, apropo. A fost frig la depozitare? Bineînţeles, probabil niciodată nu te-ai aşteptat să ajungi personal acolo.

– Destul, interveni Ortega. Du-ne la containere şi păstrează conversaţia lejeră pentru deseară.

– Desigur. Dorinţa noastră este să cooperăm cu reprezentanţii legii. Ca firmă legal...

– Da, da. Ortega îndepărtă nerăbdătoare pălăvrăgeala: Du-ne la nenorocitele alea de rezervoare.

Am revenit la căutătura ameninţătoare.

Am călătorit spre zona rezervoarelor într-un trenuleţ electromagnetic care parcurgea una dintre laturile cargoului, prin alte două cale transformate echipate cu aceleaşi ringuri de luptă şi rînduri de scaune dar de data asta acoperite cu folii de plastic. La capătul opus am debarcat şi am trecut prin obişnuitul sas de decontaminare sonică. Cu mult mai murdară decît cea de la PsychaSec, fabricată ostentativ din fier negru, uşa grea se deschise în afară arătînd un interior de un alb imaculat.

– În acest punct renunţăm la imagine, spuse Carnage nepăsător. Tehnologia de nivel jos dă foarte bine la audienţă, dar dincolo de scenă, ei bine, – făcu un gest de jur împrejurul utilităţilor strălucitoare – nu poţi face omletă fără puţin ulei în

tigaie.

Secțiunea din față a cargoului era imensă şi răcoroasă, lumina scăzută, tehnologia agresiv de masivă. În timp ce mausoleul ca un pîntec discret luminat al lui Bancroft de la PsychaSec vorbea în tonuri blînde şi cultivate despre însemnele bogăției, în timp ce camera de reîntrupare de la instituția de depozitare din Bay City bombănea despre fonduri minime alocate pentru servicii minime, banca de trupuri de pe *Panama Rose* era un răcnet brutal al puterii. Căzile de depozitare erau aliniate ca nişte torpile pe lanțuri grele de ambele părți ale noastre, conectate la un sistem central de monitorizare situat la unul dintre capete prin cabluri negre groase care şerpuiau pe podea ca nişte pitoni. Unitatea de monitorizare în sine se ghemuia greoi în fața noastră ca un altar al unui neplăcut zeu păianjen. Ne-am apropiat de ea pe un dig de metal ridicat la un sfert de metru deasupra contorsionărilor înghețate ale cablurilor de date. În spatele său la stînga şi la dreapta, încastrate în peretele opus, erau lateralele pătrate de sticlă a două containere de descărcare spațioase. Containerul din dreapta conținea deja un trup, plutind luminat din spate şi priponit în formă de cruce de firele monitorului.

Era ca şi cum aş fi intrat în catedrala Andric din Newpest.

Carnage se îndreptă spre monitorul central, se întoarse şi desfăcu brațele aproape la fel ca trupul din spatele lui.

– De unde vreți să începeți? *Bănuiesc* că ați adus cu voi echipament sofisticat de detecție a bombelor.

Ortega îl ignoră. Se apropie cu cîteva trepte de containerul de descărcare şi privi în sus spre baia de lumină verde şi rece pe care acesta o arunca în jos în semiîntuneric.

– E una din tîrfele din seara asta? întrebă.

Carnage pufni disprețuitor.

– În mai puține cuvinte, da. Aş vrea să înțelegi diferența dintre fleacurile din magazinele acelea mici şi unsuroase de pe coastă, şi asta.

– Şi eu aş vrea, îi spuse Ortega, cu ochii tot ridicați spre trup. Atunci pe ăsta de unde îl ai?

– De unde să ştiu eu? Carnage îşi studie ostentativ unghiile de plastic de la mîna dreaptă: Oh, avem pe undeva factura, dacă chiar *trebuie* s-o vezi. Dar după cum arată, aş spune că provine de la Nippon Organics, sau de la unele dintre combinatele Rim din Pacific. Contează cu adevărat?

M-am îndreptat spre perete şi am privit în sus la trupul

plutitor. Suplu, dur şi cafeniu, cu ochi japonezi delicat ridicaţi şi pometi înalţi, o ploaie de păr negru drept şi impenetrabil ca nişte alge în fluidul containerului. Flexibil în mod graţios, cu mîinile lungi ale unui artist, dar cu muşchi adaptaţi luptei în viteză. Era corpul unui ninja tehnic, corpul pe care visam să-l am cînd aveam cincisprezece ani, în zilele mohorîte şi ploioase din Newpest. Nu era prea departe de trupul pe care mi-l dăduseră ca să lupt în războaiele de pe Sharya. O variaţie a trupului pe care mi-l cumpărasem din primul salariu în Millsport, trupul în care o întîlnisem pe Sarah.

Parcă mă uitam prin sticlă la mine însumi. Şinele pe care mi-l construisem din cotloane ale memoriei care duceau pînă în copilărie. Mă aflam dintr-o dată, exilat în carnea unui alb, de partea greşită a oglinzii.

Carnage veni lîngă mine şi bătu sticla cu palma.

– Aprobi, detectiv Ryker?

Eu nespunînd nimic, continuă:

– Sînt convins că da, fiind cineva cu asemenea apetit pentru, mă rog, încăierări. Caracteristicile sînt absolut remarcabile. Şasiu consolidat, toate oasele au măduvă crescută în cultură specială şi sînt din aliaj cu ligamente polimerice, tendoane consolidate cu carbon, neurachem Khumalo...

– Şi eu am neurachem, am spus ca să spun ceva.

– Ştiu totul despre neurachemul tău, detectiv Ryker.

Cu toată vocea de calitate slabă, am simţit o încîntare vagă, lipicioasă.

– Agenţia de lupte ţi-a scanat caracteristicile cît timp ai fost stocat. Ştii, au fost unele negocieri ca să te cumpărăm. Vreau să spun, fizic. Se credea că trupul tău ar putea fi utilizat într-o luptă umilitoare. Falsificată, desigur, niciodată n-am visa la aşa ceva aici. Ar fi, ei bine, *criminal!* Carnage făcu o pauză dramatică: Dar apoi s-a hotărît că luptele umilitoare nu sînt, mă rog, în spiritul stabilimentului. O scădere a nivelului, mă înţelegi. Nu un concurs adevărat. Într-adevăr păcat, cu toţi prietenii pe care ţi i-ai făcut, ai fi fost un adevărat magnet pentru mulţime.

Nu-l ascultam cu adevărat, dar m-am dumirit că Ryker era insultat şi m-am răsucit de la geam ca să-l fixez pe Carnage cu ceea ce părea privirea potrivită.

– Dar am deviat de la subiect, continuă liniştit sinteticul. Voiam să spun că neurachemul tău este faţă de acest sistem aşa cum este vocea mea faţă de cea a Anchanei Salomao. *Ăsta* – făcu semn

încă o dată către container – e neurachem *Khumalo,* patentat de Cape Neuronics abia anul trecut. O dezvoltare de proporţii aproape spirituale. Aici nu există amplificatoare chimice sinaptice, nici cipuri neuro sau conexiuni implantate. Sistemul este concrescut, şi răspunde *direct la gînd.* Gîndeşte-te la asta, domnule detectiv. Nimeni din lumile exterioare nu-l are încă, se crede că ONU ar avea în vedere un embargo colonial pe zece ani, deşi eu personal mă îndoiesc de eficacitatea unui asemenea...

– Carnage. Ortega veni în spatele lui, nerăbdătoare. De ce nu l-ai descărcat încă pe celălalt luptător?

– Dar asta facem, locotenente.

Carnage flutură mîna spre raftul cu tuburile trupurilor de pe partea stîngă. Din spatele lor se auzea zgomot de maşinării grele în funcţiune. Am sondat semiîntunericul şi am distins un lift mare automat alunecînd de-a lungul rîndurilor de containere. În timp ce priveam, acesta se opri şi un fulger luminos direcţionat ţîşni din cadrul său. Cleştii se întinseră şi apucară unul dintre tuburi, extrăgîndu-l din leagănul pe lanţuri iar servomotoare mai mici desprinseră cablurile de pe el. Odată separarea completă, maşina se retrase uşor, rotindu-se şi împingîndu-se înapoi de-a lungul rîndurilor spre containerul de descărcare gol.

– Sistemul este în întregime automat, zise Carnage superfluu.

Sub container, observam acum un şir de trei deschideri circulare, asemănătoare porturilor anterioare de descărcare ale unui cuirasat. Elevatorul se înălţă puţin pe pistoanele hidraulice şi plasă cu delicateţe tubul pe care îl purta în portul central. Tubul se instală comod, capătul vizibil rotindu-se cam nouăzeci de grade înainte ca o placă de oţel să se trîntească peste el. Sarcina sa fiind îndeplinită, elevatorul coborî din nou pe pistoane şi motoarele muriră. Am privit containerul.

Părea că durase ceva timp, dar în realitate nu luase probabil mai mult de un minut. În partea de jos a containerului se deschise o trapă şi o mulţime de bule argintii erupse în sus. Plutind în urma lor apăru şi trupul. Se legănă cîteva clipe în poziţie fetală, răsucindu-se într-o parte şi alta în vîrtejurile provocate de aer, apoi braţele şi picioarele sale începură să se desfacă, ajutate de firele monitorului ataşate la încheieturile mîinilor şi la glezne, care le trăgeau cu blîndeţe. Era mai masiv decît trupul Khumalo, mai îndesat şi cu muşchi mai mari dar de o culoare similară. O faţă puternică, cu nas de vultur, se întoarse leneş spre noi în timp ce firele subţiri o trăgeau în sus.

– Martirul Mîinii Drepte a lui Dumnezeu de pe Sharya, zise Carnage strălucind. Bineînţeles, nu în realitate, dar tipul rasial este curat şi are un autentic sistem de reacţie îmbunătăţit Voinţa lui Dumnezeu. Făcu semn din cap spre celălalt container: Soldaţii de pe Sharya au fost de multe rase, dar au fost destul de mulţi de tip japonez ca aşa ceva să fie credibil.

– Nu prea e o întrecere, nu-i aşa? am spus. Neurachem operă de artă contra biomecanicii sharyene vechi de un secol.

Carnage rînji cu faţa lui flască siliconică.

– Ei bine, asta depinde de luptători. Mi s-a spus că sistemul Khumalo cere ceva timp ca să te obişnuieşti cu el, şi ca să fiu cinstit nu întotdeauna cîştigă trupul cel mai bun. E vorba mai mult de psihologie. Rezistenţă, capacitatea de a îndura durerea...

– Sălbăticia, adăugă Ortega. Lipsa de empatie.

– Lucruri de genul ăsta, aprobă sinteticul. Desigur, asta face ca totul să fie palpitant. Dacă ai vrea să vii în seara asta, locotenente, detectiv, sînt sigur că vă pot găsi două locuri rămase libere în spate.

– Tu o să fii comentatorul, am presupus, auzind deja vocabularul bogat pe care îl folosea Carnage venind ca un tunet prin difuzoare, ringul morţii scăldat în lumină albă concentrată, valurile urlînd ale mulţimii pe gradenele întunecate, mirosul de sînge şi dorinţa de sînge.

– Sigur că o să vin.

Ochii pictaţi ai lui Carnage se îngustară.

– N-ai lipsit chiar aşa de mult, să ştii.

– Ai de gînd să te uiţi după bombele alea? zise Ortega cu voce tare.

Ne-a luat aproape o oră să trecem în revistă locul, căutînd bombe imaginare, în timp ce Carnage ne supraveghea cu un amuzament prost disimulat. Deasupra, cele două trupuri destinate măcelului din arenă priveau în jos spre noi din uterele lor de sticlă luminate în verde, prezenţa lor cîntărind destul de greu şi pentru ochii lor închişi şi chipurile visătoare.

Capitolul Douăzeci

Ortega mă lăsă pe Mission Street cînd seara cobora peste oraş. Fusese retrasă şi monosilabică în timpul zborului de la teatrul de

lupte, şi puteam bănui cum constrîngerea de a-şi reaminti că nu sînt Ryker începea să-şi spună cuvîntul. Dar cînd mi-am dezmorţit ostentativ umerii la coborîrea din transportor, izbucni în rîs.

– Mîine să stai prin apropiere de Hendrix, zise. Vreau să vorbeşti cu cineva, dar va dura ceva pînă să aranjez.

– În regulă. M-am întors să plec.

– Kovacs.

M-am întors înapoi. Ea se apleca în afară să se uite în sus spre mine prin uşa deschisă. Mi-am sprijinit mîna pe aripa ridicată a transportorului şi am privit în jos. Urmă o pauză lungă în care am putut să-mi simt sîngele invadat încet de adrenalină.

– Da?

Ea ezită încă un moment, apoi spuse:

– Carnage ascundea ceva acolo, aşa-i?

– După cît de mult pălăvrăgea, aş spune că da.

– Aşa m-am gîndit şi eu. Manevră grăbită consola de comandă şi uşa începu să alunece la loc. Ne vedem mîine.

Am urmărit transportorul pe cer şi am oftat. Eram suficient de convins că a merge deschis la Ortega fusese o mişcare bună, dar nu mă aşteptasem să fie atît de tulburător. Cît de mult fuseseră împreună ea şi cu Ryker, chimia dintre ei trebuie să fi fost devastatoare. Mi-am amintit că citisem undeva că feromonii iniţiali ai atracţiei fizice dintre două persoane au apărut ca formă a codificării faptului că, cu cît stau mai mult aproape unul de altul cele două trupuri, legătura dintre ele creşte. Niciunul dintre biochimiştii intervievaţi nu părea să înţeleagă prea bine procesul, dar făcuseră cîteva încercări de a se juca cu el în laboratoare. Grăbirea sau întreruperea efectului dusese la rezultate diverse, dintre care unul era empatina şi derivatele sale.

Chimicale. Încă îmi mai reveneam în urma cocktailului lui Miriam Bancroft şi n-aveam nevoie de aşa ceva. Mi-am spus, fără urmă de îndoială, *nu am nevoie de aşa ceva.*

Sus, deasupra capetelor pietonilor răzleţi, am zărit hologramа chitaristului stîngaci din faţa Hendrix-ului. Am oftat din nou şi am luat-o la pas.

La jumătatea drumului prin cvartal, un vehicul automat voluminos trecu pe lîngă mine, lipindu-se de bordură. Semăna destul de mult cu roboţii care curăţau străzile din Millsport, aşa că nu i-am acordat atenţie cînd se alinie la nivelul meu. Cîteva secunde mai tîrziu eram inundat de transmisiile vizuale ale maşinii.

... de la case de la case de la case de la case de la case de la case...

Vocile gemeau şi murmurau, masculine, feminine, suprapuse. Ca un cor în convulsiile orgasmului. Imaginile erau imposibil de evitat, variind într-un spectru larg de preferinţe sexuale. Un vîrtej de impresii senzoriale zburătoare.

Autentic...

Necenzurat...

Reproducere completă a...

La comandă...

Ca pentru a dovedi ultima afirmaţie, imaginile aleatoare se strînseră într-un curent de combinaţii heterosexuale. Probabil îmi scanaseră reacţia la multitudinea de opţiuni şi o trimiseseră direct la unitatea de transmisie. Foarte high-tech.

Fluxul se încheia cu un număr de telefon cu cifre strălucitoare şi un penis erect în mîinile unei femei cu păr lung şi negru şi un zîmbet de buze stacojii. Privea în obiectiv. Îi puteam simţi degetele.

Cu capul în nori, suspină ea. *Aşa te simţi. Poate nu-ţi permiţi să vii pînă aici, dar cu siguranţă îţi poţi permite asta.*

Capul i se lăsă în jos, buzele îi alunecară de-a lungul penisului. Era ca şi cum mi s-ar fi întîmplat mie. Apoi părul negru coborî pe ambele părţi întunecînd imaginea. Mă aflam din nou pe stradă, legănîndu-mă, acoperit de un strat subţire de sudoare. Auto-transmiţătorul se îndepărtă mormăind în urma mea pe stradă, unii dintre pietonii mai înţelepţi ferindu-se cu grijă din raza sa de emisie.

Am descoperit că-mi puteam aminti cu deplină claritate numărul de telefon.

Sudoarea se răci repede devenind un fior. Mi-am flexat umerii şi am început să merg, încercînd să ignor privirile cunoscătoare ale oamenilor din jur. Aproape galopam cînd se căscă un gol printre trecătorii din faţa mea şi am zărit limuzina lungă şi joasă parcată în faţa uşilor principale ale Hendrix-ului.

Nervii mei încordaţi îmi făcură mîna să sară spre tocul Nemexului înainte să recunosc vehiculul ca fiind al lui Bancroft. Expirînd forţat, am ocolit limuzina şi am constatat că locul şoferului era gol. Încă mă mai întrebam ce să fac, cînd trapa compartimentului posterior se deschise şi Curtis se ridică de pe scaunul din interior.

– Trebuie să stăm de vorbă, Kovacs, zise cu o voce ca de la bărbat la bărbat care mă aduse în pragul unui chicotit uşor isteric.

E timpul să luăm o decizie.

L-am privit de sus pînă jos, mi-am dat seama din micile imperfecțiuni ale atitudinii şi comportamentului său că pentru moment folosise chimicale, şi am decis să-i fac pe plac.

– Sigur. În limuzină?

– E cam înghesuit aici. Ce-ar fi să mă inviți în camera ta?

Ochii mi se îngustară. În glasul şoferului era o ostilitate clară, şi de asemenea o presiune vizibilă în partea din față a pantalonilor săi imaculați. Garantat, aveam şi eu propria mea umflătură similară, dacă nu scăzuse deja, dar mi-am amintit limpede că limuzina lui Bancroft avea ecrane contra transmisiunilor de pe stradă. Aici era vorba de altceva.

Am făcut semn spre intrarea în hotel.

– OK, hai să mergem.

Uşile se depărtară ca să ne lase să intrăm şi Hendrix reveni la viață.

– Bună seara, domnule. Nu aveți vizitatori în seara asta...

Curtis sforăi.

– Cam dezamăgit, nu, Kovacs?

– ... nici apeluri de cînd ați plecat. Hotelul continuă lin: Doriți ca această persoană să fie admisă ca musafir?

– Da, sigur. E vreun bar unde putem merge?

– Am zis *camera* ta, mîrîi Curtis în spatele meu, apoi scînci cînd îşi lovi fluierul piciorului de una dintre mesele cu margini de metal din hol.

– Felinarul de la Miezul Nopții se află pe acest etaj, zise hotelul gînditor, dar nu a mai fost utilizat de ceva timp.

– Am zis...

– Gura, Curtis. Nu ți-a spus nimeni să nu te grăbeşti de la prima întîlnire? Felinarul de la Miezul Nopții e în regulă. Aprinde-l pentru noi.

În partea opusă a holului, alături de consola de la recepție, o secțiune largă a peretelui din spate alunecă în silă în lateral şi în spațiul de dincolo de el clipiră lumini. Urmat de Curtis pufnind disprețuitor în spatele meu, m-am îndreptat spre deschizătură şi am aruncat o privire în josul cîtorva trepte către barul Felinarul de la Miezul Nopții.

– O să fie bine. Haide.

Cineva cu o imaginație excesiv de prozaică realizase decorațiunile interioare ale barului. Pereții, ei înşişi vîrtejuri psihedelice de albastru ultramarin şi purpuriu, erau festonați cu

diferite cadrane de ceas arătînd fie ora oficială fie cîteva minute mai devreme, întreţesute cu toate formele de felinare cunoscute omului, de la opaiţele preistorice de lut pînă la canistrele cu enzime luminiscente în descompunere. De-a lungul ambelor ziduri se aflau bănci crestate, mese în formă de ceas iar în centrul încăperii un bar circular de forma unui cadran telefonic. Un robot compus în întregime din ceasuri şi lămpi aştepta imobil în dreptul numărului doisprezece al cadranului.

Era şi mai straniu din cauza absenţei totale a oricărui alt consumator, şi în timp ce ne îndreptam spre robotul care aştepta, am simţit că dispoziţia anterioară a lui Curtis se mai domolise puţin.

– Ce doriţi, domnilor? zise maşina pe neaşteptate, dintr-un aparat vocal invizibil.

Faţa sa era un antic ceas analogic cu ace ca nişte picioare de păianjen în stil baroc şi orele marcate cu cifre romane.

Puţin descurajat, m-am întors spre Curtis, a cărui faţă purta semnele unei sobrietăţi nedorite.

– Vodcă, zise scurt. Sub zero.

– Şi un whisky. De care o fi cel pe care l-am băut din barul din camera mea. La temperatura camerei, te rog. Ambele pe socoteala mea.

Faţa de ceas se înclină uşor şi unul din braţele sale cu multe articulaţii se înălţă să selecteze paharele de pe un raft de deasupra capului. Celălalt braţ, care se termina cu o lampă cu o pădure de duze mici, vărsă băuturile cerute în pahare.

Curtis îşi culese paharul şi turnă o porţie generoasă de vodcă pe gît. Inspiră cu putere printre dinţi şi scoase un mormăit satisfăcut. Am sorbit şi eu din paharul meu ceva mai circumspect, întrebîndu-mă cît timp trecuse de cînd cursese ultima dată lichid prin tuburile şi cepurile barului. Temerile mele se dovediră nefondate, aşa că am sorbit mai adînc şi am lăsat whisky-ul să-şi topească drumul spre stomac.

Curtis trînti paharul.

– *Acum* eşti gata să vorbeşti?

– În regulă, Curtis, am spus încet, privind în băutură. Îmi imaginez că ai un mesaj pentru mine.

– Categoric. Glasul său era încordat pînă în punctul de rupere: Doamna spune, ai de gînd să accepţi oferta ei deosebit de generoasă sau nu. Doar atît. Se presupune că trebuie să-ţi las timp să te hotărăşti, aşa că eu o să-mi termin băutura.

Mi-am fixat privirea pe o lampă de nisip marțian atîrnată pe peretele opus. Dispoziția lui Curtis începea să capete sens.

– Îmi arăt muşchii pe teritoriul tău, nu-i aşa?

– Nu-ți forța norocul, Kovacs. Cuvintele aveau o urmă de disperare: Dacă spui vreun lucru nepotrivit, o să...

– O să ce? Am lăsat jos paharul şi m-am întors cu fața la el. Avea mai puțin de jumătate din vîrsta mea subiectivă, tînăr, musculos şi cu convingerea întărită chimic că ar fi periculos. Îmi amintea atît de mult de mine însumi la aceeaşi vîrstă încît mă înnebunea. Aş fi vrut să-l zgîlțîi. O să ce?

Curtis înghiți în sec.

– Am fost în marina provincială.

– Ca ce, ca fetiță?

M-am întins să-l lovesc cu pumnul în piept, apoi am renunțat, ruşinat. Am coborît glasul.

– Ascultă, Curtis. Nu fă asta.

– Te crezi al dracului de dur, nu-i aşa?

– Nu e vorba despre a fi dur, Curtis.

Era cît pe ce să-i spun „puştiule". Părea că o parte din mine voia totuşi să se certe.

– E vorba de două specii diferite. Ce te-au învățat în marina provincială? Lupta cu mîinile goale? Douăzeci şi şapte de moduri de a ucide un om cu mîinile goale? Dedesubtul a toate astea eşti tot un om. Eu sînt un Mesager, Curtis. Nu e acelaşi lucru.

Se repezi totuşi la mine, începînd cu o directă care ar fi trebuit să-mi distragă atenția în timp ce următoarea lovitură sosi din lateral la nivelul capului. Mi-ar fi spart craniul dacă ar fi nimerit, dar era de un dramatism lipsit de speranță. Poate de vină erau chimicalele cu care se îmbărbătase în seara asta. Nicio persoană întreagă la minte nu țintește deasupra taliei într-o bătaie adevărată. Am evitat ambele lovituri prin aceeaşi mişcare şi i-am apucat piciorul. O răsucire scurtă şi Curtis se înclină, se împletici şi aterizâ lățit pe tejgheaua barului. I-am zdrobit fața de suprafața rigidă şi l-am fixat acolo cu mîna înnodată în părul lui.

– Înțelegi ce voiam să spun?

Scotea zgomote înfundate şi lovea neputincios în jur în timp ce barmanul cu fața de ceas stătea imobil. Sîngele din nasul spart se scurgea pe suprafața barului. Am studiat modelele pe care le făcea în timp ce îmi calmam respirația. Blocajul pe care îl impusesem condiționării mele mă făcuse să gîfîi. Mutîndu-mi strînsoarea pe brațul lui drept, l-am izbit în şale. Loviturile neputincioase

încetară.

– Bun. Acum stai liniştit sau ți-l rup. N-am chef de asta.

În timp ce vorbeam l-am căutat rapid prin buzunare. În buzunarul interior de la piept al gecii am găsit un tub mic de plastic.

– Aha. Cu ce mici delicii ți-ai delectat sistemul în seara asta? Amplificatori hormonali, după cum arată umflătura aia. Am ridicat tubul în lumina slabă şi am văzut mii de aşchii minuscule de cristal în interiorul său. Format militar. De unde ai marfa asta, Curtis? Aruncată pe gratis de marinari, nu-i aşa?

Mi-am reluat căutarea şi am descoperit dispozitivul de folosire: un mic pistol scheletic cu cameră glisantă şi bobină magnetică. Se introduc cristalele în fantă şi se închide, cîmpul magnetic le aliniază şi acceleratorul le scuipă afară la o viteză de penetrare. Nu prea diferit de pistolul cu aşchii al lui Sarah. Pentru medicii de pe cîmpul de luptă reprezentau o alternativă practică la hypo-sprayuri, şi în consecință foarte populară.

L-am săltat pe Curtis în picioare şi l-am împins departe de mine. Reuşi să se țină pe picioare, ținîndu-se cu o mînă de nas şi aruncîndu-mi o privire sticloasă.

– Apleacă-ți capul pe spate ca să se oprească, i-am zis. Dă-i drumul, n-o să-ți mai fac nimic.

– Pui de tîrfă!

Am ridicat cristalele şi pistolul.

– De unde ai astea?

– Să mi-o sugi, Kovacs. Curtis lăsă treptat capul pe spate, în ciuda voinței lui, încercînd în acelaşi timp să mă păstreze în cîmpul vizual. Ochii i se roteau în orbite ca ai unui cal panicat. Nu-ți spun dracului nimic.

– Destul de cinstit. Am pus chimicalele înapoi pe bar şi l-am privit cu gravitate cîteva secunde. Atunci lasă-mă să-ți spun eu ceva. Cînd fac un Mesager, vrei să ştii ce fac? Distrug orice instinct care a evoluat către limitarea violenței în psihicul uman. Recunoaşterea semnalelor de supunere, dinamica relațiilor, loialitatea de haită. Totul dispare, scos neuron cu neuron; şi se înlocuieşte cu o dorință conştientă de a face rău.

El mă fixă în linişte.

– Mă înțelegi? Ar fi fost mai uşor să te ucid atunci. Ar fi fost mult mai uşor. Am fost nevoit să mă înfrînez. Asta înseamnă să fii Mesager, Curtis. Un om reasamblat. Un artificiu.

Liniştea se extinse. N-aveam cum să ştiu dacă recepționa sau

nu. Gîndindu-mă la timpurile de acum un secol şi jumătate din Newpest, şi la tînărul Takeshi Kovacs, mă îndoiam. La vîrsta asta, totul sunase ca un vis despre putere îndeplinindu-se.

Am ridicat din umeri.

– În caz că nu ai ghicit deja, răspunsul la întrebarea doamnei e nu. Nu sînt interesat. Uite, asta ar trebui să te facă fericit, şi nu te-a costat decît un nas spart ca s-o afli. Dacă nu te-ai fi drogat pînă-n albul ochilor poate nu te-ar fi costat nici atît. Spune-i că-i mulţumesc foarte mult, apreciez oferta, dar pe aici se petrec prea multe chestii ca să plec. Spune-i că a început să-mi placă.

De la intrarea barului se auzi o tuse uşoară. Am ridicat ochii şi am văzut pe scări un personaj îmbrăcat în costum şi cu părul roşu.

– Vă întrerup? întrebă mohicanul.

Vocea era calmă şi relaxată. Nu era unii dintre durii de pe Fell Street.

Mi-am cules băutura de pe bar.

– Deloc, domule poliţist. Coboară şi alătură-te petrecerii. Ce vrei să bei?

– Rom extra, zise copoiul apropiindu-se. Dacă au. În pahar mic.

Am ridicat un deget către faţa de ceas. Barmanul făcu să apară de undeva un pahar pătrat şi îl umplu cu un lichid roşu intens. Mohicanul trecu agale pe lîngă Curtis, aruncîndu-i în treacăt o privire curioasă, apoi apucă băutura cu un braţ lung.

– Mulţumesc. Sorbi din băutură şi înclină capul: Nu-i rău. Aş vrea să vorbesc cu tine, Kovacs. În particular.

Amîndoi ne-am uitat la Curtis. Şoferul ne întoarse privirea cu ochi încărcaţi de ură, dar noul venit stinsese confruntarea. Poliţistul făcu semn din cap în direcţia ieşirii. Curtis plecă, încă strîngîndu-şi faţa rănită. Poliţistul îl urmări pînă îl pierdu din ochi înainte de a se întoarce spre mine.

– Tu ai făcut asta? întrebă lejer.

Am aprobat.

– Am fost provocat. Lucrurile au scăpat puţin de sub control. Credea că protejează pe cineva.

– Ei, mă bucur că nu mă proteja pe mine.

– Cum am spus, am pierdut puţin controlul. Am reacţionat excesiv.

– La naiba, nu-i nevoie să te explici.

Poliţistul se sprijini pe bar şi privi în jur cu interes sincer. Mi-am reamintit faţa lui. Instituţia de depozitare Bay City. Cel cu

insigna care se coclea repede.

– Dacă se simte destul de ofensat, poate să te reclame şi noi o să mai derulăm unele dintre înregistrările acestui loc.

– Atunci, am garanţia ta?

Am pus întrebarea cu o uşurinţă pe care nu o simţeam.

– Aproape. Întotdeauna durează ceva timp cu departamentul legal. Nenorocitele de IA-uri. Uite ce-i, vreau să-mi cer scuze pentru Mercer şi Davidson, pentru cum s-au purtat la secţie. Uneori acţionează ca o pereche de sule, dar în esenţă sînt OK.

Am dat paharul la o parte.

– Să nu ne mai gîndim.

– Bine. Sînt Rodrigo Bautista, sergent detectiv, partenerul lui Ortega în majoritatea timpului. Goli paharul şi rînji spre mine: O legătură *slabă,* trebuie să subliniez.

– Notat. Am făcut semn barmanului să-mi re-umple paharul. Spune-mi ceva. Voi toţi aveţi acelaşi frizer, sau e vreun fel de semn distinctiv al echipei?

– Acelaşi frizer! Bautista ridică din umeri cu regret. Un bătrîn din Fulton. Fost condamnat. Se pare că mohicanii erau la modă pe vremea cînd a fost pus el la păstrare. Stilul ăsta e singurul pe care-l cunoaşte, dar e un bătrînel simpatic şi e ieftin. Unii dintre noi au început să se ducă la el acum cîţiva ani, ne acorda discounturi. Ştii cum e.

– Dar nu şi Ortega?

– Ortega se tunde singură. Bautista făcu un gest de neputinţă: Are un mic scaner holografic, zice că îi îmbunătăţeşte coordonarea spaţială sau o prostie de genul ăsta.

– E diferit.

– Mda, aşa e ea.

Bautista făcu o pauză de reflecţie, privind absorbit spaţiul dintre noi. Sorbi absent din băutura sa reîmprospătată.

– Despre ea am venit să discutăm.

– Oho. Are să fie un avertisment amical?

Bautista făcu o mutră.

– Ei bine, o să fie amical, indiferent cum i-ai spune. Nu sînt în căutarea unui nas spart.

Am rîs fără să vreau. Bautista mi se alătură cu un zîmbet amabil.

– Problema e că o chinuie să te vadă umblînd cu faţa asta. Ea şi cu Ryker erau cu adevărat apropiaţi. Plăteşte ipoteca pentru trup de un an, iar dintr-un salariu de locotenent nu e un lucru uşor.

Nu şi-a închipuit niciodată că blestematul ăla de Bancroft va supralicita. La urma urmelor, Ryker nu e tocmai tînăr şi nici nu a fost vreodată vreo frumusețe.

– Avea neurachem, i-am atras atenția.

– Da, sigur. Avea neurachem. Bautista scutură larg un braț: L-ai încercat?

– De cîteva ori.

– E ca şi cum ai dansa flamenco într-o plasă de pescuit, nu?

– E puțin cam brut, am admis.

De data asta am rîs amîndoi. Cînd se termină, polițistul se concentră din nou asupra paharului. Chipul îi deveni serios.

– Nu mă bazez pe tine. Tot ce spun e s-o iei uşor. Asta nu e chiar ceea ce îi trebuie ei acum.

– Nici mie, am spus sincer. Asta nici măcar nu e planeta mea.

Bautista păru înțelegător, sau poate doar puțin amețit de băutură.

– Lumea lui Harlan e mult diferită, presupun.

– Presupui corect. Uite, nu vreau să par lipsit de subtilitate, dar nu i-a explicat nimeni lui Ortega că Ryker e cît de departe poate fi, în afară de moartea reală? Doar nu intenționează să-l aştepte două sute de ani, nu-i aşa?

Polițistul mă privi prin ochii îngustați.

– Ai auzit despre Ryker, nu?

– Am auzit că a primit pedeapsa dublă. Ştiu pentru ce a primit-o.

În ochii lui Bautista apăru atunci ceva care semăna cu nişte rămăşițe ale unei vechi dureri. Nu putea fi prea distractiv să discuți despre colegii tăi corupți. Pentru o clipă am regretat ceea ce spusesem.

Culoare locală. Absoarbe-o.

– Vrei să stăm jos? zise polițistul nefericit, uitîndu-se în jur după scaunele barului care evident fuseseră înlăturate într-o anumită etapă. Într-un separeu, poate? O să ne ia ceva timp povestea.

Ne-am aşezat la una dintre mesele ceas şi Bautista se căută în buzunare după țigări. Am tresărit, dar cînd mi-a oferit una am scuturat din cap. La fel ca Ortega, a părut surprins.

– M-am lăsat.

– În trupul ăsta? Sprîncenele lui Bautista se ridicară respectuos în spatele unui văl de fum albăstrui parfumat. Felicitări.

– Mulțumesc. Voiai să-mi povesteşti despre Ryker.

– Ryker, suflă el fumul pe nări şi se lăsă pe spate, a lucrat cu băieţii de la Furturi de Trupuri pînă acum cîţiva ani. Sînt o gaşcă într-adevăr sofisticată în comparaţie cu noi. Nu e uşor să furi un întreg trup intact şi de aici apare o clasă de criminali mai inteligenţi. Se intersectează puţin cu jurisdicţia Vătămărilor Organice, în general cînd încep să descompună corpurile în bucăţi. Locuri ca Wei Clinic.

– Oh? am făcut neutru.

Bautista aprobă din cap.

– Da, cineva ne-a scutit ieri acolo de o grămadă de timp şi efort. A transformat locul într-o piaţă de piese de schimb. Dar presupun că nu ştii nimic despre asta.

– Trebuie să se fi întîmplat după ce am ieşit eu pe uşă.

– Mda, mă rog. În iarna lui '09, Ryker urmărea o fraudă în domeniul asigurărilor, ştii despre ce e vorba, cînd clonele din poliţele de reîntrupare se dovedesc a fi containere goale şi nimeni nu ştie unde au dispărut corpurile. Se fac cercetări şi se descoperă că trupurile sînt folosite într-un mic război murdar undeva în sud. Corupţie la nivel înalt. Ricoşează pînă la Praesidium-ul ONU şi înapoi. Cad cîteva capete importante, iar Ryker ajunge un erou.

– Frumos.

– Pe termen scurt, da. După cum merg lucrurile pe aici, eroii sînt foarte popularizaţi iar lui Ryker i s-a oferit întregul program. Interviuri pe WorldWeb One, emisiuni foarte bine promovate chiar şi cu Sandy Kim. Menţionări în faxuri oficiale. Înainte ca toate astea să se stingă, Ryker a profitat de şansă. A cerut transferul la Vătămări Organice. Mai lucrase înainte de cîteva ori cu Ortega, cum am spus ne suprapuneam din cînd în cînd, aşa că el cunoştea programul. Departamentul nu avea cum să-l refuze, mai ales după rahatul ăla de discurs în care spunea că vrea să meargă acolo unde putea face ceva bun.

– Şi a făcut? Adică, a fost bine?

Bautista îşi umflă obrajii.

– Era un poliţist bun. Poate. La o lună distanţă ai fi putut să-i pui întrebarea asta lui Ortega, dar apoi s-a încurcat cu el şi judecata ei s-a dus naibii.

– Nu eşti de acord?

– Hei, ce-nseamă de fapt să aprobi? Dacă simţi aşa ceva faţă de cineva, asta e. Numai că devine greu să rămîi obiectiv. Cînd Ryker a dat-o-n bară, Ortega a fost obligată să-i ia apărarea.

– Zău? Am dus la bar paharele noastre goale şi le-am reumplut,

continuînd să vorbesc. Credeam că ea l-a vîndut.

– De unde ai auzit asta?

– Vorbe. Nu dintr-o sursă cu o reputație formidabilă. Deci nu e adevărat?

– Nu. Unora dintre mizerabilii de pe stradă le place să răspîndească asemenea vorbe. Cred că ideea că noi ne-am turna unii pe alții îi face să-şi ude pantalonii. În realitate, Afacerile Interne l-au prins pe Ryker în apartamentul ei.

– Ooo.

– Mda, nu-i aşa că e un junghi în coaste? Bautista ridică privirea spre mine cînd i-am întins noua băutură. Ştii, ea n-a lăsat niciodată să se vadă ceva. A trecut la treabă împotriva acuzațiilor.

– Din cîte am auzit, îl aveau pe tavă.

– Da, sursa ta a aflat partea asta corect. Mohicanul privi gînditor în fundul paharului, ca şi cum ar fi fost nesigur dacă să continue sau nu. Teoria lui Ortega era că lui Ryker i se înscenase ceva de către vreun ticălos de rang înalt care căzuse în '09. Şi e adevărat că a supărat pe mulți atunci.

– Dar tu nu crezi asta?

– Mi-ar plăcea. Cum am spus, era un polițist bun. Furturile de Trupuri au de-a face cu o clasă mai isteață de criminali, şi asta înseamnă că trebuie să fii prudent. Criminalii isteți au avocați isteți, şi nu te poți juca cu ei oricînd ai chef. Vătămările Organice au de-a face cu toată lumea, de la scursuri în sus. În general avem puțin mai multă libertate de acțiune. Asta ai vrut, scuze, Ryker a vrut cînd a cerut transferul. Libertate de acțiune.

Bautista dădu paharul peste cap şi-l puse la loc jos dregîndu-şi glasul. Mă privi fix.

– Cred că Ryker a fost luat de val.

– Bla, bla, bla?

– Cam aşa ceva. L-am văzut şi înainte la interogatorii, în cea mai mare parte a timpului era exact la limită. O singură scăpare e de ajuns.

Acum în ochii lui Bautista apăruse o veche spaimă. Teama cu care trăia zilnic.

– Cu unele dintre scîrnăviile alea, e foarte uşor să-ți pierzi cumpătul. Atît de uşor. Cred că asta s-a întîmplat.

– Sursa mea spune că a ucis Real doi oameni şi a lăsat alți doi cu cipurile intacte. Asta sună al dracului de mult a neglijență.

Bautista dădu din cap aprobator.

– Aşa zice şi Ortega. Dar nu e limpede. Vezi tu, totul s-a

petrecut într-o clinică ilegală din Seattle. Cei doi intacți au scăpat prin sistemul de aerisire al clădirii, au furat un transportor şi au zburat. Ryker a făcut o sută douăzeci şi patru de găuri în transportor cînd s-a ridicat. Ca să nu mai menționez traficul din jur. Intacții au căzut în Pacific. Unul din ei a murit la manşă, celălalt la impact. Scufundați sub cîteva sute de metri de apă. Ryker nu se afla în jurisdicția lui, iar polițiştii din Seattle nu sînt prea încîntați cînd ofițerii din afară oraşului trag cu arma în trafic, astfel că echipa de recuperare nu l-a lăsat niciodată să se apropie de cadavre. Toată lumea a fost surprinsă cînd cipurile corticale s-au dovedit a fi catolice, şi cineva din Departamentul de Poliție din Seattle n-a crezut. A săpat puțin mai adînc şi a descoperit că motivele de conştiință sînt false. Plantate de un Scufundător cu adevărat neglijent.

– Sau foarte grăbit.

Bautista pocni din degete şi întinse arătătorul în direcția mea. Era cu siguranță puțin amețit.

– Te-ai prins. După interpretarea Afacerilor Interne, Ryker a greşit lăsîndu-i pe martori să scape, şi singura lui speranță era să lipească un semn de „nu deranjați" pe cipurile lor. Desigur, cînd intacții au fost readuşi, amîndoi au jurat că Ryker a apărut fără mandat, a blufat şi apoi a intrat cu forța în clinică, şi cînd ei n-au vrut să răspundă la întrebările lui, a început să joace Cine Urmează cu un pistol cu plasmă.

– Era adevărat?

– Chestia cu mandatul? Da. Ryker nu avea ce să caute acolo. Restul? Cine ştie?

– Ryker ce-a spus?

– A spus că n-a făcut-o el.

– Doar atît?

– Nuu, a fost o poveste lungă. A primit un pont, s-a strecurat înăuntru doar ca să vadă pînă unde poate ajunge şi dintr-odată ăia au început să tragă în el. Pretinde că se poate să fi împuşcat pe cineva dar probabil nu în cap. Pretinde că cei doi au fost angajați sacrificați de clinică şi au fost arşi înainte de sosirea lui. Pretinde că nu ştie nimic despre vreo Scufundare ulterioară. Bautista ridică din umeri confuz: Au găsit Scufundătorul, şi a spus că Ryker l-a plătit s-o facă. Testat la poligraf. Dar a mai spus şi că Ryker i-a telefonat, nu s-au întîlnit față în față. Legătură virtuală.

– Care poate fi falsificată. Uşor.

– Da.

Bautista părea mulțumit.

– Însă tipul ăla a zis că a mai lucrat şi înainte pentru Ryker, pe atunci față-n față, şi a trecut şi de data asta testul poligraf. Ryker îl cunoştea, indiscutabil. Şi, desigur, AI au vrut să ştie de ce Ryker nu şi-a asigurat niciun alibi în privința lui. Au existat martori de pe stradă care au spus că Ryker era ca un maniac, trăgea orbeşte, încercînd să doboare transportorul. Poliția din Seattle n-a fost prea amabilă din cauza asta, cum am mai spus.

– O sută douăzeci şi patru de găuri, am murmurat.

– Mda. Înseamnă o mulțime de găuri. Ryker voia al dracului de mult să-i prindă pe cei doi intacți.

– *Putea* fi o înscenare.

– Da, putea. Bautista se dezmetici puțin şi vocea îi deveni mînioasă: Puteau fi o grămadă de lucruri. Dar faptul este că tu, *la dracu',* scuze, faptul este că *Ryker* a mers prea departe, şi cînd s-a rupt craca n-a fost nimeni acolo să-l prindă.

– Aşadar Ortega înghite povestea prefabricată, rămîne alături de Ryker şi luptă cu AI pînă la capăt, şi apoi pierd... Am dat din cap pentru mine. Cînd pierd, ea preia ipoteca trupului ca să țină corpul lui Ryker departe de licitațiile din oraş. Şi continuă să caute noi dovezi?

– Te-ai prins. Deja a înaintat recurs, dar trebuie să existe un minim de doi ani de la începutul sentinței înainte ca ea să poată repune discul în funcțiune. Bautista răsuflă din adîncul plămînilor: Ți-am mai spus, o chinuie.

Am rămas tăcuți un timp.

– Ştii, spuse Bautista în cele din urmă. Cred că o să plec. Să stau aici vorbind despre Ryker cu mutra lui Ryker e puțin bizar. Nu ştiu cum face față Ortega.

– O parte a epocii moderne, i-am zis terminîndu-mi băutura.

– Da, cred că da. Probabil presupui că m-am obişnuit deja. Mi-am petrecut jumătate din viață vorbind cu victime purtînd fețele altcuiva. Ca să nu mai menționez ticăloşii.

– Şi pe Ryker în ce categorie îl pui? Victimă sau ticălos?

Bautista se încruntă.

– Nu e o întrebare prea frumoasă. Ryker a fost un polițist bun care a făcut o greşeală. Asta nu-l face să fie un ticălos. Nici victimă nu-l face. Nu e decît cineva care a dat-o în bară. Eu însumi trăiesc la o palmă distanță de aşa ceva.

– Sigur. Îmi pare rău.

Mi-am frecat obrazul. Conversațiile Mesagerilor n-ar fi trebuit

să devieze aşa.

– Sînt puţin obosit. Distanţa aia de o palmă despre care vorbeşti mi se pare familiară. Cred că o să mă duc să mă culc. Dacă mai vrei un pahar înainte de a pleca, serveşte-te. Plătesc eu.

– Nu, mulţumesc. Bautista scurse ce mai rămăsese în paharul lui. O veche regulă a poliţiştilor. Niciodată să nu bei singur.

– Sună de parcă eu aş fi un vechi poliţist.

M-am ridicat în picioare, puţin ezitant. Poate că Ryker fusese un fumător înrăit, dar nu era prea rezistent la alcool.

– Te descurci să ieşi singur, bănuiesc.

– Sigur.

Bautista se ridică şi făcu vreo zece paşi înainte de a se întoarce. Se încruntă, concentrîndu-se.

– A, da. Plecam fără să-ţi spun. N-am fost niciodată aici.

I-am făcut semn să plece.

– N-ai fost niciodată aici, l-am asigurat.

Rînji gînditor şi faţa lui păru deodată foarte tînără.

– Corect. Bine. Ne mai vedem, probabil.

– Ne mai vedem.

L-am urmărit pînă l-am pierdut din vedere apoi, cu regret, am lăsat procesele reci ca gheaţa ale controlului Mesagerilor să pătrundă prin simţurile mele ameţite. Cînd am fost din nou neplăcut de treaz, am cules drogul lui Curtis de pe bar, şi m-am dus să vorbesc cu Hendrix.

Capitolul Douăzeci şi Unu

– Ştii ceva despre sinamorfesteron?

– Am auzit.

Ortega săpa absent în nisip cu vîrful unei ghete. Era încă umed în urma refluxului, şi amprentele paşilor se umpleau de apă în urma noastră. În ambele direcţii ţărmul curb era pustiu. Eram singuri, cu excepţia pescăruşilor care se roteau în formaţiuni geometrice sus pe cer.

– Bun, dacă tot aşteptăm, vrei să mă luminezi?

– Drog de harem.

Cînd i-am adresat o privire lipsită de expresie, Ortega îşi umflă nerăbdătoare obrajii. Se purta ca cineva care nu dormise bine.

– Nu sînt de aici.

– Ai fost pe Sharya, aşa mi-ai spus.

– Da. În misiune militară. Nu am avut prea mult timp pentru informare culturală. Eram prea ocupaţi să omorîm oameni.

Ultima afirmaţie nu era chiar adevărată. În urma jafului de la Zihicce, Mesagerii se cufundaseră în mecanica proiectării unui regim supus Protectoratului. Scandalagii fuseseră îndepărtaţi, celulele de rezistenţă infiltrate şi apoi zdrobite, colaboratorii implicaţi în edificiul politic. Pe parcursul acestui proces învăţasem destul de multe despre cultura locală.

Cerusem un transfer anticipat.

Ortega îşi umbri ochii şi scrută plaja în ambele direcţii. Nu se mişca nimic. Oftă.

– E un amplificator al reacţiei bărbaţilor. Creşte agresiunea, performanţa sexuală, încrederea de sine. Pe străzile din Orientul Mijlociu şi din Europa i se spune Armăsarul, în sud e Toro. Aici nu prea avem aşa ceva, atmosfera de pe străzi e mai calmă. Ceea ce mă bucură. Din cîte am auzit se poate ajunge foarte rău. Ai dat peste aşa ceva noaptea trecută?

– Oarecum.

Aflasem destul de multe din baza de date a Hendrix-ului în noaptea trecută, dar mai concis şi cu mai puţină chimie. Iar purtarea lui Curtis se potrivea listei de simptome şi efecte secundare ca un adevărat model.

– Presupunînd că vreau să obţin puţină marfă de-asta, de unde aş putea s-o iau? Uşor, vreau să zic.

Ortega îmi aruncă o privire ascuţită, şi urcă pe plajă spre un nisip mai uscat.

– Ţi-am spus, nu avem prea mult pe aici, zise ea în cadenţa paşilor studiaţi, scufundîndu-se. Va trebui să întrebi. Pe cineva cu legături mai bune decît cele locale. Sau s-o sintetizezi pe plan local. Dar nu ştiu. Cu hormoni fabricaţi probabil ar fi mai scumpă decît dacă ai cumpăra-o pur şi simplu din sud.

Se opri pe creasta unei dune şi privi iarăşi în jur.

– Unde naiba e?

– Poate că nu vine, am sugerat morocănos.

Nici eu nu dormisem prea bine. Petrecusem cea mai mare parte a nopţii după plecarea lui Rodrigo Bautista meditînd asupra pieselor colţuroase şi necooperante ale puzzle-ului cazului Bancroft şi luptîndu-mă cu nevoia de a fuma. Capul meu părea că abia atinsese perna cînd Hendrix mă trezi cu bîzîitul apelului lui Ortega. Era încă obscen de devreme.

– O să vină, zise Ortega. Legătura e închiriată pînă la ea personal. Apelul e probabil decalat din cauza securității. Sîntem aici de numai vreo zece secunde, timp real.

M-am înfiorat în vîntul rece dinspre larg şi n-am spus nimic. Deasupra, pescăruşii îşi repetau geometria. Virtualitatea era ieftină, nu creată pentru o şedere îndelungată.

– Ai vreo ţigară?

Mă aşezasem pe nisipul rece, fumînd cu un fel de intensitate mecanică, în clipa cînd ceva se mişcă în dreapta extremă a golfului. M-am îndreptat şi am strîns din ochi, apoi am pus mîna pe braţul lui Ortega. Mişcarea se dovedi a fi un curent de nisip şi apă, ridicat în aer de un vehicul rapid de suprafaţă care gonea pe curbura plajei către noi.

– Ţi-am spus că o să vină.

– Ea sau altcineva, am murmurat, ridicîndu-mă în picioare şi căutînd Nemexul care, bineînţeles, nu era acolo. Nu toate forumurile virtuale permit arme de foc în alcătuirea lor. Mi-am scuturat nisipul de pe haine şi am înaintat pe plajă, încă încercînd să mă dezbar de sentimentul iritant că îmi pierd timpul.

Acum vehiculul era destul de aproape pentru a fi vizibil, un punct întunecat în siaj. Îi puteam auzi motoarele, un ţiuit sfredelitor printre ţipetele cicălitoare şi melancolice ale pescăruşilor. M-am întors spre Ortega, care urmărea impasibilă alături de mine nava apropiindu-se.

– Puţin cam excesiv pentru un apel telefonic, nu-i aşa? am zis răutăcios.

Ortega ridică din umeri şi îşi înfundă ţigara în nisip.

– Banii nu înseamnă neapărat şi gust, spuse.

Punctul rapid deveni un jet terestru îndesat, cu aripioare, vopsit în roz iridescent. Ara prin valurile puţin adînci de la marginea apei, azvîrlind apă şi nisip ud fără discriminare în spatele său, dar la distanţă de cîteva sute de metri probabil pilotul ne zări, căci micul aparat vira spre ape mai adînci şi aruncă un val de două ori cît înălţimea lui în direcţia noastră.

– *Roz?*

Ortega ridică iar din umeri.

Jetul coborî pe plajă la vreo zece metri distanţă şi se opri zgîlţîindu-se, bulgării smulşi de nisip ud împrăştiindu-se în jurul său. Cînd furtuna sosirii sale se stinse, o trapă se dădu pe spate şi o siluetă îmbrăcată în negru şi cu cască ieşi afară. Faptul că acea siluetă aparţinea unei femei era din cale-afară de clar după

costumul de zbor mulat pe corp, un costum care se termina cu nişte cizme încrustate cu ornamentaţii argintii de la călcîi pînă la vîrf.

Am oftat şi am urmat-o pe Ortega către aparat.

Femeia în combinezon de zbor sări în apele mici şi plescăi prin ele în întîmpinarea noastră, trăgînd de închizătorile căştii. Casca ieşi şi un păr lung arămiu se revărsă pe umerii costumului. Femeia lăsă capul pe spate şi-şi scutură pletele, arătînd o faţă cu pomeţi largi şi ochi mari, expresivi, de culoarea onixului pătat, un nas delicat arcuit şi o gură generoasă.

Vechea şi fantomatica urmă a frumuseţii lui Miriam Bancroft, pe care această femeie o avusese cîndva, fusese ştearsă cu desăvîrşire.

– Kovacs, ea e Leila Begin, zise Ortega oficial. Doamnă Begin, acesta este Takeshi Kovacs, investigatorul particular al lui Laurens Bancroft.

Ochii mari mă cîntăriră făţiş.

– Eşti din exterior? mă întrebă.

– Corect. Lumea lui Harlan.

– Da, locotenentul mi-a spus.

În vocea Leilei Begin era o asprime bine studiată, şi un accent care sugera că nu era obişnuită să vorbească amanglica.

– Pot doar să sper că asta înseamnă că ai o minte deschisă.

– Deschisă la ce?

– La adevăr. Begin îmi aruncă o privire surprinsă: Locotenent Ortega mi-a spus că te interesează adevărul. Mergem?

Fără să aştepte un răspuns, porni paralel cu valurile. Am schimbat o privire cu Ortega, care îmi făcu semn cu degetul dar nu dădu niciun semn că ea s-ar mişca. Am ezitat cîteva clipe, apoi m-am dus după Begin.

– Ce e toată povestea asta cu adevărul? am întrebat-o, prinzînd-o din urmă.

– Ai fost angajat să descoperi cine l-a ucis pe Laurens Bancroft, zise ea tare, fără să se uite în jur. Doreşti să afli adevărul despre ce s-a petrecut în noaptea în care a murit. Nu-i aşa?

– Atunci, înseamnă că tu nu crezi că a fost sinucidere?

– Tu crezi?

– Eu am întrebat primul.

Am zărit un zîmbet schiţat pe buzele ei.

– Nu, nu cred.

– Lasă-mă să ghicesc. O acuzi pe Miriam Bancroft.

Leila Begin se opri şi se răsuci pe călcîiele ei ornamentate.

– Îţi baţi joc de mine, domnule Kovacs?

În ochii ei era ceva care îmi îndepărtă pe loc amuzamentul iritat. Am scuturat din cap.

– Nu, nu-mi bat joc de tine. Dar am dreptate, aşa-i?

– Ai întîlnit-o pe Miriam Bancroft?

– Scurt, da.

– Fără îndoială, o găseşti fermecătoare.

Am ridicat evaziv din umeri.

– Puţin cam aspră uneori, dar în general da. Fermecătoare ar fi cuvîntul potrivit.

Begin mă privi în ochi.

– E o psihopată, zise cu seriozitate.

Îşi reluă mersul. După o clipă am urmat-o.

– Psihopat nu mai este un termen restrîns, am spus cu grijă. L-am auzit aplicat în anumite ocazii unor culturi întregi. Mi s-a aplicat chiar şi mie de cîteva ori. În realitate în zilele noastre este atît de flexibil, încît e greu de spus cine are legătură cu el şi cine nu. Ai putea spune chiar că discuţia asta nu-şi are rostul.

– Domnule Kovacs. În glasul femeii era acum o notă de nerăbdare: Miriam Bancroft m-a atacat cînd eram însărcinată şi mi-a omorît copilul nenăscut. Ştia că sînt însărcinată. A acţionat cu intenţie. Ai fost vreodată însărcinată în şapte luni?

Am clătinat din cap.

– Nu.

– Păcat. E o experienţă prin care ar trebui să trecem cu toţii cel puţin o dată.

– E cam dificil din punct de vedere legislativ.

Begin mă privi pieziş.

– În trupul ăsta, pari un om care a cunoscut pierderea, dar asta e doar la suprafaţă. Eşti ceea ce pari, domnule Kovacs? Cunoşti pierderea? Vorbim de pierderi irecuperabile. Eşti familiarizat cu aşa ceva?

– Cred că da, am spus, mai ţeapăn decît intenţionam.

– Atunci înţelegi sentimentele mele faţă de Miriam Bancroft. Pe Pămînt, cipurile corticale se introduc după naştere.

– Şi acolo de unde vin eu.

– Am pierdut copilul ăla. Nicio tehnologie nu mi-l mai poate aduce înapoi.

Nu-mi dădeam seama dacă valul crescut de emoţie din vocea Leilei Begin era real sau inventat, dar îmi pierdeam concentrarea.

Am revenit în punctul de început.

– Asta nu-i dă lui Miriam Bancroft un motiv să-şi ucidă soţul.

– Ba sigur că da. Begin îmi acordă iarăşi o privire piezişă, şi pe chipul ei apăru un alt surîs amar. Nu am fost un incident izolat în viaţa lui Laurens Bancroft. Cum crezi că m-a întîlnit?

– În Oakland, am auzit.

Surîsul înflori într-un hohot de rîs.

– Foarte eufemistic. Da, cu siguranţă în Oakland m-a întîlnit. M-a întîlnit la ceea ce este numită Piaţa de Carne. Nu e un loc foarte stilat. Laurens are nevoie de decădere, domnule Kovacs. Asta îl face puternic. Practica asta de zeci de ani înaintea mea, şi nu văd de ce s-ar fi oprit mai tîrziu.

– Deci Miriam decide, dintr-odată, că e destul şi-l termină?

– E capabilă de aşa ceva.

– Sînt convins că da.

Teoria lui Begin era plină de găuri ca un dezertor sharyan capturat, dar nu aveam de gînd să împărtăşesc amănuntele pe care le ştiam cu femeia aceasta.

– Dar faţă de Bancroft însuşi nu ai sentimente, nici bune nici rele?

Zîmbi din nou.

– Am fost o tîrfă, domnule Kovacs. Una bună. O tîrfă bună simte ceea ce vrea clientul să simtă. Nu e loc pentru altceva.

– Spui că poţi să-ţi opreşti pur şi simplu sentimentele?

– Spui că tu nu poţi? replică ea.

– Bine atunci, ce voia Laurens Bancroft să simţi?

Se opri şi se întoarse încet cu faţa spre mine.

M-am simţit jenat de parcă tocmai aş fi pălmuit-o. Chipul ei purta masca amintirilor.

– Abandon animat zise în cele din urmă. Apoi o recunoştinţă abjectă. Încetam să mai simt ambele lucruri imediat ce înceta să mă plătească.

– Şi acum ce simţi?

– Acum? Leila Begin privi în largul mării, ca şi cum ar fi testat temperatura brizei prin comparaţie cu ceea ce se afla în interiorul ei. Acum nu mai simt nimic, domnule Kovacs.

– Ai fost de acord să vorbeşti cu mine. Trebuie să fi avut un motiv.

Begin făcu un gest de nepăsare.

– Locotenentul m-a rugat.

– Ce spirit civic ai.

Privirea femeii se întoarse la mine.

– Ştii ce s-a întîmplat după ce am pierdut sarcina?

– Am auzit că ai fost mituită.

– Da. Sună neplăcut, nu-i aşa? Dar asta s-a întîmplat. Am luat banii lui Bancroft şi am tăcut. Dar n-am uitat de unde vin. Încă mă mai întorc în Oakland de două sau trei ori pe an. Le cunosc pe fetele care sînt acum pe Piaţă. Locotenent Ortega are un renume bun acolo. Multe fete îi sînt datoare. Poţi să spui că întorc nişte favoruri.

– Şi răzbunarea împotriva lui Miriam Bancroft nu intră în calcul?

– Care răzbunare? Leila Begin rîse din nou cu rîsul ei aspru. Îţi dau informaţiile astea pentru că mi-a cerut-o locotenentul. N-o să-i poţi face nimic lui Miriam Bancroft. Ea e Mat. E de neatins.

– Nimeni nu e de neatins. Nici chiar Mat-ii.

Begin mă privi cu tristeţe.

– Nu eşti de pe aici, zise. Şi asta se vede.

Apelul lui Begin fusese rutat printr-un broker caraibian, şi timpul în virtual închiriat de la un provider de forum din Chinatown. *Ieftin,* îmi spusese Ortega la intrare, şi *probabil la fel de sigur ca oriunde. Bancroft vrea intimitate, cheltuieşte jumătate de milion pe sisteme de protecţie. Eu doar merg să vorbesc acolo unde nu ascultă nimeni.*

De asemenea era şi aglomerat. Înghesuit între o bancă în formă de pagodă şi faţada cu ferestre aburite a unui restaurant, spaţiul era foarte solicitat.

La recepţie se ajungea urcînd pe o scară îngustă de oţel şi pe o pasarelă prinsă de o aripă a etajului mijlociu al pagodei. Un spaţiu generos de şapte sau opt metri pătraţi suprafaţă de nisip topit sub un dom de sticlă ieftină oferea eventualilor clienţi o zonă de aşteptare, lumină naturală şi două perechi de scaune care păreau smulse dintr-un avion dezafectat. Alături de scaune, o asiatică bătrînă stătea în spatele unui set de echipamente de birou, dintre care majoritatea păreau stinse, şi păzea treptele de acces în măruntaiele clădirii. Jos erau numai coridoare întortocheate pline de cabluri şi conducte. Pe toată lungimea coridoarelor erau aliniate uşile cabinelor de serviciu. Canapelele cu electrozi erau montate în interiorul acestora într-un unghi abrupt pentru a economisi spaţiul pe podea şi din toate părţile le înconjurau panouri clipitoare, prăfuite. Te legai, negociai şi apoi introduceai numărul de cod primit la recepţie într-un braţ al canapelei. După aceea

maşina venea şi-ţi lua mintea.

Reîntoarcerea de la orizontul larg al plajei virtuale a fost un şoc. Deschizînd ochii pe bancul de instrumente de deasupra capului, am avut un flash-back de moment cu Lumea lui Harlan. Aveam treisprezece ani şi mă trezeam în arcada virtuală după primul meu format porno. Un forum de nivel scăzut unde două minute de timp real îmi aduseseră o oră şi jumătate de experienţe în compania a două tovarăşe de joacă cu sînii umflaţi ale căror trupuri semănau mai mult cu benzile desenate decît cu femeile adevărate. Scena fusese o cameră mirosind a bomboane cu perne roz şi covoare de blană artificială, cu ferestre care ofereau un peisaj nocturn urban cu rezoluţie proastă. Cînd am început să lucrez cu bandele şi să fac mai mulţi bani, nivelul şi rezoluţia crescuseră, şi scenariile deveniseră mai pline de imaginaţie, dar ceea ce nu se schimbase niciodată fusese mirosul de aer stătut şi vîscozitatea electrozilor pe piele cînd ieşeai la suprafaţă între pereţii înghesuiţi ai sicriului.

– Kovacs?

Am clipit şi am apucat hamurile. Ieşind din cabină, am găsit-o pe Ortega aşteptîndu-mă deja pe coridorul cu conducte.

– Aşadar, ce crezi?

– Cred că spune o grămadă de tîmpenii. Am ridicat mîinile ca să opresc izbucnirea lui Ortega. Nu, ascultă, accept că Miriam Bancroft e înspăimîntătoare. Nu am niciun contraargument. Dar mai sînt cam o sută de motive pentru care ea nu se potriveşte. Ortega, ai supus-o la poligraf, ce dumnezeu.

– Da, ştiu. Ortega mă urmă pe coridor. Dar la asta mă gîndeam şi eu. S-a oferit voluntar să facă testul. Adică, e oricum obligatoriu pentru martori, dar ea a solicitat asta aproape imediat ce am ajuns la faţa locului. Fără rahaturile de partener îndurerat, nici măcar o lacrimă, pur şi simplu a năvălit în maşină şi a cerut firele.

– Deci?

– Deci, mă gîndesc la ce ai spus tu cînd cu Rutherford. Ai spus că dacă te-ar fi supus poligrafului în timp ce vorbeai, nu s-ar fi înregistrat nimic, aşadar...

– Ortega, asta e condiţionare de Mesager. Pură disciplină a minţii. Nu e ceva fizic. Nu poţi cumpăra aşa ceva pe piaţa neagră a trupurilor.

– Miriam Bancroft poartă o operă de artă Nakamura. Îi folosesc faţa şi corpul ca să-şi vîndă marfa...

– Nakamura produce ceva care să bată un poligraf al poliţiei?

– Oficial nu.

– Adică...

– Nu fi aşa de obtuz. N-ai auzit niciodată de biochem natural?

M-am oprit în partea de jos a scării spre recepţie şi am scuturat din cap.

– Nu cred asta. Să-şi prăjească soţul cu o armă la care numai ea are acces. Nimeni nu e atît de prost.

Am urcat scările, urmat de Ortega.

– Gîndeşte-te, Kovacs. Nu zic că a fost ceva premeditat...

– Dar stocarea telecomandată? Ar fi fost o crimă fără sens...

– ... nu spun nici măcar raţional, dar trebuie să...

– ... trebuie să fi fost cineva care nu ştia...

– La naiba! Kovacs!

Vocea lui Ortega urcă cu o octavă întreagă.

Ne aflam deja în zona de recepţie. În stînga mai erau doi clienţi care aşteptau, un bărbat şi o femeie adînciţi în disputa asupra unui pachet mare împachetat în hîrtie. În dreapta am prins o fulgerare periferică de roşu acolo unde nu ar fi trebuit să existe. Mă uitam la sînge.

Bătrîna recepţioneră asiatică era moartă, cu gîtul tăiat de ceva care sclipea metalic adînc în interiorul rănii din jurul gîtului ei. Capul i se odihnea într-o baltă de sînge pe biroul din faţa ei.

Mîna mi se repezi la Nemex. Alături de mine, am auzit zgomotul cu care Ortega introducea primul cartuş în Smith & Wesson-ul ei. M-am răsucit spre cei doi clienţi care aşteptau şi pachetul lor ambalat în hîrtie.

Timpul se scurgea ca într-un vis. Neurachemul făcea ca totul să se petreacă imposibil de lent, imagini disparate alunecînd prin cîmpul meu vizual ca frunzele de toamnă.

Pachetul se rupsese. Femeia ţinea un Sunjet compact, bărbatul o mitralieră. Am eliberat Nemexul şi am început să trag de la şold.

Uşa spre pasarelă se deschise brusc şi o altă siluetă apăru în cadrul ei, fluturînd cîte un pistol în fiecare pumn.

De lîngă mine, Smith & Wesson-ul lui Ortega bubui şi-l aruncă pe noul venit înapoi prin uşă ca o secvenţă reversată din filmul intrării lui.

Prima mea împuşcătură smulse tetiera scaunului femeii, acoperind-o cu materialul alb de umplutură. Sunjetul sfîrîi, raza izbucni largă. Al doilea glonţ făcu să-i explodeze capul şi coloră în roşu fulgii albi plutitori.

Ortega ţipă furioasă. Încă mai trăgea, în sus după cum îmi spuneau simţurile mele periferice. Undeva deasupra noastră tirul

ei sparse sticla.

Cel cu mitraliera se chinuia să se ridice în picioare. Am înregistrat trăsăturile lipsite de expresie ale unui trup sintetic şi am înfipt două gloanţe în el. Se împletici înapoi pînă la perete, continuînd să ţină arma ridicată. M-am trîntit la pămînt.

Domul de deasupra noastră se sparse spre interior. Ortega strigă ceva şi eu mă rostogolii într-o parte. Un cadavru se prăbuşi moale de-a berbeleacul lîngă mine.

Mitraliera seceră, fără ţintă. Ortega strigă din nou şi se lipi de podea. M-am rostogolit pînă în poala femeii moarte şi l-am împuşcat din nou pe sintetic, de trei ori în succesiune rapidă. Mitraliera se sufocă.

Linişte.

Am fluturat Nemexul în stînga şi în dreapta, acoperind colţurile încăperii şi uşa principală. Marginile zimţate ale domului de sus. Nimic.

– Ortega?

– Da, sînt teafără.

Stătea întinsă în cealaltă parte a camerei, săltîndu-se într-un cot. Vocea gîtuită îi contrazicea cuvintele. M-am ridicat în picioare şi m-am îndreptat spre ea, paşii scrîşnindu-mi pe sticla spartă.

– Unde te-a rănit? am întrebat-o, aplecîndu-mă s-o ajut să se ridice.

– La umăr. Ticăloasa m-a nimerit cu Sunjetul.

Am pus Nemexul deoparte şi am analizat rana. Raza săpase o brazdă lungă în diagonală prin spatele gecii lui Ortega şi-i ciupise umărul la vîrf. Carnea de dedesubt era arsă, carbonizată pînă la os pe o linie îngustă în centru.

– Eşti norocoasă, am zis cu lejeritate forţată. Dacă nu te lăsai jos, ar fi fost capul.

– Nu m-am aplecat, am căzut.

– Suficient de bine. Vrei să te ridici?

– Tu ce crezi?

Ortega se săltă în genunchi ajutîndu-se de braţul sănătos apoi se ridică în picioare. Făcu o grimasă cînd geaca i se mişcă peste rană.

– *La dracu',* ustură.

– Cred că asta spunea şi tipul din uşă.

Sprijinindu-se de mine, se întoarse să mă fixeze, cu ochii la distanţă de cîţiva centimetri. I-am întors privirea fără expresie, şi rîsul îi izbucni pe chip ca un răsărit de soare. Clătină din cap.

– Iisuse, Kovacs, eşti un ticălos bolnav. Vă învaţă în Corp să spuneţi glume după lupte sau aşa eşti tu?

Am condus-o spre ieşire.

– Aşa sînt eu. Haide, să ieşim la aer curat.

În spatele nostru, biciui brusc un sunet. M-am întors rapid şi am văzut cum trupul sintetic se ridică ezitant pe picioare. Capul îi era zdrobit şi desfigurat în locul unde ultima mea împuşcătură rupsese partea laterală a craniului, iar mîna cu arma se desfăcea în convulsii la capătul braţului drept ţeapăn şi şiroind de sînge, însă celălalt braţ se îndoia, mîna strîngîndu-i-se pumn. Sinteticul se împiedică de scaun, se îndreptă şi veni spre noi, tîrîndu-şi piciorul drept.

Am scos Nemexul şi am ţintit.

– Lupta s-a terminat, l-am informat.

Faţa flască rînji la mine. Încă un pas ezitant. M-am încruntat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Kovacs. Ortega bîjbîia după propria-i armă. Termină-l odată.

Am tras şi glonţul îl aruncă pe sintetic pe spate pe podeaua de sticlă. Se zvîrcoli de cîteva ori, apoi rămase nemişcat dar respirînd greu. În timp ce îl priveam, fascinat, un rîs gîlgîit îi ieşi din gură.

– Destul dracului, tuşi el, şi rîse iar. Ei, Kovacs? E destul dracului.

Cuvintele mă şocară timp de o bătaie de inimă, apoi m-am întors şi am pornit spre uşă, tîrînd-o pe Ortega după mine.

– Ce...

– Afară. Ieşi naibii afară.

Am împins-o prin uşă în faţa mea şi am prins balustrada de afară. Pistolarul mort zăcea contorsionat pe pasarelă. Am îmbrîncit-o iarăşi pe Ortega şi ea sări şovăitoare peste cadavru. Trîntind uşa în urma mea, am urmat-o alergînd.

Ajunsesem aproape la capătul pasarelei cînd domul din spatele nostru explodă într-un gheizer de sticlă şi oţel. Am auzit distinct cum uşa iese din balamale, şi apoi suflul ne prinse pe amîndoi ca pe nişte pînze goale şi ne aruncă în jos pe scări pînă în stradă.

Capitolul Douăzeci şi Doi

Poliţia e mai impresionantă noaptea.

În primul rînd sînt girofarurile care aruncă pe feţele tuturor

culori dramatice, expresii feroce scăldate alternativ în roşu criminal şi albastru ceţos. Apoi e sunetul sirenelor în noapte, ca un elevator coborînd prin nivelurile oraşului, vocile sparte în comseturi, energice şi în acelaşi timp misterioase, foiala siluetelor voluminoase slab luminate şi bucăţi de conversaţii criptice, desfăşurarea tehnologiei susţinătorilor legii la care să caşte gura vecinii treziţi din somn, lipsa oricărui alt fapt care să se petreacă provocînd un fel de atracţie cu vacuum. Se poate să nu fie absolut nimic altceva de văzut în afară de asta şi totuşi oamenii vor veni să se uite ore întregi.

La ora nouă dimineaţa într-o zi de lucru e cu totul altceva. Vreo două transportoare răspunseră la apelul lui Ortega dar luminile şi sirenele lor abia se observau pe deasupra agitaţiei generale a oraşului. Echipajele în uniformă întinseră bariere la ambele capete ale străzii şi evacuară clienţii afacerilor învecinate, în timp ce Ortega în convingea pe cei de la securitatea unei bănci particulare să nu mă aresteze ca posibil implicat în atentat. Aparent se pusese un premiu pe capul teroriştilor. O grămadă de lume de tot soiul se aglomera în spatele aburului aproape invizibil al barierelor, dar părea să se compună în mare parte din pietoni iritaţi care încercau să treacă.

Am stat pînă la sfîrşit pe bordura opusă, verificîndu-mi rănile superficiale pe care le dobîndisem în cursul scurtului zbor în jos de pe pasarelă în stradă. În general vînătăi şi zgîrieturi. Forma zonei de recepţie a providerului de forum direcţionase întreaga explozie în sus prin acoperiş şi aceeaşi cale o urmase şi cea mai mare parte a şrapnelului. Fusesem foarte norocoşi.

Ortega părăsi grupul de ofiţeri în uniformă adunaţi în faţa băncii şi traversă strada spre mine. Îşi scosese geaca şi avea o pată lungă albă de coagulant de ţesut peste rana de la umăr. Ţinea într-o mînă tocul de umăr gol şi sînii i se mişcau sub bumbacul subţire al unui tricou alb cu inscripţia *Ai dreptul să nu spui nimic – De ce nu încerci un timp?* Se aşează alături de mine pe bordură.

– Legiştii sînt pe drum, spuse aparent nepăsătoare. Bănuieşti că o să scoatem ceva util din ruine?

M-am uitat la resturile fumegînd ale domului şi am scuturat din cap.

– Ar fi corpurile, poate chiar cipurile corticale intacte, dar tipii ăia erau doar gorile de pe stradă. N-o să-ţi spună decît că sinteticul i-a angajat, probabil cu jumate de duzină de fiole de tetramet fiecare.

– Da, au lucrat cam de mîntuială, nu-i aşa?

Am simţit fantoma unui zîmbet pe buzele mele.

– Oarecum. Dar cred că nici nu trebuiau să ne prindă ei.

– Doar să ne ţină ocupaţi pînă ne arunca amicul în aer, nu?

– Cam aşa ceva.

– După cum îmi imaginez eu, detonatorul era codat în semnalele lui vitale, corect? Cum l-ai stins, bum, te ia cu el. Şi pe mine. Şi pe ajutoarele angajate ieftin.

– Şi-şi şterge propriul cip cortical şi trupul, am aprobat. Curat, nu-i aşa?

– Atunci unde a fost greşeala?

Mi-am frecat absent cicatricea de sub ochi.

– M-a supraestimat. A presupus că o să-l ucid imediat, dar am ratat. Probabil în acel stadiu s-ar fi sinucis, dar eu i-am distrus braţul încercînd să opresc mitraliera.

Cu ochii minţii văd arma căzînd din degetele desfăcute şi alunecînd peste podea.

– I-am aruncat-o din mînă. Probabil zăcea acolo, dorindu-şi să moară cînd ne-a auzit plecînd. Mă întreb ce marcă de corp sintetic folosea.

– Indiferent ce era, pot avea girul meu în fiecare zi a săptămînii, zise Ortega veselă. Poate că la urma urmelor a mai rămas ceva pentru legişti.

– Ştii cine era, nu-i aşa?

– Ţi-a spus Ko...

– Era Kadmin.

Urmă o scurtă linişte. Am privit fumul răsucindu-se în sus din domul distrus. Ortega inspiră, expiră.

– Kadmin e depozitat.

– Nu mai e. M-am uitat pieziş la ea: Ai o ţigară?

Îmi pasă pachetul fără un cuvînt. Am scos una, am fixat-o în colţul gurii, am atins petecul de aprindere cu capătul ei şi am tras adînc în piept. Mişcările veniră de la sine, un reflex condiţionat de-a lungul anilor ca un tipar al necesităţii. Nu trebuia să fac nimic conştient. Fumul care se strecura în plămînii mei era ca unda unui parfum pe care îţi aminteşti că-l folosea o veche iubire.

– Mă cunoştea. Am suflat fumul: Şi cunoştea şi istoria quellistă. „Destul dracului" este ceea ce o luptătoare de gherillă quellistă pe nume Iffy Deme a spus cînd era interogată în timpul Decolonizării pe Lumea lui Harlan. Avea explozibil intern şi a demolat casa. Sună familiar? Cum am putea şti cine e capabil să trîntească citate

din Quell ca un băştinaş din Millsport?

– E depozitat dracului, Kovacs. Nu poți scoate pe cineva de la stocare fără...

– Fără o IA. Cu o IA, poți. Am mai văzut asta. Comandamentul de pe Adoracion o făcea cu prizonierii noştri de război, exact aşa – am pocnit din degete. Ca şi cum ai scoate un elefant dintr-un recif plin cu icre.

– Chiar aşa de uşor? zise Ortega ironic.

Am mai inhalat nişte fum şi am ignorat-o.

– Îți aminteşti cînd am fost în virtual cu Kadmin, şi a apărut efectul ăla de fulger pe cer?

– N-am văzut. Nu, stai, ba da. Am crezut că a fost un defect.

– Nu a fost. L-a atins. Reflectat pe masă. Atunci a promis că mă omoară.

M-am întors spre ea, rînjind îngreţoşat. Amintirea entității virtuale a lui Kadmin era vie şi monstruoasă.

– Vrei să auzi un mit autentic din prima generație de pe Lumea lui Harlan? Un basm din lumile exterioare?

– Kovacs, chiar şi cu o IA, ar avea nevoie...

– Vrei să auzi povestea?

Ortega ridică din umeri, se scutură şi aprobă din cap.

– Sigur. Vrei să-mi dai țigările înapoi?

I-am aruncat pachetul şi am aşteptat să-şi aprindă țigara. Suflă fumul înspre stradă.

– Atunci, dă-i drumul.

– Bun. Oraşul din care sînt eu, Newpest, a fost pe vremuri un centru al industriei textile. Pe Lumea lui Harlan există o plantă numită belaweed, care creşte în mare şi pe majoritatea țărmurilor. O usuci, o tratezi cu chimicale şi poți obține din ea ceva ca bumbacul. În timpul Colonizării Newpest a fost capitala belabumbacului de pe lume. Condițiile din fabrici erau de pe atunci rele, iar cînd quelliştii au întors totul cu susul în jos au devenit şi mai rele. Industria belabumbacului a intrat în declin şi a urmat un şomaj masiv, sărăcie şi tot ce naiba mai puteau face Decolonizatorii. Ei erau revoluționari, nu economişti.

– Vechea poveste, nu?

– Mă rog, ceva familiar. În acea vreme au apărut nişte poveşti destul de oribile în mahalalele textiliştilor. Chestii de genul Spiritelor care Treieră, sau Canibalul din Kitano Street.

Ortega trase din țigară şi căscă ochii.

– Fermecător.

– Mda, mă rog, vremuri grele. Aşa a apărut povestea Nebunei Ludmila cusătoreasa. Pe asta obişnuiau s-o spună copiilor ca să-i determine să-şi îndeplinească sarcinile şi să vină acasă înainte de lăsarea întunericului. Nebuna Ludmila avea o moară de belabumbac falimentară şi trei copii care nu o ajutau niciodată. Stăteau pe afară pînă tîrziu, jucau în arcadele de prin oraş şi dormeau toată ziua. Într-o zi, spune povestea, Ludmila o ia razna.

– Deci nu era deja nebună?

– Nu, doar puțin stresată.

– I-ai spus Nebuna Ludmila.

– Aşa se numeşte povestea.

– Dar dacă nu era nebună de la început...

– Vrei să asculți povestea sau nu?

Gura lui Ortega se strîmbă într-un colț. Îmi făcu semn cu țigara să continui.

– *Povestea spune* că într-o seară cînd copiii ei se pregăteau să iasă, le-a pus ceva în cafea şi cînd ei erau semi-conştienți, dar totuşi treji, îți dai seama, i-a dus la Mitcham's Point şi i-a aruncat în containerele treierătorilor unul cîte unul. Se spune că le poți auzi țipetele peste mlaştină.

– Mmmm.

– Desigur, poliția a fost suspicioasă...

– Zău?

– ... dar nu au putut dovedi nimic. Unii dintre puşti erau narcomani, aveau legături cu yakuza locală, nimeni nu a fost cu adevărat surprins cînd au dispărut.

– Povestea asta are vreun scop?

– Da. Vezi tu, Ludmila a scăpat de nenorociții de copii inutili, dar asta nu i-a prea fost de folos. Tot mai avea nevoie de cineva care să manevreze cuvele de maturare, să care belaweed-ul pe scările morii, şi ea tot falită era. Aşa că ce a făcut?

– Ceva sîngeros, îmi imaginez. Am aprobat.

– A cules bucățile copiilor ei sfîrtecați din treierătoare şi le-a cusut într-o carcasă înaltă de trei metri. Apoi, într-o noapte închinată puterilor întunericului, a invocat un Tengu să...

– Un ce?

– Un Tengu. E un fel de aducător de ghinion, un demon cred că i-ai putea spune. L-a invocat pe Tengu să animeze carcasa, apoi l-a cusut în ea.

– Cum, cînd nu era el atent?

– Ortega, e o poveste. A cusut în interior sufletul acelui Tengu,

dar a promis că-l eliberează dacă lucrează la moara ei nouă ani. Nouă e un număr sacru în panteonul harlanit, deci ea era la fel de legată prin acest legământ ca şi Tengu. Din nefericire...

– Aha.

– ... Tengu nu sînt recunoscuţi pentru răbdarea lor, şi presupun că nici bătrîna Ludmila nu era cea mai comodă persoană pentru care să lucrezi. Într-o noapte, la nici o treime din durata contractului, Tengu s-a întors împotriva ei şi a rupt-o în bucăţi. Unii spun că a fost fapta lui Kishimo-jin, că ea a şoptit aţîţări teribile în urechea lui Tengu...

– Kishimo Gin?

– Kishimo-jin, protectoarea divină a copiilor. A fost răzbunarea ei asupra Ludmilei pentru moartea copiilor. Asta e o versiune, mai e una care... – am surprins cu coada ochiului expresia răzvrătită a lui Ortega şi am continuat în grabă. Mă rog, oricum, Tengu a rupt-o în bucăţi, dar făcînd asta s-a blocat pe sine în vrajă şi a fost condamnat să rămînă prizonier în carcasă. Şi acum, cînd invocatorul iniţial al vrăjii a murit, chiar mai rău, a fost trădat, carcasa a început să putrezească. O bucăţică aici, o bucăţică dincolo, dar ireversibil. Şi aşa Tengu a fost împins să colinde străzile şi morile cartierului textiliştilor, în căutare de carne proaspătă care să înlocuiască părţile putrezite ale corpului său. Ucidea întotdeauna copii, pentru că părţile care trebuiau înlocuite aveau dimensiuni de copil, dar ori de cîte ori cosea părţi noi de carcasa sa...

– Deci învăţase să coasă?

– Tengu au multe talente. Ori de cîte ori se înlocuia, după cîteva zile noile porţiuni intrau în putrefacţie, şi el trebuia să iasă din nou la vînătoare. În cartier i se spunea Omul Peticit.

Am tăcut. Ortega făcu din gură un O mut, apoi exhală fumul prin el. Urmări fumul disipîndu-se, apoi se întoarse cu faţa la mine.

– Mama ta ţi-a spus povestea asta?

– Tata. Cînd aveam cinci ani.

Îşi privi capătul ţigării.

– Drăguţ.

– Nu. Deloc. Dar mai e o poveste. M-am ridicat în picioare şi am privit de-a lungul străzii la mulţimea înghesuită la una dintre bariere. Kadmin e liber, şi scăpat de sub control. Indiferent pentru cine lucra înainte, acum lucrează pe cont propriu.

– Cum? Ortega îşi desfăcu braţele exasperată. OK, o IA se poate

strecura printre cipurile corticale ale poliției din Bay City. O să înghit asta. Dar aici vorbim despre o intruziune de microsecunde. Dacă ar fi durat mai mult ar fi sunat alarmele de aici pînă în Sacramento.

– Nu are nevoie decît de cîteva microsecunde.

– Dar Kadmin nu e *stocat.* Ar trebui să ştie cînd e reactivat, ar avea nevoie de un punct de reper. Au nevoie...

Se opri cînd îşi dădu seama.

– De mine, am terminat eu în locul ei. Au nevoie de mine.

– Dar tu...

– O să am nevoie de ceva timp să înțeleg totul, Ortega.

Am aruncat țigara în rigolă şi m-am strîmbat simțind gustul interiorului propriei mele guri.

– Azi, poate şi mîine. Verifică cipul. Kadmin a dispărut. În locul tău, m-aş da puțin la fund.

Ortega făcu o față acră.

– Îmi spui să lucrez sub acoperire în propriul meu oraş?

– Nu-ți spun să faci nimic.

Am scos Nemexul şi am ejectat încărcătorul pe jumătate golit cu mişcări aproape la fel de automate ca şi fumatul. Încărcătorul alunecă în buzunarul gecii.

– Îți explic stadiul jocului. Trebuie să ne întîlnim undeva. Nu la Hendrix. Şi nici undeva unde ai putea fi urmărită. Nu-mi spune, doar scrie. Am făcut semn cu capul spre mulțimea din spatele barierelor: Oricine de acolo, cu nişte implanturi decente, poate decela şi amplifica această conversație.

– Iisuse. Îşi umflă obrajii: Asta-i tehno-paranoia, Kovacs.

– Nu-mi spune mie. Am trăit din asta.

Ea se gîndi un moment, apoi scoase un pix şi mîzgăli ceva pe laterala pachetului de țigări. Am pescuit din buzunar un încărcător nou şi l-am introdus în Nemex, cu ochii încă scanînd mulțimea.

– Uite. Ortega îmi aruncă pachetul: E o destinație discretă. Dă-o oricărui taxi din zona Golfului şi te va duce acolo. O să fiu acolo în seara asta, şi mîine seară. După aia, ne întoarcem la afaceri ca de obicei.

Am prins pachetul cu mîna stîngă, am aruncat o privire scurtă numerelor şi l-am ascuns în geacă. Apoi am lovit cu palma laterala Nemexului ca să introduc primul glonț pe țeavă şi am îndesat pistolul la loc în tocul lui.

– Spune-mi cînd verifici cipul cortical, i-am zis, şi am plecat.

Capitolul Douăzeci şi Trei

M-am îndreptat spre sud.

Deasupra capului meu autotaxiurile întreţeseau traficul cu o hipereficienţă programată şi coborau ocazional la nivelul solului în încercarea de a-şi stimula clienţii. Vremea deasupra traficului era în schimbare, norii cenuşii alergau dinspre vest şi picături rare de ploaie îmi loveau obrajii cînd priveam în sus. Am lăsat taxiurile în pace. Fii *primitiv,* ar fi spus Virginia Vidaura. Cînd te vînează o IA, singura ta speranţă e să sari din avionul electronic. Bineînţeles, pe cîmpul de luptă asta se poate face mult mai uşor. Există o grămadă de noroi şi haos în care să te ascunzi. Un oraş modern – nebombardat – este un coşmar logistic pentru o asemenea evadare. Fiecare clădire, fiecare vehicul, fiecare stradă e conectată la reţea, şi fiecare tranzacţie pe care o faci te marchează pentru vînătorii de date.

Am găsit un bancomat cu aspect uzat şi mi-am completat de la el teancul subţiat de bancnote. Apoi m-am retras două cvartale şi am luat-o spre est pînă am găsit un telefon public. M-am căutat prin buzunare, am scos cardul, mi-am fixat electrozii pe cap şi am sunat.

Nu a apărut nicio imagine. Niciun sunet de conectare. Era un cip intern. Vocea izbucni brusc dintr-un ecran gol.

– Cine e?

– Mi-ai dat cartea de vizită, am spus, în eventualitatea că se întîmplă ceva important. Ei bine, acum este necesar să vorbim despre ceva al dracului de important, doctore.

Se auzi un clic cînd ea înghiţi în sec, doar o dată, apoi vocea ei reveni, egală şi rece.

– Ar trebui să ne întîlnim. Presupun că nu vrei să vii la instituţie.

– Presupui corect. Ştii podul cel roşu?

– Golden Gate; aşa se numeşte, zise ea sec. Da, îl cunosc.

– Să fii acolo la unsprezece. Pe şoseaua spre nord. Singură.

Am întrerupt legătura şi am format din nou.

– Reşedinţa Bancroft, cu cine doriţi să vorbiţi?

O femeie îmbrăcată sobru cu o coafură aducînd aminte de tunsoarea lui Angin Chandra apăru pe ecran la o fracţiune de secundă după ce începuse să vorbească.

– Cu Laurens Bancroft vă rog.

– Pentru moment domnul Bancroft este într-o conferinţă.

Asta făcea ca lucrurile să fie şi mai uşoare.

– Bine. Cînd va fi disponibil, spuneţi-i că l-a căutat Takeshi Kovacs.

– Doriţi să vorbiţi cu doamna Bancroft? A lăsat instrucţiuni ca...

– Nu, am zis repede. Nu e nevoie. Vă rog să-i comunicaţi domnului Bancroft că nu voi putea fi contactat cîteva zile, dar că o să-l sun din Seattle. Asta-i tot.

Am întrerupt legătura şi mi-am verificat ceasul. Mai rămăsese cam o oră şi patruzeci de minute din timpul pe care mi-l acordasem pentru a ajunge pe pod. Am pornit în căutarea unui bar.

Sînt copiat, am cip şi cinci dan am primit
Şi nu mă tem de Omul Peticit.

Mica monedă a rimei copiilor străzii îmi sclipi din nămolul copilăriei mele. Dar eu mă temeam.

Ploaia nu începuse încă cînd ne-am apropiat de drumul către pod, dar norii se aglomerau supăraţi deasupra şi parbrizul era stropit cu picături grele, prea rare ca să declanşeze ştergătoarele camionului. Am privit structura de culoarea ruginii pîndind sus în faţa noastră prin distorsionarea provocată de picăturile de ploaie strivite şi am ştiut că urma să mă ud.

Nu era trafic pe pod. Turnurile de suspensie se ridicau ca nişte oase ale unui dinozaur incalculabil de imens deasupra culoarelor de asfalt pustii şi a pasarelelor laterale acoperite cu un moloz neidentificabil.

– Încetineşte, i-am spus tovarăşului meu cînd am trecut pe sub primul turn, şi vehiculul greu frînă cu o forţă nedorită. L-am privit pieziş: Ia-o încet. Ţi-am spus, nu e o afacere riscantă. Doar mă întîlnesc cu cineva.

Nicholson Altoitul îmi aruncă o privire confuză de pe scaunul şoferului, şi o dată cu ea veni şi un damf de alcool stătut.

– Da, cum să nu. Cheltuieşti atîtea plastice cu şoferii în fiecare noapte, nu? Îi culegi de prin barurile din Licktown din milă?

Am ridicat din umeri.

– Crezi ce vrei. Dar mergi cu viteză redusă. Poţi să conduci cît vrei de repede după ce mă dau eu jos.

Nicholson îşi scutură capul ciufulit.

– E o prostie, omule...

– Acolo. Pe trotuar. Lasă-mă acolo.

În faţa noastră era o siluetă solitară sprijinită de balustradă, contemplînd aparent panorama golfului. Nicholson se încruntă de concentrare şi-şi cocoşă umerii supradimensionaţi de la care, probabil, îşi primise porecla. Camionul obosit alunecă potolit dar nu tocmai lin peste două benzi şi opri cu un hop lîngă bariera din dreapta.

Am sărit jos, am privit în jur după trecători, nu am văzut niciunul şi m-am căţărat înapoi în uşa deschisă.

– Bun, acum ascultă. O să dureze cel puţin două zile pînă ajung la Seattle, poate trei, aşa că tu ascunde-te în primul hotel de la periferia oraşului pe care îl oferă baza de date, şi aşteaptă-mă acolo. Plăteşte cu cash, dar înregistrează-te cu numele meu. O să te contactez între zece şi unsprezece dimineaţa, aşa că să fii în hotel la ora aia. În restul timpului poţi să faci ce vrei. Îmi imaginez că ţi-am dat destui bani ca să nu te plictiseşti.

Nicholson Altoitul îşi dezveli dinţii cu o poftă de cunoscător, ceea ce făcu să-mi pară oarecum rău pentru oricine lucra în industria timpului liber din Seattle în acea săptămînă.

– Nu-ţi fă probleme din cauza mea, omule, bătrînul Altoit ştie cum să apuce o distracţie de ţîţe.

– Mă bucur. Dar să nu te întinzi prea mult. S-ar putea să fim nevoiţi să ne mişcăm în grabă.

– Da, da. Şi restul plasticului, omule?

– Ţi-am spus. O să fii plătit cînd terminăm.

– Şi dacă nu apari în trei zile?

– În cazul ăsta, am spus în glumă, înseamnă că sînt mort. Dacă se întîmplă aşa, ar fi mai bine să dispari din vedere cîteva săptămîni. N-o să piardă nimeni timpul căutîndu-te pe tine. Dacă mă găsesc pe mine o să fie fericiţi.

– Omule, nu cred că...

– O să fie bine. Ne vedem peste trei zile.

Am sărit înapoi pe pămînt, am trîntit uşa camionului şi am bătut de două ori în ea. Motorul porni huruind şi Nicholson aduse camionul iar în mijlocul şoselei.

Urmărindu-l cum se îndepărta, m-am întrebat în treacăt dacă se va duce într-adevăr la Seattle. Îi dădusem o cantitate considerabilă de bani, la urma urmelor, şi chiar cu promisiunea unei a doua plăţi cash dacă va urma instrucţiunile, tentaţia tot ar

fi fost să întoarcă undeva pe coastă şi să se îndrepte direct către barul din care îl culesesem. Sau ar putea să devină iritabil, stînd în hotel şi aşteptînd o bătaie în uşă, şi să fugă înainte de încheierea celor trei zile. Nu-l prea puteam acuza pentru asemenea potenţiale trădări, întrucît nici eu nu aveam intenţia să mă ţin de cuvînt. Orice ar fi făcut era în regulă din partea mea.

În evaziunile din sistem trebuie să te lupţi cu presupunerile inamicului, spunea Virginia Vidaura în urechea mea. *Provoacă cît mai multe interferenţe posibil fără să slăbeşti ritmul.*

– Un prieten de-al tău, domnule Kovacs?

Doctoriţa se apropiase de barieră şi urmărea maşina îndepărtîndu-se.

– L-am cunoscut într-un bar, am spus eu adevărul, căţărîndu-mă pînă pe partea ei şi îndreptîndu-mă spre balustradă. Era aceeaşi privelişte pe care o văzusem atunci cînd Curtis mă adusese înapoi de la Casa Solară în ziua sosirii mele. În lumina strălucitoare dinainte de ploaie traficul aerian licărea pe deasupra clădirilor de dincolo de Golf ca un roi de licurici. Strîngînd din ochi, puteam distinge detaliile insulei Alcatraz, buncărul cu ziduri gri şi ferestre portocalii al PsychaSec SA. Dincolo se întindea Oakland-ul. În spatele meu, marea deschisă spre nord şi spre sud un kilometru solid de pod pustiu. Fiind rezonabil de sigur că nimic cu raza de acţiune mai scurtă ca a artileriei tactice nu mă putea surprinde aici, m-am întors s-o privesc pe doctoriţă.

Păru să se înfioare cînd privirea mea căzu pe ea.

– Ce se-ntîmplă? am întrebat încet. Mici probleme de etică medicală?

– N-a fost ideea mea...

– Ştiu asta. Tu ai semnat doar externarea, ai închis ochii, chestii de genul ăsta. Aşadar cine a fost?

– Nu ştiu, zise ea nu foarte convinsă. Cineva a venit să-l vadă pe Sullivan. Un trup artificial. O asiatică, cred.

Am dat din cap. Trepp.

– Care au fost instrucţiunile lui Sulllivan?

– Localizator virtual, inserat între cipul cortical şi interfaţa neurală.

Detaliile clinice părură să-i dea putere. Glasul îi deveni mai ferm:

– Am făcut operaţia cu două zile înainte de a fi transferat. O microincizie în vertebră de-a lungul liniei inciziei iniţiale a cipului, şi astupată cu ţesut grefat. Nu se vede la nici o scanare în afara

virtualului. Ar fi trebuit să treci printr-una completă neuro-electrică pentru a o găsi. Cum de-ai ghicit?

– N-a trebuit să ghicesc. Cineva s-a folosit de asta ca să mă localizeze şi să pună un contract pe capul meu cît timp mă aflu în afara depozitului poliţiei din Bay City. Asta înseamnă Ajutor şi Complicitate. Tu şi Sulivan intraţi la răcoare pentru cel puţin douăzeci de ani.

Ea privi critic de-a lungul podului gol.

– În cazul ăsta, de ce nu e poliţia aici, domnule Kovacs?

M-am gîndit la acuzaţiile şi dosarele militare care trebuie să fi venit pe Pămînt odată cu mine, şi cum se simţea ea stînd aici singură cu cineva care făcuse toate acele lucruri. Cum trebuie să fi fost pentru ea să vină aici singură. Încet, un zîmbet timid îmi apăru în colţul gurii.

– Bine, sînt impresionat, am zis. Acum spune-mi cum se neutralizează porcăria asta.

Se uită cu seriozitate la mine, şi atunci începu să plouă. Picături grele, udînd umerii paltonului ei. Le simţeam în părul meu. Am privit amîndoi în sus şi am înjurat. O clipă mai tîrziu ea făcu un pas spre mine şi atinse o broşă grea de pe un rever al hainei. Aerul de deasupra noastră sclipi şi ploaia încetă să mai cadă pe mine. Ridicînd din nou privirea, am văzut-o spărgîndu-se pe domul cîmpului repulsiv de deasupra capetelor noastre. În jurul picioarelor, pavajul se întunecă mai întîi în pete şi apoi uniform, dar un cerc magic în jurul tălpilor noastre rămînea uscat.

– Ca să îndepărtezi de tot localizatorul e nevoie de microchirurgie similară cu cea de la amplasarea sa. Se poate face, dar nu în afara unei săli complete de micro-op. Dacă lipseşte ceva, rişti să avariezi interfaţa neurală, sau chiar canalele nervului spinal.

M-am mişcat puţin, nesimţindu-mă în largul meu atît de aproape de ea.

– Mda, mi-am închipuit.

– Păi, atunci probabil ţi-ai *închipuit,* zise ea îngînîndu-mi accentul, şi că poţi introduce fie un semnal derutant fie un cod oglindă în receptorul cipului cortical pentru a neutraliza semnătura emisiei.

– Dacă cunoşti semnătura originală.

– Dacă, aşa cum spui, cunoşti semnătura originală. Băgă mîna în buzunar şi scoase un disc mic, acoperit cu plastic, îl cîntări pentru o clipă în palmă şi apoi mi-l întinse mie: Ei bine, acum o ai.

Am luat discul şi l-am privit meditativ.

– E autentic. Orice clinică neuro-electrică îți va confirma asta. Dacă ai îndoieli, îți pot recomanda...

– De ce faci asta pentru mine?

Îmi întîlni ochii, de data asta fără să tresară.

– N-o fac pentru tine, domnule Kovacs. O fac pentru mine.

Am aşteptat. Ea privi pentru o clipă în depărtare, peste Golf.

– Corupția nu e ceva nou pentru mine, domnule Kovacs. Nimeni nu poate lucra mult timp într-o instituție juridică şi să nu ajungă să recunoască un gangster. Sintetica era ceva de genul ăsta. Directorul Sullivan a făcut afaceri cu astfel de oameni de cînd lucrez eu în Bay City. Jurisdicția poliției se opreşte la uşile noastre, iar salariile din cadrul Administrației nu sînt mari.

Îşi întoarse din nou privirea spre mine.

– Eu nu am luat niciodată bani de la oamenii ăştia, şi nici, pînă acum, nu am făcut ceva pentru ei. Dar de asemenea, niciodată nu m-am ridicat împotriva lor. A fost foarte uşor să mă îngrop în munca mea şi să mă prefac că nu văd ce se petrece.

– "Ochiul uman este un dispozitiv minunat", am citat absent din *Poeme şi alte subterfugii.* „Cu puțin efort, poate să nu vadă nici cea mai evidentă nedreptate".

– Foarte competent exprimat.

– Nu îmi aparține. Aşadar, cum de ai făcut operația?

Dădu din cap.

– Cum am spus, pînă acum am reuşit să evit contractele efective cu aceşti oameni. Sullivan mă repartizase la Reîntrupare pentru Lumile Exterioare fiindcă acolo nu era prea mult de lucru, iar favorurile pe care le făcea el erau toate locale. Aşa era mai uşor pentru amîndoi. E un bun manager în privința asta.

– Atunci regret că am apărut eu.

– Da, s-a ivit o problemă. Ştia că ar fi părut ciudat dacă m-ar fi înlăturat din cadrul procedurilor în favoarea unuia dintre medicii lui mai supuşi, şi nu voia să se facă valuri. Aparent era vorba de *ceva mare.* – Sublinie în derîdere cuvintele aşa cum subliniase mai devreme *închipuitul* meu. – Oamenii ăştia aveau relații la nivel înalt, şi totul trebuia să se desfăşoare fără incidente. Dar el nu e prost, a avut o explicație perfect rațională pentru mine.

– Care anume?

Îmi aruncă o altă privire candidă.

– Că ai fi un psihopat periculos. O maşină de ucis înverşunată. Şi că, indiferent de motive, n-ar fi o idee bună să te lăsăm să înoți

prin valurile de date nemarcat. Să nu ai cum şti unde te-ai putea transfera odată scăpat din lumea reală. Iar eu am înghiţit asta. Mi-a arătat dosarele pe care le avea despre tine. O, n-a fost prost deloc. Nu, *eu* am fost.

M-am gîndit la Leila Begin şi discuţia noastră despre psihopaţi de pe plaja virtuală. La propriile mele răspunsuri frivole.

– Sullivan n-ar fi prima persoană care mă numeşte psihopat. Şi nici tu prima persoană care o crede. Mesagerii, mă rog, sînt... Am ridicat din umeri şi am privit în depărtare. Au o etichetă. Simplificare pentru consumul publicului.

– Au spus o mulţime de lucruri despre voi. Că douăzeci la sută dintre crimele serioase din cadrul Protectoratului sînt provocate de Mesageri renegaţi. E adevărat?

– Procentul? Am privit în gol prin ploaie: N-am cum să ştiu. Acolo sînt o mulţime dintre noi, aşa e. Nu ai prea multe de făcut după ce eşti eliberat din cadrul Corpului. Nu ai voie să participi la nimic care ar putea conduce la o poziţie cu putere sau influenţă. Pe majoritatea lumilor îţi sînt interzise posturile publice. Nimeni nu are încredere în Mesageri, şi asta înseamnă că nu poţi promova. Nu ai perspective. Nu te poţi împrumuta, nu ai credit.

M-am întors spre ea.

– Iar ceea ce am fost noi antrenaţi să facem este atît de aproape de crimă încît aproape că nu există diferenţă. Doar că în cazul crimei e mai uşor. Cei mai mulţi criminali sînt proşti, probabil ştii asta. Chiar şi sindicatele organizate sînt ca nişte găşti de copii prin comparaţie cu Corpul. E uşor să obţii respect. Iar cînd ţi-ai petrecut ultimii zece ani din viaţă intrînd şi ieşind din trupuri, răcindu-te pe cip sau trăind în virtual, ameninţările pe care le oferă legea sînt destul de amabile.

Am rămas amîndoi tăcuţi un timp.

– Îmi pare rău, zise ea în cele din urmă.

– N-ai de ce. Oricine ar fi citit dosarele alea despre mine ar fi...

– Nu la asta mă refeream.

– Oh. Am coborît ochii pe discul din mîinile mele: Ei bine, dacă vrei să te căieşti pentru ceva, aş zice că tocmai ai făcut-o. Şi ascultă-mă pe mine, nimeni nu rămîne perfect curat. Singurul loc unde poţi face asta e stocarea.

– Da. Ştiu.

– Mă rog, da. Încă ceva aş mai vrea să ştiu.

– Da?

– Sullivan se află la Bay City Central în momentul ăsta?

– Era cînd am ieşit eu.

– Şi la ce oră e probabil să plece în seara asta?

– De obicei plecă în jur de ora şapte. Strînse buzele: Ce ai de gînd să faci?

– Am de gînd să-i pun nişte întrebări, am spus sincer.

– Şi dacă el nu vrea să răspundă?

– Cum ai spus, nu e prost.

Am pus discul în buzunarul gecii.

– Mulţumesc pentru ajutor, doctore. Ţi-aş sugera să nu te afli prin apropierea instituţiei pe la şapte în seara asta. Şi mulţumesc.

– Cum am mai zis, domnule Kovacs, fac asta pentru mine.

– Nu la asta mă referam, doctore.

– Oh.

Mi-am lăsat uşor o mînă pe braţul ei, apoi m-am îndepărtat de ea întorcîndu-mă în ploaie.

Capitolul Douăzeci şi Patru

Lemnul băncii era uzat de zeci de ani de către ocupanţi într-o serie de depresiuni confortabile de forma feselor, iar braţele erau sculptate în mod similar. M-am întins printre curbe, căţărîndu-mi ghetele pe capătul băncii cel mai apropiat de uşa pe care o urmăream, şi m-am apucat să citesc graffiti-urile zgîriate în lemn. Eram ud după lunga plimbare înapoi prin oraş, dar sala era plăcut încălzită şi ploaia cădea neputincioasă pe lungile panouri transparente ale acoperişului de deasupra capului meu. După un timp, unul dintre roboţii de curăţenie de dimensiunile unui cîine a venit să şteargă amprentele mele noroioase de pe podeaua de sticlă topită. L-am urmărit alene pînă şi-a terminat treaba şi înregistrarea sosirii mele pe bancă a fost ştearsă complet.

Ar fi fost frumos să cred că şi urmele mele electronice puteau fi şterse în acelaşi mod, dar acest mod de evadare aparţinea eroilor legendari din alte epoci.

Robotul de curăţenie plecă rostogolindu-se şi eu am revenit la graffiti. Majoritatea erau în amanglică sau spaniolă, glume vechi pe care le mai văzusem în sute de locuri similare; *Cabron Modificado!* şi *Absent fără trup!,* clasicul *Băştinaşul modificat a fost pe aici!,* dar sus pe spătarul băncii scrijelit cu capul în jos, ca o mică băltoacă de calm inversat în toată furia şi orgoliul disperat, am descoperit

un haiku bizar în kanji:

Pune-ți noua carne ca pe niște mănuși împrumutate
Și arde-ți din nou degetele.

Pesemne autorul se aplecase peste spătar cînd săpase în lemn, însă executase fiecare caracter cu o grijă elegantă. Am stat cu ochii pe caligrafie probabil timp îndelungat, în timp ce amintirile de pe Lumea lui Harlan cîntau în capul meu ca niște cabluri de înaltă tensiune.

O izbucnire neașteptată de plîns în dreapta mea mă smulse din reverie. O tînără de culoare cu cei doi copii ai ei, de asemenea negri, se holbau la un bărbat alb de vîrstă mijlocie, cu umerii aduși, care stătea în fața lor în niște haine de lucru ale ONU largi și vechi. Reuniune de familie. Fața tinerei femei era o mască a șocului, probabil înțelegerea încă nu o lovise cu adevărat, iar fetița mai mică, care nu părea să aibă mai mult de patru ani, nu înțelegea deloc. Privea dincolo de bărbatul alb, gura ei formînd întrebarea repetată: *Unde e tata? Unde e tata?* Fața bărbatului sclipea în lumina venind prin acoperișul plouat – arăta de parcă plînsese încă de cînd îl tîrîseră afară din container.

Am întors capul spre o zonă pustie a sălii. Propriul meu tată trecuse drept pe lîngă familia lui care îl aștepta și ieșise din viețile noastre atunci cînd fusese reîntrupat. Nu am știut niciodată nici măcar care era, deși uneori m-am întrebat dacă mama nu surprinsese vreo scînteie de recunoaștere în ochii care o evitau, vreun ecou al atitudinii sau al mersului atunci cînd trecuse pe lîngă noi. Nu știu dacă fusese prea rușinat ca să ne înfrunte, sau mai degrabă prea excitat de norocul de a fi primit un trup mai sănătos decît propriul corp ruinat de alcool, și plănuia deja noi trasee spre alte orașe și femei mai tinere. Aveam zece ani pe atunci. Am aflat prima dată despre asta cînd asistenții ne alungaseră din instituție cu puțin înainte de a închide pentru noapte. Stătusem acolo de la prînz.

Asistentul șef era un bărbat în vîrstă, împăciuitor și foarte priceput cu copiii. Pusese mîna pe umărul meu și-mi vorbise cu blîndețe înainte de a ne conduce afară. Mamei mele îi făcuse o scurtă plecăciune și murmurase ceva formal care îi permisese să-și păstreze intact zidul autocontrolului.

Probabil vedea cîțiva ca noi în fiecare săptămînă.

Memorasem codul destinației discrete a lui Ortega, pentru a

avea ceva cu care să-mi ocup mintea, apoi fărîmițasem bucata respectivă din pachetul de țigări şi o înghițisem.

Hainele mele erau aproape uscate atunci cînd Sullivan apăru prin uşile de la ieşirea instituției şi începu să coboare treptele. Trupul lui delicat era înfăşurat într-o haină de ploaie lungă şi cenuşie, şi purta o pălărie cu boruri, ceva ce nu mai văzusem în Bay City. Încadrată în V-ul dintre picioarele mele ridicate şi adusă aproape de neurachem, fața lui arăta palidă şi obosită. M-am mişcat puțin pe bancă şi am atins tocul Philipsului cu vîrfurile degetelor. Sullivan venea drept spre mine, dar cînd văzu silueta mea întinsă pe bancă strînse buzele în semn de dezaprobare şi îşi modifică traiectoria pentru a evita ceea ce probabil lua drept un vagabond parazitînd instituția. Trecu fără să-mi mai arunce o altă privire.

I-am dat cîțiva metri avans şi apoi am sărit tăcut în picioare şi am luat-o după el, scoțînd Philipsul din toc pe sub haină. L-am ajuns exact la ieşire. Cînd uşile se desfăceau ca să-l lase să treacă, l-am îmbrîncit brutal în şale şi am ieşit repede afară în urma lui. Se întoarse spre mine, cu chipul schimonosit de furie, cînd uşile începuseră să se închidă.

– Ce crezi că...

Restul frazei îi muri pe buze cînd observă cine eram.

– Directore Sullivan, am rostit afabil, şi i-am arătat Philipsul de sub geacă. Asta e o armă silențioasă, iar eu nu sînt prea bine dispus. Te rog să faci exact ce-ți spun.

Înghiți în sec.

– Ce vrei?

– Vreau să vorbim despre Trepp, printre altele. Şi nu vreau să fac asta în ploaie. Hai să mergem.

– Maşina mea e...

– O idee foarte proastă, am admis. Să mergem pe jos. Şi, domnule Sullivan, numai dacă clipeşti spre o persoană necorespunzătoare te retez pe jumătate. N-o să vezi pistolul, nimeni n-o să-l vadă. Dar va fi tot acolo.

– Faci o greşeală, Kovacs.

– Nu prea cred. Am făcut semn cu capul spre rîndurile rare de maşini parcate: Drept înainte, şi la stînga pe stradă. Continuă să mergi pînă-ți spun eu să te opreşti.

Sullivan începu să răspundă ceva, dar am smucit spre el țeava pistolului Philips şi tăcu. Mai întîi coborî oblic treptele spre parcare şi apoi, aruncînd din cînd în cînd cîte o privire în spate, traversă

terenul accidentat către poarta dublă deformată care ruginise deschisă în balamale parcă de secole întregi.

– Ochii înainte, i-am strigat peste întinderea tot mai mare dintre noi. Sînt tot în spatele tău, nu e nevoie să-ţi faci griji.

Ieşind pe stradă, am păstrat o distanţă între noi de vreo zece metri şi m-am prefăcut complet străin de silueta din faţa mea. Nu era un cartier prea grozav şi nu erau prea mulţi oameni care să se plimbe prin ploaie. Sullivan era o ţintă uşoară pentru Philips chiar şi la o distanţă dublă.

Cinci cvartale mai încolo, am depistat ferestrele aburite ale restaurantului chinezesc pe care îl căutam. Am grăbit pasul şi m-am apropiat de umărul dinspre stradă al lui Sullivan.

– Acolo. Intră în separeul din spate şi aşază-te.

Am scanat o singură dată strada, n-am văzut nimic care să iasă în evidenţă, şi l-am urmat pe Sullivan înăuntru.

Localul era aproape gol, clienţii din timpul zilei plecaseră demult iar cei de seara încă nu apăruseră. Două chinezoaice bătrîne stăteau într-un colţ cu eleganţa emaciată a buchetelor ofilite, clătinînd la unison din capete. În partea opusă a restaurantului patru tineri în costume de mătase în culori palide stăteau tolăniţi cu un aer periculos şi se jucau cu piese hardware scumpe. La o masă de lîngă una dintre ferestre, un alb gras se lupta cu un bol enorm de chow mein parcurgînd în acelaşi timp paginile unei holoreviste pornografice. Un ecran fixat sus pe perete transmitea un sport local greu de înţeles.

– Ceai, i-am spus tînărului chelner care a venit să ne întîmpine, şi m-am aşezat în separeu în faţa lui Sullivan.

– N-o să scapi uşor cu asta, zise el fără convingere. Chiar dacă mă omori, dacă mă omori real, vor cerceta cele mai recente reîntrupări şi mai devreme sau mai tîrziu vor ajunge la tine.

– Da, poate vor afla chiar şi despre operaţia neoficială suferită de acest trup înainte de a sosi eu.

– Ticăloasa. O să...

– Nu eşti în poziţia să ameninţi, i-am spus blînd. De fapt nu eşti în poziţia să faci nimic altceva decît să răspunzi la întrebările mele şi să speri că te cred. Cine ţi-a spus să mă marchezi?

Tăcere, în afară de transmisia meciului pe ecranul de pe perete. Sullivan se holba posac la mine.

– Bine, o să fac lucrurile mai uşoare pentru tine. Răspunde simplu cu da sau nu. O artificială pe nume Trepp a venit să te vadă. A fost pentru prima dată cînd ai făcut afaceri cu ea?

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Cu o furie reţinută, l-am lovit puternic cu dosul mîinii peste gură. Se prăbuşi în lateral peste peretele separeului, pierzîndu-şi pălăria. Conversaţia tinerilor în mătăsuri se întrerupse brusc, apoi se reluă foarte animat cînd le-am aruncat o privire piezişă. Cele două bătrîne se ridicară ţepene în picioare şi dispărură pe o uşă din spate. Albul nici măcar nu-şi ridică privirea din revistă. M-am aplecat peste masă.

– Directore Sullivan, nu înţelegi ce vreau să-ţi spun. Sînt foarte interesat să aflu cui m-ai vîndut. N-am de gînd să renunţ doar pentru că tu ai nişte scrupule reziduale privind confidenţialitatea clientului. Crede-mă, nu te plătesc suficient ca să-mi rezişti.

Sullivan se îndreptă de spate, ştergîndu-şi sîngele care îi picura din colţul gurii. Spre cinstea lui, reuşi un surîs amar cu partea nevătămată a buzelor.

– Crezi că n-am mai fost ameninţat şi înainte, Kovacs?

Mi-am examinat mîna cu care îl lovisem.

– Cred că ai prea puţină experienţă în domeniul violenţei personale, şi asta ar putea fi un dezavantaj. O să-ţi dau şansa să-mi spui ceea ce vreau să ştiu aici şi acum. După aceea mergem într-un loc izolat fonic. Deci, cine a trimis-o pe Trepp?

– Eşti un bătăuş ordinar, Kovacs. Nimic altceva decît...

Am izbit cu pumnul peste masă în ochiul lui stîng. Zgomotul fu mai redus ca la palma anterioară. Sullivan gemu şocat şi se retrase din faţa loviturii, ghemuindu-se în scaun. Am aşteptat pasiv să-şi revină. În mine se ridica ceva rece, ceva născut pe băncile instituţiei judiciare din Newpest şi călit în anii de neplăceri inutile la care fusesem martor. Speram ca Sullivan să nu fie atît de rezistent cum încerca să pară, de dragul amîndoura. M-am aplecat din nou către el.

– Tu ai spus-o, Sullivan. Sînt un bătăuş ordinar. Nu un criminal respectabil ca tine. Nu sînt Mat, nici om de afaceri. Nu deţin titluri de proprietate, relaţii sociale, nu am dobîndit respectabilitate. Sînt doar eu însumi, iar tu îmi stai în cale. Aşadar hai s-o luăm de la capăt. Cine a trimis-o pe Trepp?

– Nu ştie, Kovacs. Îţi pierzi timpul.

Vocea femeii era uşoară şi veselă, puţin ridicată ca să ajungă pînă la mine din dreptul uşii în care stătea, cu mîinile în buzunarele hainei negre lungi. Era suplă şi palidă, cu păr negru tuns scurt şi un echilibru în felul de a sta care trăda antrenament în luptă. Sub haină purta o tunică gri matlasată care părea

rezistentă la impact şi pantaloni asortaţi băgaţi în nişte ghete pînă la gleznă. Un singur cercel de argint de forma unui electrod defect i se legăna în urechea stînga. Părea să fie singură.

Am coborît încet pistolul Philips, şi fără să dau de înţeles că aş fi ţintit spre ea, pricepu aluzia să intre indiferentă în local. Tinerii în mătăsuri îi urmăriră fiecare pas, dar ea nu dădu vreun semn că ar fi conştientă de privirile lor. Cînd se afla la vreo cinci paşi de separeul nostru, îmi aruncă o privire întrebătoare şi începu să scoată încet mîinile din buzunare. Am dat din cap, şi ea completă mişcarea, etalînd palmele deschise şi degetele împodobite cu inele de sticlă neagră.

– Trepp?

– Corect. Ai de gînd să mă laşi să mă aşez?

Am făcut semn cu Philipsul spre locul din faţa mea, unde Sullivan îşi ţinea ambele mîini apăsate pe ochi.

– Dacă-l poţi convinge pe asociatul tău să se dea mai încolo. Şi ţine-ţi mîinile deasupra mesei.

Femeia zîmbi şi înclină din cap. Îi aruncă o privire lui Sullivan, care se strîngea deja lîngă perete ca să-i facă loc, şi apoi, păstrîndu-şi mîinile în lateral, se strecură elegant alături de el. Economia de mişcări era atît de strictă încît cercelul ei pedant abia se mişcă. Odată aşezată, îşi apăsă ambele palme pe tăblia mesei din faţa ei.

– Asta te face să te simţi mai în siguranţă?

– E suficient, am zis, observînd că inelele, ca şi cercelul, erau o glumă. Fiecare inel arăta, ca la razele X, o secţiune de un albastru fantomatic a oaselor degetului de dedesubt. Stilul lui Trepp, cel puţin, ar fi putut ajunge să-mi placă.

– Nu i-am spus nimic, icni Sullivan.

– Nu ştii nimic care să merite osteneala, zise Trepp fără interes. Nici măcar nu întoarse privirea spre el: Aş zise că eşti norocos că am apărut. Domnul Kovacs nu pare a fi cineva care să accepte răspunsul „nu ştiu”. Am dreptate?

– Ce vrei, Trepp?

– Am venit să ajut.

Trepp ridică privirea cînd auzi zgomot în restaurant. Chelnerul sosise aducînd o tavă cu un ceainic mare şi două ceşti fără mîner.

– Tu ai comandat asta?

– Da. Serveşte-te.

– Mulţumesc, îmi place tare mult chestia asta. Trepp aşteptă pînă cînd chelnerul puse totul jos, apoi îşi făcu de lucru cu

ceainicul. Sullivan, vrei şi tu o ceaşcă? Hei, mai adu o ceaşcă, te rog. Mulţumesc. Aşadar, ce spuneam?

– Ai venit să ajuţi, am subliniat eu.

– Mda. Trepp sorbi din ceaiul verde şi mă privi peste marginea ceştii: Exact. Sînt aici ca să clarific lucrurile. Vezi, tu încerci să smulgi informaţiile de la Sullivan cu forţa. Iar el habar n-are. Persoana lui de contact am fost eu, aşa că iată-mă. Vorbeşte cu mine.

Am privit-o plat.

– Te-am omorît săptămîna trecută, Trepp.

– Da, aşa mi s-a spus. Trepp lăsă jos ceaşca de ceai şi-şi privi critic propriile oase ale degetelor. Desigur, eu nu-mi amintesc asta. De fapt, nici măcar nu te cunosc, Kovacs. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că am intrat în container cu o lună în urmă. Tot ceea ce a urmat s-a şters. Cea pe care ai prăjit-o tu în acel transportor a murit. Nu eram eu. Deci, fără resentimente, nu?

– N-ai stocare prin telecomandă, Trepp?

Ea pufni.

– Glumeşti? Îmi cîştig pîinea făcînd asta, la fel ca şi tine, dar nu cîştig chiar aşa de mult. Oricum, cine are nevoie de porcăria aia? După cum văd eu lucrurile, dacă o dai în bară trebuie să plăteşti pentru asta. Eu am dat-o în bară cu tine, nu-i aşa?

Am sorbit din ceaiul meu şi am rememorat lupta din maşină, reconsiderînd unghiurile de vedere.

– Ai fost cam lentă, am recunoscut. Puţin neglijentă.

– Da, neglijentă. Trebuie să am grijă aici. Folosirea de trupuri artificiale te face aşa. Foarte anti-Zen. Am un *sensei* la New York, asta îl face să se suie pe pereţi.

– Cu atît mai rău, am spus răbdător. Acum vrei să-mi spui cine te-a trimis?

– Ba mai mult de-atît. Eşti invitat să te întîlneşti cu Persoana. Dădu din cap văzîndu-mi expresia: Da, Ray vrea să vorbească cu tine. La fel ca data trecută, numai că de data asta e o plimbare de bună voie. Se pare că nu merge prea bine cu tine constrîngerea.

– Şi Kadmin? E şi el amestecat în asta?

Trepp inspiră printre dinţi.

– Kadmin e... Kadmin e o problemă oarecum colaterală în momentul de faţă. Chiar puţin jenantă. Dar cred că ne putem descurca şi cu asta. Chiar nu pot să-ţi spun mai multe acum. Îi aruncă o privire în lateral lui Sullivan, care începuse să se îndrepte şi să fie atent: Mai bine am merge altundeva.

– În regulă, am aprobat. Te urmez. Dar hai să stabilim cîteva reguli de bază înainte de a porni. Unu, fără virtual.

– Aici ți-am luat-o cu mult înainte. Trepp îşi termină ceaiul şi se ridică de la masă. Instrucțiunile mele spun să te conduc direct la Ray. În carne şi oase.

Am pus mîna pe brațul ei şi ea îşi întrerupse brusc mişcarea.

– Doi. Fără surprize. Îmi explici exact ce o să se întîmple înainte de a se întîmpla. Nimic neaşteptat, altfel o să continui să-l dezamăgeşti pe *sensei.*

– În regulă. Fără surprize. Trepp afişă un zîmbet uşor forțat care îmi sugera că nu e obişnuită să fie apucată de braț. O să ieşim din restaurant şi o să luăm un taxi. Eşti de acord?

– Atîta timp cît e gol.

I-am dat drumul brațului şi ea îşi continuă mişcarea, ridicîndu-se fluid, tot cu mîinile depărtate în lateral. Am băgat mîna în buzunar şi i-am aruncat lui Sullivan cîteva bancnote de plastic.

– Tu rămîi aici. Dacă îți văd mutra ieşind pe uşă înainte să fi plecat noi, îi fac o gaură. Ceaiul a fost din partea mea.

Am urmat-o pe Trepp spre uşă, iar chelnerul sosi cu ceaşca lui Sullivan şi cu o batistă mare albă, probabil pentru buza strivită a directorului. Simpatic puştiul. Se poticni efectiv încercînd să nu-mi taie calea, iar în privirea pe care mi-o aruncă erau amestecate dezgustul şi teama. În siajul furiei înghețate care mă copleşise mai înainte, îl simpatizam mai mult decît şi-ar fi putut el închipui.

Tinerii în mătăsuri ne urmăriră ieşind cu concentrarea rece a şerpilor.

Afară încă ploua. Mi-am ridicat gulerul şi am privit-o pe Trepp scoțînd un pager pentru transport şi fluturîndu-l detaşată deasupra capului.

– Aşteaptă o clipă, zise, aruncîndu-mi o privire lungă şi curioasă. Ştii cui aparține locul ăsta?

– Am presupus.

Scutură din cap.

– Un restaurant al triadelor. Al dracului loc pentru un interogatoriu. Sau doar îți place să trăieşti periculos?

Am ridicat din umeri.

– Acolo de unde vin eu, criminalii stau departe de luptele altora. În general le lipseşte tupeul. Ar fi fost mult mai probabil să se amestece vreun cetățean cumsecade.

– Nu şi pe aici. Majoritatea cetățenilor cumsecade sînt prea cumsecade ca să se implice în scandalurile unor necunoscuți.

Părerea lor e că pentru asta există poliția. Eşti de pe Lumea lui Harlan, nu-i aşa?

– Aşa e.

– Atunci poate că e ceva quellist. Aşa consideri?

– Poate.

Un autotaxi coborî în spirală prin ploaie răspunzînd pagerului. Trepp se dădu la o parte de lîngă trapa deschisă şi arătă ironic compartimentul gol din interior. Am schițat un zîmbet.

– După tine.

– Cum vrei.

Urcă la bord şi-mi făcu loc să intru. M-am aşezat în spate pe locul din fața ei şi i-am urmărit mîinile. Cînd văzu unde mă uitam, rînji şi-şi desfăcu brațele crucificîndu-se pe spătarul scaunului. Trapa se închise, adăpostindu-ne de perdeaua lunecoasă a ploii.

– Bine ați venit la serviciile Urbline, zise taxiul amabil. Vă rog declarați destinația dumneavoastră.

– Aeroport, spuse Trepp, întinzîndu-se pe scaun şi urmărindu-mi reacția. Terminalul pentru aeronave particulare.

Taxiul se ridică. Am privit pe lîngă Trepp afară în ploaie prin fereastra din spate.

– Deci nu e o excursie locală, am rostit fără intonație.

Îşi strînse mîinile, ținînd palmele în sus.

– Ei bine, ne-am imaginat că n-o să mergi virtual, aşa că trebuie s-o facem în modul mai dificil. Sub-orbital. Durează cam trei ore.

– Sub-orbital? Am inspirat adînc şi am atins uşor tocul Philipsului: Ştii, o să fiu foarte supărat dacă cineva mă roagă să declar armamentul înainte de decolare.

– Mda, ne-am imaginat şi asta. Relaxează-te, Kovacs, m-ai auzit că am spus terminalul particular. E un zbor special, doar pentru tine. Poți să iei la bord şi o nenorocită de bombă nucleară tactică dacă vrei. OK?

– Unde mergem, Trepp?

Zîmbi.

– În Europa, zise.

Capitolul Douăzeci şi Cinci

Indiferent unde aterizasem în Europa, vremea era mai bună.

Am părăsit staţia bondoacă, fără ferestre a sub-orbitalului pe coridorul de sticlă topită şi ne-am îndreptat spre clădirea terminalului prin strălucirea soarelui care îmi apăsa fizic corpul chiar şi prin geacă. Cerul de deasupra era de un albastru necompromis de la un orizont la altul, iar aerul părea solid şi uscat. Conform pilotului, era doar ora amiezii. Mi-am dat jos geaca.

– Ar trebui să ne aştepte o limuzină, zise Trepp peste umăr.

Am trecut, fără formalităţi, în interiorul terminalului traversînd o zonă de microclimat unde palmierii şi alte plante tropicale mai greu de recunoscut se întindeau spre tavanul de sticlă masivă. O ploaie uşoară cădea din sistemul de stropire, făcînd aerul plăcut de umed după ariditatea de afară. De-a lungul intervalelor dintre copaci copiii se jucau şi ţipau, iar bătrînii stăteau picotind pe băncile de fier forjat într-o coexistenţă aparent imposibilă. Generaţia de mijloc era adunată în jurul standurilor cu cafea, vorbind şi gesticulînd mai mult decît văzusem în Bay City şi lăsînd impresia că habar n-au de factorii de timp şi de orarele care guvernează majoritatea clădirilor terminalelor.

Mi-am aranjat geaca peste umăr ca să-mi ascund pe cît posibil armele şi am urmat-o pe Trepp printre copaci. N-am fost destul de rapid pentru privirile a doi paznici care stăteau sub un palmier din apropiere, nici pentru a fetiţei care îşi tîrşîia picioarele pe marginea aleii în direcţia noastră. Trepp făcu un semn paznicilor care înţepeniseră, şi ei îşi reluară vechile atitudini relaxate dînd din cap. Categoric, eram aşteptaţi. Fetiţa nu fu la fel de uşor de cumpărat – se holbă la mine cu ochii măriţi pînă cînd am format un pistol din degete şi am împuşcat-o cu efecte sonore zgomotoase. Apoi ea îşi arătă dinţii într-un zîmbet imens şi se ascunse după banca cea mai apropiată. Am auzit-o împuşcîndu-mă în spate tot drumul pe alee.

Ajunşi din nou afară, Trepp mă conduse pe lîngă un şir de taxiuri spre locul unde un transportor negru anonim lenevea dincolo de zonele de aşteptare. Ne-am urcat în răcoarea aerului condiţionat pe nişte scaune automulante de un gri palid.

– Zece minute, promise ea cînd ne ridicarăm în aer. Ce părere ai de microclimat?

– Foarte frumos.

– Sînt peste tot în aeroport. În weekend, oamenii vin din centrul oraşului ca să petreacă ziua acolo. Ciudat, nu?

Am mormăit şi am privit pe fereastră în timp ce ne deplasam

peste străzile spiralate ale unui oraş important. În depărtare, o cîmpie prăfoasă se întindea pînă la orizont şi pînă la albastrul aproape dureros al cerului. În stînga, puteam vedea munţii înălţîndu-se.

Trepp păru să preia lipsa mea de chef de vorbă şi-şi făcu de lucru cu mufa unui telefon pe care şi-o înfipse în spatele urechii cu cercelul cel nostim. Un alt cip intern. Ochii i se închiseră cînd începu apelul, iar eu am rămas cu sentimentul bizar al singurătăţii pe care-l ai cînd cineva foloseşte astfel de lucruri.

Îmi convenea să fiu singur.

Adevărul e că nu prea fusesem un companion plăcut pentru Trepp în cea mai mare parte a călătoriei. În cabina navei rămăsesem cu încăpăţînare retras în ciuda interesului evident al lui Trepp în privinţa trecutului meu. În cele din urmă renunţase să mai încerce să-mi extragă anecdote despre Lumea lui Harlan şi Corp şi se străduise în schimb să mă înveţe cîteva jocuri de cărţi. Impulsionat de aceeaşi fantomă a politeţii culturale, am încercat şi eu acelaşi lucru, dar doi nu era numărul ideal de jucători în niciunul dintre cazuri şi nici nu ne stătea mintea la asta. Am aterizat în Europa în linişte, fiecare parcurgînd propria selecţie din setul de înregistrări media al jetului. În ciuda aparentei lipsei de preocupare a lui Trepp pentru această problemă, îmi era greu să uit circumstanţele ultimei noastre călătorii împreună.

Sub noi, cîmpia făcu loc unor pante din ce în ce mai verzi şi în special unei văi unde culmile împădurite păreau să se strîngă în jurul a ceva construit de om. Cînd am început să coborîm, Trepp se deconectă cu o fluturare de pleoape care arăta că nu se ostenise să deconecteze mai întîi cipurile sinapselor – lucru strict interzis de majoritatea producătorilor, dar poate că se dădea mare. Abia am remarcat faptul. Cea mai mare parte a atenţiei mele era absorbită de lucrul lîngă care aterizam.

Era o cruce masivă de piatră, mai mare decît orice văzusem pînă acum, şi erodată de vreme. Cînd transportorul coborî spre baza ei şi apoi în spatele ei, mi-am dat seama că cei care construiseră acel monument îl aşezaseră peste o imensă cetate centrală de piatră, astfel încît dădea impresia unui mîner de sabie titanic scufundat în pămînt de către un zeu războinic ieşit la pensie. Era perfect în armonie cu dimensiunile munţilor din jur, ca şi cum ar fi fost imposibil ca omul să o fi pus acolo. Terasele de piatră şi clădirile auxiliare de sub contraforturi, ele însele de dimensiuni monumentale, deveneau aproape nesemnificative

alături de prezența copleşitoare a acelui unic artefact.

Trepp mă urmărea cu ochi sclipitori.

Limuzina se aşează pe una dintre extensiile de piatră şi noi am coborît, strîngînd ochii în soarele de amiază.

– Aparține catolicilor? am riscat eu.

– Aparținea pe vremuri. Trepp porni spre un rînd de porți înalte de oțel încastrate în stînca din fața noastră. Atunci cînd a fost construită. Acum e proprietate particulară.

– Cum adică?

– Întreabă-l pe Ray.

Acum Trepp era cea neinteresată de conversație. Ca şi cum ceva din vasta structură ar fi scos la suprafață o latură diferită a caracterului ei. Plutea spre porți parcă atrasă de un magnet.

Cînd am ajuns în dreptul portalurilor, acestea se deschiseră căscînd leneş cu un uruit stins de balamale motorizate şi se opriră la o deschidere de aproximativ doi metri. I-am făcut semn lui Trepp, iar ea păşi peste prag cu o ridicare din umeri. Ceva se deplasă ca un păianjen coborînd pe zidurile aflate în semiîntuneric de o parte şi de alta a intrării. Am strecurat o mînă spre tocul Nemexului, ştiind de la început că era inutil. Acum ne aflam pe tărîmul uriaşilor.

Țevi de tun scheletice de lungimea unui om răsăriră din întuneric cînd cei doi roboți santinelă ne adulmecară. Am apreciat calibrul ca fiind cam acelaşi cu al sistemului de apărare al Hendrix-ului, şi mi-am abandonat armele. Cu un ciripit vag de insectă, unitățile automate de ucis se retraseră şi se cățărară pe ziduri înapoi în cuiburile lor. La baza celor două nişe în care trăiau ele am putut distinge nişte îngeri masivi de fier înarmați cu săbii.

– Vino. Vocea lui Trepp suna nefiresc de tare în liniştea catedralei. Crezi că dacă am fi vrut să te omorîm te-am fi adus pînă aici?

Am urmat-o în jos pe nişte trepte de piatră în partea principală a încăperii. Ne găseam într-o bazilică enormă care probabil se întindea sub întreaga lungime a suportului crucii şi al cărei tavan se pierdea în umbră sus deasupra noastră. În față se afla un alt set de trepte, ducînd spre o secțiune mai ridicată şi puțin mai îngustă în care lumina era mai puternică. Cînd am ajuns acolo, am văzut că tavanul se arcuia peste statuile de piatră ale unor gardieni cu glugi, odihnindu-şi mîinile pe mînere solide de săbii şi curbîndu-şi buzele în surîsuri vag disprețuitoare sub glugile lor.

Mi-am simțit propriile buze strîmbîndu-se într-o tentativă de

răspuns, iar gîndurile îmi zburară la explozibili cu rază mare de acțiune.

La capătul bazilicii atîrnau în aer nişte obiecte cenuşii. Pentru o clipă am crezut că priveam o serie de monoliți prinşi într-un cîmp de forță permanent, apoi unul dintre obiectele cenuşii alunecă uşor într-un curent de aer rece, şi brusc mi-am dat seama ce sînt.

– Eşti impresionat, Takeshi-san?

Vocea, japoneza elegantă în care mi se adresase, mă loviră ca o cianură. Forța emoției îmi blocă pe moment respirația şi am simțit curentul zimțat al neurachemului reacționînd. Mi-am permis să mă întorc în direcția vocii, încet. Undeva sub ochi un muşchi mi se zbătea sub dorința reprimată de a deveni violent.

– Ray, am rostit, în amanglică. Ar fi trebuit să-mi dau naibii seama de asta încă de la lansare.

Reileen Kawahara păşi din cadrul uşii situate pe una dintre laturile încăperii cu care se termina bazilica şi făcu o plecăciune ironică. Îmi răspunse într-o amanglică fluentă.

– Da, poate că ar fi trebuit să-ți dai seama, cugetă ea. Dar dacă îmi place un lucru la tine, Kovacs, ăsta este capacitatea ta nesfîrşită de a fi surprins. Cu toată atitudinea ta de veteran de război, rămîi în esență un inocent. Şi în timpurile astea nu e o realizare proastă. Cum reuşeşti?

– Secret comercial. Trebuie să fii o ființă umană ca să înțelegi.

Insulta trecu nebăgată în seamă. Kawahara privi în jos la podeaua de marmură de parcă ar fi văzut-o zăcînd acolo.

– Da, mă rog, cred că am mai trecut prin asta.

Mintea îmi zbură înapoi în New Beijing şi structurile de putere canceroase pe care interesele lui Kawahara le creaseră acolo, la strigătele stridente ale celor torturați pe care ajunsesem să le asociez cu numele ei.

M-am apropiat de unul dintre ambalajele cenuşii şi l-am lovit cu palma. Suprafața aspră cedă sub mîna mea şi obiectul se clătină puțin pe cabluri. Ceva se foi greoi în interior.

– Anti-glonț, nu?

– Mmm. Kawahara îşi aplecă capul într-o parte: Depinde de glonț, aş spune. Dar categoric sînt rezistente la impact.

Am reuşit cumva să rîd.

– O serie de utere anti-glonț! Numai tu, Kawahara. Numai tu ai nevoie să-ți fereşti clonele de gloanțe, şi apoi să le îngropi sub un munte.

Înaintă în lumină, şi forța urii mele se ridică şi mă izbi în

stomac în timp ce o priveam. Reileen Kawahara pretindea că provine din mahalalele contaminate ale Fission City, Western Australia, dar, chiar dacă era adevărat, ea lăsase demult în urmă orice urmă a originii sale. Silueta din faţa mea avea siguranţa unei dansatoare, un echilibru al corpului subtil atractiv fără să necesite o reacţie hormonală puternică şi imediată, iar chipul de deasupra lui era serafic şi inteligent. Era trupul pe care îl folosise în New Beijing, cultivat în mod obişnuit şi neafectat de niciun fel de implanturi. Organism pur, ridicat la nivel de artă. Kawahara se înveşmîntase în negru, o fustă din petale ţepene ca de lalea acoperindu-i partea de jos a corpului pînă la jumătatea gambei şi o bluză fină de mătase care i se mula pe tors ca o apă întunecată. Pantofii din picioare imitau încălţămintea de pe navele spaţiale dar aveau un toc mic, iar părul ei roşcat era tăiat scurt şi dat înapoi de pe faţa cu trăsături energice. Arăta ca personajul unei reclame pentru un fond de investiţii oarecum sexy.

– Puterea e de obicei îngropată, zise ea. Gîndeşte-te la buncărele Protectoratului de pe Lumea lui Harlan. Sau la grotele în care te ascundea Corpul Mesagerilor cînd erai transformat în numele lor. Esenţa controlului este să rămînă ascuns vederii, nu-i aşa?

– Judecînd după cum am fost condus în ultima săptămînă, aş zice că da. Acum vrei să trecem la treabă?

– Foarte bine.

Kawahara aruncă o privire spre Trepp, care hoinărea în semiîntuneric cu gîtul întors către tavan ca un turist. M-am uitat în jur după un loc în care să mă aşez şi nu am găsit niciunul.

– Ştii, fără îndoială, că eu te-am recomandat lui Laurens Bancroft.

– Mi-a spus asta.

– Da, şi dacă hotelul tău s-ar fi dovedit mai puţin isteric, lucrurile nu ar fi scăpat aşa de rău de sub control. Am fi putut avea această conversaţie cu o săptămînă în urmă, şi am fi scutit pe toată lumea de o mulţime de suferinţe inutile. Nu era în intenţia mea să fii atacat de Kadmin. Instrucţiunile lui erau să te aducă aici în viaţă.

– A avut loc o schimbare de program, am zis, plimbîndu-mă de-a lungul curburii încăperii. Kadmin nu-şi urmează instrucţiunile. A încercat să mă asasineze azi dimineaţă.

Kawahara făcu un gest de iritare.

– Ştiu. De asta ai fost adus aici.

– Tu l-ai eliberat?

– Da, bineînțeles.

– Avea de gînd să se întoarcă împotriva ta?

– I-a spus lui Keith Rutherford că nu se simte utilizat în avantajul său în această afacere. Şi că îi este greu să onoreze contractul cu mine dintr-o asemenea poziție.

– Subtil.

– Nu-i aşa. Niciodată nu pot rezista unei negocieri sofisticate. Am simțit că merita să reinvestesc în el.

– Aşa că l-ai asmuțit împotriva mea, l-ai scos şi l-ai trimis la Carnage pentru reîntrupare, corect?

Am căutat prin buzunare şi am găsit țigările lui Ortega. În crepusculul bazilicii, pachetul familiar era ca o ilustrată dintr-un alt loc.

– Nu-i de mirare că *Panama Rose* nu-l avea pe cel de-al doilea luptător cînd am ajuns noi acolo. Probabil tocmai îl terminase de reîntrupat pe Kadmin. Nenorocitul a ieşit de acolo ca martir al Mîinii Drepte a lui Dumnezeu.

– Cam în acelaşi moment în care tu urcai la bord, aprobă Kawahara. De fapt, am înțeles că poza în servitor şi tu ai trecut pe lîngă el. Aş prefera să nu fumezi aici.

– Kawahara, aş prefera să mori de hemoragie internă, dar presupun că n-o să-mi faci plăcerea.

Am atins țigara de petecul de aprindere şi am adus-o la viață, amintindu-mi. Bărbatul îngenuncheat în ring. Am derulat secvența încet. Pe puntea navei unde se găsea arena de lupte, privind în jos la motivul pictat pe ring. Fața întoarsă în sus în timp ce treceam. Da, chiar zîmbise. Am rînjit amintirii.

– Eşti mai puțin curtenitor decît s-ar cădea unui om în situația ta.

M-am gîndit că, sub răceală, se putea detecta o urmă de iritare în glasul ei. În ciuda atît de mult doritului autocontrol, Reileen Kawahara nu se pricepea mai bine să facă față lipsei de respect decît Bancroft, generalul MacIntyre sau orice altă creatură din zona puterii cu care avusesem de-a face.

– Viața ta e în pericol şi eu sînt în poziția din care ți-o pot apăra.

– Viața mea a mai fost în pericol şi înainte, i-am spus. De obicei din cauza unui rahat ca tine care ia decizii pe scară largă despre cum ar trebui să decurgă realitatea. Deja l-ai lăsat pe Kadmin să se apropie prea mult ca să mă simt confortabil. De fapt, probabil

că el a folosit localizatorul tău virtual ca s-o facă.

– Eu l-am trimis, scrîşni Kawahara, ca să te aducă. Din nou nu m-a ascultat.

– Nu numai atît. Mi-am frecat reflex vînătaia de pe umăr: De ce aş crede că o să te descurci mai bine data viitoare?

– Pentru că ştii că pot.

Kawahara traversă centrul încăperii, aplecîndu-şi capul ca să evite sacii cenuşii de piele ai clonelor, şi tăindu-mi calea. Chipul îi era încordat de furie.

– Sînt una dintre cele mai puternice şapte fiinţe umane din acest sistem solar. Am acces la puteri pentru care Comandantul General Executiv al ONU ar ucide.

– Ţi s-a urcat la cap, Reileen. Nu m-ai fi găsit nici măcar *pe mine* dacă nu l-ai fi urmărit pe Sullivan. Cum naiba o să-l găseşti pe Kadmin?

– Kovacs, Kovacs. În rîsul ei era categoric un tremur, ca şi cum s-ar fi luptat cu dorinţa de a-şi înfige degetele în orbitele mele. Ai măcar cea mai vagă idee despre ce s-ar întîmplă pe străzile oricărui oraş de pe Pămînt, dacă aş pune pe cineva sub urmărire? Ai *idee* cît de uşor mi-ar fi să te distrug aici şi acum?

Am tras deliberat din ţigară şi am suflat fumul către ea.

– După cum a spus credincioasa ta Trepp cu mai puţin de zece minute în urmă, de ce să mă aduci aici doar ca să mă distrugi? Vrei ceva de la mine. Ce anume?

Trase aer pe nas, puternic. Un val de calm i se aşternu pe faţă şi făcu cîţiva paşi înapoi, îndepărtîndu-se de confruntare.

– Ai dreptate, Kovacs. Te vreau viu. Dacă dispari acum, Bancroft o să primească mesajul greşit.

– Sau mesajul corect. Am rîcîit absent literele gravate în piatra de sub picioarele mele: Tu l-ai prăjit?

– Nu – Kawahara părea aproape amuzată. S-a sinucis.

– Mda, aşa e.

– Dacă tu crezi sau nu asta mie îmi e indiferent, Kovacs. Ceea ce vreau de la tine e un final al anchetei. Un final curat.

– Şi cum sugerezi să obţin asta?

– Nu-mi pasă. Inventează ceva. La urma urmelor eşti Mesager. Convinge-l. Spune-i că tu crezi că verdictul poliţiei a fost corect. Găseşte un vinovat, dacă trebuie. Zîmbi subţire: Pe mine nu mă includ în categoria asta.

– Dacă nu l-ai ucis tu, dacă el şi-a ars singur capul, de ce ţi-ar păsa ce se întîmplă? Ce interes ai aici?

– Nu despre asta discutăm acum.

Am dat încet din cap.

– Şi ce obţin eu în schimbul acestui final curat?

– În afară de suta de mii de dolari? Kawahara înălţă întrebător capul. Ei bine, înţeleg că ţi s-a făcut o ofertă de recreere foarte generoasă de către o altă parte. Din partea mea, o să-l iau pe Kadmin din spatele tău prin orice mijloace va fi necesar.

Am coborît ochii pe scrisul de la picioarele mele, şi am analizat oferta punct cu punct.

– Francisco Franco, zise Kawahara, interpretînd greşit direcţia privirii mele drept interes atent. Un despot neînsemnat cu mult timp în urmă. El a construit locul ăsta.

– Trepp mi-a spus că a aparţinut catolicilor.

Kawahara ridică din umeri.

– Un despot neînsemnat cu iluzii religioase. Catolicii se înţeleg bine cu tirania. Face parte din cultură.

Am privit în jur, ostentativ nepăsător, căutînd sistemele de securitate ale roboţilor.

– Da, aşa se pare. Deci fă-mă să înţeleg corect. Vrei ca eu să-i vînd lui Bancroft o parabolă de rahat, iar în schimb tu îl retragi pe Kadmin, pe care tot tu l-ai asmuţit împotriva mea. Ăsta-i tîrgul?

– Da, cum spui tu, ăsta-i tîrgul.

Mi-am umplut pentru ultima oară plămînii de fum, l-am savurat şi am expirat.

– Să ţi-o trag, Kawahara.

Am aruncat ţigara pe lespedea gravată şi am strivit-o cu călcîiul.

– Îmi asum riscul cu Kadmin, iar Bancroft o să afle că probabil tu l-ai ucis. Aşadar. Acum te-ai răzgîndit în privinţa mea? O să mă laşi să trăiesc?

Mîinile îmi atîrnau deschise pe lateral, tînjind să fie ocupate de asprimea mînerelor pistoalelor. Aveam de gînd să înfig trei gloanţe din Nemex în gîtul lui Kawahara, la nivelul cipului cortical, apoi să-mi pun pistolul în gură şi să-mi arunc în aer propriul cip. Oricum Kawahara avea aproape cu siguranţă stocare la distanţă, dar la naiba, trebuie să iei atitudine. Iar un bărbat îşi poate preveni măcar pentru atîta timp propria-i dorinţă de moarte.

Ar fi putut fi mai rău. Ar fi putut fi Innenin.

Kawahara clătină din cap cu regret. Zîmbea.

– Mereu acelaşi Kovacs. Plin de furie şi mult zgomot pentru nimic. Nihilism romantic. N-ai învăţat *nimic* de la New Beijing?

– *Există unele teritorii atît de corupte încît singurele acte cinstite posibile sînt cele nihiliste.*

– O, Quell, nu-i aşa? Al meu era din Shakespeare, dar nu mă aşteptam să ajungă atît de departe în timp cultura colonială, nu?

Încă mai zîmbea, încordată ca un gimnast de teatru total pe punctul de a-şi începe aria. Pentru o clipă am avut convingerea aproape halucinantă că va porni într-un scurt dans, pe coreografia unui ritm de la nişte difuzoare ascunse în domul de deasupra noastră.

– Takeshi, de unde ai tu credinţa că totul se poate rezolva cu o asemenea simplitate brutală? Sigur nu e de la Mesageri? Oare din bandele din Newpest? De la bătăile pe care ţi le-a administrat tatăl tău cînd erai copil? Crezi cu adevărat că ţi-aş permite să-mi forţezi mîna? Chiar crezi că aş fi venit la negocieri cu mîna goală? Gîndeşte-te. Mă cunoşti. Chiar crezi că ar fi aşa de uşor?

Neurachemul fierbea în interiorul meu. L-am împins înapoi, agăţîndu-mă de moment ca un paraşutist prins în trapă înainte de a sări.

– Bine, am spus plat. Impresionează-mă.

– Cu plăcere.

Kawahara băgă mîna în buzunarul de la piept al bluzei ei negre lichide. Scoase un mic holodosar şi-l activă cu unghia. Cînd imaginile începură să evolueze în aerul de deasupra unităţii, mi-l pasă mie.

– O mulţime dintre detalii sînt jargon legislativ, dar cu siguranţă vei recunoaşte punctele cele mai importante.

Am luat mica sferă de lumină de parcă ar fi fost o floare otrăvitoare. Numele mă izbi imediat, ieşind în evidenţă din imprimat...

... Sarah Sachilowska...

... şi apoi terminologia contractului, ca o clădire dărîmîndu-se peste mine cu încetinitorul.

... pus la stocare privată...

... dispoziţie de custodie virtuală...

... perioadă nelimitată...

... supusă revederii la discreţia ONU...

... sub autoritatea poliţiei din Bay City...

Înţelegerea mă străbătu bolnăvicios. Ar fi trebuit să-l ucid pe Sullivan cînd avusesem ocazia.

– Zece zile. Kawahara îmi urmărea îndeaproape reacţiile. Atîta ai să-l convingi pe Bancroft că ancheta s-a terminat, şi să pleci.

După aia, Sachilowska intră în virtual într-una dintre clinicile mele. Există acolo o întreagă generație nouă de softuri de interogare virtuală, iar eu voi avea personal grijă ca ea să le experimenteze pe toate.

Holodosarul izbi marmura cu un trosnet friabil. M-am repezit clătinîndu-mă spre Kawahara, cu dinții dezgoliți. Un mîrîit profund îmi urca din piept, ceva ce nu avea nimic de-a face cu vreo tehnică de luptă pe care o învățasem vreodată, iar mîinile mi se strînseseră gheare. Ştiam ce gust avea să aibă sîngele ei.

Țeava rece a unui pistol îmi atinse ceafa înainte de a parcurge jumătate din distanță.

– Te-aş sfătui să nu faci asta, zise Trepp în urechea mea.

Kawahara veni mai aproape de mine.

– Bancroft nu e singurul care poate cumpăra criminalii periculoşi din depozitele coloniale. Instituția judiciară Kanagawa a fost extrem de încîntată cînd m-am dus la ei două zile mai tîrziu cu o propunere pentru Sachilowska. După cum văd ei lucrurile, dacă eşti transferat în lumile exterioare, şansele să ajungi vreodată să ai bani suficienți ca să-ți cumperi needlecast-ul înapoi sînt destul de slabe. Şi desigur ei sînt plătiți pentru privilegiul de a-ți spune adio. Probabil le pare prea frumos ca să fie adevărat. Îmi imaginez că ei speră ca asta să fie începutul unei noi tendințe. Împunse gînditoare cu degetul reverul gecii mele: Şi de fapt, după cum merge piața virtuală în clipa asta, s-ar putea să fie o tendință pe care să merite s-o menții.

Muşchiul de sub ochiul meu tresări violent.

– O să te omor, am şoptit. O să-ți smulg inima şi o s-o mănînc. O să dărîm tot locul ăsta în jurul tău...

Kawahara se aplecă pînă ce fețele noastre aproape se atinseră. Respirația îi mirosea vag a mentă şi oregano.

– Nu, n-ai s-o faci, zise. O să faci exact ce îți spun eu, şi o să faci asta în zece zile. Pentru că dacă nu, prietena ta Sachilowska o să-şi înceapă turul privat al iadului fără posibilitatea de mîntuire.

Se retrase şi ridică mîinile.

– Kovacs, ar trebui să mulțumeşti zeilor de pe Lumea lui Harlan că nu sînt o sadică. Adică, ți-am dat de ales. Am fi putut la fel de bine să negociem exact cîtă agonie ar trebui să sufere Sachilowska, vreau să spun, aş fi putut începe acum. Asta ți-ar da un stimulent ca să grăbeşti lucrurile, nu-i aşa? În virtual, zece zile ajung la trei sau patru ani. Ai fost la Wei Clinic; crezi că ea ar suporta timp de trei ani aşa ceva? Eu cred că probabil ar înnebuni, nu?

Efortul depus pentru a-mi înfrîna ura fu ca o fractură în spatele ochilor şi în piept. M-am forţat să vorbesc.

– Condiţiile. De unde o să ştiu că ai eliberat-o?

– Pentru că îţi dau cuvîntul meu. Kawahara lăsă mîinile să-i cadă pe lateral: Cred că ai experimentat seriozitatea lui în trecut.

Am aprobat încet din cap.

– După ce Bancroft va accepta faptul că este un caz închis, şi după dispariţia ta din peisaj, o voi transfera pe Sachilowska înapoi pe Lumea lui Harlan pentru a-şi completa sentinţa.

Kawahara se aplecă să ridice holodosarul pe care îl aruncasem eu şi-l recuperă. Îl lovi cu dexteritate de cîteva ori parcurgînd paginile.

– Poţi vedea aici că există o clauză de reversare înscrisă în contract. Cu siguranţă voi pierde o mare parte din taxa plătită iniţial, dar în aceste circumstanţe sînt pregătită s-o fac. Zîmbi vag: Dar te rog ţine minte că reversarea are efect în ambele direcţii. Ceea ce returnez, pot oricînd să recumpăr. Aşa că dacă te gîndeşti să te ascunzi pentru un timp prin boscheţi şi apoi să alergi la Bancroft, te rog abandonează de pe acum ideea. E o mînă pe care n-o poţi cîştiga.

Ţeava pistolului se îndepărtă de gîtul meu şi Trepp făcu un pas înapoi. Neurachemul mă ţinea în picioare ca un costum mobil pentru paraplegici. Mă holbam paralizat la Kawahara.

– De ce dracu' faci toate astea? am şoptit. De ce mă implici pe mine, dacă nu vrei ca Bancroft să afle răspunsurile?

– Pentru că eşti Mesager, Kovacs. Kawahara vorbea rar, ca unui copil: Pentru că dacă cineva îl poate convinge pe Laurens Bancroft că a murit de propria lui mînă, acela eşti tu. Şi pentru că ştiu destul de bine să-ţi prevăd mişcările. Aranjasem să fii adus la mine imediat ce soseai, dar hotelul a intervenit. Apoi cînd întîmplarea te-a adus la Wei Clinic m-am străduit să te aduc din nou aici.

– Am scăpat cu faţa curată de la Wei Clinic.

– O, da. Povestea cu biopiraţii. Chiar ai crezut că au înghiţit porcăria aia experia de mîna a doua? Fii rezonabil, Kovacs. Poate că i-ai făcut să dea înapoi cîţiva paşi cît timp s-au gîndit la problemă, dar motivul, *singurul* motiv pentru care ai ieşit întreg din Wei Clinic este că eu le-am spus să te trimită astfel. Ridică din umeri: Dar apoi tu ai insistat cu răzbunarea. A fost o săptămînă urîtă, şi eu sînt la fel de vinovată ca oricine altcineva. Mă simt ca un expert în comportament care a proiectat greşit labirintul şoarecelui.

– Bine.

Am remarcat vag că tremuram.

– Am s-o fac.

– Da. Bineînțeles că ai s-o faci.

Am căutat să spun şi altceva, dar mă simțeam ca şi cum aş fi fost secătuit de orice potențial de a opune rezistență. Răcoarea bazilicii părea să mi se strecoare în oase. Mi-am stăpînit tremurul cu efort şi m-am întors să plec. Trepp se mişcă tăcută alăturîndu-mi-se. Făcusem vreo duzină de paşi cînd Kawahara mă strigă din urmă.

– Oh, Kovacs...

M-am întors ca într-un vis. Ea zîmbea.

– Dacă reuşeşti să-ți faci treaba curat şi foarte repede, aş putea să am în vedere şi un oarecare stimulent în bani gheață. Un bonus, ca să spunem aşa. Negociabil. Trepp o să-ți dea un număr de contact.

M-am întors la loc, amorțit într-un asemenea grad cum nu mai fusesem de cînd cu ruinele fumegînde de la Innenin. Vag, am simțit-o pe Trepp bătîndu-mă pe umăr.

– Haide, zise ea compătimitor. Să plecăm de aici.

Am urmat-o afară prin arhitectura zdrobitoare, sub zîmbetele disprețuitoare ale gardienilor cu glugi, şi am ştiut că dintre clonele ei ambalate în cenuşiu, Kawahara m-a urmărit tot drumul cu un zîmbet similar. Părea să dureze o veşnicie pînă să părăsim sala şi cînd imensele porți de oțel se deschiseră arătîndu-ne lumea exterioară, lumina care se revărsă înăuntru fu ca o infuzie de viață de care m-am agățat ca un om care se îneacă. Dintr-odată, bazilica părea un ocean vertical din ale cărui adîncimi reci ieşeam la soare pe suprafața încrețită de valuri. În timp ce părăseam tenebrele, corpul meu absorbea căldura oferită ca pe un sprijin solid. Treptat, tremurul începu să mă lase.

Dar în timp ce mă îndepărtam, sub puterea apăsătoare a crucii, puteam încă simți prezența locului ca pe o mînă rece pe ceafa mea.

Capitolul Douăzeci şi Şase

Noaptea a fost tulbure. Mai tîrziu, cînd am încercat să-mi reamintesc, nici chiar memoria de Mesager nu mi-a putut reda decît fragmente.

Trepp voia să-şi petreacă noaptea în oraş. Cea mai bună viaţă de noapte din Europa, susţinea ea, se afla la numai cîteva minute distanţă, iar ea avea toate adresele necesare.

Eu voiam ca toate gîndurile mele să moară.

Am început într-o cameră de hotel pe o stradă al cărei nume nu-l puteam pronunţa. Nişte analog de tetramet împuşcat prin albul ochilor dintr-un needlespray. Am stat pasiv în fotoliu şi am lăsat-o pe Trepp să mă drogheze, încercînd să nu mă gîndesc la Sarah şi camera din Millsport. Încercînd să nu mă gîndesc la nimic. Holografiile în două culori de dincolo de fereastră îmbrăcau trăsăturile concentrate ale lui Trepp în tonuri de roşu şi bronz, ca un demon pe cale de a semna un pact. Am simţit înclinarea înşelătoare de la limitele percepţiei cînd tetrametul începu să alerge prin sinapsele mele, şi cînd a venit rîndul meu să i-l fac lui Trepp aproape m-am pierdut în geometria feţei ei. Era o marfă foarte bună...

Existau acolo fresce reprezentînd iadul creştin, flăcări repezindu-se ca nişte degete cu gheare asupra unei procesiuni de păcătoşi ţipînd, dezbrăcaţi. La un capăt al încăperii, unde figurile de pe perete păreau să se amestece cu cetăţenii de la bar în fum şi zgomot, o fată dansa pe o platformă rotitoare. O petală de sticlă neagră se intersecta cu platforma şi ori de cîte ori trecea printre audienţă şi dansatoare, fata dispărea şi un schelet dansa rînjind în locul ei.

– Localul ăsta se numeşte „Toată carnea va pieri”, strigă Trepp prin zgomot în timp ce ne croiam drum prin mulţime. Arătă spre fată şi apoi la inelele de sticlă neagră de pe degetele ei. De aici mi-a venit ideea pentru astea. Grozav efect, nu-i aşa?

Am luat repede băuturile.

Omenirea a visat la rai şi iad timp de milenii. Plăcere sau durere nesfîrşită, nediminuată şi nescurtată de cenzura strictă a vieţii sau a morţii. Mulţumită formatării virtuale, aceste fantezii pot acum să existe. Nu este nevoie decît de un generator de putere de capacitate industrială. Noi am creat cu adevărat iadul – sau raiul – pe pămînt.

– Sună puţin cam epic, în genul cuvîntării de adio a lui Angin Chandra adresată oamenilor la plecarea spre un port străin, strigă Trepp. Dar sînt de acord cu punctul tău de vedere.

Evident cuvintele care îmi alergaseră prin minte îmi scăpaseră

de asemenea şi pe gură. Dacă era un citat, habar n-aveam de unde era. Cu siguranţă nu un quellism; ea ar fi pălmuit pe oricine ar fi ţinut un asemenea discurs.

– Problema este, continua Trepp să strige, că nu ai decît zece zile.

Realitatea se clatină, se scurge pe lateral în bucăţi de lumină în culori de flacără. Muzică. Mişcare şi rîsete. Marginea unui pahar sub dinţii mei. O coapsă caldă apăsată de a mea care cred că este a lui Trepp, dar cînd mă întorc o altă femeie cu păr lung drept şi negru şi buze stacojii rînjeşte spre mine. Privirea ei ca o invitaţie deschisă îmi aminteşte vag de ceva ce am văzut recent...

Scenă pe stradă:

Balcoane suprapuse pe fiecare parte, limbi de lumină şi sunet plescăind pe pavaj din miliarde de bărulețe, strada însăşi plină de lume. Mergeam alături de femeia pe care o ucisesem săptămînă trecută şi încercam să susţin partea mea dintr-o conversaţie despre pisici.

Era ceva ce uitasem. Ceva ceţos.

Ceva impor...

– Nu poţi să crezi dracului aşa ceva, izbucni Trepp.

Sau poate în craniul meu, în momentul în care aproape cristalizasem ceea ce...

Oare o făcea deliberat? Nu-mi puteam aminti nici ceea ce credeam cu atîta convingere despre pisici cu o clipă în urmă.

Dansînd, undeva.

Mai mult met, în ochi la un colţ de stradă, sprijinit de un zid. Cineva trecea pe lîngă noi, strigîndu-ne ceva. Am clipit şi am încercat să mă uit.

– La dracu', stai nemişcat!

– Ce-a spus?

Trepp îmi deschise iar pleoapele, încruntîndu-se de concentrare.

– Ne-a spus că sîntem frumoşi. Nenorocită de toxicomană, probabil căuta ceva de pomană.

Undeva într-o toaletă cu pereţi de lemn, mă holbam într-o oglindă spartă la faţa pe care o purtam de parcă ar fi comis o

crimă împotriva mea. Sau de parcă aşteptam ca altcineva să apară de sub aceleaşi trăsături. Mîinile îmi erau încleştate pe chiuveta metalică murdară de dedesubt, iar benzile epoxy care fixau obiectul de perete scoteau scurte sunete plîngăreţe sub greutatea mea.

Habar n-aveam de cînd mă aflam acolo.

Habar n-aveam unde eram. Sau în cîte astfel de locuri fusesem în decursul nopţii.

Nimic din astea nu părea să conteze pentru că...

Oglinda nu se potrivea bine în ramă – în marginile de plastic erau săpate crestături ascuţite care ţineau centrul în formă de stea într-un echilibru precar.

Prea multe muchii, am murmurat în sinea mea. Nimic din toate astea nu se potriveşte dracului.

Cuvintele păreau să aibă o semnificaţie, ca un ritm sau o rimă accidentală într-un discurs obişnuit. Nu credeam că voi fi vreodată în stare să repar acea oglindă. Aveam să-mi tai degetele în cioburi, numai încercînd. La naiba.

Am lăsat faţa lui Ryker în oglindă, şi m-am împleticit înapoi pînă la o masă acoperită de lumînări unde Trepp trăgea dintr-o pipă lungă de fildeş.

– Micky Nozawa? Vorbeşti serios?

– La naiba, da, aprobă Trepp viguros. *Pumnul Flotei,* nu-i aşa? L-am văzut de cel puţin patru ori. Lanţurile experia din New York au o mulţime de marfă importată din colonii. Începe să fie chiar ceva şic. Scena aia în care îl doboară pe cel cu harponul printr-o lovitură fulgerătoare. O simţi pînă-n adîncul oaselor, aşa livrează nenorocita aia de lovitură. Frumos. Poezie în mişcare. Hei, ştii că a făcut ceva filme porno cînd a fost mai tînăr.

– Prostii. Micky Nozawa n-a făcut niciodată pornografie. N-avea nevoie.

– Cine-a vorbit de nevoie? Cuplul de fetişcane cu care se juca, aş fi schimbat locul cu ele pe gratis.

– Prostii.

– Jur pe Dumnezeu. Trupul acela cu nas şi ochi de tip caucazian, cel pe care l-a distrus în accidentul de maşină. Poveste foarte veche.

Era un local, pe pereţii şi tavanul căruia atîrnau absurde instrumente muzicale hibride iar rafturile din spatele barului erau ticsite cu sticle antice, statuete complicat sculptate şi alte prostii

fără nume. Nivelul de zgomot era comparativ scăzut şi eu beam ceva care după gust nu lăsa impresia că ar face prea mult rău imediat sistemului meu. În aer plutea un miros slab de mosc şi pe mese se găseau tăviţe cu bomboane.

– De ce naiba faci asta?

– Ce? Trepp scutură din cap confuză. De ce ţin pisici? Îmi plac pisi...

– De ce lucrezi pentru Kawahara. E un avorton de fiinţă umană, o blestemată de pizdă Mat care nu face nici cît cenuşa unui cip, de ce...

Trepp mă înşfăcă de braţul cu care gesticulam, şi pentru o clipă m-am gîndit că va deveni violentă. Neurachemul se trezi greoi.

În loc de asta, îmi luă braţul şi şi-l puse cu afecţiune în jurul umerilor, trăgîndu-mi faţa mai aproape de a ei. Clipi spre mine ca o bufniţă.

– Ascultă.

Urmă o pauză lungă. Am ascultat, în timp ce Trepp se încruntă concentrată, luă o înghiţitură lungă din paharul ei şi îl puse jos cu grijă exagerată. Flutură un deget spre mine:

– Nu judeca dacă nu vrei să fii judecat! mormăi.

O altă stradă, înclinată. Mersul era dintr-o dată mai uşor.

Deasupra, stelele luminau puternic, mai limpezi decît le văzusem toată săptămînă în Bay City. M-am împiedicat şi m-am oprit să le privesc, căutînd Casa cu Coarne.

Era ceva. Nepotrivit.

Străin. Nu recunoşteam nimic. O sudoare rece mă năpădi de sub braţ, şi deodată punctele clare de foc semănau cu o Armada din Exterior, adunîndu-se pentru un bombardament planetar. Marţienii se întorceau. Credeam că-i puteam vedea mişcîndu-se greoi pe felia îngustă de cer de deasupra noastră...

– Ooo. Trepp mă prinse în cădere, rîzînd. Ce cauţi tu acolo sus, greiere?

Nu era cerul meu.

Devine rău. O altă toaletă, luminată dureros de puternic. Un vîrf de cuţit încercînd să-mi îndese pe nas nişte pudră pe care mi-a dat-o Trepp. Căile mele nazale sînt deja uscate şi pudra tot cade înapoi, de parcă trupul meu ar fi deja sătul. Într-un cubicul din spatele meu se trage apa şi eu arunc o privire în oglinda mare.

Jimmy de Soto apare din cubicul, cu uniforma de luptă stropită

de nămolul de la Innenin. În lumina aspră a băii faţa lui arată extrem de rău.

– E-n regulă, amice?

– Nu tocmai. Mă scarpin în interiorul nasului, pe care încep să-l simt inflamat. Tu?

Face un gest de nu-fi-morocănos şi înaintează în oglindă pînă alături de mine. Apa ţîşneşte din robinetul cu senzor cînd el se apleacă peste chiuvetă şi începe să se spele pe mîini. Noroiul şi sîngele se dizolvă de pe mîinile lui şi formează o supă groasă, dispărînd prin micul maelstrom al găurii de scurgere. Îi simt volumul lîngă umărul meu, dar singurul său ochi rămas m-a fixat pe imaginea din oglindă şi nu pot, sau nu vreau, să mă întorc.

– Ăsta e un vis?

Ridică din umeri şi continuă să-şi frece mîinile.

– E limita, zice.

– Limita a ce?

– A toate.

Expresia lui sugerează că atîta lucru ar trebui să fie evident.

– Credeam că îmi apari numai în vise, spun, privind nepăsător la mîinile lui.

E ceva în neregulă cu ele; oricît de multă murdărie ar curăţa Jimmy, dedesubt tot mai este. Chiuveta e plină de ea.

– Ei bine, e doar un mod de a o spune, amice. Vise, halucinaţii în condiţii de stres puternic, sau cînd îţi distrugi capul în felul ăsta. Toate astea sînt limita, vezi tu. Crăpăturile pe marginile realităţii. Acolo unde sfîrşesc proştii nenorociţi ca mine.

– Jimmy, eşti mort. Am obosit să-ţi tot spun asta.

– A-a, clatină el din cap. Dar tu trebuie să cobori pînă jos în crăpăturile astea ca să ajungi la mine.

Supa de sînge şi murdărie din chiuvetă se subţiază, şi dintr-odată îmi dau seama că atunci cînd va dispărea, va dispărea şi Jimmy.

– Vrei să spui...

Clatină trist din cap.

– E prea complicat să trecem prin asta acum. Crezi că putem manevra realitatea numai pentru că putem înregistra bucăţi din ea. E mai mult decît atît, amice. Mult mai mult.

– Jimmy, zic cu un gest disperat, ce dracu o să fac?

Se îndepărtează de chiuvetă şi faţa lui ruinată rînjeşte urît la mine.

– Atac viral, spune el limpede.

Îngheț amintindu-mi propriul meu strigăt de-a lungul plajei.

– Îți aminteşti ticăloşia asta, nu-i aşa?

Şi, cu apa picurîndu-i pe mîini, dispare ca o şmecherie a unui iluzionist.

– Uite ce-i, zise Trepp rezonabil, Kadmin trebuie să intre într-un container ca să fie întrupat într-un corp artificial. Bănuiesc că asta îți oferă cea mai bună parte a zilei, înainte ca el să afle măcar dacă te-a omorît sau nu.

– Dacă nu era cumva iar întrupat de două ori.

– Nu. Gîndeşte-te. I-a scăpat lui Kawahara. Omule, în momentul de față el nu are resurse pentru chestii de genul ăsta. E pe cont propriu, şi cu Kawahara pe urmele lui, este strict limitat. Finalul lui Kadmin se apropie, o să vezi.

– Kawahara o să-l țină în hățuri exact atît de mult cît o să aibă nevoie de el ca să mă amenințe.

– Mda, mă rog. Trepp privi în paharul ei, stînjenită. Poate.

Un alt local, numit Cable sau ceva sinonim, unde pe pereți erau rafturi cu conducte colorate pe coduri din care firele țîşneau ca un păr arămiu sîrmos din tecile proiectate înadins cu crăpături. La intervale de-a lungul barului se aflau cîrlige învelite cu cabluri subțiri cu aspect letal terminate cu mini-mufe sclipind argintiu. În aer deasupra barului o imensă mufă holografică sclipea spasmodic în muzica extravagantă care umplea locul ca o apă. Din timp în timp, componentele păreau să se transforme în organe sexuale, dar posibil să fi fost doar halucinațiile mele produse de tetramet.

Stăteam la bar, şi ceva dulceag fumega într-o scrumieră lîngă cotul meu. După sentimentul de îmbîcseală din plămînii şi gîtul meu, eu fumam. Barul era aglomerat dar eu suferam strania convingere că sînt singur.

De cealaltă parte a mea, ceilalți clienți ai barului erau conectați la cablurile subțiri, cu ochii mişcîndu-se sub pleoape care păreau vinete, cu gurile strîmbate în jumătăți de surîsuri visătoare. Unul dintre ei era Trepp.

Eram singur.

Lucruri care ar fi putut fi gînduri se loveau de partea interioară şlefuită a minții mele. Am ridicat țigara şi am tras din ea, cu amărăciune. Acum nu era timp pentru gîndit.

Nu era timp pentru...

Atac viral!!!

... gîndit.

Străzile trecînd pe sub picioarele mele aşa cum molozul de la Innenin trecea pe sub bocancii lui Jimmy cînd mergea alături de mine în vise. Deci *aşa o face.*

Femeia cu buze stacojii care...

Poate nu poți...

Ce? *Ce???*

Mufa.

Încerc să-ți spun...

Nu e timp pentru...

Nu e timp...

Nu...

Şi în depărtare, ca un vîrtej de apă, ca supa de noroi şi sînge scurgîndu-se de pe mîinile lui Jimmy în gaura din fundul chiuvetei...

Dispărînd din nou.

Dar gîndurile, ca şi zorile, erau inevitabile şi mă găsiră, o dată cu zorile, pe nişte trepte albe de piatră care duceau în jos la o apă întunecată. O arhitectură grandioasă se înălța vagă în spatele nostru şi la capătul opus al lacului puteam distinge copaci în întunericul devenind rapid cenuşiu. Ne aflam într-un parc.

Trepp se aplecă peste umărul meu şi-mi oferi o țigară. Am luat-o din reflex, am tras o dată apoi am lăsat fumul să se scurgă în sus printre buzele mele moi. Trepp se ghemui alături de mine. Un peşte imposibil de mare plescăi în apă la picioarele mele. Eram prea erodat ca să reacționez.

– Mutant, zise Trepp indiferentă.

– Ca şi tine.

Micile frînturi de conversație alunecară pe apă.

– O să ai nevoie de analgezice?

– Probabil.

Îmi simțeam interiorul capului.

– Da.

Îmi întinse o folie de capsule de culori impresionante, fără niciun comentariu.

– Ce-ai de gînd să faci?

Am ridicat din umeri.

– O să mă întorc. O să fac ce mi s-a spus.

PARTEA 4

CONVINGEREA
CORUPŢIE VIRALĂ

Capitolul Douăzeci şi Şapte

Am schimbat de trei ori taxiurile pe drumul de la aeroport, plătindu-l pe fiecare cu bani gheaţă, apoi m-am cazat într-o pensiune din Oakland. Oricine m-ar fi urmărit electronic ar fi pierdut ceva timp ca să mă prindă, şi de fapt eram destul de sigur că nu mă urmărea nimeni. Semăna puţin cu paranoia – la urma urmelor, acum lucram pentru băieţii răi, deci n-aveau niciun motiv să mă urmărească. Dar nu-mi plăcuse ironicul *păstrăm legătura* al lui Trepp cînd mă văzuse părăsind terminalul din Bay City. De asemenea, încă nu eram foarte sigur ce aveam să fac, şi dacă eu nu ştiam, cu siguranţă nu voiam ca altcineva să ştie.

Camera de la pensiune avea şapte sute optzeci şi şase canale, holopornografie şi afaceri curente, toate cu reclame în culori aprinse, pe un ecran în standby, un pat articulat dublu cu autospălare care puţea a dezinfectant şi o cabină de duş care începea să se desprindă de peretele de care fusese cîndva lipită. Am aruncat o privire afară prin unica fereastră murdară. Era miezul nopţii în Bay City, şi cădea o burniţă subţire. Termenul limită dat de Ortega se apropia de final.

Fereastra dădea pe un acoperiş înclinat de beton aflat la zece metri dedesubt. Strada era şi mai jos. Deasupra, etajul superior în formă de pagodă acoperea nivelurile inferioare şi strada sub streşini lungi. Spaţiu închis. După un moment de dezbatere, am împins din folie ultima capsulă de la Trepp contra mahmurelii şi am înghiţit-o, apoi am deschis fereastra cît de încet am putut, am sărit afară şi m-am lăsat să atîrn în degete de rama inferioară. Chiar întins la maxim, tot mai aveam o bună parte din cei opt metri de căzut.

Fii primitiv. Ei bine, nu poţi fi mai primitiv decît să escaladezi ferestrele hotelului în toiul nopţii.

Speram ca acoperişul să fie la fel de solid pe cît părea. Mi-am dat drumul.

Am lovit suprafaţa înclinată în mod corespunzător, m-am rostogolit pe o parte şi brusc m-am pomenit încă o dată cu picioarele atîrnînd în gol. Suprafaţa era solidă, dar lunecoasă ca belaweed-ul proaspăt şi eu alunecam rapid spre margine. M-am apăsat pe coate căutînd sprijin, nu am găsit şi am reuşit în ultima clipă să apuc marginea ascuţită a acoperişului cu o mînă cînd am căzut peste ea.

Zece metri pînă în stradă. Cu marginea acoperişului tăindu-mi palma, m-am balansat puţin într-un braţ, încercînd să identific posibilele obstacole în căderea mea, cum ar fi lăzi de gunoi sau maşini parcate, apoi am renunţat şi mi-am dat drumul. Pavajul se apropie şi mă izbi cu putere, dar nimic ascuţit nu se alătură impactului şi cînd m-am rostogolit nu am dat peste temuta aglomerare de lăzi de gunoi. M-am ridicat în picioare şi m-am ascuns în cea mai apropiată umbră.

După zece minute şi o serie aleatoare de străzi, am ajuns la un şir de taxiuri în aşteptare, am păşit repede afară din ascunzătoarea mea şi m-am suit în cel de-al cincilea. Am recitat codul secret al lui Ortega şi ne-am ridicat în aer.

– Cod acceptat. Timp de sosire aproximativ, treizeci şi cinci de minute.

Ne-am îndreptat spre Golf, apoi în largul mării.

Prea multe muchii.

Conţinutul fragmentat al nopţii trecute bolborosea în creierul meu ca o ciorbă de peşte neglijent preparată. Bucăţi necomestibile apăreau la suprafaţă, se roteau pe curenţii memoriei şi se scufundau iar. Trepp conectată la bar la Cable. Jimmy de Soto spălîndu-şi mîinile acoperite de sînge. Faţa lui Ryker holbîndu-se la mine din steaua spartă a oglinzii. Kawahara era pe undeva pe acolo, pretinzînd că moartea lui Bancroft fusese sinucidere dar dorindu-şi sfîrşitul anchetei, la fel ca Ortega şi poliţia din Bay City. Kawahara, care ştia cîte ceva despre relaţia mea cu Miriam Bancroft, ştia cîte ceva despre Laurens Bancroft, despre Kadmin.

Coada mahmurelii mele se zvîrcoli ca a unui scorpion, luptînd cu greutatea acumulîndu-se lent a analgezicelor lui Trepp. Trepp, asasinul apologetic Zen pe care eu o ucisesem şi care se întorsese aparent fără ranchiună pentru că nu avea cum să-şi amintească;

pentru că, în cuvintele ei, nu i se întîmplase ei.

Pentru că dacă cineva îl poate convinge pe Laurens Bancroft că a murit de propria lui mînă, acela eşti tu.

Trepp, conectată, la Cable.

Atac viral. Îţi aminteşti ticăloşia asta, nu-i aşa?

Ochii lui Bancroft sfredelindu-i pe ai mei pe balconul de la Casa Solară.

Nu sînt genul de om care să-şi ia propria viaţă, şi chiar dacă aş fi, *n-aş fi făcut-o de mîntuială în felul ăsta. Dacă ar fi fost intenţia mea să mor, nu ai vorbi acum cu mine.*

Şi apoi, într-o strălucire orbitoare, am ştiut ce aveam să fac.

Taxiul începu să coboare.

– Baza este instabilă, spuse maşina fără rost, cînd am aterizat pe o punte clătinîndu-se. Aveţi grijă.

Am introdus banii în fantă şi trapa se deschise către locaţia sigură a lui Ortega. O platformă de aterizare metalică scurtă, parapeţi din cabluri de oţel, şi dincolo de ei marea, toate acestea ca nişte ridicături negre de apă sub cerul nopţii acoperit de nori şi burniţă puternică. Am coborît atent şi m-am apucat de cea mai apropiată balustradă, în timp ce taxiul se înălţă şi fu repede înghiţit de perdeaua mişcătoare de ploaie. Cînd farurile de navigaţie nu se mai văzură, mi-am îndreptat atenţia către vasul pe care mă aflam.

Platforma de aterizare era situată la pupa, şi din locul unde mă agăţasem de balustradă puteam vedea întreaga lungime a navei. Părea să aibă vreo douăzeci de metri, cam două treimi din dimensiunea unui trauler din Millsport, dar mult mai îngust. Modulele punţii aveau configuraţia lină, compactă a unui design destinat supravieţuirii în caz de furtună, dar în ciuda aparenţei sale oficiale nimeni nu l-ar fi considerat vreodată un vas de muncă. Catarge delicate telescopice erau ridicate la aproximativ jumătatea înălţimii în două puncte ale punţii şi un bompres ascuţit împungea în faţa prorei de formă conică. Era un iaht. Casa plutitoare a unui bogătaş.

O lumină se revărsă dintr-un bocaport de pe puntea din spate şi Ortega apăru, suficient de departe ca să-mi facă semn să cobor de pe platforma de aterizare. Agăţîndu-mi cu putere degetele de parapet, m-am asigurat contra mişcărilor vasului şi mi-am croit drum pe cîteva trepte situate de o parte a platformei, apoi peste punte pînă la bocaport. Vîrtejurile de ploaie măturau vasul,

făcîndu-mă să mă grăbesc împotriva voinţei mele. În fîntîna de lumină venind din trapa deschisă am văzut un alt set de trepte, mai abrupte, şi am reuşit să cobor pe scara îngustă în căldura oferită. Deasupra mea trapa se închise lin cu un bîzîit.

– Unde naiba ai fost? se răsti Ortega.

După un moment cît să-mi şterg apa din păr, am privit în jur. Dacă asta era casa plutitoare a unui bogătaş, bogătaşul respectiv nu mai trecuse pe acasă de mult. Mobila era stocată pe laturile încăperii în care coborîsem, acoperită cu plastic semi-opac, iar rafturile din micul bar situat într-o nişă erau goale. Obloanele de la ferestre erau toate coborîte. Uşile de la ambele capete ale încăperii erau deschise spre ceea ce păreau nişte spaţii la fel de pline de molii.

Cu toate acestea, iahtul mirosea a bogăţia care îl crease. Scaunele şi mesele de sub plastic erau din lemn lustruit închis la culoare, ca şi panourile de pe pereţii despărţitori şi uşi, iar pe podelele ceruite de sub picioarele mele se întindeau covoare. Rămăşiţele decorului erau de asemenea în tonuri întunecate, cu picturi care păreau originale pe pereţi. Una era din şcoala empatică, ruinele scheletice ale unui şantier naval marţian în apus, cealaltă ceva abstract pentru care nu aveam pregătirea culturală s-o interpretez.

Ortega stătea în mijlocul a toate acestea, cu părul ciufulit şi uitîndu-se urît la mine dintr-un chimono de mătase care presupuneam că provenea din garderoba de la bord.

– E o poveste lungă. Am trecut pe lîngă ea ca să arunc o privire prin cea mai apropiată uşă: Mi-ar prinde bine o cafea, dacă bucătăria e deschisă.

Dormitorul. Un pat mare, oval, aşezat între nişte oglinzi pe de-a-ntregul delicioase, cu o pătură şifonată şi aruncată în grabă într-o parte. Mă întorceam spre cealaltă uşă cînd ea mă pălmui.

M-am clătinat în lateral. Nu era o lovitură atît de puternică cum fusese cea pe care i-o aplicase lui Sullivan în restaurant, dar plecase din poziţie verticală şi cu mai mult elan decît permitea înclinarea punţii. Cocktailul de mahmureală şi analgezice nu ajuta. N-am căzut, dar am fost aproape. Recăpătîndu-mi echilibrul, am dus o mînă la obraz şi m-am holbat la Ortega, care mă fixa cu două pete de culoare arzînd deasupra fiecărui pomete.

– Uite, îmi pare rău dacă te-am trezit, dar...

– Ticălosule, şuieră ea spre mine. Ticălos mincinos.

– Nu sînt sigur că...

– Trebuia să te fi arestat dracului, Kovacs. Ar fi trebuit să te trimit la stocare pentru ce ai făcut.

Începeam să-mi pierd calmul.

– Am făcut ce? Dă-mi dracului un indiciu, Ortega, spune-mi ce se petrece.

– Am accesat astăzi memoria Hendrix-ului, zise Ortega rece. Mandatul preliminar a fost aprobat la prînz. Totul din ultima săptămînă. L-am revăzut.

Fulgerarea rapidă de furie iritată se stinse în interiorul meu pe măsură ce cuvintele îi ieşeau din gură. Era ca şi cum ar fi golit o găleată de apă de mare peste capul meu.

– Oh.

– Da, nu era prea mult.

Ortega se întoarse, îmbrăţişîndu-şi umerii în chimono, şi trecu pe lîngă mine spre uşa neexplorată.

– Deocamdată eşti singurul lui client. Tu şi vizitatorii tăi.

Am urmat-o într-o a doua cameră cu covor pe jos de unde două trepte conduceau într-o bucătărie îngustă ascunsă parţial în spatele unui paravan de lemn. Ceilalţi pereţi conţineau mobile similar acoperite cu cele din prima încăpere, cu excepţia capătului opus unde foliile de plastic fuseseră îndepărtate de pe un ecran video de un metru pătrat şi de pe modulele receiver/playback în aşteptare. Un singur scaun cu spătarul drept era plasat în faţa ecranului pe care îngheţase imaginea de neconfundat a feţei lui Elias Ryker îngropată între coapsele desfăcute ale lui Miriam Bancroft.

– E o telecomandă pe scaun, zise Ortega, ea însăşi telecomandată. De ce nu te uiţi puţin pînă îţi fac eu o cafea? Împrospătează-ţi memoria. După aia poţi să dai nişte explicaţii.

Dispăru în bucătărie fără să-mi dea şansa să-i răspund. Am înaintat spre ecranul oprit, simţind cum mi se scurg picături lichide prin măruntaie cînd imaginea îmi readuse amintiri întinate de Merge Nine. În vîrtejul haotic, insomniac al ultimei zile jumătate, o uitasem pe Miriam Bancroft, dar acum ea se întorcea la mine, copleşindu-mă cu puterea ei şi intoxicîndu-mă aşa cum o făcuse în acea noapte. Uitasem de asemenea declaraţia lui Rodrigo Bautista despre finalizarea certurilor cu avocaţii Hendrix-ului.

Piciorul mi se lovi de ceva şi am privit în jos pe covor. Pe podea era o ceaşcă de cafea lîngă scaun, încă o treime plină. Mă întrebam cît de mult din înregistrările hotelului parcursese Ortega. Mi-am aruncat ochii pe imaginea de pe ecran. Doar pînă aici ajunsese? Ce

altceva mai văzuse? Cum să joc? Am luat telecomanda şi am învîrtit-o în mîini. Cooperarea lui Ortega fusese pînă acum o parte integrantă a planului meu. Dacă aveam s-o pierd acum, aveam necazuri.

În interiorul meu mai rodea ceva. O emoţie pe care nu voiam s-o recunosc, pentru că a o recunoaşte ar fi fost o absurditate clinică. O senzaţie care, în ciuda preocupărilor mele legate de următorii factori din înregistrările hotelului, era intim legată de imaginea curentă de pe ecran.

Jenă. Ruşine.

Absurd. Am scuturat din cap. Al dracului de *stupid.*

– Nu te uiţi.

M-am întors şi am văzut-o pe Ortega cu cîte o ceaşcă aburindă în fiecare mînă. O aromă de cafea amestecată cu rom se ridica spre mine.

– Mulţumesc.

Am luat una dintre ceşti şi am sorbit din ea, încercînd să cîştig timp. Ea se îndepărtă de mine şi-şi încrucişa braţele.

– Deci. O sută de motive pentru care Miriam Bancroft nu se potriveşte profilului. Smuci capul spre ecran: Asta al cîtelea e?

– Ortega, nu are nimic de-a face...

– Sînt de acord că Miriam Bancroft e înspăimîntătoare, aşa ai zis. Clătină acuzator din cap şi bău din cafeaua ei. Nu ştiu, dar nu prea pare teamă ceea ce se vede pe faţa ta.

– Ortega...

– „Vreau să te opreşti", zice ea. Chiar aşa zice, derulează dacă nu-ţi amin...

Am tras telecomanda departe de ea.

– Îmi amintesc ce a zis.

– Atunci desigur îţi aminteşti şi mica ofertă drăgălaşă pe care ţi-a făcut-o ca să închizi cazul, multipla...

– Ortega, nici tu nu ai vrut să anchetez cazul. Sinucidere clară, ai spus tu. Asta nu înseamnă că tu l-ai omorît, nu-i...

– Gura. Ortega mă înconjură de parcă am fi avut în mîini cuţite, nu ceşti de cafea. Ai acoperit-o. Şi-n tot timpul ăsta tu erai cu nasul îngropat în pizda ei ca un nenorocit de...

– Dacă ai fi văzut şi restul, ai şti că nu e adevărat – căutam un ton echilibrat pe care hormonii lui Ryker nu mi-l permiteau. I-am spus lui Curtis că nu sînt interesat. I-am spus naibii asta acum două zile.

– Ai idee ce ar face un procuror cu înregistrarea asta? Miriam

Bancroft încercînd să-l cumpere pe investigatorul soțului ei cu favoruri sexuale ilegale. O, da, admiterea reîntrupării multiple, chiar nedovedită, poate da foarte rău la tribunal.

– Ar fi achitată. Ştii că aşa ar fi.

– Dacă bărbatul ei Mat vrea să-i țină partea. Ceea ce poate nu s-ar întîmplă dacă ar vedea asta. Nu e acelaşi lucru cu Leila Begin, să ştii. De data asta morala e de partea cealaltă.

Aluzia la moralitate trecu săgetînd printre granițele certei, dar în acelaşi timp am avut certitudinea inconfortabilă că de fapt era esențială în ceea ce se petrecea aici. Mi-am amintit de declarația critică a lui Bancroft la adresa culturii morale a Pămîntului, şi m-am întrebat dacă el ar putea cu adevărat să se uite la capul meu între coapsele soției sale şi să nu se simtă trădat.

Eu încercam încă să-mi dau seama ce simt în privința asta.

– Şi dacă tot vorbim despre acuzații, Kovacs, nici capul ăla deteriorat pe care l-ai adus de la Wei Clinic n-o să-ți aducă vreo scutire. Reținerea ilegală a unei p.d. se pedepseşte pe Pămînt cu cincizeci pînă la o sută de ani, chiar mai mult dacă se dovedeşte că mai întîi i-ai prăjit capul.

– Voiam să-ți spun despre asta.

– Voiai pe naiba, pufni Ortega. N-aveai de gînd să-mi spui nimic din ceea ce nu ți-ar fi fost de folos.

– Uite ce-i, clinica oricum nu va îndrăzni să mă acuze. Au prea mult de...

– Ticălos arogant.

Ceaşca de cafea izbi înfundat podeaua şi pumnii i se încleştară. Acum în ochii ei era furie adevărată.

– Eşti exact ca el, eşti *dracului* exact ca el. Crezi că avem nevoie de nenorocita de clinică, dacă avem înregistrarea cu tine punînd în congelatorul hotelului un cap rănit. Acolo de unde vii tu asta nu e crimă, Kovacs? Decapitarea clară...

– Stai o clipă. Am depus propria mea ceaşcă de cafea pe scaunul de lîngă mine: Ca cine, exact ca cine sînt?

– Ce?

– Tocmai ai spus că sînt exact...

– Nu contează ce-am spus. Înțelegi ce ai făcut, Kovacs?

– Singurul lucru pe care îl...

Brusc, sunetul țîşni de pe ecranul din spatele meu, gemete lichide şi zgomotul sucțiunii organice. Am privit telecomanda încleştată în mîna mea stîngă, căutînd să văd cum de o declanşasem atît de nepotrivit, şi un geamăt adînc, feminin, îmi

făcu sîngele să mi se răsucească în stomac. Apoi Ortega era peste mine, încercînd să-mi smulgă telecomanda din mînă.

– Dă-mi asta, opreşte dracului...

Pentru o clipă m-am luptat cu ea şi încleştarea noastră nu făcu decît să dea volumul mai tare. Apoi, brusc, într-o izbucnire solitară de înţelepciune, i-am dat drumul şi ea se prăbuşi lîngă scaun, apăsînd pe butoane.

– ... porcăria asta.

Urmă o tăcere lungă, punctată numai de respiraţiile noastre greoaie. Mi-am fixat ochii pe una dintre ferestrele acoperite din partea opusă a camerei. Ortega, prăbuşită între piciorul meu şi scaun, probabil încă se mai uita la ecran. M-am gîndit o fracţiune de secundă că răsuflările noastre îşi potriveau ritmul.

Cînd m-am întors şi m-am aplecat s-o ajut să se ridice, ea se ridica deja către mine. Mîinile noastre erau pe celălalt, cred, chiar înainte ca vreunul dintre noi să-şi dea seama ce se petrece.

A fost ca un deznodămînt. Antagonismele circulare se prăbuşiră în interior ca orbitalii strivindu-se şi arzînd, predîndu-ne unei gravitaţii mutuale care atîrna ca nişte lanţuri atunci cînd ne împotriveam ei, dar cedînd era ca o descărcare de foc prin nervi. Încercam amîndoi să ne sărutăm şi să rîdem în acelaşi timp. Ortega gîfiia excitată în timp ce mîinile mele alunecau în interiorul chimonoului, cu palmele alunecînd peste sfîrcurile aspre, mari şi întărite ca nişte capete de frînghie şi peste sînii care se potriveau în mîinile mele ca şi cum ar fi fost proiectaţi să se cuibărească acolo. Chimonoul ieşi, la început alunecînd apoi eliberîndu-se smucit umăr după umăr. Am azvîrlit geaca şi cămaşa dintr-o dată, în timp ce mîinile lui Ortega se încurcau frenetic în cureaua mea, deschizînd fermoarul şi strecurînd o mînă dură, cu degete lungi în deschizătură. Îi puteam simţi bătăturile de la baza fiecărui deget, frecînd.

Am ieşit cumva din camera cu ecranul şi am ajuns pînă în cabina de la pupa pe care o văzusem mai devreme. Am urmat legănarea încordată a paşilor lui Ortega prin camera intermediară, muşchii întinşi de-a lungul coapselor lungi, şi trebuie să fi fost şi Ryker la fel de mult prezent ca şi mine, căci am simţit că mă întorc acasă. Acolo, în camera plină de oglinzi, ea îşi lăsă capul în jos pe lenjeria dezordonată, se ridică şi m-am văzut pe mine însumi alunecînd în ea pînă în plăsele, cu un icnet, pentru că acum ardea. Ardea pe dinăuntru, cuprinzîndu-mă cu integritatea lichidă a apei fierbinţi din baie, globurile calde ale feselor ei însemnîndu-mi

şoldurile la impactul fiecărui atac. În faţa mea, spatele ei se ridica şi se unduia ca un şarpe şi părul negru îi cădea în cascadă de pe capul aplecat într-o eleganţă haotică. În oglinzile din jurul meu l-am văzut pe Ryker întinzîndu-se să-i cuprindă sînii, apoi întreg toracele, rotunjimea umerilor, şi în tot acest timp ea se înălţa şi se legăna ca oceanul în jurul navei. Ryker şi Ortega agăţaţi unul de altul ca nişte amanţi reuniţi din vremuri de legendă.

Am simţit primul climax străbătînd-o, dar faptul că o vedeam uitîndu-se la mine, prin părul răvăşit, cu buzele desfăcute, m-a făcut să pierd ultimele rămăşiţe de autocontrol şi m-a lipit de formele spatelui şi feselor ei pînă cînd spasmele mele se liniştiră în interiorul ei şi ne-am prăbuşit pe pat. M-am simţit alunecînd afară din ea ca ceva născîndu-se. Cred că ea încă mai simţea orgasmul.

Niciunul dintre noi nu spuse nimic mult timp. Vasul îşi continua drumul automat iar în jurul nostru răceala periculoasă a oglinzilor ne învăluia ca un val îngheţat, ameninţînd să ne atingă şi astfel să înece intimitatea. În cîteva momente ne-am fi fixat cu grijă privirile asupra imaginilor noastre exterioare în loc să ne privim unul pe altul.

Am strecurat un braţ pe sub coastele lui Ortega şi am răsturnat-o blînd pe o parte, astfel încît să stăm ca nişte linguri. În oglindă, i-am găsit ochii.

– Unde mergem? am întrebat-o încet.

O ridicare din umeri, dar ea o folosi pentru a se lipi şi mai mult de mine.

– Un ciclu programat, de-a lungul coastei pînă în Hawaii, îl înconjurăm şi apoi ne întoarcem.

– Şi nimeni nu ştie că sîntem aici?

– Numai sateliţii.

– Un gînd plăcut. Cui aparţin toate astea?

Se contorsionă să mă privească peste umăr.

– E al lui Ryker.

– Ooops. Am privit elaborat în depărtare: Frumos covorul ăla.

Contrar aşteptărilor, izbucni în rîs. Se întoarse pe pat cu faţa la mine. Mîna i se ridică şi-mi atinse faţa blînd, ca şi cum s-ar fi gîndit că se poate zgîria uşor, sau chiar dispărea.

– Mi-am spus, murmură ea, că e o nebunie. Ştii, era doar trupul.

– Majoritatea lucrurilor sînt aşa. Gîndirea conştientă nu are prea mult de-a face cu toate chestiile astea. N-are prea mult de-a face cu modul în care ne trăim vieţile, punct, dacă ar fi să-i crezi

pe psihologi. E puțin raționalism, cea mai mare parte venind ulterior. Pune restul pe seama hormonilor, instinctului genetic şi feromonilor pentru o abordare corectă. Trist dar adevărat.

Degetele ei urmară o linie descendentă pe laterala feței mele.

– Nu cred că e trist. Ceea ce facem în rest e trist.

– Kristin Ortega. I-am luat degetul şi i l-am strîns uşor: Tu chiar eşti o nenorocită de ludită, nu-i aşa? Pentru numele lui Dumnezeu, cum ai ajuns să ai meseria asta?

Ridică din nou din umeri.

– Familie de polițişti. Tata a fost polițist. Bunica a fost polițistă. Ştii cum se întîmplă.

– Nu din experiență.

– Nu. Întinse apatic un picior lung spre tavanul cu oglinzi: Presupun că nu.

M-am întins peste cîmpia pîntecului ei şi mi-am plimbat mîna pe lungimea coapsei pînă la genunchi, săltîndu-i-o uşor şi apropiindu-mi gura ca să-i sărut blînd dunga de păr pubian ras acolo unde cobora în despicătură. Opuse o rezistență slabă, poate gîndindu-se la scena din camera cealaltă, sau poate doar la sucurile noastre amestecate care se scurgeau din trupul ei, apoi cedă şi desfăcu picioarele sub mine. I-am ridicat cealaltă coapsă pe umăr şi mi-am cufundat fața în ea.

De data asta, orgasmul veni cu țipete întețite pe care ea le bloca în gît de fiecare dată cu încordări puternice ale muşchilor de la baza stomacului, în timp ce întregul corp îi aluneca înainte şi înapoi pe pat iar şoldurile se săltau în sus, frecînd carnea moale în gura mea. La un anumit punct trecuse pe o spaniolă pronunțată molatec, ale cărei tonuri îmi zgîndăreau propria-mi excitare, şi cînd ea înțepeni în cele din urmă, am fost capabil să intru în ea direct, strîngînd-o în brațe şi scufundîndu-mi limba în gura ei în primul sărut pe care-l împărțeam de cînd ajunsesem în pat.

Ne-am mişcat încet, căutînd ritmul mării de afară şi rîsul primei noastre îmbrățişări. Păru să dureze mult timp, timp pentru vorbit, de la murmure apatice la bolboroseli excitate, pentru modificări de poziție şi muşcături uşoare, pentru încleştarea mîinilor, şi în tot acest timp un sentiment de limită a revărsării care îmi rănea ochii. Din această ultimă, insuportabilă presiune, mai mult decît din orice altceva, mi-am dat în cele din urmă drumul şi am ejaculat în ea, simțind-o cum îmi vîneză ultima tărie pentru propriul ei final tremurător.

În Corpul Mesagerilor iei ceea ce ți se oferă, spunea Virginia

Vidaura undeva pe coridoarele amintirilor mele. *Şi uneori asta trebuie să fie de ajuns.*

Cînd ne-am despărţit pentru a doua oară, greutatea ultimelor douăzeci şi patru de ore veni peste mine ca unul dintre covoarele grele din camera cealaltă şi conştienţa alunecă treptat sub căldura crescîndă de sub el. Ultimele mele impresii limpezi fură despre un corp lung alături de mine reinstalîndu-se cu sînii apăsaţi se spatele meu, un braţ cuprinzîndu-mă şi încleştarea ciudat de confortabilă a picioarelor, ale mele în ale ei, ca nişte mîini. Procesele gîndirii mele încetineau.

Ceea ce ţi se oferă. Uneori. De ajuns.

Capitolul Douăzeci şi Opt

Cînd m-am trezit, ea dispăruse.

Lumina soarelui intra în cabină prin cîteva hublouri neacoperite. Tangajul vasului aproape că încetase, dar se clătina suficient cît să-mi arate, alternativ, un cer albastru cu dungi orizontale de nori şi dedesubt o mare relativ calmă. Undeva, cineva făcea cafea şi prăjea carne afumată. Am stat un timp întins nemişcat, culegînd cîrpele împrăştiate ale minţii mele şi încercînd să asamblez din ele o haină rezonabilă. Ce să-i spun lui Ortega? Cît de mult, şi sub ce formă? Condiţionarea de Mesager se trezea alene, ca ceva tîrît afară dintr-o mlaştină. Am lăsat-o să se răstoarne şi să se scufunde la loc, absorbită în petele de soare de pe cearceaful de lîngă capul meu.

Clinchetul paharelor venind dinspre uşă mă readuse la realitate. Ortega stătea în prag purtînd un tricou cu inscripţia NU REZOLUŢIEI 653 pe care NU-ul fusese vopsit stilizat cu o cruce roşie peste care era suprapus un categoric DA in aceeaşi culoare. Coloanele picioarelor ei goale dispăreau sub tricou de parcă ar fi putut continua la infinit în interior. Mîinile ei ţineau în echilibru o tavă încărcată cu micul dejun pentru un întreg escadron. Văzîndu-mă treaz, îşi scutură părul de pe ochi şi zîmbi strîmb.

Aşa că i-am spus totul.

– Şi ce ai de gînd să faci?

Am ridicat din umeri şi am fixat largul mării, strîngînd din ochi din cauza strălucirii. Oceanul părea mai plat, mai masiv decît pe Lumea lui Harlan. Sus pe punte, imensitatea lui copleşea iar iahtul

părea deodată o jucărie de copil.

– O să fac ceea ce vrea Kawahara. Ceea ce vrea Miriam Bancroft. Ceea ce vrei *tu.* Ceea ce se pare că vrea naibii toată lumea. O să îngrop cazul.

– Crezi că pe Bancroft l-a ars Kawahara?

– Aşa se pare. Sau ea îl ascunde pe cel care a făcut-o. Nu mai contează. O are pe Sarah, asta-i tot ce contează acum.

– O putem acuza de răpire. Reţinerea de p.d. atrage...

– Cincizeci pînă la o sută, da, am zîmbit vag. Am auzit noaptea trecută. Dar ea nu e direct implicată, trebuie să aibă un subsidiar.

– Putem obţine mandate care...

– E o blestemată de Mat, Kristin. O să ne învingă fără să-i crească măcar pulsul. Oricum, nu asta e problema aici. Imediat ce voi face o mişcare împotriva ei, o s-o arunce pe Sarah în virtual. Cît durează pînă cînd mandatele voastre cu rază lungă să intre în vigoare?

– Vreo două zile, dacă sînt o urgenţă ONU.

O umbră trecu peste faţa lui Ortega în timp ce spunea asta. Se aplecă peste parapet şi privi în jos.

– Exact. În virtual înseamnă cea mai mare parte dintr-un an. Sarah nu e Mesager, nu are niciun fel de condiţionare. Ceea ce Kawahara poate să-i facă în opt sau nouă luni virtuale ar transforma o minte normală în terci. Ar fi distrusă psihic cînd am scoate-o de acolo. *Dacă* o scoatem de acolo, şi oricum eu nici măcar nu mă *gîndesc* s-o las să treacă printr-o singură secundă de...

– OK. Ortega puse o mînă pe umărul meu: OK. Îmi pare rău.

M-am înfiorat uşor, nu eram sigur dacă din cauza brizei mării sau a carcerelor virtuale ale lui Kawahara.

– N-ai de ce.

– Sînt poliţist. E în natura mea să caut căi de a-i prinde pe băieţii răi. Asta e.

Am ridicat privirea şi i-am oferit un zîmbet palid.

– Eu sînt Mesager. E în natura mea să caut căi de a-i rupe gîtul lui Kawahara. Am căutat. Nu sînt asemenea căi.

Zîmbetul ei de răspuns era stînjenit, pătat de o ambivalenţă care ştiam că mai devreme sau mai tîrziu ne va ajunge din urmă.

– Kristin, uite ce-i. Am găsit o posibilitate. Să-l mint cît mai convingător pe Bancroft şi să închid cazul. E ilegal, foarte ilegal, dar nimeni important nu va avea de suferit. Nu trebuie să-ţi spun despre ce e vorba. Dacă nu vrei tu să ştii.

Se gîndi un timp, cu ochii sondînd apa din jurul iahtului, ca şi cum răspunsul ar fi înotat acolo, ţinînd pasul cu noi. M-am plimbat de-a lungul parapetului ca să-i dau timp, aplecîndu-mi capul pe spate ca să scanez cupola albastră a cerului de deasupra noastră şi gîndindu-mă la sistemele de supraveghere orbitale. În mijlocul unui ocean aparent nesfîrşit, învelit în siguranţa high-tech a iahtului, era uşor de crezut că te poţi ascunde de Kawaharele şi Bancroft-ii acestei lumi, dar acest fel de a te ascunde dispăruse cu secole în urmă.

Dacă ei te vor, scrisese cîndva un tînăr quellist despre elita conducătoare a Lumii lui Harlan, *mai devreme sau mai tîrziu te vor scoate de pe glob, ca petele de praf interesant de pe un artefact marţian. Dacă vei traversa golful dintre stele, ei ar putea veni după tine. Dacă vei intra la stocare pentru cîteva secole, ei vor fi acolo aşteptîndu-te, nou-clonaţi, cînd te vei reîntrupa. Ei sînt ceea ce cîndva consideram zei, agenţi mitici ai destinului, inevitabili aşa cum Moartea, acel biet ţăran muncitor, aplecat peste coasa lui, nu mai este. Biata Moarte, nu mai e un adversar pe măsură pentru atotputernicele tehnologii ale depozitării de date pe carbonul modificat şi a recuperării lor. Cîndva trăiam terorizaţi de sosirea ei. Acum flirtăm scandalos cu demnitatea sa sobră, iar astfel de fiinţe nu-i permit nici măcar intrarea pe uşa din dos.*

Am făcut o grimasă. Comparată cu Kawahara, Moartea era un fleac de trei parale.

M-am oprit la prora şi am ales un punct de la orizont pe care să-l urmăresc pînă se hotăra Ortega.

Imaginaţi-vă că aţi cunoscut pe cineva, cu mult timp în urmă. Împărţiţi lucruri, vă cufundaţi adînc unul în celălalt. Apoi vă îndepărtaţi, viaţa vă duce în direcţii diferite, legăturile nu mai sînt suficient de puternice. Sau poate sînteţi despărţiţi de circumstanţe externe. Ani mai tîrziu, întîlniţi acea persoană, în acelaşi trup, şi treceţi din nou prin toate. Care să fie atracţia? E oare aceeaşi persoană? Probabil poartă acelaşi nume, aproximativ acelaşi aspect fizic, dar asta o face să fie aceeaşi? Şi dacă nu, face asta ca lucrurile care s-au schimbat să fie neimportante sau periferice? Oamenii se schimbă, dar cît de mult? Cînd eram copil credeam că există o persoană esenţială, un fel de miez al personalităţii în jurul căruia factorii de suprafaţă pot evolua şi se pot schimba fără să deterioreze personalitatea iniţială. Mai tîrziu, am început să văd că aceasta era o eroare de percepţie provocată de metaforele în care obişnuiam să ne încadrăm. Ceea ce considerăm personalitate nu e

mai mult decît o formă trecătoare a unuia dintre valurile din faţa mea. Sau, încetinind la o viteză mai umană, forma unei dune de nisip. Forma ca răspuns la stimuli. Vuitul, gravitaţia, educaţia. Amprenta genetică. Toate supuse eroziunii şi schimbării. Singurul mod de a învinge asta era stocarea pentru totdeauna.

Aşa cum un sextant primitiv funcţionează pe baza iluziei că soarele şi stelele se rotesc în jurul planetei pe care ne aflăm, la fel simţurile noastre ne dau iluzia stabilităţii în univers, iar noi o acceptăm, pentru că fără această acceptare nu se poate face nimic.

Virginia Vidaura, plimbîndu-se prin sala de seminar, pierdută în discurs.

Dar faptul că un sextant vă permite să navigaţi cu precizie peste ocean nu înseamnă că soarele şi stelele se rotesc în jurul nostru. Pentru tot ceea ce facem noi, ca civilizaţie, ca indivizi, universul nu este stabil, şi la fel nimic din interiorul lui. Stelele se auto-consumă, universul însuşi se dilată, şi noi înşine sîntem compuşi din materie în flux constant. Colonii de celule în alianţe temporare, reproducîndu-se şi descompunîndu-se, adăpostite într-un nor incandescent de impulsuri electrice şi stocate precar pe o memorie codificată de carbon. Aceasta este realitatea, aceasta este conştiinţa de sine, şi percepţia sa, bineînţeles, vă va ameţi. Unii dintre voi au făcut parte din Comandamentul Vidului, şi fără îndoială vă veţi gîndi că v-aţi confruntat acolo cu ameţeala existenţei.

Un zîmbet subţire.

Vă promit că momentele Zen de care poate v-aţi bucurat în spaţiu nu sînt mai mult decît începutul a ceea ce va trebui să învăţaţi aici. Absolut tot ceea ce veţi realiza ca Mesageri trebuie să se bazeze pe înţelegerea faptului că nu există nimic altceva decît flux. Chiar şi tot ceea ce veţi voi să percepeţi ca Mesageri, nu numai să creaţi sau să realizaţi, trebuie să fie obţinut din acest flux.

Vă doresc noroc.

Dacă nu poţi măcar să întîlneşti aceeaşi persoană de două ori într-o viaţă, într-un singur trup, ce spune asta despre toate acele familii şi prieteni care aşteaptă la Download Central pe cineva pe care l-au cunoscut cîndva privindu-i prin ochii unui străin.

Cum poate aşa ceva să se apropie măcar de a fi aceeaşi persoană?

Şi cum se potriveşte asta cu o femeie consumată de pasiune pentru un străin purtînd trupul pe care l-a iubit cîndva. E mai aproape, sau mai departe?

Şi de fapt, unde se potriveşte aici străinul care i-a răspuns?

Am auzit-o venind spre mine pe lîngă parapet. Se opri la cîțiva paşi distanță şi îşi drese uşor glasul. Mi-am reprimat un zîmbet şi m-am întors.

– Nu ți-am spus cum a ajuns Ryker să posede toate astea, nu-i aşa?

– Nu părea momentul să întreb.

– Nu. Surîsul i se stinse ca măturat de briză: L-a furat. Cu cîțiva ani în urmă, cînd încă mai lucra la Furturi de Trupuri. Aparținea unui negustor de clone important din Sidney. Ryker a primit cazul deoarece tipul ăsta plasa marfă deteriorată prin clinicile de pe Coasta de Vest. A fost cooptat într-o trupă de asalt locală şi au încercat să-l prindă pe tip în port. Multe împuşcături, o mulțime de oameni morți.

– Şi multe distrugeri.

Aprobă.

– Acolo lucrurile se fac în mod diferit. Cea mai mare parte a treburilor poliției sînt preluate de contractorii particulari. Guvernul local îi manevrează prin legarea plăților de bunurile criminalilor pe care îi prind.

– Interesant stimulent, am zis gînditor. Trebuie să ducă la prinderea multor oameni bogați.

– Da, ei aşa spun că funcționează. Iahtul a fost partea lui Ryker. A făcut multă muncă de teren pentru cazul ăsta, şi a fost rănit în schimbul de focuri.

Vocea ei era curios de indiferentă cînd relata aceste detalii, şi pentru o clipă am simțit că Ryker era departe.

– De acolo are cicatricea de sub ochi şi chestia aia de pe braț. Un pistol cu cabluri.

– Urît.

În ciuda voinței mele am simțit o uşoară tresărire în brațul cu cicatrici. Mai avusesem de-a face cu pistoalele cu cabluri, şi nu mă bucurasem prea mult de întîlnire.

– Exact. Majoritatea oamenilor au considerat că Ryker a meritat fiecare nit din vasul ăsta. Problema este că politica de aici din Bay City spune că ofițerii de poliție nu pot păstra darurile, bonusurile sau orice alte premii pentru acțiuni care fac parte din datoria lor.

– Înțeleg raționamentul.

– Mda, şi eu. Dar nu şi Ryker. A plătit un Scufundător la mîna a doua să şteargă datele navei şi s-o reînregistreze printr-o firmă discretă. A pretins că are nevoie de o locație de siguranță, dacă vreodată ar trebui să ascundă pe cineva.

Am zîmbit puțin.

– Slăbuț. Dar îmi place stilul. Oare o fi acelaşi Scufundător care l-a turnat la Seattle?

– Ai memorie bună. Da, exact acelaşi. Nacho Acul. Bautista spune poveşti frumoase, nu-i aşa?

– Ai văzut şi asta, deci?

– Da. În mod normal, i-aş zbura capul lui Bautista pentru prostiile astea de protector paternal. Ca şi cum eu aş avea nevoie de sprijin emoțional. A trecut prin două divorțuri nenorocite şi nu are nici patruzeci de ani. Privi gînditoare marea: încă nu am avut timp să mă confrunt cu el. Am fost prea ocupată cu tine. Uite, Kovacs, motivul pentru care îți spun toate astea e că Ryker a furat vasul şi a încălcat legea de pe Coasta de Vest. Ştiu.

– Şi tu nu ai făcut nimic, am ghicit eu.

– Nimic. Îşi privi mîinile, cu palmele întoarse în sus: Of, la naiba, Kovacs, pe cine vrem să păcălim? Nici eu nu sînt un înger. Am scos şi rahatul din Kadmin cît era în custodia poliției. M-ai văzut. Ar fi trebuit să te fi arestat pentru bătaia de la Jerry's şi te-am lăsat să pleci.

– Erai prea obosită ca să mai faci rapoarte, din cîte îmi amintesc.

– Mda, aşa e.

Zîmbi, apoi se întoarse să mă privească în ochi, căutînd pe fața lui Ryker un semn că ar putea avea încredere în mine.

– Spui că ai de gînd să încalci legea, dar nimeni nu va avea de suferit. Corect?

– Nimeni important, am corectat-o cu blîndețe.

Dădu încet din cap ca pentru sine, ca o persoană care cîntăreşte un argument convingător susceptibil să-i schimbe cu adevărat opiniile.

– De ce ai nevoie?

M-am desprins de parapet.

– O listă cu bordelurile de pe Coasta de Vest, pentru început. Locuri care folosesc chestii virtuale. După aia, ar fi mai bine să ne întoarcem în oraş. Nu vreau s-o sun pe Kawahara de aici.

Ea clipi.

– Bordeluri virtuale?

– Da. Şi cele mixte. De fapt, hai să fie orice loc de pe Coasta de Vest care foloseşte pornografie virtuală. Cu cît mai sordidă cu atît mai bine. O să-i vînd lui Bancroft un pachet atît de împuțit încît n-o să vrea să se uite la el suficient de aproape ca să vadă

imperfecţiunile. Atît de rău încît n-o să vrea nici măcar să se *gîndească* la el.

Capitolul Douăzeci şi Nouă

Lista lui Ortega conţinea peste două mii de nume, fiecare avînd adăugat un scurt raport de supraveghere şi orice condamnare de către Vătămările Organice legată de angajaţi sau de clientelă. În format hard se întindea pe două sute de pagini, care începură să se desfăşoare ca o eşarfă lungă de hîrtie imediat ce am trecut de prima pagină. Am încercat să parcurg lista în taxi pe drumul de întoarcere în Bay City, dar am renunţat cînd am văzut că ameninţă să ne copleşească pe amîndoi pe locurile din spate. Oricum nu aveam chef. Cea mai mare parte din mine îşi dorea să fi stat încă ghemuit pe patul de la cabina de la pupa a iahtului lui Ryker, izolat de restul lumii şi problemele ei prin sute de kilometri de albastru fără urme.

Întors în apartamentul Watchtower, am trimis-o pe Ortega afară din cameră în timp ce o sunam pe Kawahara la numărul pe care mi-l dăduse Trepp. Trepp fu cea care apăru prima pe ecran, cu trăsăturile pătate de somn. M-am întrebat dacă stătuse trează toată noaptea încercînd să-mi dea de urmă.

– 'Neaţa. Căscă şi probabil verifică cipul intern al unui ceas: După amiaza, adică. Unde-ai fost?

– Prin împrejurimi.

Trepp îşi frecă fără eleganţă un ochi şi căscă din nou.

– Te priveşte. Făceam doar conversaţie. Ce-ţi mai face capul?

– Mai bine, mulţumesc. Vreau să vorbesc cu Kawahara.

– Sigur. Întinse mîna spre ecran: Vorbim mai tîrziu.

Ecranul deveni neutru, o elice tricoloră desfăşurîndu-se acompaniată de un aranjament de muzică de instrumente cu coarde greţos de dulceag. Am scrîşnit din dinţi.

– Takeshi-san.

Ca de obicei, Kawahara începu în japoneză, ca şi cum ar fi stabilit un punct comun cu mine.

– E neaşteptat de devreme. Ai veşti bune pentru mine?

M-am încăpăţînat să vorbesc în amanglică.

– E o linie sigură?

– În măsură în care aşa ceva este posibil, da.

– Am o listă de cumpărături.

– Dă-i drumul.

– Pentru început, am nevoie de acces la un virus militar. De preferință Rawling 4851, sau una din variantele de Condomar.

Trăsăturile inteligente ale lui Kawahara se aspriră brusc.

– Virusul de la Innenin?

– Da. Acum e demodat de un secol, n-ar trebui să fie greu de obținut. Apoi mai am nevoie...

– Kovacs, cred că ar fi mai bine să-mi explici ce pui la cale.

Am ridicat o sprînceană.

– Am înțeles că asta e problema mea, şi că nu vrei să fii implicată.

– Dacă îți obțin o copie a virusului Rawling, aş zice că deja sînt implicată. Kawahara îmi oferi un zîmbet măsurat: Aşadar ce ai de gînd să faci cu el?

– Bancroft s-a sinucis, ăsta e rezultatul pe care îl vrei, corect?

O aprobare lentă.

– Atunci trebuie să existe un motiv, am zis, încălzindu-mă în ciuda mea din cauza structurii de amăgiri pe care o inventasem. Făceam ceea ce fusesem antrenat să fac, şi mă simțeam bine. Bancroft are stocare telecomandată, şi nu are logică să-şi fi pus capăt zilelor dacă nu avea un motiv anume. Un motiv fără legătură cu actul fizic al sinuciderii. Un motiv cum ar fi autoconservarea.

Ochii lui Kawahara se îngustară.

– Continuă.

– Bancroft frecventează în mod curent bordelurile, reale şi virtuale. Mi-a spus-o chiar el acum cîteva zile. Şi nici nu e prea pretențios în privința calității stabilimentului. Acum, să presupunem că are loc un accident în unul dintre acele virtuale unde îşi scarpină el mîncărimea. O scurgere accidentală de la unul dintre acele programe cumplite pe care nimeni nu s-a ostenit măcar să le deschidă de zeci de ani. Dacă mergi la o casă cu nivel suficient de scăzut, n-ai de unde să ştii ce ar putea să zacă pe acolo.

– Virusul Rawling.

Kawahara expiră ca şi cum şi-ar fi ținut respirația aşteptînd.

– Lui Rawling varianta 4851 îi ia circa o sută de minute să se activeze complet, după care e prea tîrziu ca să mai faci ceva.

M-am forțat să-mi scot din minte imaginile cu Jimmy de Soto.

– Ținta e contaminată fără putință de scăpare. Să presupunem că Bancroft află asta prin intermediul vreunui sistem de avertizare.

Pentru aşa ceva ar trebui să fie cablat intern. Dintr-odată descoperă că cipul cortical pe care îl poartă şi creierul la care e conectat s-au virusat. Ăsta nu e un dezastru, dacă ai clone şi stocare telecomandată, dar...

– Transmisia.

Faţa lui Kawahara se luminã cînd înţelese.

– Exact. Ar trebui să facă ceva ca să oprească transmiterea virusului la copie împreună cu restul personalităţii sale. Cum următorul needlecast urmează în acea noapte, poate chiar peste cîteva minute, există un singur mod de a se asigura că cipul cortical de rezervă nu va fi contaminat.

Am mimat o împuşcătură în cap.

– Ingenios.

– De asta a făcut apelul, verificarea orei. Nu putea avea încredere în propriul lui ceas intern, era posibil ca virusul deja să-l fi dat peste cap.

Solemn, Kawahara ridică mîinile la vedere şi aplaudă. Cînd termină, îşi încleştă mîinile şi mă privi pe deasupra lor.

– Foarte impresionant. O să obţin imediat virusul Rawling. Ai ales un bordel virtual potrivit în care să fie descărcat?

– Încă nu. Virusul nu e singurul lucru de care am nevoie. Vreau ca tu să aranjezi eliberarea condiţionată şi reîntruparea lui Irene Elliott, în prezent deţinută la Bay City Central sub acuzaţia de Scufundare. De asemenea vreau să analizezi posibilitatea de a obţine trupul ei original de la cei care l-au cumpărat. Dacă e afacerea unei firme, ar trebui să existe înregistrări.

– O s-o foloseşti pe această Elliott pentru a descărca Rawling-ul?

– E evident că e bună.

– E evident că a fost prinsă, observă Kawahara caustic. Am o mulţime de oameni care să facă asta pentru tine. Specialişti de vîrf în intruziune. Nu ai nevoie...

– Kawahara. Mi-am păstrat cumpătul cu greu, dar ceva din iritarea mea se simţea în tremurul vocii: E afacerea mea, ţine minte, nu vreau ca oamenii tăi să se bage peste tot. Scoate-o pe Elliott din depozitare, şi ne va fi loială. Dă-i înapoi propriul trup şi va fi a noastră pe viaţă. Aşa vreau eu să fac lucrurile, deci aşa o să se întîmple.

Am aşteptat. Kawahara rămase un moment lipsită de expresie, apoi îmi arătă un alt zîmbet calibrat cu grijă.

– Foarte bine. O facem cum vrei tu. Sînt convinsă că eşti

conştient de riscurile pe care ţi le asumi, şi de ceea ce vei păţi dacă eşuezi. O să te contactez azi mai tîrziu la Hendrix.

– Ce se mai aude cu Kadmin?

– Despre Kadmin nu se aude nimic.

Kawahara mai zîmbi o dată, şi legătura se întrerupse.

Am rămas pentru o clipă fixînd ecranul neutru, revăzînd povestea ca şi cum ar fi fost întinsă în faţa mea. Aveam sentimentul inconfortabil că aş fi spus adevărul în mijlocul tuturor acestor amăgiri. Sau, mai mult, că minciunile mele atent învîrtite călcau pe urmele adevărului, urmînd aceeaşi cărare. O minciună bună trebuie să fie suficient de aproape de adevăr ca să-şi extragă substanţa din el, dar aici era altceva, ceva cu mult mai agasant. Mă simţeam ca un vînător care urmăreşte o panteră de mlaştină puţin prea îndeaproape pentru a fi în largul lui, şi se aşteaptă în orice moment s-o vadă apărînd din mlaştină în toată oroarea ei de colţi şi cîrcei. Adevărul se afla acolo, undeva.

Era un sentiment greu de înlăturat.

M-am ridicat şi m-am dus în bucătărie, unde Ortega fora prin frigiderul aproape gol. Lumina din interior îi acoperea trăsăturile într-un mod pe care nu-l mai văzusem pînă acum, şi sub unul din braţele ridicate sînul drept umplea tricoul moale, ca un fruct, ca o apă. Dorinţa de a o atinge îmi dădea mîncărimi în palme.

Ea ridică ochii.

– Tu nu găteşti?

– Hotelul face totul. Vine prin trapă. Ce vrei?

– Vreau să *gătesc* ceva. Renunţă să mai caute prin frigider şi închise uşa: Obţii ceea ce vrei?

– Cred că da. Dă-i hotelului o listă de ingrediente. Sînt tigăi şi alte lucruri acolo jos pe raft, cred. Dacă mai ai nevoie de ceva, cere hotelului. O să mă uit pe listă. A, şi, Kristin.

Întoarse capul de la raftul pe care i-l indicasem.

– Capul lui Miller nu e acolo. L-am pus alături.

Gura i se strînse puţin.

– Ştiu unde ai pus capul lui Miller, zise. Nu asta căutam.

Cîteva minute mai tîrziu, aşezaţi pe pervazul ferestrei şi cu lista desfăşurîndu-se pînă la podea, am auzit vocea joasă a lui Ortega conversînd cu Hendrix. Urmară nişte zgomote de lovituri, o altă conversaţie înăbuşită, apoi sunetul uleiului încingîndu-se încet. Mi-am alungat nevoia de o ţigară şi mi-am cufundat capul în hîrtii.

Căutam ceva ce văzusem în fiecare zi a vieţii mele de tînăr din Newpest; locuri în care îmi petrecusem anii de adolescent,

străduțele înguste ale micilor afaceri care emiteau holograme ieftine promițînd lucruri ca *Mai bine decît realitatea, Gamă largă de scenarii* şi *Vise care se îndeplinesc.* Nu trebuia mult ca să înființezi un bordel virtual. Aveai nevoie doar de o firmă şi spațiu pentru sicriele clienților rînduite vertical. Softurile variau ca preț, în funcție de cît de elaborate şi de originale erau, dar maşinile pe care se aplicau puteau fi de obicei cumpărate din surplusul armatei, în rate.

Dacă Bancroft îşi cheltuia banii şi timpul în biocabinele lui Jerry, s-ar simți ca acasă într-un astfel de loc.

Parcursesem două treimi de listă, şi o parte din ce în ce mai mare din atenția mea aluneca înspre aromele provenind din bucătărie, cînd ochii mi-au căzut pe un nume familiar şi am înțepenit brusc.

Am revăzut o femeie cu păr lung negru şi buze stacojii.

Am auzit vocea lui Trepp.

... capul în nori. Vreau să fim acolo înainte de miezul nopții.

Şi un şofer cu cod de bare.

Nicio problemă. Traficul pe coastă e lejer în seara asta.

Şi femeia cu buze stacojii.

Cu capul în nori. Aşa te simți. Poate nu-ți permiți să vii pînă aici. Un cor în extaz.

De la Case, de la Case, de la Case...

Şi hîrtia oficială din mîinile mele.

Cu Capul În Nori: Casă acreditată de pe Coasta de Vest, produse reale şi virtuale, amplasament mobil aerian în afara granițelor de coastă...

Am parcurs notele, cu capul răsunînd ca un cristal delicat lovit cu un ciocan.

Navigația şi sistemele de balizaj conectate în Bay City şi Seattle. Codificare discretă a membrilor. Cercetări de rutină, NR. Nicio condamnare. Operează sub licență Third Eye Holdings Inc.

Am rămas nemişcat, gîndindu-mă.

Lipseau piese. Era ca oglinda, fixată în crestături cu marginile ascuțite, suficient cît să ofere o imagine, dar nu întregul. Eu mă uitam cu multă atenție la marginile neregulate a ceea ce aveam, încercînd să rotunjesc muchiile, să obțin cadrul. Trepp mă dusese s-o văd pe Ray – Reileen – la Cu Capul în Nori. Nu în Europa, Europa fusese ca să mă orbească, greutatea sumbră a bazilicii fusese proiectată ca să mă amorțească şi să nu văd ceea ce era evident. Dacă în afacere ar fi fost implicată Kawahara, nu ar fi

supravegheat-o de la jumătate de glob distanţă. Kawahara era la Cu Capul în Nori, şi...

Şi ce?

Intuiția de Mesager este o formă de recunoaştere subliminală, o conştienţă crescută a tiparelor pe care lumea reală şi le şlefuieşte prea des prin cererea ei de atenție detaliată. Dacă se dau suficiente indicii de continuitate poți face saltul care îți permite să vezi întregul, ca un fel de premoniție a adevăratei cunoaşteri. Pornind de la acest model, poți completa mai tîrziu amănuntele. Dar există un anumit minim de care ai nevoie ca să te lansezi. Precum vechile aeronave propulsate liniar, ai nevoie de un elan, iar eu nu îl aveam. Mă simțeam izbindu-mă de pământ, agățîndu-mă de aer şi căzînd înapoi. Nu era suficient.

– Kovacs?

Am ridicat ochii şi am văzut. Ca un display conectîndu-se, ca bolțurile unei guri de aerisire lovindu-se în cădere de capul meu.

Ortega stătea în picioare în fața mea, cu un dispozitiv de amestecat într-o mînă, cu părul adunat la ceafă într-un nod larg. Tricoul ei îmi descria:

REZOLUȚIA 653. Da sau Nu, depinde.

Oumou Prescott

Domnul Bancroft are o influență nedeclarată la Curtea ONU.

Jerry Sedaka

Bătrîna Anenome e catolică... Angajăm o mulțime din astea. Uneori e foarte convenabil.

Gîndurile îmi alergau ca o rachetă, aprinzînd liniile asociațiilor.

Terenul de tenis

Nalan Ertekin, Judecător Şef la Tribunalul Suprem al ONU

Joseph Phiri, Comisia Drepturilor Omului Propriile mele cuvinte

Îmi imaginez că sînteți aici ca să discutați despre Rezoluția 653.

O influență nedeclarată...

Miriam Bancroft

O să am nevoie de ajutor ca să-l iau pe Marco din circa lui Nalan. E turbat de furie, apropo.

Şi Bancroft

După cum a jucat azi, nu mă surprinde.

Rezoluția 653. Catolicii.

Mintea mea revărsa datele înapoi ca un motor de căutare dement, derulînd.

Sedaka, strălucind

Declarație sub jurămînt pe disc, Legămîntul complet de Abținere

înregistrat la Vatican.

Uneori e foarte convenabil.

Ortega

Blocat din Motive de Conştiinţă. Mary Lou Hinchley.

Anul trecut cei de pe Coastă au pescuit o puştioaică din ocean.

Nu rămăsese prea mult din corp, dar au găsit cipul.

Blocat din Motive de Conştiinţă.

Din ocean.

Cei de pe Coastă.

Amplasament mobil aerian în afara graniţelor de coastă...

Capul În Nori.

Era un proces care nu putea fi frînat, un fel de avalanşă mentală. Aşchii de realitate smulse şi rostogolindu-se înainte, numai că în loc de haos ele căzdeau în ceva ce avea formă, un fel de întreg restructurat al cărui aspect final încă nu-l puteam înţelege.

Navigaţia şi sistemele de balizaj conectate în Bay City...

... şi Seattle.

Bautista

Vezi tu, totul s-a petrecut într-o clinică ilegală din Seattle.

Intacţii au căzut în Pacific.

Teoria lui Ortega era că lui Ryker i se înscenase ceva.

– La ce te uiţi?

Cuvintele atîrnară în aer pentru o clipă ca o balama a timpului, şi deodată timpul se redeschise şi în uşă Sarah abia se trezea în patul din hotelul din Millsport, cu tunetul unei descărcaturi de orbital făcînd să zăngăne ferestrele în ramele lor, şi în spate elicele pe fondul nopţii, şi propriile noastre morţi pîndindu-ne nebune.

– La ce te uiţi?

Am clipit şi mi-am dat seama că încă mă holbam la tricoul lui Ortega, la ridicăturile moi pe care ea le crea în interiorul lui şi la inscripţia imprimată pe piept. Avea un zîmbet uşor pe chip, dar care începea să se stingă din cauza grijii.

– Kovacs?

Am clipit din nou şi am încercat să derulez metrii de revărsare mentală pe care o declanşase tricoul, întrevederea adevărului de la Cu Capul în Nori.

– Te simţi bine?

– Da.

– Vrei să mănînci?

– Ortega, ce-ar fi dacă... – mi-am dat seama că trebuie să-mi dreg glasul, am înghiţit şi am reînceput. Nu voiam să spun asta,

corpul meu nu voia s-o spună: Ce-ar fi dacă l-aş putea scoate pe Ryker de la stocare? Vreau să zic, pentru totdeauna. Să i se ridice acuzaţiile, să se dovedească înscenarea de la Seattle. Ce-ar însemna asta pentru tine?

Pentru o clipă, mă privi de parcă aş fi vorbit o limbă pe care ea n-o înţelegea. Apoi înaintă spre pervazul ferestrei şi se aşeză cu grijă pe margine, cu faţa la mine. Rămase un timp tăcută, dar deja văzusem răspunsul în ochii ei.

– Te simţi vinovat? mă întrebă în cele din urmă.

– În legătură cu ce?

– În legătură cu noi.

Aproape că am izbucnit în rîs, dar exista prea multă suferinţă implicată încît să-mi opresc reflexul în gît. Dorinţa de a o atinge nu încetase. În decursul ultimei zile venise şi plecase în valuri, dar nu dispăruse niciodată pe de-a-ntregul. Cînd priveam la curbele şoldurilor şi coapselor ei pe pervazul ferestrei, puteam să simt felul în care se zvîrcolise sub mine, atît de clar încît era aproape virtual. Palmele mele îşi aminteau greutatea şi forma sînilor ei de parcă ar fi fost treaba de o viaţă a acestui trup. Privind-o, degetele mele doreau să traseze contururile feţei ei. În mine nu era loc pentru vină, pentru nimic altceva în afara acestei senzaţii.

– Mesagerii nu simt vina, am zis scurt. Vorbesc serios. Adică sînt aproape sigur de faptul că Ryker a fost aranjat de Kawahara pentru că a agitat prea mult apele în cazul Mary Lou Hinchley. Îţi aminteşti ceva din dosarele lui?

Ortega se gîndi cîteva momente, apoi ridică din umeri.

– A fugit de acasă ca să trăiască cu prietenul ei. În mare parte slujbe neoficiale, ca să scoată banii de chirie. Prietenul era un nenorocit, avea cazier de la vîrsta de cincisprezece ani. Ceva trafic de stiff, cîteva baze de date uşor de spart, în general trăia de pe urma femeilor lui.

– Ar fi lăsat-o să lucreze pe Piaţa de Carne? Sau în biocabine?

– O, da, aprobă Ortega cu chipul împietrit. Cît ai bate din palme.

– Dacă cineva făcea recrutări pentru un bordel de sadici, catolicii ar fi fost candidaţii ideali, nu-i aşa? Fiindcă ei nu povestesc nimănui nimic în urma evenimentului. Din motive de conştiinţă.

– Sadici. Dacă faţa lui Ortega fusese înainte împietrită, acum era de granit. Pe aici majoritatea victimelor sadicilor primesc pur şi simplu un glonţ în cip cînd se termină. Nu spun poveştile.

– Exact. Dar dacă ceva nu a mers bine? Mai precis, dacă Mary Lou Hinchley urma să fie folosită drept prostituată pentru sadici, a încercat să evadeze şi a căzut dintr-un bordel aerian numit Cu Capul În Nori. Asta ar face catolicismul ei foarte convenabil, nu-i aşa?

– Cu Capul În Nori? Vorbeşti serios?

– Lucrul ăsta i-ar face pe proprietarii Capului În Nori foarte nerăbdători să înăbuşe din faşă Rezoluţia 653, nu-i aşa?

– Kovacs. Ortega făcea semne de încetinire cu ambele palme: Kovacs, Cu Capul În Nori este una dintre Case. Prostituţie de lux. Mie nu-mi plac locurile alea, mă fac să vomit la fel ca şi cabinele, dar sînt curate. Ele satisfac societatea elevată şi nu folosesc porcării ca sadismul...

– Deci tu nu crezi că eşaloanele superioare se pretează la sadism şi necrofilie. Asta e ceva strict pentru clasele de jos, aşa-i?

– Nu, nu e, zise Ortega plat. Dar dacă cineva cu bani vrea să se joace de-a tortura, îşi poate permite s-o facă în virtual. Unele dintre Case folosesc sadism virtual, dar o fac pentru că e *legal,* iar noi nu putem face nimic în sensul ăsta. Şi lor aşa le place.

Am inspirat adînc.

– Kristin, cineva m-a dus să mă întîlnesc cu Kawahara la bordul Capului în Nori. Cineva de la Wei Clinic. Iar dacă ea e implicată în Casele de pe Coasta de Vest, atunci ei vor face orice aduce profit, pentru că ea ar face orice, absolut orice. Aveai nevoie de un Mat mare şi rău pe care să dai vina? Uită de Bancroft, prin comparaţie el e un călugăr. Kawahara a crescut în Fission City, făcînd trafic cu medicamente anti-radiaţii printre familiile muncitorilor de la puţurile de combustibil. Ştii ce e un cărător de apă?

Ea scutură din cap.

– În Fission City aşa se numeau bătăuşii bandelor. Vezi tu, dacă cineva refuza să plătească pentru protecţie, sau dacă turna la poliţie, sau nu sărea destul de repede atunci cînd bossul din yakuza locală zicea „sări”, pedeapsa standard era să bea apă contaminată. Bătăuşii obişnuiau s-o care în flacoane izolate, scursă din sistemele de răcire ale unui vreunui reactor de nivel scăzut. Năvăleau într-o noapte în casa delincventului şi-i spuneau cît de multă trebuie să bea. Familia era obligată să privească. Dacă el nu bea, începeau să-i căsăpească familia unul cîte unul pînă cînd o făcea. Vrei să ştii de unde cunosc această delicioasă parte a istoriei Pămîntului?

Ortega nu zise nimic, dar gura i se strînsese de dezgust.

– Ştiu pentru că mi-a povestit Kawahara. Asta a făcut ea cînd a fost mică. A fost cărător de apă. Şi e mîndră de asta.

Telefonul ţîrîi.

I-am făcut lui Ortega semn cu mîna să iasă din raza vizuală şi m-am dus să răspund.

– Kovacs?

Era Rodrigo Bautista.

– Ortega e cu tine?

– Nu, am minţit eu automat. N-am mai văzut-o de cîteva zile. E vreo problemă?

– A, probabil că nu. A dispărut din nou de pe faţa planetei. Ei bine, dac-o vezi, spune-i că a lipsit de la o şedinţă a echipei în după-amiaza asta şi căpitanul Murawa nu a fost mulţumit.

– Ar trebui să mă aştept s-o văd?

– Cu Ortega, cine naiba ştie? Bautista îşi desfăcu mîinile: Uite, trebuie să plec. La revedere.

– La revedere.

Am aşteptat să se stingă ecranul, apoi Ortega se întoarse din locul ei de lîngă perete.

– Ai auzit?

– Da. Astăzi de dimineaţă ar fi trebuit să revedem discurile de la Hendrix. Murawa probabil va dori să ştie în primul rînd de ce le-am luat de la sediu.

– Doar e cazul tău, nu?

– Mda, dar există unele norme. Ortega păru deodată obosită: Nu le mai pot păstra mult, Kovacs. Deja privesc o mulţime de priviri amuzate pentru că lucrez cu tine. În curînd cineva va deveni cu adevărat suspicios. Ai cîteva zile să încerci porcăria asta cu Bancroft, dar apoi...

Ridică elocvent mîinile.

– Nu poţi spune că ai fost jefuită? Kadmin ţi-a luat discurile.

– M-ar pune la poligraf...

– Nu imediat.

– Kovacs, cariera mea se duce pe apa sîmbetei, nu a ta. Nu fac treaba asta de plăcere, trebuie să...

– Kristin, ascultă-mă. M-am apropiat de ea şi i-am luat mîinile într-ale mele: îl vrei pe Ryker înapoi sau nu?

Încercă să se îndepărteze de mine dar am reţinut-o.

– Kristin. Crezi că a fost o înscenare?

Înghiţi în sec.

– Da.

– Atunci de ce să nu crezi că a fost Kawahara? Transportorul pe care a încercat să-l doboare la Seattle se îndrepta spre ocean cînd s-a prăbuşit. Extrapolează direcţia asta şi vezi ce obţii. Stabileşte punctul în care cei de pe Coastă au pescuit-o pe Mary Lou Hinchley din mare. Apoi pune pe hartă Cu Capul în Nori şi vezi dacă se leagă.

Ortega se trase de lîngă mine cu o expresie stranie în ochi.

– Vrei ca toate astea să fie adevărate nu? Ai nevoie de o scuză ca să te iei de Kawahara, indiferent care. E vorba doar de ură, nu-i aşa? Încă o răzbunare. Nu-ţi pasă de Ryker. Nu-ţi pasă nici măcar de prietena ta Sarah...

– Mai zi asta o dată, am spus cu răceală, şi te pocnesc. Dacă vrei să ştii, nimic din ceea ce tocmai am discutat nu contează mai mult pentru mine decît viaţa lui Sarah. Şi nimic din ceea ce am spus nu înseamnă că am altă opţiune decît să fac exact ceea ce vrea Kawahara.

– Atunci care naiba e rostul?

Aş fi vrut să o ating. În schimb, mi-am alungat dorinţa printr-un gest de îndepărtare cu ambele mîini tăind uşor aerul.

– Nu ştiu. Nu încă. Dar dacă pot s-o scap pe Sarah, ar putea exista după aceea şi o cale de a o învinge pe Kawahara. Şi ar putea exista şi o cale de a-l reabilita pe Ryker. Asta e tot ce vreau să spun.

Rămase o clipă privindu-mă, apoi se întoarse şi-şi recuperă geaca de pe braţul fotoliului unde o aruncase cînd sosise.

– Ies puţin, zise încet.

– Bine.

I-am răspuns la fel de încet. Nu era momentul pentru presiuni.

– O să fiu aici, sau o să-ţi las un mesaj dacă va trebui să plec.

– Da, aşa să faci.

În glasul ei nu era nimic care să indice dacă avea să se mai întoarcă sau nu.

După plecarea ei am stat să mă mai gîndesc puţin, încercînd să pun ceva carne pe structura pe care intuiţia de Mesager mi-o arătase. Cînd telefonul sună din nou evident renunţasem, pentru că ţîrîitul m-a găsit privind în gol pe fereastră, întrebîndu-mă unde se dusese Ortega în Bay City.

De data asta era Kawahara.

– Am ceea ce vrei, zise ea pe nepregătite. O versiune latentă a virusului Rawling va fi livrată la SilSet Holdings mîine dimineaţă

după ora opt. Adresa este Sacramento, 1187. Vor şti că vii.

– Şi codurile activatorului?

– O livrare separată. Te va contacta Trepp.

Am aprobat din cap. Legile ONU privind transferul şi posesia de viruşi militari erau atît de clare încît deveneau obtuze. Formele virale inerte puteau fi deţinute ca subiect de studiu sau chiar, după cum se dovedise într-o speţă bizară, ca trofeu privat. Posesiunea sau vînzarea unui virus militar activ sau a codurilor prin care un virus latent ar putea fi activat reprezenta un delict, atrăgînd pedepse între o sută şi două sute de ani de stocare. În eventualitatea că virusul era şi declanşat, sentinţa se putea ridica pînă la ştergere. În mod firesc aceste pedepse se aplicau numai civililor, nu şi comandanţilor militari sau funcţionarilor guvernamentali. Cei puternici sînt geloşi pe jucăriile lor.

– Asigură-te că mă contactează repede, am spus scurt. Nu vreau să irosesc mai mult decît e necesar din cele zece zile.

– Înţeleg.

Kawahara făcu o faţă compătimitoare, de parcă ameninţările împotriva lui Sarah ar fi fost opera unor forţe malefice ale naturii asupra cărora niciunul dintre noi nu avea control.

– Voi avea grijă ca Irene Elliott să fie reîntrupată cel tîrziu mîine seară. Teoretic a fost scoasă din stocare de către JacSol SA, una dintre companiile mele de intermediere a comunicaţiilor. O vei putea prelua de la Bay City Central în jur de ora zece. Ai o acreditare temporară în postul de consultant pe probleme de securitate pentru Divizia de Vest a JacSol. Numele este Martin Anderson.

– Am înţeles.

Era modul lui Kawahara de a-mi atrage atenţia că dacă ceva mergea prost, eram legat de ea şi cădeam primul.

– Asta o să fie în dezacord cu semnătura genetică a lui Ryker. El are un dosar activ la Bay City Central pe perioada cît corpul lui e utilizat.

Kawahara aprobă.

– Descurcă-te. Acreditarea ta va fi direcţionată prin canalele corporative ale JacSol cu prioritate faţă de orice analiză genetică individuală. Un cod forţat, în cadrul JacSol amprenta ta genetică va fi înregistrată ca fiind a lui Anderson. Alte probleme?

– Dacă dau nas în nas cu Sullivan?

– Directorul Sullivan tocmai a plecat într-un concediu prelungit. O problemă psihologică. Petrece ceva timp în virtual. N-o să-l

întîlneşti din nou.

În ciuda voinţei mele, am simţit un fior rece privind trăsăturile calme ale lui Kawahara. Mi-am dres glasul.

– Şi răscumpărarea trupului?

– Nu. Kawahara zîmbi uşor: Am verificat datele. Trupul lui Irene Elliott nu are îmbunătăţiri biotech care să justifice costurile recuperării lui.

– Eu nu am spus că ar avea. Nu e vorba de capacitatea tehnică, ci de motivare. Va fi mai loială dacă...

Kawahara se aplecă în faţă spre ecran.

– Pot să fiu împinsă doar pînă la o limită, Kovacs. Apoi te opreşti. Elliott capătă un trup compatibil, ar trebui să fie recunoscătoare pentru asta. Tu ai vrut-o pe ea, deci orice problemă de loialitate pe care ţi-o pune are să fie în exclusivitate treaba ta. Nu vreau să aud despre aşa ceva.

– Îi va trebui mai mult timp ca să se ajusteze, am continuat cu încăpăţînare. Într-un trup nou va fi mai lentă, mai puţin res...

– De asemenea e treaba ta. Ţi-am oferit cei mai buni experţi în intruziune pe care îi pot cumpăra, şi tu i-ai refuzat. Trebuie să înveţi să faci faţă consecinţelor acţiunilor tale, Kovacs.

Făcu o pauză şi se lăsă pe spate cu un alt zîmbet abia schiţat.

– I-am făcut o verificare de rutină lui Elliott. Cine e ea, care e familia ei, ce relaţii există. De ce vrei s-o scoţi din stocare. E un gest frumos, Kovacs, dar mă tem că vei fi nevoit să-ţi susţii faptele de bun samaritean fără ajutorul meu. Nu fac operă de caritate.

– Nu, am replicat inexpresiv. Presupun că nu.

– Nu. Şi de asemenea pot să presupun că acesta va fi ultimul contact direct între noi pînă se rezolvă problema.

– Da.

– Ei bine, oricît de nepotrivit ar părea, succes, Kovacs.

Ecranul se stinse, lăsînd cuvintele să atîrne în aer. Am rămas un timp care mi s-a părut lung, auzindu-le, fixînd o imagine fictivă pe ecran pe care ura mea o făcuse aproape reală. Cînd am vorbit, vocea lui Ryker răsună străină în urechile mele, de parcă altcineva sau altceva vorbea prin intermediul meu.

– Nepotrivit e corect, am rostit în camera tăcută. Ticăloaso.

Ortega nu se întoarse, dar aroma a ceea ce gătise ea se insinuase prin apartament şi stomacul meu se zbătu de bucurie. Am mai aşteptat puţin, încercînd încă să asamblez muchiile zimţate ale puzzle-ului în mintea mea, dar fie inima mea nu avea chef de asta fie lipsea ceva de importanţă majoră. În cele din urmă

mi-am îndepărtat cu forța gustul coclit al urii şi frustrării şi m-am dus să mănînc.

Capitolul Treizeci

Infrastructura rețelei lui Kawahara era ireproşabilă.

O limuzină automată cu însemnele JacSol fulgerînd pe laterale apăru la Hendrix la ora opt a doua zi de dimineață. Am coborît în întîmpinarea ei şi am găsit compartimentul din spate ticsit de cutii cu etichete în chineză.

Deschizîndu-le în camera mea, cutiile s-au dovedit a deține o linie de recuzită corporatistă de înaltă calitate care ar fi înnebunit-o Serenity Carlyle: două costume complete de culoarea nisipului, pe măsura lui Ryker, jumătate de duzină de cămăşi fabricate manual cu emblema JacSol brodată pe fiecare guler, pantofi protocolari din piele naturală, un pardesiu albastru închis, un telefon mobil personalizat JacSol şi un disc mic negru cu un codificator pentru amprenta ADN.

Am făcut duş şi m-am bărbierit, m-am îmbrăcat şi am rulat discul. Kawahara apăru pe ecran, proiecție perfectă.

– Bună dimineața, Takeshi-san, şi bine ai venit la JacSol Communications. Codificarea ADN de pe acest disc a fost acum conectată la o linie de credit pe numele Martin James Anderson. După cum am menționat mai devreme, prefixul corporatist al JacSol va nega orice conflict cu înregistrările genetice ale lui Ryker şi de asemenea contul stabilit pentru tine de către Bancroft. Te rog reține codul de mai jos.

Am citit şirul de cifre dintr-o privire şi m-am întors la fața lui Kawahara.

– Contul JacSol suportă cheltuieli rezonabile şi este programat să expire la sfîrşitul celor zece zile stabilite. Dacă vrei să lichidezi contul mai devreme, introduci codul de două ori, aplici amprenta genetică şi îl introduci din nou de două ori. Trepp te va contacta în cursul zilei de azi prin telefonul mobil al corporației, aşa că păstrează-l la tine tot timpul. Irene Elliott va fi downloadată la 21:45 ora Coastei de Vest. Procesarea ar trebui să dureze aproximativ patruzeci şi cinci de minute. Şi cam în timp ce tu recepționezi acest mesaj, SilSet Holdings primeşte pachetul tău. După ce m-am consultat cu proprii mei experți, am ataşat o listă

cu echipamentele de care este cel mai probabil ca Elliott să aibă nevoie, şi cîţiva furnizori în care poţi avea încredere că le vor procura în mod discret. Trece totul în contul JacSol. Lista va fi printată imediat. Dacă mai ai nevoie de repetarea acestor detalii, discul rămîne utilizabil pentru următoarele optsprezece minute, după care se va auto-şterge. Din clipa asta eşti singur.

Trăsăturile lui Kawahara se ordonară într-un zîmbet de PR şi imaginea se stinse, iar imprimanta ciripi şi furniză lista. Am parcurs-o scurt în drum spre limuzină.

Ortega nu se întorsese.

La SilSet Holdings am fost tratat ca un moştenitor al familiei Harlan. Recepţioneri umani lustruiţi se ocupară de confortul meu în timp ce un tehnician îmi aduse un cilindru de metal cam de dimensiunile unei grenade halucinogene.

Trepp era mai puţin impresionată. Mă întîlnisem cu ea mai devreme în aceeaşi seară într-un bar din Oakland, şi cînd îmi văzuse imaginea JacSol rîsese acid.

– Arăţi ca un nenorocit de programator, Kovacs. De unde ai costumul ăsta?

– Numele meu e Anderson, i-am reamintit. Iar costumul se asortează cu numele.

Făcu o mutră acră.

– Data viitoare cînd faci cumpărături, *Anderson,* ia-mă cu tine. Te-aş scuti de o grămadă de bani, iar tu n-o să arăţi ca un tip care-şi duce copiii în Honolulu în weekend.

M-am aplecat peste măsuţă.

– Ştii ceva Trepp, ultima dată cînd mi-ai ţinut predici despre simţul meu vestimentar, te-am omorît.

Ridică din umeri:

– Corect. Unii oameni nu pot suporta adevărul.

– Ai adus marfa?

Trepp puse palma pe masă, şi cînd o ridică între noi se găsea un disc gri fără inscripţii sigilat în plastic.

– Poftim. Aşa cum ai solicitat. Acum ştiu că eşti nebun – în glasul ei era probabil un fel de admiraţie. Ştii ce păţeşti pe Pămînt dacă te joci cu aşa ceva?

Am acoperit discul cu mîna şi l-am băgat în buzunar.

– La fel ca oriunde altundeva, presupun. Delict federal, pedeapsă dublă. Uiţi că eu nu am de ales.

Trepp îşi scarpină urechea.

– Pedeapsă dublă, sau Marea Curăţire. Nu mi-a făcut plăcere să

car chestia asta cu mine toată ziua. Ai restul aici?

– De ce? Ți-e frică să fii văzută împreună cu mine în public?

Ea zîmbi.

– Puțin. Sper că ştii ce faci.

Şi eu speram asta. Pachetul voluminos de mărimea unei grenade pe care îl ridicasem de la SilSet mă arsese toată ziua în buzunarul pardesiului meu cel scump.

M-am întors la Hendrix şi am verificat mesajele. Ortega nu sunase. Mi-am omorît timpul în camera hotelului, gîndindu-mă la ceea ce aveam să-i spun lui Elliott. La ora nouă m-am urcat iar în limuzină şi m-am dus la Bay City Central.

Am aşteptat la recepție în timp ce un doctor tînăr completa actele necesare şi am semnat acolo unde mi-a indicat. Procesul îmi era straniu de familiar. Cele mai multe dintre clauzele eliberării condiționate erau stipulări *în numele,* lucru care mă făcea efectiv responsabil pentru comportamentul lui Irene Elliott pe durata perioadei de eliberare. Mi se vorbi chiar mai puțin decît atunci cînd sosisem eu săptămînă trecută.

Cînd Elliott apăru în cele din urmă prin uşile ZONEI DE RESTRICȚIE de dincolo de recepție, avea mersul împiedicat al cuiva care îşi revenea după o boală grea. Şocul oglinzii se întipărise pe noua ei față. Cînd nu trăieşti din aşa ceva, nu e un lucru uşor să te confrunți pentru prima dată cu un străin, iar fața pe care Elliott o purta acum era aproape la fel de departe de blonda cu pometi înalți pe care mi-o aminteam din fotocubul soțului ei cum fusese Ryker de trupul meu precedent. Kawahara descrisese noul trup drept compatibil, şi se potrivea perfect acestei descrieri seci. Era un corp de femeie, cam de aceeaşi vîrstă pe care o avusese corpul original al lui Elliott, dar asemănarea se oprea aici. Irene Elliott fusese înaltă şi cu pielea deschisă la culoare, iar acest trup avea strălucirea unui filon subțire de cupru văzut printr-o cascadă. Părul negru țepos încadra o față cu ochi ca nişte cărbuni încinşi şi buze de culoarea prunelor, iar corpul era slab şi delicat.

– Irene Elliott?

Se sprijini nesigură de marginea biroului recepției şi se întoarse să se uite la mine.

– Da. Cine eşti?

– Numele meu este Martin Anderson. Reprezint Divizia de Vest a JacSol. Noi am aranjat eliberarea ta condiționată.

Ochii ei se îngustară puțin, analizîndu-mă din cap pînă la picioare şi înapoi.

– Nu arăți a programator. Cu excepția costumului, adică.

– Sînt consultant pe probleme de securitate, colaborator la JacSol pentru anumite proiecte. Există o treabă pe care am vrea ca tu s-o faci pentru noi.

– Da? N-ați putut găsi pe nimeni mai ieftin? Făcu semn în jurul ei: Ce s-a întîmplat, am devenit celebră în timp ce eram stocată?

– Oarecum, am spus cu grijă. Poate ar fi mai bine să terminăm formalitățile aici şi să mergem. Ne aşteaptă o limuzină.

– O *limuzină?*

Scepticismul din glasul ei îi aduse un surîs autentic pe chip pentru prima dată în acea zi. Semnă ultimele documente ca într-un vis.

– Cine eşti de fapt? mă întrebă cînd limuzina se ridica în aer.

Mi se părea că o mulțime de oameni mă întrebase asta în ultimele cîteva zile. Aproape începusem să mă întreb şi eu.

Am privit fix înainte peste blocul de navigație al limuzinei.

– Un prieten, am răspuns încet. Deocamdată asta e tot ce trebuie să ştii.

– Înainte de a începe ceva, vreau...

– Ştiu. Limuzina se înălțase deja pe cer în timp ce am spus: Vom fi în Ember cam într-o jumătate de oră.

Nu m-am întors dar am putut simți căldura privirii ei pe obrazul meu.

– Nu faci parte din corporație, zise ea categoric. Corporațiile nu fac aşa ceva. Nu în felul ăsta.

– Corporațiile fac orice care le aduce profit. Nu te lăsa orbită de prejudecăți. Sigur, ar incendia sate întregi dacă asta se plăteşte bine. Dar dacă e necesară o față umană, vor face rost de o față umană şi o vor afişa.

– Şi tu eşti fața umană?

– Nu tocmai.

– Ce treabă vrei să fac? Ceva ilegal?

Am scos din buzunar cilindrul cu virusul şi i l-am dat. Îl luă cu ambele mîini şi îl examină cu interes profesional. Din punctul meu de vedere, acesta era primul test. O scosesem pe Elliott de la depozitare pentru că astfel avea să-mi fie credincioasă într-un fel în care cineva furnizat de Kawahara sau pescuit de pe stradă nu avea cum să fie vreodată. Dar dincolo de asta nu aveam nimic pe care să mă bazez decît pe instinct şi pe declarația lui Victor Elliott că soția sa era bună, şi mă simțeam uşor dezgustat de direcția în

care lăsasem lucrurile să meargă. Kawahara avea dreptate. Gesturile de bun samaritean puteau costa mult.

– Hai să vedem. Ai un virus Simultec de primă generație. Disprețul o făcea să pronunțe lent fiecare silabă: Un obiect de colecționar, probabil o relicvă. Şi îl ai într-o carcasă manufacturată pentru declanşare rapidă cu anti-localizare. De ce nu laşi naibii prostiile şi nu-mi spui ce e cu adevărat aici? Plănuieşti să-l activezi, nu-i aşa?

Am aprobat.

– Care e ținta?

– Bordeluri virtuale. Cu manageri IA.

Noile buze ale lui Elliott se desfăcură într-un fluierat mut.

– Eliberare?

– Nu. Îl instalăm.

– Instalăm asta? Cîntări cilindrul în mînă: Aşadar ce e?

– Rawling 4851.

Elliott îşi întrerupse brusc mişcarea.

– Nu e amuzant.

– Nu intenționa să fie. Este o variantă latentă de Rawling. Setat pentru declanşare rapidă, după cum ai observat atît de corect. Codurile de activare sînt în buzunarul meu. Vom planta Rawling-ul în baza de date a unui bordel IA, vom introduce codurile şi apoi vom suda capacul deasupra. Mai avem ceva de lucrat la sistemele de monitorizare şi de făcut puțină ordine, dar în esență asta e mişcarea.

Îmi aruncă o privire curioasă:

– Eşti cumva vreun nebun religios?

– Nu, am zîmbit vag. Nimic de genul ăsta. Poți s-o faci?

– Depinde de IA. Ai specificațiile?

– Nu aici.

Elliott îmi înapoie pachetul.

– Atunci nu-ți pot spune, nu?

– Asta şi speram să zici.

Am pus deoparte cilindrul, satisfăcut.

– Cum e noul trup?

– E OK. E vreun motiv pentru care nu mi-am putut recăpăta vechiul corp? Aş fi mult mai rapidă în...

– Ştiu. Din nefericire nu a stat în puterea mea. Ți-au spus cît de mult ai fost depozitată?

– Patru ani a zis cineva.

– Patru ani şi jumătate, am spus aruncîndu-mi privirea pe

actele pe care le semnasem. Mă tem că între timp cineva a îndrăgit trupul tău şi l-a cumpărat.

– Oh.

Tăcu. Şocul de a te fi trezit pentru prima dată în corpul altcuiva nu e nimic în comparaţie cu furia şi sentimentul de trădare pe care le simţi ştiind că cineva, undeva, se plimbă în interiorul tău. E ca descoperirea unei infidelităţi, dar la dimensiunea intimităţii unui viol. Şi nu poţi face nimic în privinţa acestor două crime. Pur şi simplu te obişnuieşti.

Cînd liniştea se extinse, am privit profilul ei nemişcat şi mi-am dres glasul.

– Eşti sigură că vrei să faci asta chiar acum? Să mergi acasă adică.

Abia dacă se uită la mine.

– Da, sînt sigură. Am o fiică şi un soţ care nu m-au văzut de aproape cinci ani. Crezi că asta – făcu semn spre corpul ei – o să mă oprească?

– Cum vrei.

Luminile Ember-ului apărură în faţă profilate pe masa întunecată a coastei, şi limuzina începu să coboare. Am cercetat-o pe Elliott cu coada ochiului şi i-am văzut nervozitatea instalîndu-se. Palmele frecîndu-i-se în poală, buza de jos muşcată într-un colţ al noii ei guri. Expiră cu un zgomot slab dar perfect perceptibil.

– Ei nu ştiu că vin? întrebă.

– Nu, am răspuns scurt; nu doream să continui pe acest subiect de conversaţie. Contractul este între tine şi JacSol West. Nu are legătură cu familia ta.

– Dar tu ai aranjat să mă întîlnesc cu ei. De ce?

– Mor după reuniunile de familie.

Mi-am fixat privirea pe masa întunecată a epavei portavionului de sub noi, şi am aterizat în linişte. Limuzina automată se alinie sistemelor de trafic locale şi se aşează la cîteva sute de metri nord de Elliott's Data Linkage. Am parcurs lin drumul paralel cu marea sub hologramele succesive ale Anchanei Salomao şi am parcat cu precizie vis-a-vis de faţada îngustă. Monitorul defect fusese înlăturat şi uşa era închisă dar se vedeau lumini aprinse prin pereţii de sticlă ai biroului din spate.

Am coborît şi am traversat strada. Uşa închisă se dovedi a fi şi încuiată. Irene Elliott bătu nerăbdătoare în ea cu latul palmei arămii şi cineva se ridică anevoie în biroul din spate. După o clipă, o figură identificabilă drept Victor Elliott coborî la etajul de

transmisie, trecu de recepție şi se îndreptă spre noi. Părul său sur era ciufulit şi fața umflată de somn. Se holbă la noi cu lipsa de concentrare pe care o întîlnisem la cablații care se plimbaseră prea mult printre cipuri. Euforia conectării.

– Cine dracu'... Se opri cînd mă recunoscu: Ce mă-ta vrei, greiere? Şi asta cine e?

– Vie?

Gîtul nou al Lui Irene Elliott părea nouă zecimi blocat.

– Vie, sînt eu.

Pentru o clipă, ochii lui Elliott pendulară între fața mea şi asiatica delicată de lîngă mine, apoi ceea ce spusese ea îl izbi ca un camion. Tresări vizibil sub forța impactului.

– Irene? şopti.

– Da, eu sînt, răspunse ea tot în şoaptă.

Îi curgeau lacrimi pe obraji. Cîteva secunde se priviră unul pe celălalt prin sticlă, apoi Victor Elliott manevră mecanismul de închidere al uşii, împingînd cadrul ca să-l dea la o parte din drum, şi femeia cu piele arămie sări peste prag în brațele lui. Se prinseră într-o îmbrățişare care părea să sfarme oasele delicate ale noului ei trup. Mi-am îndreptat interesul către felinarele stradale înşiruite de-a lungul promenadei.

În cele din urmă, Irene Elliott îşi aminti de mine. Se desfăcu de soțul ei şi se întoarse, ştergîndu-şi lacrimile de pe față cu podul unei palme şi clipind spre mine cu ochii luminoşi.

– Ai putea...

– Desigur, am zis neutru. Aştept în limuzină. Ne vedem de dimineață.

Am surprins o privire confuză a lui Victor Elliott în timp ce soția lui îl îmbrîncea înăuntru, am dat din cap binevoitor şi m-am întors spre limuzina parcată şi spre plajă. Uşa se trînti în spatele meu. Am căutat prin buzunare şi am scos pachetul mototolit de țigări al lui Ortega. Trecînd pe lîngă limuzină către balustrada de fier, am aprins unul dintre cilindrii îndoiți şi aplatizați şi pentru o clipă n-am mai avut sentimentul că trădez pe cineva cînd fumul îmi invadă plămînii. Jos pe plajă fluxul urca, un cor de fantome de-a lungul nisipului. M-am aplecat peste balustradă şi am ascultat zgomotul valurilor spărgîndu-se, întrebîndu-mă cum de mă puteam simți atît de împăcat cînd erau atît de multe lucruri încă nerezolvate. Ortega nu se întorsese. Kadmin era încă liber. Sarah era încă ostatecă, iar Kawahara încă mă strîngea de coaie, şi eu tot nu aflasem de ce fusese ucis Bancroft.

În ciuda a toate astea, era loc pentru această oază de linişte.

Ia ceea ce ţi se oferă şi asta uneori trebuie să fie de ajuns.

Privirea îmi alunecă peste brizanţi. Oceanul de dincolo era negru şi tainic, unindu-se pe nesimţite cu noaptea la mică distanţă de ţărm. Chiar masivitatea eşuatului *Free Trade Enforcer* se distingea cu greu. Mi-am imaginat-o pe Mary Lou Hinchley repezindu-se către impactul puternic cu apa inflexibilă, apoi alunecînd zdrobită sub valuri pentru a fi legănată în aşteptarea prădătorilor mării. Oare cît timp stătuse acolo înainte să reuşească să fie purtată de curenţi, ceea ce mai rămăsese din ea, înapoi la ai săi? Oare cît timp o deţinuse întunericul?

Gîndurile îmi săreau fără ţintă, adormite de vaga senzaţie de acceptare şi stare de bine. Am văzut anticul telescop al lui Bancroft, aţintit spre ceruri şi micile particule de lumină care reprezentau primii paşi ezitanţi ai Pămîntului dincolo de limitele sistemului solar. Arce fragile purtînd personalităţile înregistrate ale milioanelor de pionieri şi băncile de embrioni congelaţi în care ar putea fi într-o zi reîntrupaţi pe lumile îndepărtate, dacă promisiunile vag înţeleselor hărţi de navigaţie marţiene vor da roade. Dacă nu, vor pluti pentru totdeauna în derivă, pentru că universul este în cea mai mare parte noapte şi ocean întunecat.

Ridicînd o sprînceană la propriile mele introspecţii, m-am îndepărtat de balustradă şi am privit în sus la chipul holografic de deasupra capului meu. Anchana Salomao avea noaptea pentru sine. Faţa ei fantomatică îşi cobora ochii la intervale repetate de-a lungul promenadei, compătimitoare dar neimplicată. Privind trăsăturile calme, era uşor de înţeles de ce Elizabeth Elliott dorise atît de mult să ajungă pe acele culmi. Şi eu aş fi dat multe pentru o asemenea expresie detaşată. Mi-am mutat atenţia asupra ferestrelor de deasupra firmei lui Elliott. Acolo luminile erau aprinse, şi am observat o formă feminină trecînd prin dreptul uneia dintre ele ca o siluetă dezbrăcată. Am oftat, am aruncat mucul ţigării în rigolă şi m-am refugiat în limuzină. Las-o pe Anchana să stea de pază. Am apelat la întîmplare canalele pe ecranul pentru divertisment şi am lăsat barajul irațional de imagini şi sunete să mă amorţească într-un fel de semi-somn. Noaptea trecea în jurul vehiculului ca o ceaţă rece şi eu sufeream de vaga senzaţie că alunecam departe de luminile casei lui Elliott, în largul mării pe nişte geamanduri sparte, fără nimic între mine şi orizontul unde se aduna furtuna...

O bătaie puternică în fereastra de lîngă capul meu mă scutură

şi mă trezi. Am sărit din poziția în care alunecasem şi am văzut-o pe Trepp aşteptînd răbdătoare afară. Îmi făcu semn să cobor geamul, apoi se aplecă înăuntru cu un rictus.

– Kawahara a avut dreptate în privința ta. Dormi în maşină pentru ca Scufundătoarea asta să şi-o poată trage. Ai iluzii de preoție, Kovacs.

– Gura, Trepp, am zis iritat. Cît e ceasul?

– Cam cinci. Ochii ei se mişcară în sus şi spre stînga să-şi consulte cipul: Cinci şi şaisprezece. În curînd se luminează.

M-am străduit să mă ridic într-o poziție mai dreaptă, simțind pe limbă gustul reziduurilor singurei țigări.

– Ce faci aici?

– Îți păzesc spatele. Nu vrem să te elimine Kadmin înainte să-i vinzi marfa lui Bancroft, nu-i aşa? Hei, ăştia nu sînt Pirații?

I-am urmărit privirea îndreptată către ecranul pentru divertisment, care continua să prezinte un fel de ştiri sportive. Siluete minuscule se grăbeau înainte şi înapoi pe un teren în carouri, acompaniate de un comentariu abia auzibil. O scurtă coliziune între doi jucători provocă urale ca un bîzîit de insectă. Probabil coborîsem volumul înainte de a adormi. Stingînd ecranul, în semiîntunericul care urmă am văzut că Trepp avea dreptate. Noaptea se transformase într-o obscuritate albăstruie care se tîra peste clădirile de lîngă noi ca o pată decolorată pe întuneric.

– Înseamnă că nu eşti un fan? zise Trepp făcînd semn cu capul spre ecran. Nici eu nu eram, dar cînd trăieşti în New York destul de mult ajungi să te obişnuieşti.

– Trepp, cum naiba îmi păzeşti tu spatele dacă ții capul înghesuit aici uitîndu-te la ecran?

Trepp îmi aruncă o privire jignită şi-şi retrase capul. Am coborît din limuzină şi m-am întins în aerul răcoros. Deasupra, Anchana Salomao încă îşi etala splendoarea, dar luminile din casa lui Elliott se stinseseră.

– Au stat treji pînă acum cîteva ore, zise Trepp îndatoritoare. M-am gîndit că ar putea să fugă, aşa că am verificat ieşirea din spate.

Am ridicat ochii la ferestrele întunecate.

– De ce să fugă de mine? Ea nici măcar nu a auzit care sînt condițiile afacerii.

– Mă rog, implicarea într-o faptă pasibilă de ştergere i-ar face nervoşi pe cei mai mulți dintre oameni.

– Nu şi pe femeia asta, am spus, şi m-am întrebat cît de mult credeam eu în asta.

Trepp ridică din umeri.

– Cum crezi. Totuşi, eu tot mai cred că eşti nebun. Kawahara are Scufundători care pot face treaba asta şi stînd în cap.

Întrucît propriile mele motive pentru care nu acceptasem oferta lui Kawahara de suport tehnic erau aproape în întregime instinctive, am tăcut. Certitudinea rece a revelațiilor mele în privința lui Bancroft, Kawahara şi a Rezoluției 653 pălise în agitația pregătirilor din ziua precedentă, şi orice senzație de satisfacție dispăruse atunci cînd plecase Ortega. Acum nu-mi mai rămăsese decît atracția gravitațională a momentului misiunii, răcoarea zorilor şi zgomotul valurilor pe țărm. Gustul lui Ortega în gura mea şi căldura trupului ei cu membre lungi lipit de al meu era ca o insulă tropicală în frig, îndepărtîndu-se în siajul meu.

– Crezi că găsim pe undeva deschis atît de devreme ca să luăm cafea? am întrebat.

– Într-un oraş de mărimea asta? Trepp trase aerul printre dinți: Mă îndoiesc. Dar am văzut un şir de automate pe drumul încoace. Trebuie să existe şi unul care face cafea.

– O maşină pentru cafea? am strîmbat din nas.

– Hei, ce dracu', eşti un nenorocit de connoisseur? Trăieşti într-un hotel care nu e altceva decît un automat mai mare. Iisuse, Kovacs, sîntem în Epoca Maşinilor. Nu ți-a explicat nimeni asta?

– Ai dreptate. Cît e de departe?

– La cîțiva paşi. O să luăm maşina mea, astfel că dacă Micuța Miss întoarcere Acasă se trezeşte, să nu se uite pe fereastră şi să intre în panică.

– Corect.

Am urmat-o pe Trepp peste stradă spre un vehicul negru scund care arăta ca şi cum ar fi fost invizibil pentru radar, şi ne-am urcat într-un interior confortabil care mirosea slab a tămîie.

– E a ta?

– Nu, închiriată. Am luat-o cînd ne-am întors din Europa. De ce?

Am scuturat din cap.

– Nu contează.

Trepp porni şi alunecarăm fantomatic de-a lungul promenadei. Am privit pe fereastra dinspre mare luptîndu-mă cu un insubstanțial sentiment de frustrare. Puținele ore de somn în limuzină mă făcuseră iritabil. Întreaga situație mă sufoca brusc din nou, de la lipsa unei soluții în cazul morții lui Bancroft pînă la reluarea fumatului. Aveam senzația că urma să fie o zi proastă, şi

soarele nici măcar nu se ridicase.

– Te-ai gîndit la ce-o să faci după ce se termină totul?

– Nu, am răspuns morocănos.

Am descoperit automatele pe o faţadă îndreptată spre ţărm la unul din capetele oraşului. Fuseseră cu siguranţă instalate cu gîndul la clientela de pe plajă, dar starea jalnică a adăpostului lor sugera că nici aici comerţul nu mersese mai bine ca la Elliott's Data Linkage. Trepp parcă maşina cu faţa spre mare şi se duse să aducă două cafele. Prin fereastră am urmărit-o lovind şi pălmuind automatul pînă cînd în final acesta eliberă două pahare de plastic. Le transportă înapoi la maşină şi îmi întinse unul.

– Vrei s-o bei aici?

– Da, de ce nu?

Am apăsat butoanele paharelor şi le-am ascultat cum sfîrîie. Mecanismul nu încălzea prea bine, dar cafeaua avea un gust rezonabil şi categoric un efect chimic. Am simţit cum îmi dispare oboseala. Am băut încet şi am privit marea prin parbriz, cufundaţi într-o linişte aproape prietenească.

– Am candidat pentru Mesageri o dată, zise Trepp brusc.

Am întors capul spre ea, curios.

– Zău?

– Mda, cu mult timp în urmă. M-au respins din cauza profilului. Nu am capacitate de loialitate, aşa au spus.

Am mormăit.

– Se vede. N-ai fost niciodată în armată, nu-i aşa?

– Tu *ce* crezi?

Se uita la mine ca şi cum aş fi sugerat ca ar fi putut fi acuzată de molestare de copii. Am chicotit obosit.

– Bănuiam eu că nu. Vezi tu, adevărul e că ei caută personalităţi la limita tendinţelor psihopate. De asta cea mai mare parte a recrutărilor se fac în principal din rîndurile armatei.

Trepp păru dezamăgită.

– *Am* tendinţe psihopate.

– Mda, nu mă îndoiesc, dar ideea e că numărul civililor cu astfel de tendinţe *şi* spirit de echipă este destul de limitat. Sînt caracteristici opuse. Şansele ca ambele să apară în mod natural în aceeaşi persoană sînt aproape nule. Antrenamentul militar preia ordinea firească şi o zăpăceşte. Distruge rezistenţa la comportamentul psihopat şi în acelaşi timp construieşte o loialitate fanatică faţă de grup. Pachetul e realizat. Soldaţii reprezintă materialul perfect pentru Mesageri.

– O spui de parcă aş fi avut noroc să scap.

Cîteva secunde am fixat orizontul, amintindu-mi.

– Da. Am sorbit restul cafelei: Hai să ne întoarcem.

Rulînd înapoi pe promenadă, ceva se schimbă în liniştea dintre noi. Ceva care, la fel ca şi lumina zorilor crescînd gradat în jurul maşinii, era în acelaşi timp intangibil şi imposibil de ignorat.

Cînd am oprit în faţa firmei brokerului, Irene Elliott aştepta sprijinită pe laterala limuzinei şi privind marea. Nu se vedea nici urmă de soţul ei.

– Mai bine rămîi aici, i-am zis lui Trepp cînd am coborît. Mulţumesc pentru cafea.

– Sigur.

– Păi, presupun că o să te mai văd un timp pe ecranul retrovizor.

– Mă îndoiesc că o să mă vezi, Kovacs, zise Trepp veselă. Sînt mai bună la asta decît tine.

– Rămîne de văzut.

– Da, da. La revedere. Ridică glasul pe măsură ce eu mă îndepărtam: Şi să n-o dai în bară. Cu toţii am urî să se întîmple aşa ceva.

Dădu înapoi vreo zece metri şi se înălţă în aer într-un salt spectaculos cu nasul în jos care sparse liniştea cu un scrîşnet de turbine, şi abia ne evită capetele înainte de a se repezi către largul oceanului.

– Cine era?

Vocea Lui Irene Elliott suna răguşită de parcă ar fi plîns prea mult.

– Asigurarea, am spus absent, privind maşina dispărînd din vedere peste portavionul eşuat. Lucrează pentru nişte oameni. Nu-ţi fă griji, e o prietenă.

– Poate că e prietena ta, zise Elliott amar. A mea nu e. Niciunul dintre voi nu sînteţi.

M-am uitat la ea, apoi din nou spre mare.

– Destul de corect.

Linişte, cu excepţia valurilor. Elliott se foi lîngă aripa lustruită a limuzinei.

– Ştii ce s-a întîmplat cu fiica mea, zise cu o voce inexpresivă. Ai ştiut tot timpul.

Am aprobat.

– Şi puţin îţi pasă, nu-i aşa? Lucrezi pentru omul care s-a folosit de ea ca de o bucată de hîrtie igienică.

– Mulți bărbați s-au folosit de ea, am zis brutal. Ea i-a lăsat s-o folosească. Şi sînt convins că soțul tău ți-a spus şi pentru ce a făcut ea asta.

Am auzit răsuflarea lui Irene Elliott oprindu-i-se în gît şi m-am concentrat asupra orizontului, unde maşina lui Trepp dispărea în obscuritatea dinaintea zorilor.

– A făcut-o pentru acelaşi motiv pentru care a încercat şi să-l şantajeze pe omul pentru care lucrez eu, acelaşi motiv pentru care a încercat să strîngă cu uşa un om deosebit de neplăcut pe nume Jerry Sedaka şi în consecință el a omorît-o. A făcut astea pentru tine, Irene.

– Du-te dracului.

Începu să plîngă, un mic sunet neajutorat în linişte.

Mi-am păstrat ochii fixați pe ocean.

– Nu mai lucrez pentru Bancroft, am spus cu grijă. Am schimbat taberele în porcăria asta. Îți dau ocazia să-l loveşti pe Bancroft acolo unde îl doare, să-l loveşti şi să se simtă vinovat aşa cum nu s-a simțit niciodată atunci cînd îşi bătea joc de fiica ta. În plus, acum că nu mai eşti stocată probabil că o să poți strînge mai mulți bani şi s-o reîntrupezi pe Elizabeth. Sau cel puțin s-o scoți din stocare, să-i închiriezi un spațiu într-un apartament virtual sau ceva de genul ăsta. Ideea e că dacă ai ieşit de la gheață poți face ceva. Ai opțiuni. Asta e ceea ce îți ofer eu. Te introduc din nou în joc. Nu irosi oportunitatea.

Am auzit-o lîngă mine luptîndu-se să-şi oprească lacrimile. Am aşteptat.

– Eşti foarte mîndru de tine, nu-i aşa? zise în cele din urmă. Crezi că îmi faci o mare favoare, dar nu eşti vreun nenorocit de bun samaritean. Adică, m-ai scos din stocare, dar totul are un preț, aşa-i?

– Bineînțeles că da, am admis liniştit.

– Fac ce vrei tu, declanşez virusul. Încalc legea pentru tine, altfel mă întorc la stocare. Iar dacă ciripesc, sau ratez, am mai mult de pierdut decît tine. Asta-i afacerea, nu? Nimic pe gratis.

Am privit valurile.

– Asta-i afacerea, am aprobat.

Din nou linişte. Cu coada ochiului am văzut-o uitîndu-se în jos la trupul pe care îl folosea, ca şi cum ar fi vărsat ceva pe ea.

– Ştii cum mă simt eu? întrebă.

– Nu.

– M-am culcat cu soțul meu, şi m-am simțit ca şi cum mi-ar fi

fost necredincios.

Rîse înăbuşit. Ochii îi erau murdăriţi de furie.

– M-am simţit de parcă *eu* aş fi fost necredincioasă. Cuiva. Ştii, cînd m-au pus la depozitare am lăsat în urmă un corp şi o familie. Acum nu mai am nici una nici alta.

Se privi din nou. Ridică mîinile şi le răsuci, cu degetele răsfirate.

– Nu ştiu ce simt, zise. Nu ştiu ce să simt.

Erau o mulţime de lucruri pe care le-aş fi putut spune. O mulţime de lucruri care fuseseră spuse, scrise, cercetate şi disputate în legătură cu acest subiect. Referate răsuflate în reviste despre problemele inerente reîntrupării – *Cum să-ţi faci partenerul să te iubească din nou, în orice corp* – tratate de psihologie răsuflate, interminabile – *Cîteva observaţii asupra traumelor colaterale în reîntruparea civililor* – chiar şi blestematele de manuale sanctificate ale însuşi Corpului Mesagerilor aveau ceva răsuflat de spus în această privinţă. Citate, opinii informate, delirurile celor religioşi şi limitele nebuniei. Aş fi putut să i le arunc pe toate. I-aş fi putut spune că stările prin care trecea ea erau ceva normal pentru un om neantrenat. I-aş fi putut spune că va trece cu timpul. Existau discipline psihodinamice care te ajutau să faci faţă. Că milioane de alţi oameni supravieţuiseră. I-aş fi putut chiar spune că, indiferent cărui Dumnezeu îi era credincioasă, acesta veghea asupra ei. Aş fi putut minţi, aş fi putut fi raţional. Totul ar fi însemnat cam acelaşi lucru, pentru că realitatea era *suferinţă,* şi în acest moment nimeni nu putea face nimic ca s-o înlăture.

N-am spus nimic.

Dimineaţa cîştigă putere, lumina deveni mai puternică pe faţadele clădirilor din spatele nostru. Am aruncat o privire spre ferestrele de la Elliott's Data Linkage.

– Victor? am întrebat.

– Doarme. Îşi şterse faţa cu mîna şi-şi reţinu lacrimile sub control ca o amfetamină prost dozată. Zici că asta o să-i facă rău lui Bancroft?

– Da. Într-un mod subtil, dar da, o să-l doară.

– Instalare pe o IA, îmi spuse Irene Elliott. Instalarea unui virus care atrage pedeapsa cu ştergerea. Atacarea unui Mat celebru. Ştii care sînt riscurile? Ştii ce-mi ceri să fac?

M-am întors s-o privesc în ochi.

– Da. Ştiu.

Gura i se strînse tremurînd.

– Bine. Atunci hai s-o facem.

Capitolul Treizeci şi Unu

Pregătirea activării dură mai puțin de trei zile. Irene Elliott deveni complet profesionistă şi făcu să se întîmple astfel.

În limuzină, la întoarcerea în Bay City, i-am expus totul. La început încă mai plîngea în sufletul ei, dar pe măsură ce detaliile se acumulau se conecta, aprobînd, mormăind, oprindu-mă şi punîndu-mă să revin asupra punctelor minore pe care nu le clarificasem suficient. I-am arătat lista de echipament sugerată de Reileen Kawahara şi ea aprobă cam două treimi din ea. Restul era doar umplutură corporatistă iar sfătuitorii lui Kawahara, după opinia ei, nu se pricepeau.

Spre sfîrşitul zilei avea totul. Puteam să văd cum activarea se desfăşura deja în spatele ochilor ei. Lacrimile i se uscaseră pe față, uitate, iar expresia ei oglindea un țel limpede, ura veşnică față de omul care se folosise de fiica ei şi o dorință concretizată de răzbunare.

Irene Elliott era cumpărată.

Am închiriat un apartament în Oakland pe socoteala JacSol. Elliott s-a mutat acolo şi am lăsat-o să recupereze somnul. Eu am rămas la Hendrix, încercînd să dorm şi eu puțin, fără prea mult succes, şi cînd m-am întors şase ore mai tîrziu am găsit-o pe Elliott patrulînd deja prin apartament.

Am sunat la persoanele şi la numerele date de Kawahara şi am comandat echipamentul ales de Elliott. Cutiile sosiră în cîteva ore. Elliott le deschise şi întinse echipamentul pe podeaua apartamentului.

Am parcurs împreună lista lui Ortega de forumuri virtuale şi am prelucrat-o pînă am scurtat-o la şapte.

(Ortega nu se întorsese, nici nu mă sunase la Hendrix.)

În după-amiaza următoarei zile, Elliott porni modulele primare şi parcurse fiecare dintre opțiunile listei scurte. Lista se reduse la trei, iar Elliott îmi mai ceru să cumpăr încă vreo cîteva dispozitive. Software rafinat pentru marele măcel.

Pînă la începutul serii lista se redusese la două nume, şi Elliott nota procedurile preliminare de intruziune pentru amîndouă. Ori

de cîte ori întîmpina vreo problemă, ne retrăgeam şi comparam meritele relative.

La miezul nopţii ne stabilisem ţinta. Elliott se culcă şi dormi opt ore întregi. Eu m-am întors la Hendrix şi am meditat.

(Nimic din partea lui Ortega.)

Am cumpărat micul dejun de pe stradă şi m-am întors în apartament. Niciunul dintre noi nu prea avea chef să mănînce.

La ora locală 10:15, Irene Elliott îşi calibră echipamentul pentru ultima oară.

Am făcut-o.

Douăzeci şi şapte de minute şi jumătate.

O nimica toată, zise Elliott.

Am lăsat-o dezmembrîndu-şi echipamentul şi am zburat să-l întîlnesc pe Bancroft în decursul după-amiezii.

Capitolul Treizeci şi Doi

– Asta mi se pare extrem de greu de crezut, spuse Bancroft tăios. Chiar eşti sigur că am fost acolo?

Sub balcon pe pajiştea de la Casa Solară, Miriam Bancroft părea să construiască un enorm zmeu de hîrtie urmînd instrucţiunile unei holoproiecţii. Albul aripilor era atît de strălucitor încît devenea dureros dacă te uitai direct la el. Cînd m-am sprijinit de balustrada balconului, ea îşi feri ochii de soare şi privi în sus spre mine.

– În mall există monitoare ale securităţii, am zis afectînd dezinteres. Sistem automat, încă operaţional după atîţia ani. Au înregistrări cu tine mergînd pînă la uşă. Numele ţi-e cunoscut, nu-i aşa?

– Jack It Up? Desigur, am auzit de el, dar niciodată nu am *folosit* acel loc.

Am privit în jur fără să mă desprind de balustradă.

– Zău. Deci ai ceva împotriva sexului virtual? Eşti un purist al realităţii?

– Nu. Îi puteam simţi surîsul în glas: Nu am nicio problemă cu formatele virtuale, şi după cum cred că ţi-am mărturisit deja, le-am utilizat din cînd în cînd. Dar localul ăsta Jack It Up, cum să spun, cu greu poate fi considerat unul din punctele elegante ale

pieței.

– Nu e, am admis. Dar cum ai clasifica Jerry's Closed Quarters? Un bordel elegant?

– Cu greu.

– Dar asta nu te-a oprit să te duci acolo să te joci în cabină cu Elizabeth Elliott, nu-i aşa? Sau a mers mai prost în ultima vreme, pentru că...

– În regulă. Surîsul din glasul lui deveni grimasă: Am înțeles ce vrei să spui. Nu mai elabora.

Am încetat s-o privesc pe Miriam Bancroft şi m-am întors la locul meu. Cocktailul meu la gheață stătea încă pe măsuța dintre noi. L-am ridicat.

– Mă bucur că ai înțeles, am zis amestecînd băutura. Pentru că a fost foarte dificil să sap prin nebunia asta. Am fost răpit, torturat şi aproape ucis în timpul acestui proces. O femeie pe nume Louise, nu cu mult mai în vîrstă decît scumpa ta fiică Naomi, *a fost* ucisă pentru că a stat în cale. Aşadar dacă nu-ți plac concluziile mele, poți să te duci dracului.

Am ridicat paharul spre el peste masă.

– Scuteşte-mă de melodramă, Kovacs, şi stai jos, pentru numele lui Dumnezeu. Nu resping ceea ce spui tu, doar pun la îndoială.

M-am aşezat şi am întins degetul spre el.

– Nu. Te simți jenat. Lucrul ăsta scoate în evidență o parte a caracterului tău pe care îl disprețuieşti din cauza poftelor sale. Preferi să nu ştii ce fel de soft ai accesat în noaptea aceea la Jack It Up, în caz că e mai abject decît ceea ce îți imaginezi deja. Eşti silit să te confrunți cu acea parte a ta care vrea să ejaculeze pe fața soției tale, şi nu-ți place.

– Nu e nevoie să reluăm acea anume conversație, zise Bancroft aspru. Îşi împleti degetele: Presupun că eşti conştient de faptul că înregistrarea camerei de securitate pe care îți bazezi ipotezele ar fi putut fi foarte uşor falsificată de către oricine are acces la imaginile mele apărute în presă.

– Desigur.

O urmărisem pe Irene Elliott făcînd exact acest lucru cu numai patruzeci şi opt de ore în urmă. Uşor nu era tocmai cuvîntul potrivit. După declanşarea virusului, ar fi fost ca şi cum i-ai cere unui dansator de teatru total să biseze numerele de stretching. Abia avusesem timp să fumez o țigară în timp ce ea lucra.

– Dar de ce şi-ar da cineva osteneala? O diversiune care să mă înşele, bineînțeles pornind de la presupunerea că vreun eveniment

nefericit m-ar fi adus să adulmec în jurul ruinelor defunctului Richmond Mall. Haide, Bancroft, fii realist. În primul rînd faptul că mă aflam acolo dovedeşte validitatea înregistrării. Iar în cazul meu, acele imagini nu reprezintă baza a nimic. Ele confirmă doar ceea ce eu dedusesem deja, adică faptul că te-ai sinucis pentru a evita contaminarea virală a cipului copiat telecomandat.

– E un salt intuitiv destul de remarcabil după o investigaţie de abia şase zile.

– Dă vina pe Ortega, am spus uşuratic, deşi suspiciunea încăpăţînată a lui Bancroft în faţa unor fapte neplăcute începea să mă îngrijoreze. Nu-mi dădusem seama că va fi atît de obositor. Ea e cea care m-a pus pe pista corectă. De la început n-a înghiţit teoria crimei. Îmi tot spunea că eşti un Mat prea dat dracului de deştept şi de dur ca să laşi pe cineva să te omoare. Încheiat citatul. Şi asta m-a făcut să revin asupra conversaţiei pe care am avut-o aici în urmă cu o săptămînă. Mi-ai spus: *Nu sînt genul de om care să-şi ia propria viaţă, şi chiar dacă aş fi, nu aş face-o aşa de mîntuială. Dacă intenţia mea ar fi fost să mor, nu ai sta de vorbă cu mine acum.* Mesagerii au o memorie perfectă, acestea au fost exact cuvintele tale.

Am făcut o pauză şi am lăsat jos paharul, în căutarea graniţei subţiri a amăgirii care întotdeauna desparte o minciună de adevăr.

– În tot acest timp, am lucrat la ipoteza că nu ai apăsat pe trăgaci pentru că nu eşti tipul sinucigaş. Am ignorat toate probele care dovedeau contrariul, din cauza acestei unice ipoteze. Securitatea strictă pînă la nivel de electron pe care o ai aici, lipsa oricăror urme de intruziune, încuietoarea seifului cu amprentă.

– Şi Kadmin. Şi Ortega.

– Da, asta nu mi-a fost de ajutor. Dar am îngustat unghiul lui Ortega, iar Kadmin, ei bine, ajung la Kadmin într-o clipă. Ideea e că atîta timp cît identificam apăsarea pe trăgaci cu sinuciderea, eram blocat. Apoi m-am gîndit ce-ar fi dacă aceste două acte nu ar fi sinonime. Dacă ţi-ai ars singur cipul, ai făcut-o nu pentru că ai fi vrut să mori ci din alt motiv. Odată ce am gîndit aşa, restul a fost uşor. Ce motiv posibil ai fi avut s-o faci? Nu e un lucru uşor să-ţi duci un pistol la propriul cap, chiar dacă vrei să mori. Ca s-o faci cînd vrei să trăieşti ai nevoie de o voinţă de demon. Nu contează cît de mult ştii la nivel raţional că vei fi reîntrupat cu întreg conţinutul minţii intact, persoana care eşti în acel moment urmează să moară. Trebuie să fi fost disperat ca să poţi apăsa pe trăgaci. Trebuie să fi fost vorba de ceva – am schiţat un zîmbet – care îţi

ameninţa viaţa. Pornind de la această ipoteză, nu a durat mult ca să elaborez scenariul virusului. Apoi nu am mai avut altceva de făcut decît să-mi dau seama cum şi unde ai fost infectat.

Bancroft se foi incomodat de termen, iar eu m-am simţit străbătut de un fior de bună dispoziţie. Virus! Chiar şi un Mat se teme de un atacator invizibil, pentru că nici ei, cu stocarea lor telecomandată şi clonele lor gata de activare, nu sînt imuni. Atac viral! Cipurile corticale cedează! Bancroft era descumpănit.

– Însă este tehnic imposibil să introduci ceva atît de complex precum un virus într-o ţintă deconectată, aşadar trebuia să fi fost conectat undeva pe parcurs. M-am gîndit la PsychaSec, dar ei sînt prea stricţi. Şi nu se putea întîmpla înainte de a fi plecat la Osaka din aceleaşi motive; chiar latent, virusul ar fi declanşat toate alarmele de la PsychaSec cînd ar fi început transmisia. Trebuie să se fi întîmplat cîndva în timpul ultimelor patruzeci şi opt de ore, pentru că cipul cortical de rezervă nu era contaminat. Ştiu din discuţiile cu soţia ta că cel mai probabil era să fi ieşit în oraş la întoarcerea de la Osaka, şi conform propriilor tale mărturisiri era destul de posibil ca ieşirea să fi inclus şi vreun fel de bordel virtual. După aceea n-a mai trebuit decît să merg pe teren. Am încercat jumătate de duzină de locuri înainte să dau peste Jack It Up, iar cînd am trecut la interogarea lor, alarma de contaminare virală aproape că mi-a aruncat telefonul în aer. Asta e problema cu IA-urile – îşi scriu propriile programe de securitate şi sînt aproape de neîntrecut. Jack It Up este atît de bine sigilat încît poliţiei i-ar trebui cîteva luni ca să pătrundă în interior şi să vadă ce-a mai rămas din procesoare.

Am simţit o împunsătură vagă de vinovăţie imaginîndu-mi o IA zvîrcolindu-se ca un om într-o cuvă cu acid şi sistemele sale dizolvîndu-se, conştiinţa îngustîndu-i-se într-un tunel al perspectivei reduse la zero. Sentimentul trecu repede. Alesesem Jack It Up dintr-o multitudine de motive: se găsea într-o zonă acoperită, ceea ce însemna că nu se afla în zona de acţiune a vreunor sateliţi care să poată contrazice minciunile plantate în sistemul de supraveghere al mall-ului, opera într-un mediu de criminalitate astfel că n-ar fi fost nicio problemă ca cineva să creadă că un virus ilegal se strecurase cumva înăuntru, dar în principal pentru că folosea o serie de opţiuni software atît de dezgustătoare încît era improbabil ca poliţia să se ostenească vreodată să investigheze ruinele maşinăriei ucise mai mult decît în treacăt. În cadrul notelor de pe lista lui Ortega se găseau cel puţin

o duzină de crime identice legate de sex pe care departamentul Vătămări Organice le depistase în pachetul de softuri disponibil la Jack It Up. Îmi puteam imagina strîmbătura buzelor lui Ortega citind lista de softuri, indiferența studiată cu care ar fi prelucrat cazul. Îmi era dor de Ortega.

– Dar Kadmin?

– Greu de ştiut, dar pariez că cel care a infectat Jack It Up probabil l-a angajat pe Kadmin ca să mă reducă la tăcere şi să se asigure că întreaga afacere rămîne ascunsă vederii. La urma urmelor, dacă eu nu aş fi agitat lucrurile, cît ar fi durat pînă să-şi dea cineva seama că Jack a fost dopat? Ți-l poți imagina pe vreunul dintre clienți reclamînd la poliție că i s-a blocat accesul?

Bancroft mă privi tăios, dar din următoarele lui cuvinte am înțeles că lupta aproape se terminase. Balanța încrederii se înclina înspre partea mea. Bancroft avea să cumpere marfa.

– Vrei să spui că virusul a fost introdus deliberat. Că cineva a ucis maşina?

Am ridicat din umeri.

– Aşa se pare. Jack It Up opera la limita legislației locale. O mare parte dintre softurile sale au fost sechestrate de către departamentul de Transmisii Ilegale în diferite momente, ceea ce sugerează că avea în mod regulat de-a face cu lumea crimei într-un fel sau altul. E posibil să-şi fi făcut ceva duşmani. Pe Lumea lui Harlan se ştie că yakuza practică execuția virală a maşinilor care consideră că i-a trădat. Nu ştiu dacă asta se întîmplă şi aici, sau cine are suficient curaj ca s-o facă. Dar ştiu că oricine ar fi cel care l-a angajat pe Kadmin s-a folosit de o IA ca să-l scoată din depozitarea poliției. Poți să verifici asta pe Fell Street dacă vrei.

Bancroft tăcu. L-am privit cîteva clipe, urmărind cum îl cuprinde încrederea. Analizîndu-i procesul de autoconvingere. Aproape că puteam vedea ceea ce vedea el. Pe el însuşi, ghemuit într-un autotaxi în timp ce vinovăția sordidă pentru ceea ce făcuse la Jack It Up amestecîndu-se bolnăvicios cu oroarea alertei sirenelor de contaminare din capul său. Infectat! El, Laurens Bancroft, împleticindu-se prin întuneric spre luminile de la Casa Solară şi singura chirurgie care mai putea să-l salveze. De ce părăsise taxiul atît de departe de casă? De ce nu trezise pe nimeni care să-l ajute? Erau întrebări la care nu mai trebuia să răspund eu în locul lui. Bancroft *credea.* Vinovăția şi dezgustul față de sine *îl făceau* să creadă, şi îşi găsea propriile răspunsuri care să-i întărească imaginile oribile din mintea lui.

Iar pînă cînd Transmisiile Ilegale aveau să pătrundă în siguranţă în procesoarele lui Jack It Up, Rawling 4851 va fi distrus orice rămăşiţă de intelect coerent pe care ar fi. avut-o vreodată maşina. Nu ar mai fi rămas nimic care să contrazică minciuna minuţios elaborată pe care o spusesem pentru Kawahara.

M-am ridicat şi m-am înapoiat pe balcon, întrebîndu-mă dacă să-mi permit o ţigară. Fusese greu să-mi înfrînez nevoia în ultimele cîteva zile. Urmărirea Lui Irene Elliott la lucru îmi tocise nervii. Mi-am silit mîna să abandoneze pachetul în buzunarul de la piept şi m-am uitat în jos la Miriam Bancroft, care deja progresase mult în completarea zmeului. Cînd ridică ochii mi-am mutat privirea de-a lungul balustradei şi am zărit telescopul lui Bancroft, încă orientat spre mare în acelaşi unghi îngust. O curiozitate leneşă mă făcu să mă aplec şi să privesc la cifrele unghiului de altitudine. Urmele de degete în praf erau tot acolo.

Praf?

Cuvintele arogante fără să-şi dea seama ale lui Bancroft îmi reveniră în minte. *Un entuziasm pe care l-am avut. Pe vremea cînd stelele încă meritau să fie privite. N-ai cum să-ţi aminteşti cum era. Ultima dată cînd m-am uitat prin lentila aia a fost cu aproape două secole în urmă.*

Mă holbam la urmele de degete, hipnotizat de propriile mele gînduri. Cineva se uitase prin lentila aceea cu mult mai de curînd decît cele două secole, dar nu zăbovise mult acolo. După deplasarea infimă a prafului părea că tastele de programare fuseseră utilizate doar o singură dată. Dintr-un impuls subit m-am îndreptat spre telescop şi am urmărit linia ţevii lui pe deasupra mării pînă unde vizibilitatea se înceţoşa. La acea distanţă, unghiul de altitudine ar fi oferit imaginea unei zone de aer situate la cîţiva kilometri înălţime. M-am aplecat ca într-un vis asupra vizorului. În centru apărea o pată cenuşie, concentrîndu-se şi estompîndu-se pe măsură ce ochii mei se luptau cu întinderea albastră a cerului. Ridicînd capul şi verificînd din nou panoul de comenzi, am descoperit o tastă de amplitudine maximă şi am apăsat-o nerăbdător. Cînd m-am uitat iarăşi, pata cenuşie apărea limpede, umplînd cea mai mare parte a lentilei. Am expirat lent, simţindu-mă ca şi cum în cele din urmă aş fi aprins ţigara.

Aeronava atîrna acolo ca un delfin sătul după ce se hrănise frenetic. Trebuie să fi avut vreo cîteva sute de metri lungime, cu protuberanţe de-a lungul jumătăţii inferioare a carenei şi secţiuni ieşite în afară care păreau a fi platforme de aterizare. Am ştiut la

ce mă uitam chiar înainte ca neurachemul lui Ryker să-mi ofere ultima amplificare de care aveam nevoie pentru a distinge literele sclipind în soare pe una din laturi, care spuneau: Cu Capul În Nori.

M-am îndepărtat de telescop, respirînd adînc, iar cînd ochii mi-au revenit la focalizarea normală am văzut-o din nou pe Miriam Bancroft. Stătea în mijlocul fragmentelor zmeului ei, uitîndu-se în sus la mine. Aproape am tresărit cînd ni s-au întîlnit privirile. Lăsînd mîna să-mi cadă pe panoul de comandă al telescopului, am făcut ceea ce Bancroft trebuia să fi făcut înainte să-şi zboare capul: i-am şters memoria, iar cifrele care păstraseră nava accesibilă vederii în ultimele şapte săptămîni se stinseră.

De multe ori m-am simţit în viaţa mea ca un prost, dar niciodată atît de total ca în acest moment. Un indiciu de prim rang aştepta acolo în lentilă pentru ca oricine să poată veni să-l culeagă. Ratat de poliţie în graba, dezinteresul şi lipsa lor de informaţii, ratat de Bancroft fiindcă telescopul făcea într-atît parte din lumea lui încît era prea aproape pentru a-i arunca o a doua privire, dar eu nu aveam astfel de scuze. Stătusem acolo cu o săptămînă în urmă şi văzusem cele două piese ale realităţii care nu se potriveau izbindu-se una de alta. Bancroft care pretindea că nu mai folosise telescopul de secole, aproape în acelaşi moment în care mă uitam la dovada folosirii recente întipărită în praf. Iar Miriam Bancroft specificase din nou cu mai puţin de o oră după aceea cînd spusese: *În timp ce Laurens se uita la stele, unii dintre noi îşi ţineau ochii pe pămînt.* Mă gîndisem atunci la telescop, şi mintea mea se revoltase contra încetinelii induse de downloadare şi încercase să mă atenţioneze. Nesigur şi descumpănit, nou venit pe planetă şi în trupul pe care îl purtam, o ignorasem. Downloadarea îşi luase tributul.

Jos pe pajişte, Miriam Bancroft continua să mă privească. M-am îndepărtat de telescop, mi-am refăcut expresia şi m-am întors pe scaunul meu. Absorbit de imaginile false pe care i le băgasem în cap, Bancroft abia dacă părea să fi sesizat că mă mişcasem.

Dar deja mintea mea accelera, zburînd pe căile gîndurilor deschise de lista lui Ortega şi tricoul cu Rezoluţia 653. Resemnarea liniştită pe care o simţisem în Ember cu două zile în urmă, nerăbdarea de a-mi vinde minciunile lui Bancroft, ca s-o eliberez pe Sarah şi să termin, dispăruseră toate. Totul era legat de Cu Capul În Nori, în cele din urmă chiar şi Bancroft. Era aproape o axiomă că acolo se dusese în noaptea în care murise. Indiferent ce

i se întîmplase, acolo se găsea cheia motivelor care îl făcuseră să moară aici la Casa Solară cîteva ore mai tîrziu. Şi a adevărului pe care Reileen Kawahara era atît de disperată să-l ascundă.

Ceea ce însemna că trebuia să mă duc eu însumi acolo.

Mi-am ridicat paharul şi am înghiţit puţină băutură fără să-i simt gustul. Zgomotul făcut păru să-l trezească pe Bancroft din uluire. Ridică ochii, ca şi cum ar fi fost surprins să vadă că mai sînt încă acolo.

– Te rog scuză-mă, domnule Kovacs. E foarte mult de asimilat. După toate scenariile cu care m-am confruntat, ăsta e unul pe care nici măcar nu l-am luat în considerare şi e atît de simplu. Orbitor de evident.

Glasul lui conţinea din abundenţă dispreţ de sine.

– Adevărul este că nu am avut nevoie de un investigator Mesager, aveam nevoie pur şi simplu de o oglindă în care să mă privesc.

Am lăsat paharul jos şi m-am ridicat în picioare.

– Pleci?

– Mă rog, dacă nu mai ai alte întrebări. Personal, cred că ai nevoie de timp. O să fiu prin împrejurimi. Mă găseşti la Hendrix.

Pe drumul către ieşire prin sala principală m-am întîlnit faţă în faţă cu Miriam Bancroft. Era îmbrăcată în aceeaşi salopetă pe care o purtase în grădină, cu părul strîns într-o agrafă statică scumpă. Într-o mînă ducea o glastră cu o plantă pe spalier, ridicată ca o lanternă într-o noapte furtunoasă. Fire lungi de iarba-martirului înfloritâ curgeau de pe spalier.

– Ai... Începu ea.

Am păşit mai aproape de ea, în interiorul razei de acţiune a ierbii-martirului.

– Am terminat, am zis. Am mers cît de departe puteam suporta. Soţul tău are un răspuns, dar nu e cel adevărat. Sper că asta te satisface, la fel ca şi pe Reileen Kawahara.

La auzul numelui, gura i se întredeschise de şoc. A fost singura reacţie care i-a scăpat de sub control, dar a fost confirmarea de care aveam nevoie. Am simţit dorinţa de a fi crud insistînd agitată să iasă la lumină din întunecatele, rar vizitatele caverne ale furiei care îmi serveau drept rezerve emoţionale.

– Niciodată nu mi-am închipuit-o pe Reileen prea ahtiată să şi-o tragă, dar poate că cine se aseamănă se adună. Sper că e mai bună între picioare decît pe terenul de tenis.

Faţa lui Miriam Bancroft se albi şi eu mă pregătii pentru palmă.

Însă ea îmi oferi un zîmbet reținut.

– Te înşeli, domnule Kovacs, zise.

– Mda. Mă înşel adesea. Am trecut pe lîngă ea: Scuză-mă.

Am continuat să merg pe coridor fără să mă uit în urmă.

Capitolul Treizeci şi Trei

Clădirea era o carcasă dezgolită, un întreg nivel de depozite cu ferestre arcuite perfect identice de-a lungul fiecărui perete şi stîlpi vopsiți în alb situați la distanță de zece metri în fiecare direcție. Tavanul era de un cenuşiu monoton, cu blocurile din care fusese construită clădirea originală expuse şi încorsetate cu suporți solizi de fier. Podeaua era de beton gol perfect turnat. O lumină puternică intra prin ferestre, neatenuată de nicio fărîmă plutitoare de praf. Aerul era tare şi rece.

Aproximativ în mijlocul clădirii, din cîte puteam eu aprecia, se aflau o masă simplă de oțel şi două scaune aparent inconfortabile, aranjate ca pentru un joc de şah. Pe unul dintre scaune stătea un bărbat înalt cu o față bronzată şi îngrijită la salonul cosmetic. Bătea cu degetele un ritm rapid pe tăblia mesei, ca şi cum ar fi ascultat jazz la un receptor intern. În dezacord cu scena, era îmbrăcat cu un halat albastru de chirurg şi papuci de spital.

Am ieşit de după un stîlp şi am traversat betonul neted pînă la masă. Bărbatul în halat ridică ochii spre mine şi dădu din cap, fără să arate surpriză.

– Salut, Miller. Te superi dacă iau loc?

– Avocații mei mă vor scoate de aici la o oră după ce mă acuzi, zise Miller plat. Dacă va dura atît. Ai făcut o mare greşeală, amice.

Reveni la ritmul de jazz de pe tăblia mesei. Privirea îi lunecă peste umărul meu, ca şi cum tocmai ar fi văzut ceva interesant prin una dintre ferestrele boltite. Am zîmbit.

– O mare greşeală, repetă el ca pentru sine.

Foarte uşor, m-am întins şi i-am apăsat palma pe masă ca să înceteze bătaia. Ochii îi reveniră brusc la mine ca prinşi cu un cîrlig.

– Ce naiba îți închipui...

Îşi smuci mîna şi sări în picioare, dar tăcu imediat cînd l-am împins la loc pe scaun. Pentru o clipă păru că vrea să mă atace, dar masa îi stătea în cale. Rămase aşezat, aruncîndu-mi o

căutătură ucigaşă şi fără îndoială rememorînd ceea ce-i spuseseră avocaţii despre legile reţinerii virtuale.

– N-ai fost niciodată arestat, nu-i aşa, Miller? am întrebat pe ton de conversaţie.

Fiindcă nu îmi răspunse, am luat scaunul din faţa lui, l-am întors şi m-am aşezat călare. Am luat pachetul de ţigări şi am scos una.

– Ei bine, declaraţia asta este încă valabilă. Acum nu eşti în arest. Nu poliţia te-a prins.

Am surprins prima tresărire de teamă pe chipul lui.

– Hai să recapitulăm puţin evenimentele, vrei? Probabil crezi că după ce ai fost împuşcat, eu am şters-o iar poliţia a venit să culeagă rămăşiţele. Că au găsit suficient cît să închidă clinica, şi acum tu aştepţi procesul. Ei bine, este doar parţial adevărat. Eu am plecat, iar poliţia a venit să culeagă rămăşiţele. Din nefericire o rămăşiţă nu a mai fost acolo ca s-o culeagă ei, pentru că am luat-o eu cu mine. Capul tău. Am ridicat o mînă pentru a demonstra grafic: L-am tăiat de la gît şi l-am luat, cu cipul intact, sub haină.

Miller înghiţi în sec. Am aplecat capul şi am aprins ţigara.

– Acum poliţia crede că şi capul tău a fost dezintegrat cu o descărcare de rază largă. Am suflat fumul peste masă spre el: Ţi-am ars gîtul şi pieptul special ca să las impresia asta. Cu puţin timp şi cu un legist bun ar putea să-şi dea seama că nu a fost aşa, dar din nefericire colegii tăi încă intacţi de la clinică i-au alungat înainte de a putea începe o anchetă serioasă. E de înţeles, avînd în vedere ceea ce ar fi foarte probabil să descopere. Sînt convins că şi tu ai fi făcut la fel. Oricum, asta nu înseamnă numai că tu nu eşti în arest, ci că de fapt se presupune că eşti mort Real. Poliţia nu te va căuta şi nici altcineva.

– Ce vrei? spuse Miller cu o voce care dintr-o dată suna răguşit.

– Bun. Văd că poţi aprecia implicaţiile situaţiei tale. E firesc pentru un om cu... profesia ta, presupun. Ceea ce vreau sînt informaţii detaliate despre Cu Capul în Nori.

– Ce?

Vocea mi se înăspri.

– Ai auzit.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Am oftat. Era de aşteptat. Mă mai confruntasem cu aşa ceva, ori de cîte ori Reileen Kawahara apărea în ecuaţie. Loialitatea îngrozită pe care o inspira i-ar fi umilit pe vechii ei şefi din yakuza din Fission City.

– Miller, nu am timp de prostiile tale. Wei Clinic are legături cu un bordel aerian numit Cu Capul în Nori. Probabil relațiile voastre se desfăşoară printr-o angajată pe nume Trepp, din New York. Femeia cu care faceți în final afacerile este Reileen Kawahara. Trebuie să fi fost la Cu Capul în Nori, pentru că o cunosc pe Kawahara şi ea întotdeauna îşi invită asociații în vizuina ei, mai întîi ca să-şi demonstreze atitudinea de invulnerabilitate, şi apoi ca să ofere o lecție mizerabilă despre loialitate. Ai văzut vreodată aşa ceva?

Din ochii lui puteam deduce că da.

– OK, asta e ceea ce ştiu eu. Vine rîndul tău. Vreau să-mi desenezi o schiță a Capului În Nori, incluzînd cît de multe detalii îți poți aminti. Un chirurg ca tine trebuie să aibă ochi buni pentru detalii. De asemenea vreau să ştiu care sînt procedurile necesare pentru a vizita locul. Codurile de securitate, motive minimale pentru a-ți justifica vizita, chestii de genul ăsta. Plus ceva date despre cum e paza în interior.

– Şi crezi că o să-ți spun.

Am clătinat din cap.

– Nu, cred că va trebui să te torturez pentru asta. Dar tot o s-o scot de la tine, într-un fel sau altul. E decizia ta.

– N-ai s-o faci.

– Ba o s-o fac, am spus prietenos. Nu mă cunoşti. Nu ştii cine sînt, sau de ce purtăm această conversație. Vezi tu, în noaptea dinainte de a mă întoarce să-ți zbor capul, clinica ta m-a făcut să trec prin două zile de interogare virtuală. Rutina poliției religioase de pe Sharya. Probabil ai verificat softul, ştii cum e. În ceea ce mă priveşte, e timpul răzbunării.

Urmă o pauză lungă în care am văzut pe fața lui că începea să mă creadă. Privi în altă parte.

– Dacă află Kawahara...

– Las-o pe Kawahara. Cînd voi termina cu ea, va fi o legendă a străzii. Kawahara e pe ducă.

Ezită, ajuns la limită, apoi clătină din cap. Ridică ochii spre mine şi atunci am ştiut că va trebui s-o fac. Am plecat capul şi m-am străduit să-mi amintesc corpul Louisei, deschis de la gît la vintre pe masa autochirurgului cu organele interne aranjate pe farfurii în jurul capului ca nişte aperitive. Mi-am amintit de femeia cu piele arămie care fusesem în mansarda înăbuşitoare, strînsoarea benzii adezive cu care mă țintuiseră de podeaua goală de lemn, fiorul agoniei în spatele tîmplelor mele cînd îmi mutilau carnea.

Ţipetele şi cei doi bărbaţi care le sorbeau ca pe un parfum.

– Miller. Am constatat că trebuie să-mi dreg glasul şi am luat-o de la capăt: Vrei să ştii ceva despre Sharya?

Miller nu spuse nimic. Intrase într-un fel de ritm de respiraţie controlat. Se întărea în vederea neplăcerilor care aveau să urmeze. Nu era un Sullivan pe care să-l înghesui într-un colţ şi să-l îngrozesc ca să scuipe ceea ce ştie. Miller era dur, şi probabil avea şi condiţionare. Nu ajungi director într-un loc ca Wei fără să-ţi alegi şi pentru tine cîte ceva din tehnologia disponibilă.

– Am fost acolo, Miller. Iarna lui 217, Zihicce. Acum o sută douăzeci de ani. Tu probabil nu te născuseşi pe atunci, dar presupun că ai citit despre asta în cărţile de istorie. După bombardamente, am rămas acolo să construim regimul.

În timp ce vorbeam, tensiunea din gîtul meu începu să slăbească. Am gesticulat cu ţigara.

– Asta e un eufemism al Protectoratului pentru zdrobirea oricărei rezistenţe şi instalarea unui guvern marionetă. Bineînţeles, ca să faci asta, trebuie să existe cîteva interogatorii, şi noi nu aveam prea mult soft sofisticat pentru aşa ceva. Aşa că a trebuit să fim inventivi.

Am stins ţigara pe masă şi m-am ridicat.

– Vreau să faci cunoştinţă cu cineva, am zis privind dincolo de el.

Miller se întoarse să-mi urmărească privirea şi îngheţă. Unindu-se cu umbra celui mai apropiat stîlp apăruse o siluetă înaltă în halat albastru de chirurg. În timp ce priveam amîndoi, trăsăturile se limpeziră suficient cît să poată fi recunoscute, deşi Miller ghicise probabil ceea ce avea să urmeze imediat ce văzuse culoarea predominantă a hainelor. Se răsuci înapoi spre mine, cu gura deschisă să spună ceva, însă ochii i se fixară pe ceva din spatele meu şi se făcu palid. Am aruncat o privire peste umăr spre celelalte figuri care se materializau, toate cu aceeaşi constituţie înaltă şi ten bronzat, toate în halate albastre de chirurg. Cînd am revenit la el, expresia lui Miller părea să se fi prăbuşit.

– Suprascriere, am confirmat. În majoritatea locurilor din Protectorat nici măcar nu e ilegal. Desigur, cînd e o eroare de maşină, de obicei nu e aşa de extrem, probabil doar o dublură, iar sistemele de căutare te scot oricum în cîteva ore. E o poveste bună. Cum m-am întîlnit cu mine însumi, şi ce am învăţat. O conversaţie frumoasă, poate ceva de povestit copiilor. Ai copii, Miller?

– Da. Gîtul îi funcţiona greu: Da, am.

– Zău? Ei ştiu din ce-ţi cîştigi pîinea?

Nu spuse nimic. Am scos un telefon din buzunar şi l-am aruncat pe masă.

– Cînd ţi-a ajuns, dă-mi de ştire. E o linie directă. Doar apeşi pe buton şi începi să vorbeşti. Cu Capul În Nori. Detalii relevante.

Miller privi la telefon şi apoi iar spre mine. În jurul nostru gemenii aproape ajunseseră la forma completă. Am ridicat o mînă în semn de rămas bun.

– Distrează-te.

Mi-am revenit în studioul recreaţional al lui Hendrix, legănat într-unul din locaşurile spaţioase. Un display digital de pe perete arăta că fusesem plecat mai puţin de un minut, din care timpul meu real în virtual durase doar cîteva secunde. Procesul de intrare şi ieşire ocupase tot timpul. Am stat nemişcat un timp, gîndindu-mă la ceea ce tocmai făcusem. Sharya fusese demult, şi o parte din mine dorea să creadă că lăsasem totul în urmă. Miller nu era singura persoană care se întîlnea cu sine astăzi.

Personal, mi-am reamintit, dar ştiam că de data asta nu era aşa. De data asta voiam ceva. Răutatea era doar de convenienţă.

– Subiectul prezintă semne de stres psihologic, zise Hendrix. Un model preliminar sugerează că această condiţie se va extinde pînă la o prăbuşire a personalităţii în mai puţin de şase zile virtuale. La rata curentă, asta înseamnă aproximativ treizeci şi şapte de minute timp real.

– Bun. Desprinzîndu-mi electrozii şi dînd hipnofonul pe spate, m-am ridicat de pe raftul înclinat. Anunţă-mă dacă cedează. Ai făcut rost de filmarea pe care ţi-am cerut-o?

– Da. Vrei s-o vezi?

Am aruncat încă o privire la ceas.

– Nu acum. Îl aştept pe Miller. Vreo problemă cu sistemele de securitate?

– Niciuna. Datele nu erau securizate.

– Cîtă neglijenţă din partea directorului Nyman. Cît avem acolo?

– Înregistrarea relevantă de la clinică este de douăzeci şi opt de minute şi cincizeci şi una de secunde. Ca să urmărim angajatul de la plecare aşa cum ai sugerat va lua considerabil mai mult.

– Cît de mult?

– Deocamdată e imposibil de estimat. Sheryl Bostock a plecat de la PsychaSec într-un microcopter vechi de douăzeci de ani provenind din surplusul armatei. Nu cred că personalul auxiliar al

instituției este bine plătit.

– De ce te-ar surprinde asta?

– Probabil pentru că...

– Lasă. Era o figură de stil. Ce-i cu microcopterul?

– Sistemul de navigație nu are acces la rețeaua de trafic, deci este invizibil pentru controlul traficului. Va trebui să mă bazez pe apariția vehiculului pe monitoarele vizuale de pe drumul său.

– Vorbeşti de urmărire prin satelit?

– În ultimă instanță, da. Aş prefera pentru început sistemele de nivel mai scăzut cu baza la sol. E probabil ca ele să fie mai accesibile. Securitatea sateliților este de obicei mai rezistentă şi spargerea unor astfel de sisteme poate fi atît dificilă cît şi periculoasă.

– Mă rog. Anunță-mă cînd afli ceva.

M-am învîrtit în jurul studioului, meditînd. Locul era pustiu, majoritatea rafturilor şi a celorlalte dispozitive erau învelite în folii protectoare de plastic. În lumina slabă furnizată de plăcile de iluminium de pe pereți, volumele lor ambigue puteau să aparțină în egală măsură unui centru de fitness ca şi unei camere de tortură.

– Putem avea aici lumină adevărată?

Strălucirea invadă studioul, provenind din nişte becuri de înaltă intensitate înfundate în tavanul scund. Am observat că pereții erau acoperiți cu imagini extrase din mediile virtuale oferite. Peisaje montane amețitoare văzute prin ochelari de schi, bărbați şi femei de o frumusețe imposibilă în baruri pline de fum, animale uriaşe din savană sărind direct în vizorul trăgătorilor. Imaginile fuseseră transferate direct din format pe holosticlă, şi dacă le fixai păreau să capete viață. Am găsit o bancă lungă şi m-am aşezat pe ea, amintindu-mi cu nostalgie muşcătura fumului în plămîni din formatul pe care tocmai îl părăsisem.

– Cu toate că programul pe care îl rulez nu este tehnic ilegal, zise Hendrix într-o doară, *este* contrar legii să deții o persoană umană digitalizată împotriva voinței sale.

Am privit în gol în tavan.

– Ce e, ți s-a făcut frică?

– Poliția mi-a cercetat deja memoria o dată, şi ar putea să mă acuze că am dat curs cererii tale de a îngheța capul lui Felipe Miller. De asemenea, vor dori să ştie ce s-a întîmplat cu cipul lui cortical.

– Mda, şi trebuie să existe pe undeva un statut al hotelurilor

care specifică că nu trebuie să permiți musafiri în camerele clienților fără autorizare, dar tu ai făcut *asta,* nu-i aşa?

– Asta nu e o faptă penală, decît dacă din încălcarea securității rezultă caracterul penal. Ceea ce a rezultat din vizita lui Miriam Bancroft nu a fost o crimă.

Am aruncat o altă privire în sus.

– Încerci să fii amuzant?

– Umorul nu face parte din parametrii cu care operez în mod curent, deşi poate fi instalat la cerere.

– Nu, mulțumesc. Ascultă, de ce nu-ți poți curăța zonele de memorie la care nu vrei să se uite nimeni mai tîrziu? Să le ştergi?

– Am o serie de rutine intrinseci care mă opresc de la o astfel de acțiune.

– Păcat. Credeam că eşti o entitate independentă.

– Orice inteligență sintetică poate fi independentă doar în cadrul limitelor statutului regulator al ONU. Statutul este inclus în sistemele mele, deci ca urmare am la fel de multe motive să mă tem de poliție ca şi un om.

– Lasă-mă pe mine să-mi fac griji din cauza poliției, i-am zis, afectînd o încredere care scăzuse în mod constant de cînd Ortega dispăruse. Cu puțin noroc, această probă nici măcar nu va fi prezentată. Iar dacă va fi, deja eşti complice, aşa că ce mai ai de pierdut?

– Ce am de cîştigat? întrebă maşina sobru.

– Continuarea statutului de client. Voi rămîne aici pînă se termină treaba asta, şi în funcție de ce informații obțin de la Miller, ar putea însemna ceva timp.

Urmă o linişte întreruptă numai de bîzîitul sistemelor de aer condiționat, înainte ca Hendrix să vorbească din nou.

– Dacă se înregistrează suficiente acuzații serioase împotriva mea, zise, statutul regulator al ONU poate fi invocat în mod direct. Sub secțiunea 143a, pot fi pedepsit fie cu Reducerea capacității fie, în cazuri extreme, cu închiderea. Urmă o altă ezitare scurtă: Odată închis, este puțin probabil să mai fiu vreodată reabilitat de cineva.

Dialect al maşinilor. Indiferent cît de sofisticate ar fi, continuă să vorbească la fel ca un grup de copii învățînd box. Am oftat şi m-am uitat drept înainte la hologramele cu felii de viață virtuală de pe perete.

– Dacă vrei să renunți, acum ar fi momentul potrivit să-mi spui.

– Nu vreau să renunț, Takeshi Kovacs. Doream doar să te informez despre consecințele implicate de acest curs al acțiunii.

– OK. Sînt informat.

Am ridicat ochii pe displayul digital şi l-am urmărit un minut întreg. Încă patru ore pentru Miller. În rutina rulată de Hendrix nu avea să i se facă foame sau sete, sau să aibă grijă de alte funcţiuni corporale. Somnul era posibil, cu toate că maşina nu avea să-i permită să se transforme într-o comă în care să se retragă. Tot ceea ce avea Miller, în afară de disconfortul mediului înconjurător, era el însuşi. În cele din urmă asta îl va face să înnebunească.

Speram.

Niciunul dintre martirii Mîinii Drepte a lui Dumnezeu pe care îi supusesem acestei rutine nu rezistase mai mult de cincisprezece minute timp real, dar ei fuseseră războinici în carne şi oase, de un curaj fanatic pe teritoriul lor dar total neobişnuiţi cu tehnicile virtuale. De asemenea ei fuseseră înzestraţi cu o credinţă religioasă puternică, permiţîndu-le să comită numeroase atrocităţi atîta timp cît dura, dar cînd se prăbuşea, se năpustea ca un baraj iar ura de sine care rezulta îi rodea de vii. Mintea lui Miller nu era nici pe departe atît de simplă, nici la fel de încrezătoare în dreptatea sa iniţială, şi condiţionarea lui trebuia să fie bună.

Afară se întuneca. Am urmărit ceasul şi m-am forţat să nu fumez. Am încercat, cu mai puţin succes, să nu mă gîndesc la Ortega.

Trupul lui Ryker avea să fie o pacoste.

Capitolul Treizeci şi Patru

Miller cedă după douăzeci şi unu de minute. Nu a fost nevoie să-mi spună Hendrix, terminalul de date pe care îl conectasem la telefonul virtual reveni brusc la viaţă şi începu să ciripească printînd ceva. M-am ridicat şi m-am dus să mă uit ce ieşea. Programul ar fi trebuit să ordoneze ceea ce spunea Miller ca să se poate citi limpede, dar chiar şi după procesare transcrierea era destul de incoerentă. Miller se lăsase să ajungă aproape la limită înainte de a ceda. Am parcurs primele cîteva rînduri şi am văzut începuturile a ceea ce doream eu ivindu-se din acea păsărească.

– Şterge replicile, i-am spus hotelului, traversînd repede înapoi spre unitate. Lasă-l să se calmeze cîteva ore, apoi conectează-mă.

– Timpul de conectare va depăşi un minut, ceea ce la rata curentă înseamnă trei ore cincizeci şi şase minute. Vrei să instalez

proiecția pînă cînd vei putea fi transferat în format?

– Da, asta ar... Începusem să-mi pun hipnofonul pe cap şi m-am oprit la jumătatea mişcării: Stai o clipă, cît de bună e proiecția?

– Sînt o inteligență sintetică de serie Emmerson, spuse hotelul cu reproş. La fidelitate maximă, proiecțiile mele virtuale nu se pot distinge de conştiința pe care se bazează. Subiectul a fost singur pînă acum timp de o oră şi douăzeci şi şapte minute. Vrei să instalez proiecția?

– Da. Cuvintele îmi provocară o senzație stranie chiar în timp ce le rosteam: De fapt, las-o să desfăşoare întreaga interogare.

– Instalare completă.

Am împins hipnofonul pe spate şi m-am aşezat pe marginea raftului, gîndindu-mă la implicațiile unui al doilea eu în vastul sistem de procesare al lui Hendrix. Era un lucru la care – din cîte ştiam – nu mai fusesem niciodată supus în cadrul Corpului, şi cu siguranță niciodată nu avusesem suficientă încredere într-o maşină ca s-o facă, odată ce operam într-un context de criminalitate.

Mi-am dres glasul.

– Proiecția asta. Va şti despre ce e vorba?

– Inițial, nu. Va şti tot ce ai ştiut tu cînd ai ieşit din format şi nimic mai mult, însă, dată fiind inteligența ta, în cele din urmă va deduce faptele – doar dacă nu e programată în sens contrar. Vrei să instalez un subprogram de blocare?

– Nu, am zis repede.

– Vrei să mențin formatul timp nedefinit?

– Nu. Închide-l cînd eu, adică el, cînd proiecția decide că e destul. Un alt gînd mă fulgeră: Proiecția poartă localizatorul virtual pe care mi l-au introdus mie?

– În prezent da. Rulez acelaşi cod oglindă ca să maschez semnalul ca şi în cazul propriei tale conştiințe. Oricum, întrucît proiecția nu e conectată direct la cipul tău cortical, pot scădea semnalul dacă doreşti.

– Merită osteneala?

– Codul oglindă e mai uşor de administrat, admise hotelul.

– Atunci lasă-l.

Simțeam un nod inconfortabil în stomac la gîndul editării unui sine virtual. Reflecta mult prea îndeaproape măsurile arbitrare pe care cei ca Bancroft şi Kawahara le luau în lumea reală cu oamenii reali. Putere pură, dezlănțuită.

– Ai un apel în format virtual, anunță Hendrix.

Am ridicat privirea, surprins şi plin de speranţă.

– Ortega?

– Kadmin, zise hotelul sfios. Accepţi apelul?

Formatul era un deşert. Gresie şi nisip roşiatic sub picioare, cerul întinzîndu-se de la un orizont la altul, de un albastru lipsit de nori. Soarele şi trei sferturi de lună palidă atîrnau sterile la înălţime deasupra unui lanţ îndepărtat de munţi cu aspect de recif. Aerul era rece şi te făcea să tremuri, bătîndu-şi joc de strălucirea orbitoare a soarelui.

Omul Peticit mă aştepta. În peisajul pustiu părea un idol cioplit în piatră, o redare a vreunui spirit sălbatic al deşertului. Rînji cînd mă văzu.

– Ce vrei, Kadmin? Dacă te bazezi pe autoritatea lui Kawahara mă tem că nu mai ai noroc. E supărată rău de tot pe tine.

O sclipire de amuzament traversă chipul lui Kadmin, şi el clătină încet din cap ca şi cum ar fi vrut s-o înlăture complet pe Kawahara din procedură. Vocea îi era adîncă şi melodică.

– Noi doi avem o afacere neterminată, zise.

– Da, ai dat-o în bară de două ori. Mi-am pus tot disprețul în glas: Ce vrei, o a treia încercare?

Kadmin ridică din umerii masivi.

– Mă rog, se spune că a treia oară e cu noroc. Dă-mi voie să-ţi arăt ceva.

Gesticulă prin aerul de lîngă el şi o bucată de deşert se jupui dezvăluind întunericul de dincolo. Ecranul format bîzîi şi învie. O imagine concentrată pe trăsăturile cuiva care dormea. Ortega. Inima mi se strînse ca într-un pumn. Faţa ei era cenuşie şi cu cearcăne sub ochi. Un fir subțire de salivă i se scurgea dintr-un colţ al gurii.

Pistol paralizant, de aproape.

Ultima dată cînd încasasem o descărcare paralizantă completă fusese prin grija poliției Ordinii Publice din Millsport şi, deşi condiționarea mea de Mesager mă împinsese înapoi la un anumit nivel de conştientă în circa douăzeci de minute, în următoarele cîteva ore nu fusesem în stare decît să tremur şi să mă zvîrcolesc. N-aveam cum să ştiu cu cît timp în urmă fusese lovită Ortega, dar arăta rău.

– E un schimb simplu, zise Kadmin. Tu pentru ea. Maşina mea e parcată în cartier pe o stradă numită Minna. Voi fi acolo în următoarele cinci minute. Vino singur, altfel îi arunc în aer cipul

din ceafă. E alegerea ta.

Deşertul se strînse în jurul Omului Peticit care zîmbea.

Am parcurs cele două cvartale şi strada Minna într-un minut. Două săptămîni fără fumat erau ca un compartiment nou descoperit în fundul plămînilor lui Ryker.

Era o străduță tristă cu fațade sigilate şi loturi goale. Nu era nimeni înjur. Singurul vehicul vizibil era un transportor gri mat care aştepta lîngă bordură, cu luminile aprinse în semiîntunericul serii. M-am apropiat ezitant, cu mîna pe patul Nemexului.

Cînd mă aflam la cinci metri de spatele transportorului, o uşă se deschise şi corpul lui Ortega fu împins în afară. Se izbi de pavaj ca un sac şi rămase jos, ghemuit. Am scos Nemexul şi am înconjurat-o prudent, cu ochii fixați pe maşină.

O uşă se întredeschise pe partea opusă şi Kadmin coborî. Atît de curînd după ce-l văzusem în virtual, îmi luă o secundă să reacționez. Înalt, cu pielea închisă la culoare, cu fața de vultur pe care o văzusem ultima dată visînd în fluidul de dincolo de sticla containerului de reîntrupare de pe *Panama Rose.*

Clona martirului Mîinii Drepte a lui Dumnezeu, şi ascunzîndu-se sub carnea sa, Omul Peticit.

I-am țintit gîtul cu Nemexul. La puțin mai mult de lățimea transportorului, indiferent ce urma să se întîmple după aceea, i-aş fi zburat capul şi probabil i-aş fi smuls cipul din ceafă.

– Nu fi ridicol, Kovacs. Vehiculul e blindat.

Am scuturat din cap.

– Numai tu mă interesezi. Rămîi exact acolo unde eşti.

Cu Nemexul încă întins, cu ochii fixați pe țintă deasupra mărului lui Adam, m-am lăsat pe vine lîngă Ortega şi am întins spre fața ei degetele mîinii mele libere. O respirație călduță îmi gîdilă vîrfurile degetelor. Am căutat orbeşte pulsul pe gît şi l-am găsit, slab dar stabil.

– Locotenentul e în viață şi teafără, zise Kadmin nerăbdător. Ceea ce este mai mult decît aş putea spune despre oricare dintre voi peste două minute, dacă nu laşi tunul ăla jos şi nu urci în maşină.

Sub mîna mea, capul lui Ortega se mişcă. Se rostogoli şi i-am prins mirosul. Jumătatea ei de feromoni care ne legase pe amîndoi încă de la început. Glasul îi era slab şi neclar din cauza descărcării paralizante.

– Nu fă asta, Kovacs. Nu-mi eşti dator.

M-am ridicat şi am coborît încet Nemexul.

– Îndepărtează-te. Cincizeci de metri pe stradă. Ea nu poate să meargă şi ne poţi doborî pe amîndoi înainte ca eu s-o pot căra doi metri mai încolo. Îndepărtează-te. Eu voi veni la maşină. Am fluturat pistolul: Ortega păstrează arma. E tot ce am.

Mi-am ridicat geaca să-i demonstrez. Kadmin aprobă din cap. Intră înapoi în transportor şi vehiculul rulă lin de-a lungul străzii. L-am urmărit pînă s-a oprit, apoi am îngenuncheat din nou lîngă Ortega. Ea se luptă să se ridice.

– Kovacs, nu. O să te omoare.

– Da, cu siguranţă o să încerce. I-am luat mîna şi i-am strîns-o pe patul Nemexului: Ascultă. În orice caz, am terminat totul aici. Bancroft e rezolvat, Kawahara îşi va ţine cuvîntul şi o va transfera pe Sarah înapoi. O cunosc. Tot ce ai tu de făcut e s-o arestezi pentru Mary Lou Hinchley şi să-l scoţi pe Ryker de la stocare. Vorbeşte cu Hendrix. Ţi-am lăsat acolo cîteva mărunţişuri.

De pe stradă, transportorul sună nerăbdător alerta de coliziune. În semiîntunericul străzii suna trist şi antic, ca strigătul unui elefant-rază pe Reciful Hirata. Ortega mă privi cu chipul răvăşit de paralizator de parcă s-ar fi înecat.

– Tu...

Am zîmbit şi am mîngîiat-o pe obraz.

– Trebuie să trec la nivelul următor, Kristin. Asta-i tot.

Apoi m-am ridicat, mi-am încrucişat palmele pe ceafă şi m-am îndreptat spre maşină.

PARTEA 5

NEMESIS
PRĂBUŞIREA SISTEMELOR

Capitolul Treizeci şi Cinci

În transportor, am fost făcut sandviş între două gorile impresionante care, cu puţină chirurgie cosmetică prin care să strice aspectul frumos al clonelor, ar fi putut fi angajate pentru luptele de monştri numai pe baza mărimii. Ne-am înălţat liniştit de pe stradă şi am cotit. Am aruncat o privire prin fereastra laterală şi am zărit-o pe Ortega dedesubt, încercînd să se ridice.

– I-ai tras-o pizdei Sia? vru să afle şoferul.

M-am încordat pregătindu-mă pentru un salt înainte.

– Nu. Kadmin se întoarse pe scaunul lui ca să se uite la mine: Nu, i-am dat cuvîntul meu domnului Kovacs. Cred că drumul meu şi al locotenentului se vor încrucişa din nou într-un viitor nu foarte îndepărtat.

– Cu atît mai rău pentru tine, am zis neconvingător, după care m-au împuşcat cu un paralizator.

Cînd m-am trezit, o faţă mă privea îndeaproape. Trăsăturile erau vagi, palide şi neclare, ca un fel de mască de teatru. Am clipit, m-am scuturat şi m-am săltat încercînd să focalizez. Faţa se retrase, tot ca o păpuşă în lipsa ei de claritate. Am tuşit.

– Salut, Carnage.

Trăsăturile rudimentare se întinseră într-un zîmbet.

– Bun venit înapoi pe *Panama Rose,* domnule Kovacs.

M-am ridicat nesigur în capul oaselor pe un pat îngust de metal. Carnage păşi îndărăt ca să-mi facă loc, sau doar ca să rămînă în afara razei mele de acţiune. Vederea neclară îmi arătă în spatele lui o cabină înghesuită de oţel cenuşiu. Mi-am coborît tălpile pe podea şi m-am oprit brusc. Nervii din braţele şi picioarele

mele încă mai tremurau în urma descărcării paralizante şi aveam o senzaţie zvîcnitoare de greaţă în capul stomacului. Luînd toate astea în consideraţie, părea a fi rezultatul unei raze foarte diluate. Sau poate o serie. Privindu-mă am constatat că sînt îmbrăcat într-un *gi* de pînză groasă de culoarea granitului. Pe podeaua de lîngă pat se afla o pereche de papuci de bord şi o curea. Începeam să am o suspiciune neplăcută în legătură cu ce punea la cale Kadmin.

În spatele lui Carnage, uşa cabinei se deschise. O femeie blondă înaltă, aparent de vreo patruzeci de ani, păşi înăuntru, urmată de un alt sintetic, acesta cu un aspect delicat şi modern cu excepţia unui dispozitiv de oţel strălucitor, o interfaţă directă, în locul mîinii stîngi.

Carnage se ocupă de prezentări.

– Domnule Kovacs, dă-mi voie să ţi-o prezint pe Pernilla Grip de la Combat Broadcast Distributors, şi asistentul său tehnic Miles Mech. Pernilla, Miles, mă bucur să vi-l prezint pe Takeshi Kovacs, Ryker-ul nostru surogat pentru această seară. Apropo, felicitări, Kovacs. Pe vremea aceea eram extrem de convins, în ciuda improbabilităţii ca Ryker să reuşească să iasă din stocare în următorii două sute de ani. Totul face parte din tehnicile Mesagerilor, din cîte am înţeles.

– Nu tocmai. Ortega a fost factorul convingător. N-am făcut decît să te las pe tine să vorbeşti. Te pricepi la asta. Am făcut semn cu capul spre tovarăşii lui Carnage: Am auzit cuvîntul transmisie? Credeam că asta este împotriva crezului. Nu tu ai operat radical un jurnalist tocmai pentru asemenea crimă?

– Sînt produse diferite, domnule Kovacs. Produse diferite. Să transmiţi o luptă programată ar însemna într-adevăr o încălcare a crezului nostru. Dar asta nu este o luptă programată, ci o bătaie umilitoare.

Farmecul de suprafaţă al lui Carnage îngheţă la rostirea acestei fraze.

– Avînd o audienţă în direct diferită şi în mod necesar foarte limitată, sîntem siliţi să recuperăm cumva pierderile. Există o mulţime de reţele mari disperate să pună mîna pe orice provine de pe *Panama Rose.* Aşa un efect are reputaţia noastră, dar din nefericire aceeaşi reputaţie ne împiedică să facem în mod direct astfel de afaceri. Doamna Grip rezolvă în numele nostru această dilemă de piaţă.

– Frumos din partea ei. Vocea mi se răci: Unde e Kadmin?

– La timpul potrivit, domnule Kovacs. La timpul potrivit. Ştii,

cînd mi s-a spus că vei reacționa astfel şi că te vei preda în locul locotenentului, mărturisesc că pe moment m-am îndoit. Dar tu ai îndeplinit toate aşteptările precum un automat. Asta ți-a fost luat de către Corpul Mesagerilor în schimbul tuturor celorlalte puteri? Imprevizibilitatea? Sufletul?

– Nu fi poetic cu mine, Carnage. Unde e?

– Of, foarte bine. Pe aici.

În afara uşii cabinei era o pereche de santinele care ar fi putut fi cele două din transportor. Eram prea năuc ca să-mi amintesc clar. Mă flancară în timp ce îl urmam pe Carnage de-a lungul coridoarelor claustrofobice şi a pasarelelor înclinate, toate pătate de rugină, din metal vopsit cu polimeri. Am încercat vag să memorez drumul dar cea mai mare parte a creierului meu se gîndea la ceea ce spusese Carnage. Cine îi prezisese acțiunile mele? Kadmin? Puțin probabil. Omul Peticit, cu toată furia şi amenințările cu moartea, nu ştia aproape nimic despre mine. Singurul candidat real pentru acest gen de preziceri era Reileen Kawahara. Ceea ce de asemenea ajută la explicarea motivului pentru care Carnage nu se cutremura în interiorul cărnii sale sintetice la gîndul a ce i-ar putea face Kawahara pentru cooperarea cu Kadmin. Kawahara mă vînduse. Bancroft era convins, criza – oricare ar fi fost aceasta – se încheiase, şi în aceeaşi zi Ortega a fost răpită ca momeală. Scenariul pe care i-l livrasem lui Bancroft îl lăsase pe dinafară pe Kadmin, ca angajat privat ranchiunos, astfel că nu exista niciun motiv pentru care el să nu poată fi văzut doborîndu-mă. Iar în circumstanțele date, era mai sigur să scape de mine decît să mă lase în viață.

Din acest punct de vedere, la fel era şi situația lui Kadmin, altfel poate că n-ar fi fost totul atît de ostentativ. Poate ordinul fusese doborîrea lui Kadmin, dar numai atît cît mai era nevoie de mine. Cu Bancroft deja convins, eu nu mai eram necesar, iar ordinul se modificase, să-l lase pe Kadmin în pace. Mă putea ucide el pe mine, sau eu pe el, după cum ne era norocul. Kawahara urma să rezolve cu cel care rămînea.

Nu aveam nicio îndoială că ea îşi va ține cuvîntul în ceea ce priveşte eliberarea lui Sarah. Vechea yakuza ținea mult la astfel de lucruri. Dar Kawahara nu făcuse astfel de promisiuni în legătură cu mine.

Am coborît o ultimă scară, puțin mai largă decît restul, şi am ieşit pe o pasarelă acoperită în sticlă deasupra unei despărțituri a cargoului. Privind în jos, am văzut una dintre arenele pe lîngă care

eu şi Ortega trecusem săptămîna trecută în trenuleţul electromagnetic, dar acum husele de plastic fuseseră îndepărtate de pe ring, şi o mulţime modestă se adunase pe rîndurile din faţă ale fiecărei gradene cu scaune de plastic. Prin sticlă puteam auzi zumzetul susţinut de emoţie şi anticipare care întotdeauna preceda luptele cu monştri. Participasem şi eu în tinereţe.

– A, publicul te aşteaptă. Carnage stătea lîngă umărul meu: Mă rog, mai corect, publicul lui Ryker. Deşi nu mă îndoiesc că o să fii în stare să te prefaci şi pentru ei cu acelaşi talent cu care m-ai convins pe mine.

– Şi dacă aleg să n-o fac?

Trăsăturile rudimentare ale lui Carnage formară un simulacru de dezgust. Gesticulă înspre mulţime.

– Bine, ai putea încerca să le explici asta în mijlocul luptei. Dar ca să fiu cinstit, acustica nu e chiar dintre cele mai bune şi oricum... Zîmbi răutăcios: Mă îndoiesc că o să ai timpul necesar.

– O concluzie anticipată, nu?

Carnage îşi menţinu zîmbetul. În spatele lui, Pernilla Grip şi celălalt sintetic mă urmăreau cu interesul de prădător al unei pisici în faţa unei colivii. Dedesubt, mulţimea devenise zgomotoasă.

– Mi-a luat ceva timp să organizez lupta asta, bazîndu-mă pe nimic altceva în afară de asigurările lui Kadmin. Ei sînt nerăbdători să-l vadă pe Elias Ryker plătind pentru păcatele lui şi ar fi destul de riscant să nu le îndeplinim aşteptările. Ca să nu mai spunem şi neprofesional. Însă nici nu cred că ai venit aici aşteptîndu-te să supravieţuieşti, nu-i aşa, domnule Kovacs?

Mi-am amintit străduţa întunecoasă şi pustie numită Minna şi silueta ghemuită a lui Ortega. M-am luptat cu greaţa paralizatorului şi am schiţat o tentativă de zîmbet.

– Nu, presupun că nu.

Am simţit nişte paşi uşori pe pasarelă. Am aruncat o privire cu coada ochiului înspre sunet şi l-am descoperit pe Kadmin, îmbrăcat la fel ca mine.

Papucii de bord se tîrşiră oprindu-se la mică distanţă, şi el îşi înclină capul în lateral, ca şi cum m-ar fi examinat pentru prima dată. Vorbi cu blîndeţe:

Cum aş putea să explic moartea care s-a înfăptuit?
Oare să spun că fiecare a calculat, şi a scris
Valoarea zilelor sale
Pînă la hotarul sîngeros, cu o mînă necîştigătoare?

Vor voi să ştie,
Cum a fost făcut bilanţul?
Şi le voi spune că a fost făcut,
De data asta,
De către acei care cunosc valoarea
A ceea ce s-a irosit în acea zi.

Am zîmbit amar.

– *Dacă vrei să pierzi o luptă, mai întîi vorbeşte despre ea.*

– Dar pe atunci era mai tînără. Kadmin îmi întoarse zîmbetul, dinţi de un alb perfect pe tenul bronzat: Abia ieşise din adolescenţă, dacă introducerea la ediţia mea a *Furiilor* este corectă.

– Pe Lumea lui Harlan adolescenţa durează mai mult. Cred că ştia despre ce vorbea. Putem continua, te rog?

Dincolo de geamuri, zgomotul mulţimii se înălţa ca un val pe o plajă cu prundiş aspru.

Capitolul Treizeci şi Şase

Pe ringul de luptă zgomotul era mai puţin uniform, mai inegal. Voci individuale săreau prin fundal ca nişte delfini în ape înspumate, deşi fără să apelez la neurachem nu puteam prinde nimic inteligibil. Un singur strigăt trecu peste urletul general; cînd treceam peste marginea ringului, cineva strigă spre mine:

– Aminteşte-ţi de fratele meu, *ticălosule!*

M-am uitat să văd cui aparţinea ura de familie, dar am văzut doar o mare de feţe furioase în aşteptare. Cîţiva se sculaseră, agitînd pumnii şi bătînd din picioare astfel încît eşafodajul de metal răsuna ca o tobă. Dorinţa de sînge se clădea ca ceva tangibil, lăsînd în aer o soliditate care îl făcea greu de respirat. Am încercat să-mi reamintesc dacă eu şi tovarăşii mei din bandă strigasem la fel în Newpest la luptele cu monştri, şi am presupus că probabil aşa făcusem. Şi noi nici măcar nu-i cunoşteam pe combatanţii care se biciuiau şi se sfîşiau unii pe alţii cu ghearele pentru distracţia noastră. Oamenii ăştia cel puţin aveau ceva emoţional investit în sîngele pe care voiau să-l vadă curgînd.

De cealaltă parte a ringului, Kadmin aştepta cu braţele încrucişate. Oţelul suplu al boxului petrecut peste degetele fiecărei mîini sclipea în lumina de deasupra noastră. Era un avantaj

subtil, unul care nu ar face balanța luptei să se încline prea mult într-o parte dar ar conta pe termen lung. Nu eram prea îngrijorat din cauza boxului, ci reacțiile îmbunătățite Voința lui Dumnezeu mă preocupau cel mai mult. Cu puțin peste un secol în urmă, avusesem de-a face cu același sistem la soldații cu care Protectoratul luptase pe Sharya, și nu fusese o treabă ușoară. Chestie veche, dar era biomecanică militară rezistentă, și împotriva neurachemului lui Ryker, recent dat peste cap de paralizator, avea să fie destul de rău.

Mi-am ocupat locul în fața lui Kadmin, după cum indicau marcajele de pe podea. În jurul meu mulțimea se domoli puțin iar spoturile se aprinseră cînd Emcee Carnage ni se alătură. În robă și machiat pentru camerele de filmat ale Pernillei Grip, semăna cu o păpușă perfidă din coșmarurile unui copil. Un companion potrivit pentru Omul Peticit. Ridică mîinile și difuzoarele direcționale din pereții cargoului îi amplificară cuvintele din microfoanele gîtului.

– Bine ați venit pe *Panama Rose!*

Se produse o vagă agitație în mulțime, dar pentru moment stăteau potoliți, așteptînd. Carnage știa asta și se roti lent de jur împrejur, prelungind tensiunea.

– Pentru un eveniment al *Panama Rose* foarte special, și foarte exclusivist, bine ați venit! Vă urez bun venit, la *ultima și cea mai sîngeroasă umilire a lui Elias Ryker.*

Înnebuniră. Am ridicat privirea spre fețele lor în semiîntuneric și am văzut stratul subțire al civilizației jupuindu-se, furia expusă dedesubt ca o carne crudă.

Vocea amplificată a lui Carnage se auzi peste larmă. Făcea gesturi de liniștire cu ambele mîini.

– Majoritatea vi-l amintiți pe detectivul Ryker dintr-o întîlnire sau alta. Pentru unii dintre voi este un nume pe care îl asociați cu sînge vărsat, poate chiar cu oase rupte. Amintirile acelea. Amintirile acelea sînt dureroase; unii dintre voi s-ar putea să nu le uitați niciodată.

Îi potolise deja, și vocea lui scăzu în consecință.

– Prieteni, nu pot spera să vă șterg acele amintiri, căci nu asta oferim noi la bordul lui *Panama Rose.* Aici nu ne ocupăm cu molateca uitare, ci cu amintirea, indiferent cît de amară poate fi această amintire. Nu în vise, prieteni, ci în realitate. Întinse un braț arătînd spre mine: Prieteni, *aceasta* este realitatea.

O altă rundă de urale. Am privit spre Kadmin și am ridicat sprîncenele exasperat. Mă gîndisem că pot muri, dar nu mă

aşteptasem să mor de plictiseală. Kadmin ridică din umeri. El voia să lupte. Teatrul lui Carnage era doar un mic preţ dezgustător pe care trebuia să-l plătească pentru asta.

– Aceasta este realitatea, repetă Emcee Carnage. În seara aceasta este realitatea. În seara aceasta îl veţi privi pe Elias Ryker murind, murind în genunchi, şi dacă nu pot şterge amintirile trupurilor voastre bătute şi a oaselor voastre rupte, pot cel puţin să le înlocuiesc în schimb cu sunetul zdrobirii torţionarului vostru.

Mulţimea erupse.

M-am întrebat în treacăt dacă exagera Carnage. Părea că adevărul despre Ryker era un lucru tainic. Mi-am amintit cînd am plecat de la Jerry's Closed Quarters, cum Oktai tresărise şi se îndepărtase de mine văzînd figura lui Ryker. Jerry însuşi povestindu-mi despre certurile mongolului cu poliţistul al cărui trup îl foloseam. *Ryker îl scutura mereu bine de tot. Cu cîţiva ani în urmă aproape că l-a omorît în bătaie.* Şi apoi Bautista despre tehnicile de interogare ale lui Ryker: *în cea mai mare parte a timpului era exact la limită.* De cîte ori depăşise Ryker această limită, ca să atragă o astfel de mulţime?

Ce-ar fi spus Ortega?

M-am gîndit la Ortega, şi imaginea feţei ei fu ca o mică oază de calm în mijlocul batjocurii şi strigătelor pe care Carnage le incita. Cu puţin noroc şi cu ceea ce-i lăsasem la Hendrix, o va doborî pe Kawahara în locul meu.

Era suficient să ştiu asta.

Carnage scoase un cuţit cu lamă grea, crestată, de sub robă şi îl ţinu ridicat în sus. O linişte relativă coborî peste arenă.

– *Le coup de grâce,* proclamă el. Cînd matadorul nostru îl va pune pe Ryker la pămînt astfel încît să nu mai aibă puterea să se ridice, îi veţi vedea cipul cortical scos din şira spinării şi zdrobit, şi veţi şti că el nu mai există.

Dădu drumul cuţitului şi lăsă braţul să-i cadă. Teatru pur. Arma atîrnă în aer, sclipind într-un cîmp gravitaţional focalizat, apoi alunecă în sus la o înălţime de cinci metri deasupra punctului central al ringului de luptă.

– Să începem, zise Carnage retrăgîndu-se.

Apoi urmă un moment magic, un fel de eliberare, aproape ca şi cum o scenă experia tocmai ar fi fost filmată, iar noi toţi puteam să stăm jos şi să ne relaxăm, poate să trecem din mînă în mînă o sticlă de whisky şi să ne prostim în spatele scanerelor. Să facem glume pe seama scenariului plin de clişee pe care fusesem siliţi să-

l interpretăm.

Am început să ne rotim, rămînînd despărţiţi de lăţimea ringului şi fără nicio gardă ridicată care să dea măcar o idee despre ceea ce aveam să facem. Am încercat să citesc limbajul corporal al lui Kadmin în căutare de indicii.

Sistemele biomecanice Voinţa lui Dumnezeu 3.1 cu 7 sînt simple, dar nu trebuie dispreţuite din această cauză, ne spuseseră înainte de aterizarea pe Sharya. *Imperativele constructorilor erau forţa şi viteza, şi au excelat în ambele. Dacă au o slăbiciune, aceasta este faptul că tiparele lor de luptă nu au o subrutină de selecţie aleatoare. În consecinţă martirii Mîinii Drepte a lui Dumnezeu vor tinde să lupte şi vor purta luptele într-un domeniu foarte îngust de tehnici.*

Pe Sharya, propriile noastre sisteme îmbunătăţite de luptă fuseseră nişte capodopere, atît cu reacţie aleatoare cît şi cu feedback de analiză încorporat ca standard. Neurachemul lui Ryker nu avea nimic apropiat de acest nivel de sofisticare, dar aş fi putut să-l stimulez cu cîteva trucuri ale Mesagerilor. Adevăratul truc era să rămîn în viaţă suficient de mult timp ca să permit condiţionării mele să analizeze tiparele de luptă ale Voinţei lui Dumnezeu şi...

Kadmin lovi.

Distanţa era de aproape zece metri de teren liber; o acoperi în atîta timp cît îmi luă să clipesc, şi mă lovi ca o furtună.

Tehnicile erau simple, pumni şi lovituri liniare, dar livrate cu o asemenea putere şi viteză încît tot ce puteam face era să le blochez. Contraatacul ieşea din discuţie. Am deviat primul pumn spre dreapta şi am folosit momentul rezultat ca să păşesc în stînga. Kadmin urmă mişcarea fără ezitare şi-mi căută faţa. Mi-am înlăturat capul din calea atacului şi am simţit pumnul măturîndu-mi tîmpla, nu suficient de tare cît să declanşeze boxul de forţă. Instinctul îmi spuse să ţin garda jos şi lovitura directă cu genunchiul devie în braţul meu. Următoarea izbitură cu cotul mă atinse în creştetul capului şi am dat înapoi, străduindu-mă să rămîn pe picioare. Kadmin veni după mine. Am lovit în lateral cu dreapta, dar el surprinse momentul atacului şi pară lovitura aproape nepăsător. Strecură un pumn la nivel jos şi mă izbi în stomac. Boxul detonă cu un sunet ca de carne aruncată într-o tigaie.

Fu ca şi cînd cineva mi-ar fi înfundat o ancoră în măruntaie. Durerea propriu-zisă a loviturii rămăsese undeva departe la

suprafaţa pielii şi o amorţeală bolnăvicioasă îmi străbătu muşchii stomacului.

Suprapus peste greaţa datorată paralizatorului, era mutilant. M-am împleticit trei paşi înapoi şi m-am prăbuşit pe saltea, zvîrcolindu-mă ca o insectă pe jumătate zdrobită. Auzeam vag mulţimea urlîndu-şi aprobarea.

Întorcîndu-mi cu greu capul l-am văzut pe Kadmin dînd înapoi şi fixîndu-mă cu ochii întredeschişi şi ambii pumni ridicaţi în dreptul feţei. O lumină roşie slabă sclipi de pe banda de oţel de pe mîna stîngă. Boxul, reîncărcîndu-se.

Am înţeles.

Runda întîi.

Lupta cu mîinile goale are doar două reguli. Aplică cît mai mult lovituri, cît mai puternice şi mai rapide poţi, şi pune-ţi adversarul la pămînt. Cînd e la pămînt, ucide-l. Dacă se mai ţine cont şi de alte reguli, atunci nu e o luptă reală, e un joc. Kadmin ar fi putut să vină şi să mă termine cînd eram jos, dar asta nu era o luptă adevărată. Asta era o bătaie umilitoare, un joc în care suferinţa trebuia maximizată în beneficiul audienţei.

Mulţimea.

M-am ridicat şi am privit arena de chipuri obscure. Neurachemul surprinse dinţii umeziţi de salivă în gurile care strigau. M-am silit să-mi îndepărtez slăbiciunea din măruntaie, am scuipat pe podeaua ringului şi am adoptat o poziţie de apărare. Kadmin înclină capul, ca şi cum ar fi luat la cunoştinţă, şi se repezi iarăşi la mine. Aceeaşi rafală de tehnici liniare, aceeaşi viteză şi forţă, dar de data asta eu eram pregătit. Am parat primii doi pumni cu o pereche de blocaje laterale şi în loc să cad la pămînt, am rămas exact pe direcţia lui Kadmin. Îi luă o fracţiune de secundă să-şi dea seama ce făceam, dar atunci era deja prea aproape. Ajunsesem aproape piept la piept. Am izbit cu capul de parcă chipul lui aparţinea fiecărui membru al mulţimii scandînd.

Nasul vulturesc se sparse cu un trosnet solid, şi în timp ce el şovăia l-am doborît cu o lovitură pe interiorul genunchiului. Latura mîinii mele drepte cosi în căutarea gîtului sau feţei, dar Kadmin căzuse. Se rostogoli şi-mi reteză picioarele de sub mine. În timp ce eu mă prăbuşeam el se ridică în genunchi lîngă mine şi-mi dădu un pumn în spate. Lovitura îmi produse convulsii şi capul mi se zdrobi de podea. Am simţit gustul sîngelui.

M-am rostogolit şi m-am ridicat în picioare şi l-am văzut pe Kadmin retrăgîndu-se şi ştergîndu-şi propriul sînge din nasul

spart. Privi curios la palma murdară de sînge şi apoi spre mine, scuturînd neîncrezător din cap. Am rînjit slab, purtat de valul de adrenalină provocat de vederea sîngelui său, şi am ridicat ambele mîini într-un gest de expectativă.

– Vino aici, nenorocitule, am cîrîit prin gura rănită. Dă-mă la o parte.

Era peste mine aproape înainte să termin de pronunţat ultimul cuvînt. De data asta abia l-am atins. Majoritatea lucrurilor se petrecură dincolo de limitele luptei conştiente. Neurachemul contracara valoros ploaia de lovituri, aruncînd blocaje care să ţină boxul departe de mine, şi-mi oferi spaţiul necesar pentru cîteva contraatacuri aleatorii pe care instinctul de Mesager îmi spuse că s-ar putea să învingă tiparul luptei lui Kadmin. El tratã loviturile cu atenţia pe care o acorzi unei insecte iritante.

La ultima dintre aceste riposte futile am întins pumnul prea mult şi el mă apucă de încheietură, smucindu-mă în faţă. O lovitură circulară perfect echilibrată se opri în coastele mele şi le simţii plesnind. Kadmin trase iarăşi, blocă cotul braţului meu capturat, şi în cadrele îngheţate ale vederii mele accelerate de neurachem i-am văzut antebraţul repezindu-se într-un atac în coborîre spre încheietură. Ştiam ce sunet avea să facă atunci cînd cotul va exploda, ştiam cum va fi sunetul înainte ca neurachemul să poată bloca durerea. Mîna mea se zbătu disperată în strînsoarea lui Kadmin şi m-am lăsat în jos. Alunecoasă din cauza transpiraţiei, încheietura mea se eliberă şi braţul scăpă. Kadmin lovi cu o forţă zdrobitoare, dar braţul rezistă şi oricum eram deja în cădere spre podea.

Am aterizat pe coastele fisurate şi vederea mi se sparse în cioburi. M-am contorsionat încercînd să mă lupt cu nevoia de a mă strînge într-un ghem fetal, şi am văzut trăsăturile împrumutate ale lui Kadmin la o mie de metri deasupra mea.

– Ridică-te, zise, sunînd ca nişte vaste coli de hîrtie sfîşiate undeva la mare distanţă. Încă n-am terminat.

M-am smucit din talie, căutîndu-i organele genitale. Am ratat lovitura, nimerindu-l în muşchii coapsei. Aproape nepăsător, flutură braţul şi boxul mă izbi în faţă. Am simţit o cacofonie de lumini multicolore apoi totul deveni alb. Zgomotul mulţimii se umflă ca un balon în capul meu, şi în spatele său mi s-a părut că aud maelstromul chemîndu-mă. Totul trecu prin etape alternative de focalizare şi ceaţă, se scufundă şi se roti ca într-o cădere gravitaţională, în timp ce neurachemul se lupta să mă ţină

conştient. Luminile se apropiară şi se depărtară înapoi pe tavan de parcă ar fi fost interesate să vadă ce păţisem, dar numai superficial, şi se declaraseră repede satisfăcute. Conştiinţa mi se rotea în jurul capului pe o orbită eliptică largă. Dintr-o dată mă aflam iar pe Sharya, ascuns în epava unui tanc-păianjen dezafectat împreună cu Jimmy de Soto.

– Pămînt? Faţa sa brăzdată de dungi de camuflaj rînjeşte luminată de fulgerele laserelor din exteriorul tancului. E o văgăună, omule. O nenorocită de societate înţepenită, ca şi cum ai da înapoi în timp cu un mileniu. Nu se întîmplă nimic acolo, evenimentele istorice nu sînt permise.

– Prostii.

Neîncrederea mea e punctată de şuierul pătrunzător al unei bombe pirat. Ochii noştri se întîlnesc prin obscuritatea din interiorul tancului. Bombardamentul continua de la lăsarea serii, armele robot vînînd în infraroşu şi după mişcare. Într-unul dintre rarele momente cînd atacul sharyan înceta, auzisem că flota IP a amiralului Cursitor se afla încă la cîteva secunde lumină depărtare, luptîndu-se cu sharyenii pentru dominaţia pe orbită. În zori, dacă bătălia nu se termina, localnicii aveau probabil să coboare trupele la sol ca să ne măture. Şansele nu erau prea bune.

Măcar şocul betatanatinei începea să slăbească. Puteam să simt cum temperatura îmi revenea încet la normal. Aerul din jur nu mi se mai părea ca o supă fierbinte şi respiraţia înceta să mai fie un efort major ca atunci cînd ritmul inimilor noastre cobora pînă aproape de zero.

Bomba robot explodează şi picioarele tancului se agită sub carcasă din cauza ratării la limită. Amîndoi privim gînditori la contoarele de expunere.

– Prostii, nu-i aşa? Jimmy aruncă o privire prin gaura neregulată pe care o făcusem în caroseria tancului-păianjen. Hei, tu nu eşti de acolo. Eu sînt, şi îţi spun că dacă mi s-ar oferi şansa să aleg viaţa pe Pămînt sau stocarea, *m-aş gîndi puţin. Dacă ai ocazia să faci o vizită,* refuză.

Am clipit îndepărtînd viziunea. Deasupra mea, cuţitul ucigaş sclipi în cîmpul său gravitaţional ca soarele printre ramurile copacilor. Jimmy se estompa, trecînd pe lîngă cuţit în drum spre acoperiş.

– Ţi-am spus să nu te duci acolo, nu-i aşa, prietene? Acum uită-te la tine. Pămîntul. Scuipă şi dispăru, lăsînd doar ecourile glasului său. *E o văgăună nenorocită. Trebuie să treci la nivelul următor.*

Zgomotul mulțimii se domolise pînă la o incantație egală.

Furia străbătu prin ceața din capul meu ca un fir încins. M-am săltat într-un cot şi m-am concentrat asupra lui Kadmin care aşteptа în partea cealaltă a ringului. Mă văzu şi ridică brațele ca un ecou al gestului pe care îl folosisem eu mai înainte. Mulțimea izbucni în hohote de rîs.

Treci la nivelul următor.

M-am ridicat clătinîndu-mă în picioare.

Dacă nu-ți îndeplineşti sarcinile, într-o noapte Omul Peticit va veni după tine.

Vocea sări în capul meu, o voce pe care nu o mai auzisem de un secol şi jumătate timp obiectiv. Un bărbat cu care nu-mi mai întinasem memoria în cea mai mare parte a vieții mele de adult. Tatăl meu, şi delicioasele lui poveşti. Era stilul lui să se întoarcă acum, cînd chiar aveam nevoie de rahatul ăsta.

Omul Peticit va veni după tine.

Ei bine, ai înțeles greşit, tată. Omul Peticit stă chiar acolo, aşteptînd. Nu vine după mine, trebuie să mă duc eu la el. Dar mulțumesc oricum, tată. Mulțumesc pentru tot.

Am stors ceea ce mai rămăsese la nivel celular în corpul lui Ryker şi am înaintat tiptil.

Un sunet de sticlă spartă, sus deasupra ringului. Plouă cu cioburi în spațiul dintre Kadmin şi mine.

– Kadmin!

I-am văzut ochii ridicîndu-se spre podul rulant de deasupra şi tot pieptul păru să-i explodeze. Capul şi brațele i se smuciră pe spate de parcă deodată ceva l-ar fi dezechilibrat puternic şi o detunătură răsună în încăpere. Partea din față a *gi*-ului său se rupse şi o gaură magică îl deschise din gît pînă la talie. Sîngele izbucni şuvoaie.

M-am întors rapid privind în sus, şi am văzut-o pe Trepp încadrată în fereastra podului rulant pe care tocmai o distrusese, cu ochii încă ațintiți în lungul țevii puştii cu fragmentare pe care o ținea în brațe. Flăcările țîşneau la gura țevii pentru că ea continua să tragă în jos. Confuz, m-am răsucit în căutarea țintelor, dar ringul de luptă era gol cu excepția rămăşițelor lui Kadmin. Carnage nu se afla nicăieri în raza vizuală, şi printre explozii larma mulțimii se transformase brusc în urlete de oameni panicați. Toată lumea părea să fie în picioare, încercînd să fugă. Am înțeles. Trepp trăgea în audiență.

Jos pe podea, o armă energetică se declanşă şi cineva începu să

țipe. M-am întors, dintr-odată încet şi ezitant, în direcția sunetului. Carnage era împuşcat.

În cadrul uşii din spatele lui, Rodrigo Bautista împroşca o rază largă de foc dintr-un aruncător cu țeava lungă. Carnage era în flăcări de la talie în sus, lovindu-se cu brațele care deveniseră ele însele nişte aripi de foc. Țipetele pe care le scotea erau mai mult sunete de furie decît de durere. Pernilla Grip zăcea moartă la picioarele lui, cu pieptul ars. În timp ce priveam, Carnage se aplecă peste ea ca o statuie din ceară topită şi țipetele sale scăzură pînă la nişte gemete şi bolboroseli bizare electronice, apoi se stinseră.

– Kovacs?

Arma cu fragmentare a lui Trepp tăcuse, şi peste fondul de gemete şi strigăte ale răniților, vocea ridicată a lui Bautista suna nefiresc de tare. Îl ocoli pe sinteticul în flăcări şi se urcă pe ring. Avea fața pătată de sînge.

– Eşti teafăr, Kovacs?

Am chicotit slab, apoi brusc am dus mîna la junghiul de durere din coastă.

– Nemaipomenit. Ce face Ortega?

– E OK. I-am dat letinol pentru şoc. Îmi pare rău că am ajuns atît de tîrziu. Făcu semn spre Trepp: Prietenei tale i-a trebuit ceva timp pînă să ajungă pe Fell Street. A refuzat să meargă pe căile oficiale. Zicea că n-ar fi corect. La ce mizerie am făcut aici, nu e departe de adevăr.

Am privit în jur la evidentele vătămări organice.

– Mda. O să fie vreo problemă?

Bautista hohoti ca un fel de lătrat.

– Rîzi de mine? Intrare fără mandat. Vătămarea organică a unor suspecți neînarmați. Tu ce dracu' crezi?

– Îmi pare rău pentru asta. M-am mişcat spre ieşirea din ring: Poate reuşim să facem ceva.

– Hei. Bautista mă prinse de braț: Au răpit un polițist din Bay City. Nimeni nu face aşa ceva pe aici. Cineva trebuia să-i fi spus asta lui Kadmin înainte să facă o asemenea tîmpenie.

Nu eram sigur dacă vorbea despre Ortega sau despre mine în trupul lui Ryker, aşa că n-am zis nimic. În schimb mi-am aplecat uşor capul pe spate, testîndu-mi rănile, şi am privit în sus spre Trepp. Reîncărca arma cu fragmentare.

– Hei, ai de gînd să stai acolo toată noaptea?

– Cobor imediat.

Introduse ultimul cartuş în puşcă, apoi execută un salt ireproşabil peste balustrada podului rulant şi căzu în afară. După circa un metru de zbor harnaşamentul gravitaţional din spatele ei îşi desfăşură aripile şi ea ajunse să atîrne la înălţimea capetelor noastre cu arma agăţată pe umăr. În haina ei lungă şi neagră, arăta ca un înger al întunericului în timpul său liber.

Ajustîndu-şi harnaşamentul, pluti mai aproape de podea şi în final ateriza alături de Kadmin. Am şchiopătat spre ea. Ne-am uitat amîndoi un moment în tăcere la cadavrul sfîrtecat.

– Mulţumesc, am zis încet.

– N-ai pentru ce. Face parte din slujba mea. Îmi pare rău că a trebuit să-i aduc şi pe tipii ăştia, dar aveam nevoie să-mi asigur spatele, şi repede. Ştii ce se spune despre Sia pe aici. Cea mai mare bandă de cartier, nu? Făcu semn din cap spre Kadmin: Ai de gînd să-l laşi aşa?

L-am fixat pe martirul Mîinii Drepte a lui Dumnezeu cu faţa contorsionată de şocul morţii neaşteptate, şi am încercat să-l văd pe Omul Peticit din interiorul lui.

– Nu, am zis şi am răsturnat cadavrul cu piciorul astfel încît ceafa să-i fie expusă. Bautista, vrei să-mi împrumuţi pistolul tău?

Fără un cuvînt, poliţistul îmi întinse arma. Am fixat gura ţevii la baza craniului Omului Peticit, şi am aşteptat să simt ceva.

– Vrea cineva să spună ceva? croncăni Trepp, plat.

Bautista se întoarse cu spatele.

– Fă-o odată.

Dacă tatăl meu avu vreun comentariu, şi-l păstră pentru sine.

Singurele voci care se auzeau erau ale spectatorilor răniţi, şi pe acelea le-am ignorat. Fără să simt nimic, am apăsat pe trăgaci.

Capitolul Treizeci şi Şapte

Încă nu simţeam nimic o oră mai tîrziu cînd Ortega veni şi mă găsi în sala de reîntrupare, aşezat pe unul dintre cărucioarele automate şi uitîndu-mă în gol în semiîntunericul verzui din containerele de descărcare goale. Sasul scoase o bufnitură slabă şi apoi un bîzîit susţinut la deschidere, dar nu am reacţionat. Chiar cînd i-am recunoscut paşii şi scurta înjurătură pe cînd îşi croia drum printre cablurile de pe podea, nu am întors capul. Ca şi maşina pe care stăteam, nu mai aveam energie.

– Cum te simți?

Am privit în jos spre locul unde stătea ea, lîngă cărucior.

– Aşa cum arăt, probabil.

– Arăți ca naiba. Se întinse spre mine şi apucă grilajul unui capac: Te superi dacă vin şi eu?

– Dă-i drumul. Vrei o mînă de ajutor?

– Nu.

Ortega se strădui să se salte în mîini, se făcu palidă la față de efort şi rămase atîrnînd cu un rictus.

– Posibil.

I-am întins cel mai puțin învinețit dintre brațele mele şi ea se cațără la bordul căruciorului cu un mormăit. Stătu o clipă ghemuită timid, apoi se aşează lîngă mine şi-şi frecă umerii.

– Iisuse, e frig aici. De cînd stai pe chestia asta?

– De vreo oră.

Ridică ochii spre containerele goale.

– Ai văzut ceva interesant?

– Mă gîndeam.

– Oh. Făcu o altă pauză. Ştii, nenorocitul ăsta de letinol e mai rău decît un pistol paralizant. Cel puțin cînd eşti paralizat, ştii că ai de suferit. Letinolul îți spune că, indiferent prin ce-ai trecut, totul o să fie bine şi dă-i drumul şi relaxează-te. Şi apoi cazi în nas la primul cablu de cinci centimetri peste care încerci să treci.

– Presupun că ar trebui să stai în pat, am zis blînd.

– Mda, bine, probabil că şi tu. Pînă mîine o să ai nişte vînătăi frumuşele pe față. Ți-a făcut Mercer vreo injecție contra durerii?

– N-am avut nevoie.

– Of, durule. Credeam că ne-am înțeles că o să ai grijă de trupul ăsta.

Am zîmbit gînditor.

– Ar fi trebuit să-l vezi pe tipul celălalt.

– L-am văzut pe tipul celălalt. L-ai sfîşiat cu mîinile goale, nu?

Mi-am păstrat zîmbetul.

– Unde e Trepp?

– Prietena ta cablată? A dispărut. I-a spus ceva lui Bautista despre un conflict de interese, şi a dispărut în noapte. Bautista îşi smulge părul din cap căutînd să găsească o cale să acopere mizeria asta. Vrei să vii să vorbeşti cu el?

– Bine.

M-am mişcat împotriva voinței mele. Era ceva hipnotic în lumina verde venind de la containerele de descărcare, şi

dedesubtul amorțelii mele gîndurile începeau să circule fără odihnă, izbindu-se unul de altul ca nişte delfini hrănindu-se înotînd în spirală. Moartea lui Kadmin, departe de a mă fi făcut să mă simt uşurat, declanşase o rachetă cu ardere lentă de dorințe destructive în stomacul meu. Cineva avea să plătească pentru toate astea. *Personal.*

Dar de data asta era mai rău decît ceva personal. Era vorba despre Louise, alias Anenome, tăiată în bucăți pe o masă chirurgicală; despre Elizabeth Elliott înjunghiată mortal şi prea săracă pentru a fi reîntrupată; Irene Elliott, plîngînd după un corp pe care reprezentanta unei corporații îl folosea alternativ; Victor Elliott, zbătîndu-se între pierderea şi regăsirea cuiva care era şi în acelaşi timp nu era aceeaşi femeie. Era vorba despre un tînăr negru întîlnindu-şi familia în trupul unui alb uzat de vîrstă mijlocie; era vorba despre Virginia Vidaura intrînd dispreţuitoare la stocare ținînd capul sus şi o ultimă țigară poluîndu-i plămînii pe care avea să-i piardă, fără îndoială în favoarea vreunui alt vampir corporatist. Era vorba despre Jimmy de Soto, smulgîndu-şi propriul ochi în noroiul şi focul de la Innenin, şi alte milioane ca el din cuprinsul Protectoratului, asamblări cu greu adunate de potențial uman individual aruncate la groapa cu bălegar a istoriei. Pentru toate astea, şi mai mult decît atît, cineva avea să plătească.

Puțin ameţit, am coborît de pe cărucior şi am ajutat-o şi pe Ortega să coboare. Mă dureau brațele din cauza greutății ei, dar nu atît de mult cît înțelegerea bruscă şi frisonantă a faptului că acestea erau ultimele noastre ore împreună. Nu ştiu de unde apăru această înțelegere, dar veni cu o senzație solidă, clară în străfundurile minții mele în care de mult timp învățasem să am mai multă încredere decît în gîndurile raționale. Am părăsit camera de reîntrupare mînă în mînă, fără ca niciunul dintre noi să observe cu adevărat asta pînă cînd ne-am întîlnit față în față cu Bautista de coridor şi ne-am despărțit instinctiv.

– Te căutam, Kovacs.

Dacă Bautista avea vreo părere despre faptul că ne țineam de mînă, nu se văzu nimic pe fața lui.

– Prietena ta mercenar a dispărut şi ne-a lăsat pe noi să facem curățenie.

– Da, Kristi... – m-am oprit şi am privit în lateral spre Ortega. Mi s-a spus. A luat şi puşca cu fragmentare?

Bautista aprobă.

– Deci ai povestea perfectă. Cineva a anunțat că se trag focuri

de armă pe *Panama Rose,* voi aţi venit să aruncaţi o privire şi aţi găsit audienţa masacrată, pe Kadmin şi pe Carnage morţi, iar eu şi Ortega eram pe drum încoace. Probabil a fost cineva pe care l-a supărat Carnage, o acţiune din răzbunare.

Cu coada ochiului, am văzut-o pe Ortega scuturînd din cap.

– N-o să ţină, zise Bautista. Toate apelurile către Fell Street sînt înregistrate. La fel şi telefoanele din transportoare.

Am ridicat din umeri, simţind Mesagerul trezindu-se în mine.

– Ei şi? Tu, sau Ortega, aveţi informatori în Richmond. Oameni ale căror nume nu le puteţi dezvălui. Apelul a venit pe un telefon particular, care s-a întîmplat să fie distrus cînd v-aţi croit drum printre resturile gardienilor lui Carnage. Fără urmă. Iar pe monitoare nu se vede nimic pentru că persoana misterioasă, cel care i-a împuşcat pe toţi, a curăţat întregul sistem de securitate. Asta se poate aranja, înţeleg.

Bautista păru incredul.

– Presupun. Avem nevoie de un expert s-o facă. Davidson se pricepe, dar nu chiar atît de bine.

– Vă pot face rost de un expert. Altceva?

– Unii dintre spectatori încă mai trăiesc. Nu sînt în stare să mai facă ceva, dar încă respiră.

– Lasă-i. Dacă au văzut ceva, a fost Trepp. Probabil nici măcar atît, nu limpede. Totul s-a terminat în cîteva secunde. Singurul lucru pe care trebuie să-l hotărîm este cînd să chemăm ambulanţele.

– Cît de curînd, zise Ortega. Altfel ar părea dubios.

Bautista pufni.

– Întreaga afacere e a dracului de dubioasă. Toată lumea din Fell Street o să afle că am dat-o în bară aici în seara asta.

– Faceţi asta destul de des, nu-i aşa?

– Nu-i amuzant, Kovacs. Carnage a depăşit limita, ştia ce ar atrage asta.

– Carnage, murmură Ortega. Nenorocitul ăsta e stocat pe undeva. Imediat ce va fi reîntrupat, va pretinde o anchetă.

– Poate că nu, zise Bautista. Cu cît timp în urmă estimezi că a fost copiat în trupul ăsta sintetic?

Ortega ridică din umeri.

– Cine ştie? Îl folosea săptămîna trecută. Cel puţin de atunci, dacă nu şi-a actualizat copia. Şi asta e al naibii de costisitor.

– Dacă aş fi în locul lui Carnage, am spus gînditor, m-aş actualiza ori de cîte ori se petrece ceva important. Indiferent cît

costă. N-aş vrea să mă trezesc neştiind ce dracu' am făcut în săptămîna dinainte de a fi prăjit.

– Depinde de ce anume faci, sublinie Bautista. Dacă e vreo porcărie ilegală rău, poate că ai prefera să te trezeşti fără să ştii nimic. În felul ăsta, poligraful ţi-ar asigura plecarea de la interogatorul poliţiei cu zîmbetul pe buze.

– Ba chiar mai mult. Nici măcar...

Am tăcut, căzînd pe gînduri. Bautista gesticula nerăbdător.

– Mă rog. Dacă la trezire Carnage nu ar şti nimic, ar putea face nişte cercetări personale dar nu s-ar grăbi prea mult să dea voie şi departamentului poliţiei. Iar dacă s-ar trezi ştiind – îşi desfăcu mîinile – ar face mai puţină gălăgie decît un orgasm catolic. Cred că asta e limpede.

– Atunci, chemaţi ambulanţele. Şi chemaţi-l poate şi pe Murawa...

Dar glasul lui Ortega se stingea, în timp ce ultima parte a puzzle-ului se aşeza confortabil la locul ei. Conversaţia dintre cei doi poliţişti deveni la fel de îndepărtată ca paraziţii provocaţi de o stea într-o comunicaţie domestică. Mă uitam la mica adîncitură din peretele metalic de lîngă mine, ciocănind ideea cu toate testele logice la care mă puteam gîndi.

Bautista îmi aruncă o privire curioasă şi plecă să cheme ambulanţele. Cînd dispăru, Ortega mă atinse uşor pe braţ.

– Hei, Kovacs. Eşti bine?

Am clipit.

– Kovacs?

Am întins o mînă şi am pipăit peretele, ca şi cum aş fi vrut să mă asigur de soliditatea lui. Comparativ cu certitudinea conceptului pe care îl experimentam, împrejurimile păreau brusc intangibile.

– Kristin, am zis rar, trebuie să ajung la bordul Capului În Nori. Ştiu ce i-au făcut lui Bancroft. O pot doborî pe Kawahara, şi să fac să treacă Rezoluţia 653. Şi îl pot reabilita pe Ryker.

Ortega oftă.

– Kovacs, am mai...

– Nu.

Sălbăticia din glasul meu fu atît de neaşteptată încît mă şocă şi pe mine. Puteam să simt durerea de pe faţa învineţită a lui Ryker pe măsură ce muşchii i se încordau.

– Asta nu e o speculaţie. Nu e o transmisie în pustiu. E un fapt. Iar eu voi urca pe Cu Capul În Nori. Cu sau fără ajutorul tău, dar

mă voi duce.

– Kovacs. Ortega clătină din cap: Uită-te la tine. Eşti un dezastru. În momentul ăsta nu te poţi pune nici cu un peşte din Oakland, şi tu vorbeşti despre atacarea pe furiş a uneia dintre Casele de pe Coasta de Vest. Crezi tu că o să zdrobeşti securitatea lui Kawahara cu coastele rupte şi cu faţa asta? Las-o baltă.

– N-am spus că o să fie uşor.

– Kovacs, n-o să *fie* deloc. Am tras de timp cu înregistrările de la Hendrix suficient cît să aranjezi prostia aia cu Bancroft, dar asta e tot. Jocul s-a terminat, prietena ta Sarah se duce acasă şi la fel şi tu. Asta e tot. Nu mă interesează răzbunările personale.

– Îl vrei cu adevărat pe Ryker înapoi? am întrebat încet.

Pentru o clipă am crezut că o să mă pocnească. Nările i se albiră şi umărul drept chiar i se lăsă în jos în pregătirea loviturii, dar nu mi-am dat seama dacă amorţeala în urma paralizatorului sau doar autocontrolul a fost ceea ce a oprit-o.

– O să-ţi plătesc asta, Kovacs, zise ea plat.

Am ridicat mîinile.

– Dă-i drumul, în momentul ăsta nu mă pot pune nici măcar cu un peşte din Oakland. Îţi aminteşti?

Ortega emise un sunet de dezgust din gît şi începu să se întoarcă. Am întins mina şi am atins-o.

– Kristin... – am ezitat. Îmi pare rău. A fost o ticăloşie faza cu Ryker. Vrei cel puţin să mă asculţi pînă la capăt, doar o dată?

Ea se întoarse la mine, cu gura strînsă ascunzînd ceea ce simţea, cu capul plecat. Înghiţi în sec.

– Nu. A fost prea mult. Îşi drese glasul: Nu mai vreau să fii rănit, Kovacs. Nu mai vreau stricăciuni, asta-i tot.

– Stricăciuni la trupul lui Ryker, vrei să spui?

Se uită la mine.

– Nu, zise încet. Nu, nu asta vreau să spun. Apoi era lipită de mine, acolo pe acel coridor metalic ostil, cu braţele strînse în jurul meu şi faţa îngropată în pieptul meu, totul fără nicio tranziţie aparentă. Am înghiţit şi eu în sec şi am ţinut-o strîns în timp ce ceea ce mai rămăsese din timpul pe care îl aveam se scurgea ca grăunţele de nisip într-o clepsidră. Şi în acel moment aş fi dat aproape orice să nu fi avut niciun plan pe care să i-l expun, să nu fi avut nicio cale de a dizolva ceea ce se dezvoltase între noi, şi să nu o fi urît chiar atît de mult pe Kawahara.

Aş fi dat aproape orice.

Ora două a.m.

Am sunat-o pe Irene Elliott în apartamentul de la JacSol şi am scos-o din pat. I-am spus că avem o problemă pentru rezolvarea căreia am plăti foarte bine. Aprobă somnoroasă din cap. Bautista plecă s-o aducă într-un transportor fără însemne.

Cînd ajunse, *Panama Rose* era luminată ca pentru o petrecere. Luminile verticale din lungul bordurilor o făceau să pară coborîtă de pe cerul nopţii pe nişte frînghii luminiscente. Bariere din cabluri de iluminium traversau suprastructura şi docurile de amarare. Acoperişul celulei cargoului unde avusese loc lupta de umilire fusese dat la o parte ca să permită ambulanţelor accesul direct iar explozia de lumini de pe scena crimei se ridica din interior în noapte ca strălucirea dintr-un furnal. Transportoarele poliţiei patrulau pe cer şi parcau pe docuri fulgerînd în roşu şi albastru.

Am întîlnit-o la intrarea pe coridor.

– Îmi vreau corpul înapoi, strigă peste ţiuitul şi urletul maşinilor aeriene.

Farurile lor poleiau părul negru al trupului ei făcîndu-l din nou aproape blond.

– Nu pot aranja asta chiar acum, i-am strigat drept răspuns. Dar urmează. Mai întîi trebuie să faci treaba asta. Cîştigă-ţi ceva credit. Acum dispari din vedere înainte să te depisteze blestemata de Sandy Kim.

Reprezentanţii legii locale ţineau copterele presei în frîu. Ortega, încă simţindu-se rău şi tremurînd, se înfăşură într-o haină de poliţist şi îndepărtă reprezentanţii legii locale cu aceeaşi tenacitate care o făcea să rămînă în picioare şi conştientă. Divizia Vătămări Organice, strigînd, făcînd abuz de putere, de forţă şi de amăgiri, avea grijă de toate în timp ce Elliott trecu să lucreze la falsificarea înregistrărilor monitoarelor de care aveau ei nevoie. Într-adevăr erau, aşa cum recunoscuse Trepp, cea mai mare bandă din cartier.

– Părăsesc mîine apartamentul, îmi spuse Elliott în timp ce lucra. N-o să mă mai poţi contacta acolo.

Rămase tăcută cîteva clipe, şuierînd din cînd în cînd printre dinţi atunci cînd introducea imaginile pe care le construise. Apoi îmi aruncă o privire peste umăr.

– Zici că făcînd asta le cîştig încrederea tipilor. O să-mi rămînă datori?

– Mda, aş zice că da.

– Atunci o să-i contactez pe ei. Spune-mi care e ofiţerul responsabil. O să vorbesc cu el. Şi nu încerca să mă cauţi la

Ember, n-o să fiu nici acolo.

N-am zis nimic, doar am privit-o. Ea reveni la munca ei.

– Am nevoie să fiu un timp singură, murmură.

Chiar şi numai cuvintele îmi păreau un lux.

Capitolul Treizeci şi Opt

L-am urmărit turnîndu-şi un pahar dintr-o sticlă de whisky vechi de cincisprezece ani, ducîndu-l lîngă telefon şi aşezîndu-se cu grijă. Coastele rupte îi fuseseră sudate la loc într-una dintre ambulanţe, dar întreaga parte laterală a trupului era încă roasă de o durere uriaşă cu junghiuri ocazionale de agonie. Sorbi din whisky, se reculese vizibil şi formă numărul.

– Reşedinţa Bancroft. Cu cine doriţi să vorbiţi?

Era femeia sever îmbrăcată care răspunsese ultima dată cînd apelasem Casa Solară. Acelaşi costum, acelaşi păr, chiar acelaşi machiaj. Poate că era o creaţie a telefonului.

– Cu Miriam Bancroft, zise el.

Aveam încă o dată senzaţia de a fi un observator pasiv, aceeaşi senzaţie de deconectare pe care o simţisem în seara aceea în oglindă în timp ce trupul lui Ryker îşi lua armele. Fragmentare. Numai că de data asta era cu mult mai rău.

– Un moment vă rog.

Femeia dispăru de pe ecran şi fu înlocuită de imaginea unei flăcări de chibrit suflată de vînt sincronizat cu o muzică de pian care suna ca frunzele de toamnă suflate peste un pavaj crăpat şi erodat. Trecu un minut, apoi Miriam Bancroft apăru, îmbrăcată impecabil într-un sacou şi o bluză cu aspect oficial. Ridică o sprînceană perfect pieptănată.

– Domnule Kovacs. Ce surpriză.

– Mda, mă rog.

Gesticulă stingherit. Chiar şi prin comlink, Miriam Bancroft radia o senzualitate care îl descumpănea.

– Linia e sigură?

– Da, rezonabil. Ce vrei?

Îşi drese glasul.

– M-am gîndit. Sînt cîteva lucruri pe care aş vrea să le discut cu tine. Eu, ăă, s-ar putea să-ţi datorez nişte scuze.

– Zău? De data asta se înălţară ambele sprîncene: Cînd anume?

El ridică din umeri.

– În momentul ăsta nu am nimic de făcut.

– Da. Eu însă am ceva de făcut acum, domnule Kovacs. Sînt pe drum pentru o întîlnire la Chicago şi nu mă voi întoarce pe coastă decît mîine seară. O urmă vagă de zîmbet îi întinse colţurile buzelor: O să aştepţi?

– Sigur.

Se aplecă spre ecran, cu ochii îngustaţi:

– Ce-ai păţit la faţă?

El ridică o mînă la una din vînătăile apărute pe chip. În lumina scăzută a camerei, nu se aşteptase să fie aşa de uşor de observat. Şi nici nu se aşteptase ca Miriam Bancroft să fie atît de atentă.

– E o poveste lungă. Îţi spun cînd ne vedem.

– Ei bine, abia aştept, zise ea ironic. O să trimit o limuzină să te ia de la Hendrix mîine după-amiază. Să fie pe la ora patru? Bine. Ne vedem atunci.

Ecranul se goli. El stătu fixîndu-l o clipă, apoi închise telefonul şi roti scaunul cu faţa la pervazul ferestrei.

– Mă face nervos, zise.

– Mda, şi pe mine. Evident.

– Foarte amuzant.

– Mă străduiesc.

M-am ridicat să aduc sticla de whisky. Traversînd camera, mi-am surprins reflexia în oglinda de lîngă pat.

Pe cînd trupul lui Ryker avusese aerul unui om care trecuse prin încercările vieţii luptînd cu capul înainte, omul din oglindă arăta ca şi cum ar fi fost capabil să alunece pe lîngă orice criză şi să privească soarta căzînd neîndemînatică în nas. Corpul avea mişcări de pisică, o economie de mişcări lină şi lipsită de efort care i s-ar fi potrivit chiar şi Anchanei Salomao. Părul drept, aproape albăstrui de negru, cădea într-o cascadă moale pe umerii amăgitor de slabi, iar ochii elegant alungiţi aveau o expresie blîndă, detaşată care sugera că universul este un loc bun în care să trăieşti.

Eram în trupul de ninja tehnic de cîteva ore – şapte, şi patruzeci şi două de minute potrivit displayului prins în colţul din stînga sus al cîmpului meu vizual – dar nu aveam niciunul dintre efectele secundare obişnuite ale downloadării. Am apucat sticla de whisky cu una din mîinile cafenii şi subţiri de artist şi simpla activare a muşchilor şi oaselor era o bucurie care mă străbătea strălucitoare. Sistemul neurachem Khumalo bîzîia continuu la limita percepţiei, ca şi cum ar fi cîntat uşor miliardele de lucruri

posibile pe care trupul le putea face în orice moment. Niciodată, nici chiar în timpul petrecut în Corpul Mesagerilor, nu purtasem ceva asemănător.

Mi-am reamintit cuvintele lui Carnage şi am clătinat din cap în sinea mea. Dacă ONU considera că vor putea impune un embargo colonial de zece ani pentru *aşa ceva,* însemna că trăiau în altă lume.

– Nu ştiu ce crezi tu, zise el, dar treaba asta mi se pare al dracului de bizară.

– Mie-mi spui.

Mi-am umplut propriul pahar şi i-am oferit sticla. Scutură din cap. M-am întors pe pervazul ferestrei şi m-am aşezat rezemat de geam.

– Cum naiba suporta Kadmin? Ortega zice că obişnuia să lucreze mereu cu el însuşi.

– Cu timpul te obişnuieşti cu orice, presupun. În plus, Kadmin era ţicnit.

– O, şi noi nu sîntem?

Am ridicat din umeri.

– Noi n-avem de ales. În afară de a renunţa, vreau să spun. Ar fi fost mai bine aşa?

– Spune-mi tu. Tu eşti cel care te pui cu Kawahara. Eu doar mi-o frec aici. Întîmplător, nu mi se pare că Ortega e copleşită de bucurie în privinţa acestei părţi de înţelegere. Adică, şi înainte era confuză, dar acum...

– *Ea* e confuză! Cum crezi că mă simt eu?

– Ştiu cum te simţi, idiotule. Eu sînt tu.

– Chiar eşti? Am sorbit din băutură şi am gesticulat cu paharul: Cît crezi că durează pînă să încetăm să fim exact aceeaşi persoană?

Ridică din umeri.

– Eşti ceea ce-ţi aminteşti. În momentul ăsta avem doar şapte sau opt ore de percepţii separate. Nu poate fi încă prea mare diferenţă, nu?

– La vreo patruzeci de ani de amintiri? Presupun că nu. Iar personalitatea se clădeşte în primii ani.

– Mda, aşa se zice. Şi dacă tot veni vorba, spune-mi ceva. Ce simţi, adică ce simţim *noi* despre faptul că Omul Peticit e mort?

M-am foit stînjenit.

– Chiar trebuie să vorbim despre asta?

– Trebuie să vorbim despre ceva. Sîntem blocaţi aici împreună

pînă mîine seară...

– Tu poți ieşi dacă vrei. Adică – am indicat cu degetul mare în sus către acoperiş – poți ieşi de aici aşa cum am intrat eu.

– Chiar nu vrei deloc să vorbeşti despre asta.

– N-a fost chiar aşa de greu.

Cel puțin asta era adevărat. Planul original cerea ca eu, copia ninja, să stau în apartamentul lui Ortega pînă cînd copia Ryker dispărea cu Miriam Bancroft. Apoi îmi dădusem seama că aveam nevoie de o relație bună cu Hendrix pentru a realiza atacul asupra Capului În Nori, iar copia mea ninja nu avea cum să-şi dovedească identitatea față de hotel, altfel decît printr-o supunere la scanerul de stocare. Părea o idee mai bună ca Ryker să-l prezinte pe ninja înainte de a pleca cu Miriam Bancroft. Întrucît copia Ryker era fără îndoială încă sub supraveghere, în cel mai bun caz de către Trepp, să intrăm împreună pe uşa din față a Hendrix-ului părea o idee foarte proastă. Împrumutasem un harnaşament gravitațional şi un costum de camuflaj de la Bautista, şi chiar înainte de a începe să se lumineze m-am strecurat prin traficul neregulat de la înălțime pînă jos pe un ieşind adăpostit de la etajul patruzeci şi doi. Între timp Hendrix fusese avertizat despre sosirea mea de către copia Ryker şi mă lăsase să intru prin conducta de ventilație.

Cu neurachemul Khumalo, fusese aproape la fel de simplu ca şi intrarea pe uşa principală.

– Uite ce-i, zise copia Ryker. Eu sînt tu. Ştiu tot ce ştii tu. Ce-i rău dacă vorbim despre chestia asta?

– Dacă ştii tot ce ştiu eu, ce *rost* are să vorbim?

– Cîteodată ajută să te exteriorizezi. Chiar dacă vorbeşti cu altcineva, de obicei vorbeşti cu tine însuți. Celălalt îți oferă doar o placă de rezonanță. Tu dai afară.

Am oftat.

– Nu ştiu. Am îngropat tot rahatul ăsta în legătură cu tata cu mult timp în urmă, a murit de mult.

– Mda, sigur.

– Vorbesc serios.

– Nu. Flutură un deget înspre mine aşa cum arătasem eu spre Bancroft atunci cînd nu voia să accepte faptele pe balconul de la Casa Solară: Te minți singur. Îți aduci aminte de proxenetul ăla pe care l-am întîlnit în localul de fumat al lui Lazlo în anul cînd am intrat în banda Celor Unsprezece ai lui Shonagon. Cel pe care aproape că l-am omorît înainte să ne ia din spatele lui.

– Erau doar chimicalele. Ne zburasem minții cu tetramet, ne

dădeam aere din cauza chestiei cu Cei Unsprezece. La naiba, aveam numai şaisprezece ani.

– Prostii. Am făcut-o pentru că semăna cu tata.

– Poate.

– Categoric. Şi ne-am petrecut următorii cincisprezece ani omorînd figuri autoritare din acelaşi motiv.

– Of, scuteşte-mă dracului! Ne-am petrecut anii ăia omorînd pe oricine ne stătea în cale. Eram în armată, asta era meseria noastră. Şi oricum, de cînd un proxenet e o figură autoritară?

– OK, poate că cincisprezece ani am omorît proxeneți. Consumatori. Poate că ne răzbunam.

– Niciodată n-a tratat-o pe mama ca pe o tîrfă.

– Eşti sigur? De ce eram aşa de înfierbîntați să lovim din unghiul lui Elizabeth Elliott ca o bombă nucleară? De unde accentul pe bordeluri în investigația asta?

– Pentru că, am spus turnîndu-mi un deget de whisky, despre asta a fost vorba în investigația asta încă de la început. Am urmărit pista Elliott pentru că am simțit că e corect. Intuiție de Mesager. Modul în care Bancroft îşi trata soția...

– Of, Miriam Bancroft. O altă poveste de tocat.

– Gura. Elliott a fost o manevră de sondaj destul de bună. N-am fi ajuns la Cu Capul În Nori fără excursia la biocabinele lui Jerry.

– Aaahh. Schiță un gest de dezgust şi dădu paharul peste cap: Crezi ce vrei. Eu zic că Omul Peticit a fost o metaforă pentru tata pentru că nu puteam suporta să privim adevărul prea de aproape şi de asta ne-am înspăimîntat prima dată cînd am văzut o construcție compozită în virtual. Îți aminteşti, nu-i aşa? Casa aceea de recreere de pe Adoracion. Am avut coşmaruri o săptămîna după acel mic spectacol. Ne trezeam cu perna sfîşiată în mîini. Ne-au trimis la psihiatru din cauza asta.

Am gesticulat iritat.

– Mda, îmi amintesc. Îmi amintesc că mi-era al dracului de frică de Omul Peticit, nu de tata. Îmi amintesc şi că am simțit acelaşi lucru şi cînd l-am întîlnit pe Kadmin în virtual.

– Şi acum e mort. Cum ne simțim acum?

– Eu nu simt nimic.

Împunse iar cu degetul spre mine.

– Asta e o apărare.

– Nu e o apărare. Blestematul îmi stătea în drum, m-a amenințat şi acum e mort. Sfîrşitul filmului.

– Îți aminteşte de altcineva care te-a amenințat, nu-i aşa? Cînd

erai mic, poate?

– N-o să mai vorbesc despre asta. M-am întins după sticlă şi mi-am umplut din nou paharul. Alege alt subiect. Cum e cu Ortega? Ce sentimente avem în această privinţă?

– Ai de gînd să bei toată sticla?

– Vrei şi tu?

– Nu.

Mi-am depărtat mîinile.

– Ce contează pentru tine?

– Încerci să te îmbeţi?

– Bineînţeles că da. Dacă trebuie să vorbesc cu mine însumi, nu văd de ce trebuie s-o fac treaz. Deci spune-mi despre Ortega.

– Nu vreau să vorbesc despre ea.

– De ce nu? am întrebat împăciuitor. Trebuie să vorbim despre ceva, ţii minte. Ce nu e-n regulă cu Ortega?

– Nu e-n regulă că nu avem aceleaşi sentimente faţă de ea. Tu nu mai foloseşti trupul lui Ryker.

– Asta nu...

– Ba da. Ceea ce e între noi şi Ortega este pe de-a-ntregul fizic. Nu a fost timp pentru altceva. De asta tu eşti atît de fericit să vorbeşti acum despre ea. În trupul ăla nu mai ai decît o vagă nostalgie despre iaht şi o serie de imagini fragmentate. Ţie nu ţi se mai întîmplă nimic chimic.

Am căutat să spun ceva, şi dintr-odată nu am găsit nimic. Diferenţa brusc descoperită stătea între noi ca o a treia persoană, un ocupant nedorit al camerei.

Copia Ryker căută în buzunare şi scoase ţigările lui Ortega. Pachetul era aproape aplatizat. Extrase o ţigară, o privi cu tristeţe şi şi-o puse în gură. Am încercat să nu mă uit dezaprobator.

– Ultima, zise el, atingînd petecul de aprindere.

– Hotelul probabil mai are.

– Mda.

Suflă fumul, şi m-am pomenit că aproape îl invidiez pentru dependenţa lui.

– Ştii, există un lucru despre care ar trebui să discutăm acum.

– Care anume?

Dar deja ştiam. Amîndoi ştiam.

– Vrei s-o spun eu? Bine. Trase iarăşi din ţigară şi ridică din umeri, încurcat: Trebuie să decidem care dintre noi va fi şters cînd se va termina totul. Şi întrucît instinctul nostru individual de supravieţuire devine din ce în ce mai puternic, trebuie să ne

decidem repede.

– Cum?

– Nu ştiu. Ce ai prefera să-ţi aminteşti? Cum ai înfrînt-o pe Kawahara? Sau cum ai pus-o jos pe Miriam Bancroft? Zîmbi acru: Nu e nicio competiţie, presupun.

– Hei, nu vorbim despre o simplă tăvăleală pe plajă. E vorba de sex cu copii multiple. Probabil singura plăcere cu adevărat ilicită care a mai rămas. Oricum, Irene Elliott zicea că se poate face o grefă de memorie şi să păstrăm ambele experienţe.

– Probabil. Ea zicea că *probabil* se poate face o grefă de memorie. Şi tot rămîne unul dintre noi care să fie eliminat. Nu e o contopire, e o grefă, de la unul dintre noi la celălalt. O editare. Tu vrei să-ţi faci aşa ceva ţie însuţi? Celui care supravieţuieşte. Nici măcar nu am putut face faţă proiecţiei construite de Hendrix. Cum o să trăieşti cu asta? În niciun caz, trebuie să fie o ştergere definitivă. Ori unul ori altul. Şi trebuie să ne decidem care.

– Da.

Am ridicat sticla de whisky şi am fixat posomorît eticheta.

– Şi ce facem? Tragem la sorţi? Dăm cu zarul, cel mai bun din cinci?

– Eu mă gîndeam la metode puţin mai raţionale. Ne povestim unul altuia amintirile începînd din acest moment şi apoi hotărîm ce vrem să păstrăm. Care sînt mai valoroase.

– Şi cum naiba o să apreciem aşa ceva?

– O să ne dăm seama. Ştii că o să ne dăm seama.

– Dar dacă unul dintre noi minte. Înfrumuseţează adevărul ca să-l facă să pară o amintire mai atrăgătoare. Sau minte în privinţa celor pe care le consideră mai bune.

Strînse din ochi.

– Vorbeşti serios?

– Se pot întîmpla multe în cîteva zile. Cum ai spus, amîndoi o să vrem să supravieţuim.

– Ortega ne poate pune la poligraf dacă se ajunge aici.

– Cred că mai degrabă tragem la sorţi.

– Dă-mi nenorocita aia de sticlă. Dacă tu n-o iei în serios, atunci n-o iau nici eu. Futu-i, ai putea chiar să mori acolo şi să ne rezolvi problema.

– Mulţumesc.

I-am trecut sticla şi l-am privit cum toarnă atent două degete. Jimmy de Soto întotdeauna spunea că e un sacrilegiu să bei mai mult de cinci degete de whisky bun la o singură ocazie. După

aceea, susținea el, ai putea foarte bine să bei şi carcalete. Aveam senzația că în seara asta urma să profanăm acest paragraf al credinței noastre. Am ridicat paharul.

– Pentru unirea în țeluri.

– Da, şi pentru un final al băutului de unul singur.

Am fost mahmur aproape o zi întreagă după ce l-am privit plecînd pe unul dintre monitoarele hotelului. Păşi afară pe caldarîm şi aşteptă în timp ce limuzina lungă şi lustruită acostă lîngă bordură. Cînd uşa dinspre trotuar se deschise, am surprins o imagine de-o clipă a profilului lui Miriam Bancroft înăuntru. Apoi el urcă şi uşa se trînti uşor la loc ascunzîndu-i pe amîndoi. Limuzina se cutremură pe toată lungimea ei şi se înălță.

Am înghițit pe sec mai multe analgezice, am lăsat să treacă zece minute apoi am urcat pe acoperiş s-o aştept pe Ortega.

Era frig.

Capitolul Treizeci şi Nouă

Ortega avea o serie de ştiri.

Irene Elliott sunase dintr-o anumită locație şi spusese că era dispusă să discute despre o altă activare. Apelul venise pe cel mai strîns needlecast pe care Fell Street îl văzuse vreodată, iar Elliott subliniase că nu va trata decît cu mine direct.

În acest timp, cîrpeala de la *Panama Rose* rezista, şi Ortega încă mai păstra înregistrările de la Hendrix. Moartea lui Kadmin făcuse cazul inițial mai mult o formalitate administrativă pentru Fell Street, şi nimeni nu avea chef s-o mai zgîndăre. Tocmai fusese declanşată o anchetă a Afacerilor Interne privind modul exact în care asasinul scăpase din arest. Avînd în vedere presupusa implicare a unei IA, Hendrix avea să fie la un moment dat cercetat, dar încă nu era o prioritate. Existau anumite proceduri interdepartamentale prin care trebuia trecut, iar Ortega îi vînduse lui Murawa o poveste despre nişte probleme mărunte de ultim moment. Căpitanul din Fell Street îi acordase cîteva săptămîni în care să le ordoneze; presupunerea tacită era că Ortega nu-i simpatiza pe cei de la Afaceri Interne şi nu le-ar fi făcut viața prea uşoară.

Cîțiva detectivi de la Afaceri Interne adulmecau în jurul *Panama*

Rose, dar Vătămările Organice strînseseră ermetic rîndurile în jurul lui Ortega şi Bautista. Afacerile Interne nu decoperiseră deocamdată nimic.

Aveam cîteva săptămîni la dispoziţie.

Ortega zbură spre nord-est. Instrucţiunile lui Elliott ne îndrumară spre o mică aşezare de barăci îngrămădite în jurul capătului vestic al unui lac mărginit de copaci aflat la sute de kilometri distanţă de orice. Ortega scoase un mormăit de recunoaştere cînd ne apropiarăm de tabără.

– Cunoşti locul ăsta?

– Locurile de genul ăsta. Oraş de escroci. Vezi farfuria aia din centru? Au legat-o la vreo platformă meteorologică geostaţionară care le dă acces liber la orice din emisfera asta. Locul ăsta reprezintă probabil un procentaj de o singură cifră din toate contravenţiile informatice de pe Coasta de Vest.

– Nu sînt niciodată prinşi?

– Depinde.

Ortega aşează transportorul pe malul lacului la mică distanţă de cea mai apropiată baracă.

– Momentan, oamenii ăştia păstrează vechii orbitali în funcţiune. Fără ei, cineva ar trebui să plătească pentru dezactivarea lor şi asta e destul de costisitor. Atîta timp cît nu fac afaceri pe scară largă, nu se supără nimeni. Divizia Transmisii Ilegale are treburi mai importante, şi nu mai interesează pe nimeni altcineva. Vii?

Am coborît şi am luat-o de-a lungul ţărmului spre tabără. Văzut din aer, locul avea o anumită uniformitate structurală, dar acum puteam vedea că flecare baracă era împodobită cu desene viu colorate sau tipare abstracte. Nu existau două modele la fel, deşi puteam discerne mîna aceluiaşi artist în cîteva lucrări pe lîngă care treceam. În plus, o mulţime dintre barăci erau dotate cu umbrare, extensii secundare şi în unele cazuri chiar cabane mai solide.

Rufele atîrnau pe sîrme între clădiri şi copii mici alergau prin jur, veseli şi murdari.

Ne-am întîlnit cu securitatea taberei la primul rînd de barăci. Avea peste doi metri înălţime în bocanci cu talpa plată şi probabil cîntărea cît ambele mele euri luate împreună. Pe sub salopeta largă cenuşie am observat atitudinea unui luptător. Ochii lui erau de un roşu înfiorător şi nişte coarne scurte i se ridicau din tîmple.

Sub coarne, fața îi era bătrînă şi plină de cicatrici. Efectul era compensat uluitor de copilul mic pe care îl legăna pe brațul stîng.

Făcu semn cu capul spre mine.

– Eşti Anderson?

– Da. Ea e Kristin Ortega.

Am fost surprins cît de plat suna dintr-odată numele ei pentru mine. Fără interfața feromonilor lui Ryker, nu mai rămăsesem decît cu vaga apreciere că femeia de lîngă mine era foarte atrăgătoare, cu un fel de suplețe şi auto-suficiență care amintea de Virginia Vidaura.

Asta, şi amintirile mele.

Mă întrebam dacă şi ea simțea la fel.

– Polițistă, mm?

Tonului fostului luptător-monstru nu era copleşitor de cald, dar nici nu suna prea ostil.

– Nu pentru moment, am răspuns ferm. Irene e aici?

– Da. Mută copilul pe celălalt braț şi arătă cu degetul: Baraca aia cu stele pe ea. Te aşteaptă.

În timp ce el vorbea, Irene Elliott ieşi din structura în discuție. Bărbatul cu coarne mormăi şi ne lăsă să trecem, culegînd pe drum un mic cîrd adițional de copii. Elliott ne privi apropiindu-ne, cu mîinile în buzunare. Ca şi fostul luptător, purta bocanci şi salopetă al cărei cenuşiu era tulburat de o bandană colorată violent în culorile curcubeului.

– Musafirii tăi, zise omul cu coarne. E OK?

Elliott dădu din cap nepăsător, şi el ezită încă o clipă, apoi ridică din umeri şi se îndepărtă remorcînd copiii. Elliott îl urmări plecînd, apoi se întoarse spre noi.

– Ați face bine să intrați, zise.

Înăuntrul barăcii spațiul util fusese secționat cu panouri de lemn şi covoare țesute atîrnate pe frînghii prinse de domul de plastic. Pereții erau acoperiți de alte piese de artizanat, dintre care majoritatea păreau a fi contribuții ale copiilor din tabără. Elliott ne duse într-o zonă slab luminată dotată cu canapele şi un terminal de acces cu aspect uzat fixat pe un braț lipit de peretele barăcii. Părea să se fi adaptat bine trupului, iar mişcările erau vag inconştiente. Observasem îmbunătățirea la bordul lui *Panama Rose* în orele dimineții, dar aici era şi mai clar. Se lăsă cu uşurință pe una dintre canapele şi privi contemplativ în sus spre mine.

– Tu eşti acolo înăuntru, Anderson, presupun?

Am înclinat capul.

– O să-mi spui de ce?

M-am aşezat în faţa ei.

– Depinde de tine, Irene. Te bagi sau nu?

– Îmi garantezi că-mi primesc înapoi propriul corp.

Încerca din răsputeri să sune detaşat, dar nu-şi putea ascunde foamea din glas.

– Asta-i afacerea.

Am ridicat ochii spre Ortega, care aprobă din cap.

– Corect. Dacă avem succes, îl vom putea rechiziţiona cu mandat federal. Dar trebuie să avem succes. Dacă o dăm în bară, probabil o să intrăm cu toţii după gratii.

– Operezi cu aprobare federală, locotenente?

Ortega zîmbi forţat.

– Nu tocmai. Dar conform statutului ONU, vom putea obţine aprobarea retrospectiv. Dacă, după cum am spus, reuşim.

– O aprobare federală *retrospectivă*. Elliott îşi întoarse privirea spre mine, cu sprîncenele ridicate: E cam la fel de obişnuit ca şi carnea de balenă. Trebuie să fie ceva gigantic.

– Este, am zis.

Ochii lui Elliott se îngustară.

– Nu mai eşti cu JacSol, nu-i aşa? Cine dracu' eşti, Anderson?

– Zîna ta bună, Elliott. Pentru că dacă cererea locotenentului nu dă rezultate, o să-ţi răscumpăr eu trupul. Garantez. Acum, te bagi sau nu?

Irene Elliott se mai agăţă un moment de detaşarea ei, un moment în care am simţit cum respectul meu tehnic faţă de ea capătă o nuanţă mai personală. Apoi ea aprobă.

– Povesteşte-mi, zise.

I-am povestit.

Dură cam o jumătate de oră să expun totul, în timp ce Ortega stătea pe lîngă noi sau se foia agitată înăuntrul şi în afara barăcii. N-o puteam condamna. În ultimele zece zile fusese practic nevoită să asiste la prăbuşirea tuturor principiilor profesionale pe care le avea, iar acum se angaja într-un proiect care, dacă eşua, îi oferea o gamă de crime pentru o sută de ani şi mai bine de stocare. Cred că dacă n-ar fi fost Bautista şi ceilalţi în spatele ei, probabil n-ar fi riscat, cu toată ura ei cordială faţă de Mat-i, nici chiar pentru Ryker.

Dar poate numai eu credeam asta.

Irene Elliott stătu şi ascultă într-o linişte întreruptă numai de trei întrebări tehnice la care nu aveam răspuns. Cînd am terminat,

mult timp nu spuse nimic. Ortega se opri din patrulat şi veni lîngă mine, aşteptînd.

– Eşti nebun, zise Elliott în cele din urmă.

– Poţi s-o faci?

Deschise gura, apoi o închise din nou. Chipul îi deveni visător, şi am bănuit că revedea un episod trecut de Scufundare dintre amintirile ei. După cîteva clipe îşi reveni şi aprobă ca şi cum ar fi vrut să se convingă pe sine.

– Da, zise încet. Se poate face, dar nu în timp real. Asta nu e ca rescrierea sistemelor de securitate ale prietenilor de la arena de luptă, sau chiar ca downloadarea în acea IA. Ceea ce am făcut cu IA ajunge să semene cu o simplă verificare a sistemului. Pentru ca să fac aşa ceva, sau chiar numai să încerc, am nevoie de un forum virtual.

– Asta nu e o problemă. Altceva?

– Depinde de ce fel de sisteme anti-intruziune are Cu Capul În Nori. Dezgustul şi o urmă de lacrimi îi colorară glasul pentru cîteva fracţiuni de secundă: Spui că e un bordel de înaltă clasă?

– Foarte, zise Ortega.

Sentimentele lui Elliott se ascunseră iar.

– Atunci va trebui să fac nişte verificări. Asta ia timp.

– Cît de mult timp? vru Ortega să ştie.

– Ei bine, pot s-o fac în două moduri. Dispreţul profesional ieşi la suprafaţă, acoperind emoţia precedentă din vocea ei: Pot face o scanare rapidă care ar putea declanşa toate alarmele de la bordul ghimpelui ăla de pe cer. Sau o pot face ca lumea, ceea ce va dura cîteva zile. E alegerea voastră. E vorba de timpul vostru.

– Nu te grăbi, am sugerat eu, cu o privire de avertisment către Ortega. Şi în ceea ce priveşte cablarea mea pentru imagine şi sunet? Ştii pe cineva care s-o facă discret?

– Da, sînt aici oameni care pot face asta. Dar ia-ţi gîndul de la un sistem de telemetrie. Dacă încerci să transmiţi de acolo, siguri o să dărîmi şandramaua. La figurat, desigur. Se duse la terminal şi deschise o fereastră de acces general: Să văd dacă Reese îţi poate planta un microfon discret. Cu o micromufă ecranată o să fii în stare să înregistrezi cîteva sute de ore la rezoluţie înaltă pe care mai tîrziu să le recuperăm de aici.

– E destul de bine. O să fie costisitor?

Elliott se întoarse spre noi cu sprîncenele ridicate.

– Vorbiţi cu Reese. Probabil va trebui să cumpere părţile componente, dar poate puteţi s-o ajutaţi să facă operaţia

chirurgicală pe baza aprobării federale retrospective. Şi-ar putea folosi influenţa la nivel ONU.

I-am aruncat o privire lui Ortega, care ridică exasperată din umeri.

– Bănuiesc că da, zise ea fără amabilitate, în timp ce Elliott era ocupată cu ecranul.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre poliţistă.

– Ortega, am murmurat în urechea ei, brusc conştient că în noul trup eram complet insensibil la mirosul ei. Nu e vina mea că ducem lipsă de fonduri. Contul JacSol a dispărut, s-a evaporat, şi dacă încep să extrag din contul lui Bancroft pentru astfel de chestii o să pară al dracului de ciudat. Acum revino-ţi.

– Nu-i vorba de asta, şuieră ea drept răspuns.

– Atunci ce e?

Se uită la mine, la apropierea noastră brutal de nepăsătoare.

– Ştii al dracului de bine ce e.

Am respirat adînc şi am închis ochii ca să evit să-i întîlnesc privirea.

– Tu ai ales echipamentul ăsta pentru mine?

– Da. Făcu un pas în spate, vocea revenindu-i la volum normal şi la tonul egal: Pistolul paralizant din dotarea Fell Street nimeni n-o să-l treacă cu vederea. Restul provine din stocul de arme confiscate ale Departamentului de Poliţie din New York. Mă duc personal mîine să-l ridic. Tranzacţie materială, fără nicio înregistrare. Am apelat la cîteva favoruri.

– Bine. Mulţumesc.

– N-ai pentru ce. Tonul îi era de o ironie sălbatică: Oh, apropo, le-a luat o grămadă de timp să facă rost de încărcătura de venin de păianjen. Bănuiesc că n-o să te osteneşti să-mi spui despre ce e vorba, nu-i aşa?

– E ceva personal.

Elliott prinse pe cineva pe ecran. O femeie serioasă într-un trup african de peste cincizeci de ani.

– Salut, Reese, zise ea veselă. Am un client pentru tine.

În ciuda estimărilor pesimiste, Irene Elliott îşi termină scanarea preliminară o zi mai tîrziu. Eu mă aflam pe malul lacului, revenindu-mi în urma operaţiei simple a lui Reese şi aruncînd razant cu pietricele în lac împreună cu o fetiţă de vreo şase ani care părea să mă fi adoptat. Ortega era încă la New York, iar răceala dintre noi tot nu se rezolvase.

Elliott apăru din tabără şi-mi strigă vestea despre reuşita scanării ei secrete fără să se ostenească să vină pînă pe malul apei. Am tresărit cînd ecourile plutiră peste ape. Îmi lua ceva timp să mă obişnuiesc cu atmosfera deschisă a micii aşezări, şi nu puteam înţelege cum se potrivea asta cu pirateria informatică de succes. I-am dat piatra mea fetiţei şi mi-am frecat gînditor mica amorţeală de sub ochi unde Reese îmi implantase sistemul de înregistrare.

– Uite. Vezi ce poţi să faci cu asta.

– Pietrele tale sînt *grele,* zise ea plîngăcios.

– Mă rog, încearcă oricum. Sînt cu nouă paşi înainte de la ultima.

Ea privi cruciş în sus spre mine.

– Tu eşti cablat pentru asta. Eu n-am decît şase ani.

– Adevărat. În ambele cazuri. Am pus o mînă pe capul ei: Dar trebuie să lucrezi cu ceea ce ai.

– Cînd o să fiu mare o să fiu cablată ca Tanti Reese.

Am simţit o undă de tristeţe izvorînd din podeaua curată a creierului meu cu neurachem Khumalo.

– Mă bucur pentru tine. Uite, eu trebuie să plec. Nu te apropia prea mult de apă, da?

Mă privi cu exasperare.

– Ştiu să înot.

– Şi eu, dar apa pare rece, nu crezi?

– Mdaaa...

– Vezi atunci.

I-am ciufulit părul şi m-am îndepărtat de plajă. La prima dintre barăci am privit înapoi. Ridica piatra mare şi plată către lac ca şi cum apa ar fi fost un duşman.

Elliott avea dispoziţia exuberantă post-misiune pe care cei mai mulţi Scufundători par să o aibă după o lungă plimbare printre cipuri.

– Am făcut nişte săpături prin istorie, zise ea extrăgînd braţul terminalului din locul său de odihnă. Degetele îi dansară peste tastatură şi ecranul se trezi la viaţă, aruncînd culori peste faţa ei. Cum e implantul?

Mi-am atins iar pleoapa de jos.

– E bine. Direct în acelaşi sistem care face să funcţioneze cronocipul. Reese şi-ar putea cîştiga existenţa făcînd aşa ceva.

– Asta făcea, zise Elliott scurt. Pînă cînd au arestat-o pentru literatură anti-Protectorat. Cînd se va termina totul, poţi să te

asiguri că cineva va pune o vorbă pentru ea la nivel federal, fiindcă are nevoie cu siguranță de așa ceva.

– Da, mi-a zis. Am privit peste umărul ei la ecran: Ce ai acolo?

– Cu Capul În Nori. Planurile aerogării Tampa. Caracteristicile fuzelajului, motoarele. Chestia asta e veche de sute de ani. Sînt uluită că încă le mai păstrează. Oricum, se pare că inițial a fost alocată ca parte a flotei Caraibiene de management al furtunilor, cu mult înainte ca orbitalii din rețeaua meteo SkySystems să o scoată de pe piață. O mulțime de echipament de scanare cu rază mare i-a fost înlăturat atunci cînd au reorganizat-o, dar au lăsat senzorii locali şi ăştia furnizează securitatea de bază. Senzori de temperatură, infraroşii, chestii de genul ăsta. Dacă ceva cu temperatura unui corp uman aterizează undeva pe fuzelaj, ei vor şti.

Am dat din cap, fără să fiu surprins.

– Căi de intrare?

Ridică din umeri.

– Sute. Conducte de aerisire, tunele de întreținere. La alegerea ta.

– Va trebuie să mai arunc o privire la ceea ce i-a spus Miller proiecției mele. Dar să presupunem că intru pe sus. Căldura corpului e singura problemă reală?

– Da, dar senzorii ăia caută orice diferență de temperatură de peste un milimetru pătrat. Un costum de camuflaj nu te-ar acoperi. Iisuse, chiar şi respirația care-ți iese din plămîni i-ar declanşa. Şi asta nu se opreşte aici. Elliott făcu semn cu capul spre ecran, sumbru: Trebuie să le fi plăcut mult sistemul, fiindcă atunci cînd au reorganizat l-au extins prin toată nava. Există monitoare de temperatură pe fiecare coridor sau trecere.

– Da, Miller a zis ceva despre o semnătură termică marcată.

– Asta e. Invitații o primesc la îmbarcare şi codurile lor sînt încorporate în sistem. Oricine altcineva se plimbă neinvitat pe un coridor, sau se duce undeva unde marcajul spune că nu are voie, declanşează toate alarmele. Simplu şi foarte eficient. Şi să nu te gîndeşti că pot pătrunde acolo să-ți scriu un cod de bun-venit. Prea multă securitate.

– Nu-ți fă griji, am zis. Nu cred că asta o să fie o problemă.

– Ce?

Ortega se uita la mine cu furia şi neîncrederea întinzîndu-i-se pe față ca un nor de furtună. Stătea departe de mine ca şi cum aş

fi putut fi contagios.

– Era doar o sugestie. Dacă nu...

– Nu.

Pronunță cuvîntul ca şi cum ar fi fost nou pentru ea şi i-ar fi plăcut gustul.

– Nu. În niciun caz. Am închis ochii la crimele tale virale. Am ascuns probe pentru tine. Te-am asistat la întruparea multiplă...

– Nu tocmai multiplă.

– La dracu', e o crimă, zise ea printre dinți. Nu am de gînd să fur droguri confiscate de poliție, din depozitul poliției, pentru tine.

– OK, uită de asta. Am ezitat, plimbîndu-mi o clipă limba în interiorul obrazului. Atunci, vrei să mă ajuți să confisc altele?

Ceva din interiorul meu se înveseli cînd un zîmbet împotriva voinței ei îi străbătu masca de pe chip.

Traficantul se afla în acelaşi loc unde fusese şi cînd intrasem prima dată în raza de acțiune a transmisiei, cu două săptămîni în urmă. De data asta l-am văzut de la douăzeci de metri, pitit într-o nişă cu unitatea de transmisie pe umăr ca un duh rău. Erau puțini oameni pe stradă, în orice direcție. I-am făcut semn din cap lui Ortega care staționa peste stradă şi am continuat să merg. Emisia publicitară nu se schimbase, strada plină de femei ridicol de feroce şi răceala bruscă a betatanatinei, dar de data asta mă aşteptam la ea şi în orice caz neurachemul Khumalo avea un efect categoric de amortizare a intruziunii. Am păşit spre traficant cu un surîs pofticios.

– Am stiff, omule.

– Bun, asta şi căutam. Cît de mult ai?

Tresări puțin, cu o expresie pendulînd între lăcomie şi suspiciune. Mîna îi alunecă spre comenzile cutiei cu orori de la curea, pentru orice eventualitate.

– Cît de multă vrei?

– Pe toată, am zis vesel. Tot ce ai.

Mă citi, dar deja era prea tîrziu. Îi prinsesem cele două degete în momentul în care apăsau pe comenzile cutiei cu orori.

– Aha.

Mă lovi puternic cu celălalt braț. I-am rupt degetele. Urlă şi se prăbuşi ghemuit în jurul durerii. L-am izbit în stomac şi i-am luat cutia cu orori. În spatele meu, Ortega sosi şi-şi flutură insigna în fața lui pătată de sudoare.

– Poliția Bay City, zise ea laconic. Eşti arestat. Hai să vedem ce

ai.

Betatanatina era în serii de petece dermale cu mici decantoare de sticlă împachetate în vată. Am ridicat una dintre fiole în lumină şi am scuturat-o. Lichidul din interior era de un roşu palid.

– Tu ce crezi? am întrebat-o pe Ortega. Cam opt la sută?

– Cam aşa. Poate mai puţin. Ortega puse un genunchi pe gîtul traficantului, strivindu-i faţa de caldarîm: De unde ai marfa asta, amice?

– E marfă bună, scînci traficantul. Cumpăr direct. Este...

Ortega îl izbi puternic în cap cu pumnul şi el tăcu.

– E o porcărie, zise ea răbdător. A fost aşa de diluată că nu ţi-ar mai da nici o răceală. N-o vrem. Aşa că poţi să-ţi iei înapoi toate prostiile şi să pleci, dacă doreşti. Nu ne interesează decît să ştim de unde o procuri. O adresă.

– Nu ştiu nici...

– Vrei să fii împuşcat în timp ce fugi? îl întrebă Ortega în glumă, iar el deveni dintr-odată foarte tăcut.

– Un loc din Oakland, zise acru.

Ortega îi dădu o hîrtie şi un creion.

– Scrie. Fără nume, doar adresa. Iar dacă mă înşeli, o să mă întorc aici cu cincizeci cmc de stiff adevărat şi o să te hrănesc cu el, nediluat.

Luă înapoi hîrtia mîzgălită şi-i aruncă o privire, îşi mută genunchiul de pe gîtul traficantului şi-l bătu prieteneşte pe umăr.

– Bine. Acum ridică-te şi şterge-o naibii de pe stradă. Te poţi întoarce mîine la lucru, dacă ăsta e locul cel corect. Iar dacă nu, ţine minte, te cunosc.

L-am urmărit îndepărtîndu-se împleticit şi Ortega flutură hîrtia.

– Cunosc locul ăsta. Controlul Substanţelor i-a arestat de vreo două ori anul trecut, dar nişte avocaţi şmecheri îi scapă de fiecare dată pe tipii importanţi. O să facem mult zgomot, o să-i lăsăm să creadă că ne pot cumpăra cu o sacoşă de marfă nediluată.

– Destul de bine. Am privit silueta îndepărtîndu-se a traficantului: Chiar l-ai fi împuşcat?

– Nuu, rînji Ortega. Dar el nu ştie asta. ConSub face asta uneori, doar ca să-i alunge pe traficanţii majori de pe străzi cînd se întîmplă ceva important. O mustrare oficială pentru ofiţerul implicat şi plăţi compensatorii pentru un nou trup, dar asta cere timp, iar ticălosul petrece acest timp la depozitare. În plus e dureros să fii împuşcat. Am fost convingătoare, nu?

– Pe mine m-ai convins al dracului.

– Poate că ar fi trebuit să fiu Mesager.

Am scuturat din cap.

– Poate ar trebui să-ți petreci mai puțin timp în apropierea mea.

Fixam tavanul, aşteptînd ca sonocodurile hipnofonului să mă ducă departe de realitate. De ambele părți, Davidson informaticianul de la Vătămări Organice şi Ortega se instalaseră la locurile lor, şi chiar prin hipnofon le puteam auzi respirația, lentă şi regulată, la limita percepției mele neurachem. Am încercat să mă relaxez mai mult, să las hipnosistemul să mă împingă în jos prin nivelurile de descreştere treptată a conştientei, dar în loc de asta mintea mea vibra printre detaliile planului ca un program de verificare în căutare de erori. Era la fel ca insomnia de care suferisem după Innenin, o mîncărime sinaptică enervantă care refuza să dispară. Cînd ceasul meu prins în vederea periferică îmi spuse că se scursese cel puțin un minut întreg, m-am săltat într-un cot şi m-am uitat în jur la figurile visătoare din celelalte lăcaşuri.

– E vreo problemă? am întrebat cu voce tare.

– Urmărirea lui Sheryl Bostock s-a încheiat, zise hotelul. Am presupus că ai prefera să fii singur cînd te informez.

M-am ridicat în capul oaselor şi am început să-mi desfac electrozii de pe corp.

– Ai presupus corect. Eşti sigur că toți ceilalți sînt inconştienți?

– Locotenent Ortega şi colegii săi s-au instalat în virtual cu aproximativ două minute în urmă. Irene Elliott se află acolo încă din această după-amiază. A cerut să nu fie deranjată.

– Care este proporția în acest moment?

– Unsprezece virgulă cincisprezece. Irene Elliott a cerut-o.

Am dat din cap în timp ce coboram de pe suport. 11,15 era proporția standard de lucru a scufundătorilor. De asemenea era titlul unui film experia cu Micky Nozawa extrem de sîngeros, dar altfel cu nimic memorabil. Singurul amănunt pe care mi-l puteam aminti clar era, spre surprinderea mea, că personajul lui Micky era ucis la final. Speram să nu fie o prezicere.

– În regulă, am zis. Să vedem ce ai.

Între vălurirea abia vizibilă a mării şi luminile cabanei, se afla un crîng de lămîi. Mergeam pe o potecă printre copaci şi simțeam prospețimea mirosului de citrice. Din iarba înaltă de pe margini, cicadele bîzîiau liniştitor. Pe cerul catifelat de deasupra se vedeau

stele ca nişte diamante fixe şi în spatele cabanei terenul se înălța în coline blînde şi aflorimente stîncoase. Forme albe vagi de oi se mişcau în întuneric pe pante, şi de undeva auzeam un cîine lătrînd. Luminile unui sat de pescari se pierdeau într-o parte, mai puțin strălucitoare decît stelele.

Lămpi de furtună atîrnau de grinda tindei cabanei, dar niciuna nu era aşezată pe măsuțele de lemn de acolo. Peretele din față avea o răsucire abstractă în jurul literelor luminoase ale unei firme care anunța *Pensiunea Floarea din '68.* Clopoței de vînt se legănau pe grindă, clipind şi răsucindu-se în briza slabă care bătea dinspre mare. Scoteau diferite sunete suave de la clopoțeii de sticlă la instrumentele de percuție din lemn scobit.

Pe pajiştea neîngrijită din fața verandei cineva aranjase o colecție nearmonioasă de canapele şi fotolii într-un cerc aproximativ, încît părea că mobila din interiorul cabanei fusese scoasă şi aşezată mai sus pe pantă. De pe locurile ocupate venea un sunet slab de voci şi sclipirea roşie a țigărilor aprinse. Mi-am căutat propria provizie, mi-am dat seama că nu mai aveam nici pachetul şi nici nu mai aveam nevoie de el şi am rînjit strîmb în sinea mea în beznă.

Glasul lui Bautista se ridică deasupra murmurului conversației.

– Kovacs? Tu eşti?

– Cine altcineva să fie? am auzit-o pe Ortega întrebîndu-l fără răbdare. E un virtual.

– Da, dar... Bautista ridică din umeri şi făcu semn spre locurile goale: Bine ai venit la petrecere.

Cinci personaje stăteau aşezate în cercul de mobilier. Irene Elliott şi Davidson stăteau la capetele opuse ale unei sofale alături de scaunul lui Bautista. De cealaltă parte a lui Bautista Ortega îşi întinsese corpul cu membre lungi pe întreaga lungime a unei alte sofale.

Al cincilea personaj se relaxa adîncit într-un fotoliu, cu picioarele întinse în față şi chipul ascuns în umbră. Un păr negru sîrmos se profila pe deasupra unei bandane multicolore. În brațe purta o chitară albă. M-am oprit în fața lui.

– Hendrix, nu-i aşa?

– Corect.

Vocea avea o profunzime şi un timbru care înainte fuseseră absente. Mîinile mari se mişcară frenetic de-a lungul corzilor chitării şi descărcară o serie de sunete pe pajiştea întunecată.

– Proiecția entității de bază. Codată de către designerii originali.

Dacă înlături sistemele oglindă ale clientului, asta obții.

– Bine. Am luat loc pe un scaun în fața lui Irene Elliott: Eşti mulțumită de mediul de lucru?

Ea aprobă din cap.

– Da, e bine.

– De cînd eşti aici?

– Eu? Ridică din umeri: Cam de o zi. Prietenii tăi au ajuns aici acum cîteva ore.

– Două şi jumătate, zise Ortega acru. Ce te-a reținut?

– O problemă cu neurachemul. Am făcut semn cu capul spre personajul Hendrix: Nu v-a spus el?

– Exact asta ne-a spus. Ortega avea o privire de adevărat polițist: Aş vrea doar să ştiu ce înseamnă asta.

Am făcut un gest de neajutorare.

– Şi eu. Sistemul Khumalo m-a tot ținut treaz, şi a durat ceva pînă să devenim compatibili. Poate că o să mă plîng fabricanților. M-am întors spre Irene Elliott: înțeleg că o să vrei formatul activat la viteză maximă pentru Scufundare.

– Înțelegi corect. Elliott arătă cu degetul spre Hendrix: Omul zice că merge la maxim trei douăzeci şi trei, şi o să avem nevoie de tot ce poate da ca s-o scoatem la capăt.

– Ai închis deja procesul?

Elliott aprobă posacă.

– E încuiat mai etanş decît o bancă orbitală. Dar pot să-ți spun cîteva chestii interesante. Unu – prietena ta Sarah Sachilowska a fost transferată de la Cu Capul În Nori acum două zile, prin releul comsat Gateway, spre Lumea lui Harlan. Aşadar a ieşit din linia de foc.

– Sînt impresionat. Cît ți-a luat ca să afli asta?

– Ceva timp. Elliott înclină capul în direcția lui Hendrix: Am avut ajutor.

– Şi a doua chestie interesantă?

– Da. Un needlecast sub acoperire spre un receptor din Europa la fiecare optsprezece ore. Nu-ți pot spune mai mult de atît fără să mă scufund, şi îmi imaginez că deocamdată nu vrei asta. Dar pare a fi ceea ce căutăm.

Mi-am adus aminte de armele automate cu aspect de păianjen şi uterele de piele rezistentă la impact, de sumbrii gardieni de piatră care sprijineau tavanul bazilicii lui Kawahara, şi încă o dată m-am pomenit zîmbind ca răspuns la acele surîsuri disprețuitoare acoperite de glugi.

– Bine atunci. Am privit în jur la echipa adunată: Hai să ridicăm ancora.

Capitolul Patruzeci

Era încă o dată Sharya.

Am decolat din turnul lui Hendrix la o oră după lăsarea întunericului îndepărtîndu-ne prin noaptea pătată de luminile traficului. Ortega adusese acelaşi transportor Lock-Mit cu care călătorisem la Casa Solară, dar cînd am analizat interiorul slab luminat al vehiculului, mi-am amintit de atacul Comandoului Mesagerilor de la Zihicce. Scena era aceeaşi: Davidson jucînd rolul ofiţerului de transmisiuni, cu faţa inundată de albastrul pal al ecranului; Ortega pe post de medic, despachetînd plasturi dermali şi un set de încărcare dintr-o pungă sigilată. În faţă lîngă uşa spre cockpit, Bautista stătea îngrijorat, în timp ce un alt mohican pe care nu-l cunoşteam pilota. Ceva trebuie să mi se fi citit pe faţă, căci Ortega se aplecă brusc să mă studieze.

– Probleme?

Am clătinat din cap.

– Doar puţină nostalgie.

– Mă rog, sper doar că ai făcut măsurătorile corect.

Se legă strîns de perete. În mîna ei, primul plasture dermal arăta ca o petală smulsă dintr-o plantă verde iridiscent. I-am oferit o grimasă şi mi-am dat capul pe o parte pentru a-mi expune jugulara.

– Asta e paisprezece la sută, zise ea şi aplică petala verde şi rece pe gîtul meu. Am simţit efectul treptat, ca un şmirghel fin, şi apoi un deget lung şi rece trecu pe lîngă claviculă pînă în piept.

– Delicat.

– Aşa şi trebuie. Ştii cu cît s-ar vinde marfa asta pe stradă?

– Avantajele oamenilor legii, nu?

Bautista se întoarse.

– Nu-i amuzant, Kovacs.

– Lasă-l în pace, Rod, zise Ortega alene. Omul are dreptul la o glumă proastă, în circumstanţele de faţă. Nervii sînt de vină.

Am ridicat un deget la tîmplă în semn că am înţeles ideea. Ortega desprinse uşor plasturele dermal şi se dădu înapoi.

– Trei minute pînă la următoarea, zise. Corect?

Am aprobat satisfăcut şi mi-am deschis mintea efectelor Secerătoarei.

La început a fost inconfortabil. Cînd temperatura corpului începu să-mi scadă, aerul din transportor deveni fierbinte şi apăsător. Se scufunda umed în plămînii mei şi se întindea acolo, astfel încît fiecare expiraţie ieşea cu efort. Vederea mi se întunecă şi gura îmi deveni neplăcut de uscată pe măsură ce echilibrul fluidelor din corpul meu oscila. Mişcările, oricît de mici, începeau să pară o pedeapsă. Însăşi gîndirea devenea greoaie.

Apoi se declanşară stimulatorii de control şi în cîteva secunde capul mi se limpezi ajungînd de la ceaţă la claritatea insuportabilă a luminii soarelui pe lama unui cuţit. Căldura umedă a aerului cedă pe măsură ce sistemul nervos începea să facă faţă schimbării temperaturii corpului. Respiraţia deveni o plăcere languroasă, ca băutul unui rom fierbinte într-o noapte geroasă. Cabina transportorului şi oamenii din ea îmi apărură dintr-odată ca un puzzle a cărui soluţie aş fi avut-o numai să...

Am simţit un rînjet prostesc făcîndu-şi loc pe chipul meu.

– Ooo, Kristin, asta e... marfă bună. E mai bună decît pe Sharya.

– Mă bucur că-ţi place. Ortega aruncă o privire la ceas: Încă două minute. Eşti pregătit?

– Sînt pregătit. Mi-am ţuguiat buzele suflînd printre ele: Pentru orice. Pentru absolut orice.

Ortega întoarse capul spre Bautista, care se presupunea că putea vedea instrumentele de bord.

– Rod, cît timp avem?

– Ajungem acolo în mai puţin de patruzeci de minute.

– Dă-i mai bine costumul.

În timp ce Bautista îşi făcea de lucru într-un dulap de deasupra, Ortega scotoci prin buzunar şi scoase un hipospray dotat cu un ac urît.

– Vreau să ai asta la tine, zise ea. O mică asigurare din partea Vătămărilor Organice.

– Un ac? Am scuturat din cap cu o precizie care îmi părea aproape mecanică: A-a. Nu înfigi blestemăţia aia în mine.

– E un filament de urmărire, spuse ea cu răbdare. Şi nu părăseşti vehiculul ăsta fără el.

M-am uitat la acul sclipitor, cu mintea disecînd faptele ca pe nişte legume pentru un bol de ramen. În marina tactică folosisem filamente subcutanate pentru a urmări agenţii în misiuni sub

acoperire. În eventualitatea că ceva ar fi mers prost, ne oferea o plasare clară ca să-i putem scoate de acolo. În eventualitatea că nimic nu mergea prost, moleculele filamentului se descompuneau pînă la reziduuri organice, de obicei în patruzeci şi opt de ore.

Am aruncat o privire către Davidson.

– Care e raza de acţiune?

– O sută de clicuri.

Tînărul mohican părea foarte competent în lumina reflectată de ecranul său.

– Numai pe semnal de căutare. Nu radiază decît dacă ne chemi tu. Destul de sigur.

Am ridicat din umeri.

– OK. Unde vrei să-l pui?

Ortega se ridică, cu acul în mînă.

– În muşchii de pe gît. Aproape de cipul tău cortical, în eventualitatea că îţi taie capul.

– Minunat.

M-am ridicat în picioare şi m-am întors cu spatele astfel încît ea să poată înfige acul. O mică străfulgerare de durere în muşchii de la baza craniului şi apoi aceasta se stinse. Ortega mă bătu prieteneşte pe umăr.

– Gata. Îl ai pe ecran?

Davidson apăsă cîteva taste şi aprobă din cap satisfăcut. În faţa mea, Bautista aruncă harnaşamentul gravitaţional pe un scaun. Ortega privi la ceas şi scoase al doilea petec dermal.

– Treizeci şi şapte la sută, zise. Eşti gata pentru Marea Glaciaţiune?

Mă simţeam parcă scufundat în diamante.

În momentul în care am ajuns la Cu Capul În Nori drogul eliminase deja majoritatea reacţiilor mele emoţionale şi totul avea ascuţimea şi muchiile tăioase ale datelor primare. Claritatea devenise substanţă, o peliculă de înţelegere care acoperea tot ceea ce vedeam şi auzeam în jurul meu. Costumul de camuflaj şi harnaşamentul gravitaţional păreau o armură de samurai, iar cînd am extras din toc pistolul paralizant ca să-i verific setările am simţit încărcătura din el ca pe un lucru tangibil.

Aceasta era singura frază de iertare din sintaxa armamentului pe care îl purtam cu mine. Restul erau sentinţe la moarte fără echivoc.

Pistolul cu încărcătură de venin de păianjen se ghemuia în

partea de jos a coastelor mele în partea opusă paralizatorului. Am stabilit deschizătura țevii la maxim. De la distanța de cinci metri ar fi doborît o încăpere plină de adversari dintr-un singur foc, fără recul şi în linişte deplină. Sarah Sachilowska vă salută.

Cuiul grenadelor termită, nu mai mare nici mai gros decît o dischetă de date, stăteau în siguranță într-un buzunar pe coapsa mea stîngă. *In memoriam* Iphigenia Deme.

Cuțitul Tebbit de pe antebraț, cu declanşatorul său neural, fixat sub costumul de camuflaj ca un cuvînt final.

Am căutat sentimentul de gheață care mă copleşise la Jerry's Closed Quarters şi, în adîncurile cristaline ale Secerătoarei, nu aveam nevoie de el.

Timpul misiunii.

– Avem ținta în raza vizuală, anunță pilotul. Vrei să vii să te uiți puțin la copilaşul ăsta?

Am privit spre Ortega, care ridică din umeri, şi pornirăm amîndoi. Ortega se aşează alături de mohican şi îşi puse căştile copilotului. Eu m-am mulțumit să stau în picioare lîngă Bautista în uşa de acces. Şi de aici vederea era destul de bună.

Cea mai mare parte din cocpitul Lock-Mit-ului era fabricată din aliaj transparent iar instrumentele de bord erau proiectate sus, permițînd pilotului o vedere liberă a spațiului înconjurător; îmi aminteam sentimentul de pe Sharya, ca şi cum aş fi călătorit pe o tavă uşor concavă, o limbă de oțel sau poate un covor fermecat, peste peisajul cu nori de dedesubt. O senzație care era în acelaşi timp amețitoare şi dumnezeiască. Am aruncat o privire spre profilul mohicanului şi m-am întrebat dacă era la fel de detaşat de acest sentiment cum eram eu sub influența Secerătoarei.

În noaptea asta nu erau nori. Cu Capul În Nori atîrna în stînga noastră ca un sat de munte văzut din depărtări. Un roi de luminițe albăstrii aduceau blîndețea şi căldura unui cămin pe imensitatea înghețată şi neagră. Kawahara părea să fi ales marginea lumii pentru acel bordel.

Pe cînd ne îndreptam spre lumini un țiuit electronic umplu cocpitul şi datele proiectate se stinseră pentru scurt timp.

– Asta e, ne-au depistat, zise Ortega concis. La treabă. Vreau să zburăm pe sub burtă. Să le oferim o vedere bună.

Mohicanul nu spuse nimic, dar nasul transportorului se aplecă. Ortega se întinse spre un panou proiectat pe transparența de deasupra capului ei şi atinse un buton. O voce aspră masculină se revărsă în cabină.

– ... că vă aflaţi în spaţiu aerian restricţionat. Avem autorizaţie să distrugem orice navă intrusă. Identificaţi-vă imediat.

– Departamentul de poliţie din Bay City, zise Ortega laconic. Uitaţi-vă pe ferestre şi o să vedeţi însemnele. Am venit cu o misiune oficială a poliţiei, amice, aşa că dacă întorci vreun lansator în direcţia asta te arunc în aer.

Se lăsă o linişte foşnitoare. Ortega se întoarse spre mine şi rînji. În faţa noastră, Cu Capul În Nori se umfla ca o ţintă în cătarea unei rachete şi apoi se ridică brusc deasupra capetelor noastre cînd pilotul ne coborî sub masa fuzelajului ei şi se aplecă. Am văzut luminile adunate ca nişte fructe glasate pe pasarele şi pe lateralele platformelor de aterizare, burta umflată a vasului curbîndu-se în sus pe ambele părţi, apoi o depăşirăm.

– Declaraţi-vă natura misiunii, se răsti vocea supărată.

Ortega privi prin partea laterală a cockpitului de parcă ar fi căutat difuzorul în suprastructura navei. Vocea ei deveni rece:

– Fiule, ţi-am spus deja natura misiunii noastre. Acum dă-mi un loc de aterizare.

Altă tăcere. Am înconjurat nava pe o distanţă de cinci kilometri. Eu am început să-mi pun mănuşile de la costumul de camuflaj.

– Locotenent Ortega.

De data asta era vocea lui Kawahara, dar din adîncurile betatanatinei chiar şi ura părea detaşată şi a fost nevoie să-mi reamintesc s-o simt. Cea mai mare parte a minţii mele evalua rapiditatea cu care identificaseră amprenta vocală a lui Ortega.

– E puţin cam neaşteptat. Aveţi vreun mandat? Cred că licenţa noastră este în ordine.

Ortega înălţă o sprînceană în direcţia mea. Identificarea o impresionase şi pe ea. Îşi drese glasul.

– Nu e nicio problemă cu licenţa. Căutăm un evadat. Dacă aveţi de gînd să insistaţi asupra mandatelor, s-ar putea să presupun că aveţi o conştiinţă încărcată.

– Nu mă ameninţa, locotenente, zise Kawahara cu răceală. Ai idee cu cine stai de vorbă?

– Reileen Kawahara, îmi imaginez.

În tăcerea care urmă Ortega făcu un gest de victorie cu pumnul către tavan şi se întoarse să-mi rînjească. Înţepătura îşi nimerise ţinta. Am simţit o vagă urmă de amuzament în colţul gurii.

– Poate ar fi mai bine să-mi spuneţi numele evadatului, locotenente.

Glasul lui Kawahara devenise plat ca expresia unui trup

sintetic nefolosit.

– Se numeşte Takeshi Kovacs, zise Ortega rînjind din nou spre mine. Dar actualmente foloseşte trupul unui fost ofiţer de poliţie. Aş vrea să vă pun cîteva întrebări în legătură cu relaţia dumneavoastră cu acest om.

Urmă o altă pauză lungă, şi am ştiut că momeala avea să dea rezultate. Fabricasem multiplele sale straturi cu toată grija celei mai bune amăgiri de Mesager. Kawahara ştia aproape cu siguranţă despre relaţia dintre Ortega şi Ryker, şi probabil bănuia aventura lui Ortega cu noul ocupant al trupului iubitului ei. Avea să creadă neliniştea lui Ortega în momentul dispariţiei mele. Avea să accepte apropierea nesancţionată a ei de Cu Capul În Nori. Presupunînd că exista o comunicare între Kawahara şi Miriam Bancroft, avea să creadă că ştia unde mă aflam şi astfel să fie convinsă că avea un ascendent asupra poliţistei.

Dar cel mai important, va dori să ştie cum de aflase poliţia din Bay City că ea se afla la bordul Capului În Nori. Şi întrucît cel mai probabil era să fi cules informaţia, fie direct, fie indirect de la Takeshi Kovacs, va dori să ştie de unde ştia el. Va dori să ştie cît de multe ştia el, şi cît spusese poliţiei.

Avea să vrea să discute cu Ortega.

Am strîns manşetele costumului de camuflaj şi am aşteptat. Am încheiat a treia tură în jurul Capului În Nori.

– Ar fi mai bine să veniţi la bord, zise Kawahara în cele din urmă. Farul pentru aterizare de la tribord. Urmaţi-l în interior, vi se va da un cod.

Lock-Mit-ul era echipat cu un tub posterior de evacuare, o variantă civilă mai mică a trapei care pe modelele militare servea bombelor inteligente şi dronelor de supraveghere. La tub se ajungea prin podeaua cabinei principale, şi contorsionîndu-mă puţin am încăput înăuntru împreună cu costumul de camuflaj, harnaşamentul gravitaţional şi armele corespunzătoare. Repetasem asta de trei sau patru ori la sol, dar acum cînd transportorul se legăna înaintînd spre Cu Capul În Nori, păru deodată un proces lung şi complicat. În cele din urmă am înghesuit înăuntru ultima bucată din harnaşament şi Ortega mă bătu o dată pe casca de la costum înainte să trîntească trapa şi să mă îngroape în întuneric.

Trei secunde mai tîrziu tubul se deschise şi mă scuipă spre spate în noapte.

Senzația era una de bucurie vag rememorată, ceva ce acest trup nu-şi amintea la nivel celular. De la tubul strîmt şi vibrația zgomotoasă a motoarelor transportorului eram dintr-o dată aruncat într-un spațiu şi o liniște absolută. Nici măcar un curent de aer prin amortizoarele căştii în timp ce cădeam. Harnaşamentul gravitațional se declanşă imediat după eliberarea din tub şi îmi frînă căderea înainte chiar de a începe cu adevărat. Mă simțeam purtat în cîmpul lui, nu perfect nemişcat, ca o minge săltînd pe o coloană de apă dintr-o fîntînă arteziană. Pivotînd, am urmărit luminile de navigație ale transportorului îndreptîndu-se spre masivul Cu Capul În Nori.

Nava atîrna în fața mea ca un nor amenințător de furtună. Luminile sclipeau spre mine de pe fuzelajul rotunjit şi de pe suprastructura de deasupra. În mod normal aş fi avut senzația înfricoşătoare că sînt o țintă fixă, dar betatanatina înăbuşea emoțiile transformîndu-le într-un şuvoi curat de detalii şi date. În costumul de camuflaj eram la fel de negru ca şi cerul înconjurător şi invizibil pentru radar. Cîmpul gravitațional pe care îl generam putea teoretic să apară undeva pe un scaner, dar printre distorsiunile uriaşe provocate de stabilizatoarele navei ar fi fost nevoie să mă caute în mod special, şi încă destul de intens. Toate aceste lucruri le ştiam cu o încredere absolută în care nu era loc pentru îndoieli, temeri sau alte probleme emoționale. Călăream pe Secerătoare.

Am pregătit propulsoarele pentru o înaintare prudentă şi am alunecat spre fuzelajul masiv, curbat. În interiorul căştii, simularea grafică se trezi pe suprafața vizorului şi am văzut punctele de intrare pe care mi le găsise Irene Elliott evidențiate cu roşu. În special unul, gura nesigilată a unui turn de prelevare scos din uz, pulsa alături de literele verzi frumoase care spuneau Prospect Unu. M-am ridicat constant în sus către el.

Gura turnului avea lărgimea de un metru şi era zgîriată pe margini în locurile de unde fusese amputat sistemul de prelevare de probe atmosferice. Mi-am adus picioarele în față – o realizare deloc minoră într-un cîmp gravitațional – şi m-am săltat peste buza trapei, apoi m-am străduit să mă strecor înăuntru pînă la nivelul taliei. De acolo m-am răsucit ca să mă eliberez din harnaşamentul gravitațional şi am reuşit apoi să alunec prin deschizătură pe podeaua turelei. Am deconectat harnaşamentul.

Înăuntru abia dacă era loc pentru ca un tehnician întins pe spate să verifice echipamentul. În spatele turelei se găsea un sas

antic, cu roată de presiune, aşa cum promiseseră schiţele lui Irene Elliott. M-am fîţîit pînă am reuşit să apuc volantul cu ambele mîini, conştient că atît costumul cît şi harnaşamentul se agaţă în trapa îngustă, şi că eforturile mele de pînă acum îmi epuizaseră aproape total puterea de moment a corpului. Am inspirat adînc ca să-mi alimentez muşchii amorţiţi, aşteptînd ca bătăile lente ale inimii să-mi pompeze oxigenul prin trup şi am tras de volant. Contrar aşteptărilor mele se răsuci destul de uşor şi sasul se deschise în exterior. Dincolo de sas se întindea o beznă spaţioasă.

Am rămas nemişcat un timp, adunînd şi mai multă forţă musculară. A durat ceva pînă să mă obişnuiesc cu cele două doze de cocktail de Secerătoare. Pe Sharya nu fusese nevoie să trecem de douăzeci la sută. La Zihicce temperaturile erau destul de crescute şi senzorii de infraroşu ai tancurilor-păianjen erau rudimentari. Aici sus, un corp la temperatura mediului de pe Sharya ar fi declanşat toate alarmele de pe navă. Fără o alimentare atentă cu oxigen, trupul meu şi-ar fi epuizat rapid rezervele de energie de la nivel celular şi aş fi rămas gîfîind pe podea ca un delfin eşuat. Am stat liniştit, respirînd adînc şi rar.

După cîteva minute m-am răsucit din nou şi am desfăcut complet harnaşamentul gravitaţional, apoi m-am strecurat cu grijă prin sas şi am atins o pasarelă de oţel cu podul palmei. Am împins încet şi restul corpului afară din sas, simţindu-mă ca un fluture ieşind din crisalidă. După ce am verificat în ambele direcţii pasarela întunecată m-am ridicat în picioare şi mi-am scos casca şi mănuşile de la costum. Dacă planurile chilei pe care Irene Elliott le scosese din arhivele flotei aeriene Tampa erau încă corecte, pasarela trebuia să ducă în jos printre enormele rezervoare de heliu ale navei pînă la camera de control a balizelor de la pupa, şi de acolo aş fi putut ajunge pe o scară de întreţinere direct pe puntea principală de comandă. Conform faptelor adunate din interogatoriul lui Miller, cartierul general al lui Kawahara se afla cu două niveluri mai jos la babord. Avea două ferestre uriaşe care dădeau în partea de jos a fuzelajului.

Citind din minte planurile, am scos pistolul şi am pornit spre pupa.

Mi-a luat mai puţin de cincisprezece minute să ajung în camera de control şi pe drum nu am întîlnit pe nimeni. Camera de control părea să fie automatizată şi am început să suspectez că în prezent nu prea se mai ostenea nimeni să viziteze acoperişurile boltite de

pe partea superioară a navei. Am găsit scara de întreținere şi am parcurs-o chinuindu-mă pînă cînd o revărsare de lumină călduță pe fața mea îmi spuse că mă aflam aproape de puntea de comandă. M-am oprit şi am căutat să aud voci, cu auzul şi sentimentul proximității tensionate ambele la maxim, aproape un minut întreg înainte de a coborî ultimii patru metri şi a cădea pe podeaua acoperită de covoare a unui coridor bine luminat. Era pustiu în ambele direcții.

Mi-am verificat ceasul intern şi am ascuns pistolul cu alice. Momentul misiunii se apropia. Deja Ortega şi Kawahara trebuiau să stea de vorbă. Am privit decorul din jur şi am bănuit că indiferent ce funcțiuni intenționase cîndva să îndeplinească puntea de comandă, acum nu le mai îndeplinea. Coridorul era împodobit opulent în roşu şi auriu, cu glastre de plante exotice şi la fiecare cîțiva metri cu lămpi în formă de trupuri acuplîndu-se. Covorul de sub picioarele mele era gros, țesut cu imagini foarte detaliate de abandon sexual. Bărbați, femei şi variante intermediare se încolăceau unul în jurul altuia pe lungimea coridorului într-o progresie neîntreruptă de orificii astupate şi membre mărite. Pe pereți atîrnau holograme la fel de explicite care gemeau şi icneau cînd treceam prin dreptul lor. Într-una dintre ele mi s-a părut că o recunosc pe femeia cu păr negru şi buze stacojii din reclama de pe stradă, femeia care se putea să-şi fi lipit coapsa de a mea într-un bar de pe cealaltă parte a lumii.

În detaşarea rece a betatanatinei, niciuna dintre ele nu avea mai mult impact asupra mea decît o tehnoglifă marțiană.

La intervale de circa zece metri de fiecare parte a coridorului se aflau uşi duble luxoase. Nu era nevoie de prea multă imaginație ca să-ți dai seama ce se găsea în spatele acestor uşi. Biocabinele lui Jerry, cu orice alt nume, şi prin fiecare uşă era foarte posibil să apară un client. Am grăbit pasul, căutînd un coridor de legătură care ştiam că duce la scările şi lifturile către celelalte niveluri.

Aproape ajunsesem cînd la cinci metri în fața mea se deschise o uşă. Am înlemnit, cu mîna pe mînerul pistolului, cu umerii lipiți de perete, cu privirea fixată pe canatul uşii. Neurachemul zbîrnîia.

În fața mea, un animal cu blană cenuşie care era fie un lup semi-domesticit fie un cîine ieşi pe uşa deschisă cu o încetineală artritică. Am păstrat mîna pe pistol şi m-am îndepărtat de perete, urmărindu-l. Animalul nu depăşea cu mult înălțimea genunchiului şi se deplasa pe toate patru labele, dar era ceva foarte în neregulă cu structura picioarelor din spate. O luxație. Urechile îi erau lăsate

pe spate şi un scîncet de o clipă îi ieşi din piept. Întoarse capul spre mine şi pe moment mîna mi se strînse pe patul pistolului, dar animalul doar se uită pentru o secundă la mine şi suferinţa mută din ochii lui fu suficient cît să înţeleg că nu reprezenta niciun pericol. Apoi şchiopătă pe coridor pînă la o cameră din partea opusă şi se opri acolo, cu capul alungit lăsat în jos lîngă uşă ca şi cum ar fi ascultat.

Cu o senzaţie de pierdere a controlului ca într-un vis, l-am urmat şi mi-am lipit şi eu capul de suprafaţa uşii. Izolarea fonică era bună, dar nu se putea pune cu neurachemul Khumalo la capacitate maximă. Undeva la limita auzului urechea mea prindea zgomote ca un bîzîit de insecte. O serie de bufnituri ritmice şi încă ceva ce puteau fi strigătele rugătoare ale cuiva a cărui rezistenţă era pe sfîrşite. Se opri aproape la fel de repede cum îl auzisem.

Sub mine, cîinele încetă să mai scîncească. În aceeaşi clipă se lăsă la pămînt lîngă uşă. Cînd m-am îndepărtat, se uită încă o dată la mine cu o privire de durere pură şi reproş. În acei ochi puteam vedea reflectîndu-se fiecare victimă care mă privise vreodată în cei treizeci de ani de viaţă conştientă. Apoi animalul întoarse capul şi-şi linse apatic picioarele schilodite.

Pentru o fracţiune de secundă, ceva izbucni de sub crusta îngheţată a betatanatinei.

M-am întors la uşa pe care apăruse animalul, scoţînd pistolul cu alice din mers şi am intrat ţinînd arma în faţă cu amîndouă mîinile. Camera era spaţioasă şi în culori pastel, cu picturi ciudate bidimensionale înrămate pe pereţi. Un masiv pat cu baldachin cu draperii translucide ocupa centrul. Aşezat pe marginea patului stătea un bărbat distins de vreo patruzeci de ani, dezbrăcat de la talie în jos. Deasupra taliei părea să poarte haine de seară care contrastau puternic cu mănuşile de lucru din pînză groasă pe care şi le trăsese pînă la coate. Era aplecat, curăţîndu-se între picioare cu un prosop alb umed.

Cînd am avansat în interiorul camerei a ridicat ochii.

– Jack? Deja ai ter...

Se holbă la pistolul din mîinile mele fără să înţeleagă, apoi cînd ţeava ajunse la jumătate de metru de faţa lui o notă de asprime îşi făcu loc în glasul său.

– Ascultă, n-am comandat aşa ceva.

– Din partea casei, am zis fără intonaţie şi am urmărit cum roiul de fragmente monomoleculare îi sfîşie faţa. Mîinile îi zburară dintre picioare ca să acopere rănile şi se răsturnă pe o rînă peste

pat, scoţînd sunete din adîncul plămînilor în timp ce murea.

Cu ceasul care cronometra timpul misiunii clipind roşu în colţul cîmpului vizual, m-am retras din cameră. Animalul schilod de lîngă cealaltă uşă nu ridică privirea la apropierea mea. Am îngenuncheat şi am lăsat uşor o mînă pe blana încîlcită. Capul se înălţă şi scîncetul i se ridică iarăşi din gît. Am lăsat jos pistolul şi mi-am încordat mîna liberă. Teaca neurală dădu drumul cuţitului Tebbit, sclipind.

După aceea am curăţat lama pe blană, am repus cuţitul în teaca lui şi am recuperat pistolul, totul cu calmul lipsit de grabă al Secerătorii. Apoi am înaintat încet spre coridorul de legătură. Adînc în serenitatea de diamant a drogului ceva mă sîcîia, dar Secerătoarea nu-mi dădea voie să-mi fac griji din cauza asta.

Conform indicaţiilor de pe planurile furate de Elliott coridorul perpendicular ducea la o serie de trepte, acoperite cu acelaşi model orgiastic ca şi artera principală. Am coborît atent, cu pistolul măturînd spaţiul deschis din faţă, simţul proximităţii desfăşurîndu-se ca un radar înaintea mea. Nu mişca nimic. Kawahara probabil închisese toate obloanele în eventualitatea că Ortega şi echipajul ei vedea ceva neconvenabil în timp ce stăteau la taclale.

Două niveluri mai jos am părăsit scara şi am urmat din memorie schiţele printr-o încrengătură de coridoare pînă cînd am fost suficient de sigur că uşa spre apartamentul lui Kawahara se afla dincolo de următorul colţ. Cu spatele la perete, am alunecat pînă la colţ şi am aşteptat, respirînd superficial. Simţul de proximitate îmi spunea că era cineva lîngă uşa de după colţ, posibil nu numai o singură persoană, şi am prins izul uşor de fum de ţigară. M-am lăsat în genunchi, am verificat împrejurimile şi apoi m-am aplecat cu faţa la pămînt. Cu un obraz frecîndu-se de covor, am scos capul de după colţ.

Un bărbat şi o femeie stăteau în picioare lîngă uşă, îmbrăcaţi în salopete verzi identice. Femeia fuma. Deşi amîndoi aveau pistoale paralizante atîrnate ostentativ la centură, păreau mai mult să aparţină echipei tehnice decît securităţii. M-am relaxat treptat şi m-am aşezat să mai aştept ceva timp. În colţul ochiului, minutele timpului de misiune pulsau ca o venă suprastresată.

După încă un sfert de oră am auzit uşa. La amplificare maximă, neurachemul prinse foşnetul hainelor cînd angajaţii se deplasară să permită ieşirea persoanei. Am auzit voci. A lui Ortega plată şi cu prefăcut dezinteres oficial, apoi a lui Kawahara modulată ca a

androidului de la Larkin & Green. Cu betatanatina protejîndu-mă împotriva urii, reacția mea la această voce era ca un eveniment petrecut într-un orizont îndepărtat, ca fulgerele şi zgomotele focurilor de armă la mare distanță.

– ... că nu vă pot fi de mai mult ajutor, locotenente. Dacă ceea ce spui despre Wei Clinic este adevărat, echilibrul lui mintal s-a deteriorat categoric foarte mult din vremea cînd lucra pentru mine. Mă simt oarecum responsabilă. Adică, nu i l-aş fi recomandat niciodată lui Laurens Bancroft dacă aş fi suspectat că se va întîmplă aşa ceva...

– După cum am spus, e o presupunere – tonul lui Ortega se ascuți uşor. Şi aş aprecia dacă aceste detalii nu vor ajunge mai departe. Pînă cînd nu ştim unde s-a dus Kovacs, şi de ce...

– Exact. Înțeleg exact delicatețea situației. Te afli la bordul Capului În Nori, locotenente. Avem o reputație în confidențialitate.

– Da. Ortega îşi permise o urmă de dispreț în glas: Aşa am auzit.

– Bun, atunci poți sta liniştită că nu se va vorbi despre asta. Acum te rog să mă scuzi, locotenente. Sergent. Am nişte probleme administrative de rezolvat. Tia şi Max vă vor conduce înapoi pe punte.

Uşa se închise şi paşi înfundați se auziră îndreptîndu-se în direcția mea. M-am încordat brusc. Ortega şi escorta ei veneau spre mine. Asta era ceva ce nimeni nu luase în calcul. Pe schițe principalele platforme de aterizare se aflau în fața cabinelor lui Kawahara, iar eu venisem dinspre pupa ținînd cont de asta. Nu părea să existe vreun motiv pentru care Ortega şi Bautista să fie conduşi spre pupa.

Nu era panică. În locul ei, un analog înghețat al adrenalinei îmi inundă mintea, oferindu-mi o serie rece de fapte. Ortega şi Bautista nu erau în pericol. Probabil veniseră pe acelaşi drum pe care plecau, altfel ar fi spus ceva. Cît despre mine, dacă ei treceau de coridorul pe care mă aflam, era de ajuns ca escorta lor să arunce o privire în lateral ca să mă vadă. Zona era bine luminată şi nu existau locuri în care să mă pot ascunde. Pe de altă parte, cu corpul sub temperatura camerei, pulsul încetinit şi răsuflarea la fel de scăzută, majoritatea factorilor subliminali care ar fi declanşat simțul de proximitate al unui om normal dispăruseră. Toate astea presupunînd că membrii escortei foloseau trupuri normale.

Iar dacă intrau pe coridorul acesta ca să o ia pe scările pe care coborîsem eu...

M-am lipit cu spatele de perete, am restrîns raza pistolului la minim şi am încetat să mai respir.

Ortega, Bautista. Cei doi însoţitori formau ariergarda. Erau atît de aproape încît aş fi putut întinde mîna să ating părul lui Ortega.

Nimeni nu întoarse privirea.

Le-am dat un minut întreg înainte de a-mi permite să respir iarăşi. Apoi am verificat coridorul în ambele direcţii, am ocolit rapid colţul şi am bătut în uşă cu patul pistolului. Fără să aştept răspuns, am intrat.

Capitolul Patruzeci şi Unu

Încăperea era exact aşa cum o descrisese Miller. Largă de douăzeci de metri şi cu pereţi de sticlă nereflectorizantă care se curbau spre interior de la tavan spre podea. Într-o zi senină probabil te puteai întinde pe panta lor şi să vezi miile de metri ale oceanului de dedesubt. Decorul era dezolant şi datora mult originilor de la început de mileniu ale lui Kawahara. Pereţii erau de un gri fumuriu, podeaua din sticlă topită iar lumina venea din piese zimţate de origami lucrate din foi de iluminium înfipte pe trepiede de fier în colţurile camerei. O latură a încăperii era dominată de o placă masivă de oţel negru care probabil servea de birou, cealaltă aduna un grup de fotolii în culori pămîntii în jurul unei imitaţii de şemineu cu ulei. În spatele fotoliilor o arcadă ducea spre ceea ce Miller presupusese că ar fi dormitoarele.

Deasupra biroului, un holodisplay de date unduind uşor fusese abandonat. Reileen Kawahara stătea cu spatele spre uşă, privind fix cerul nopţii.

– Ai uitat ceva? întrebă ea distant.

– Nu, absolut nimic.

Am văzut cum i s-a încordat spatele auzindu-mă, dar se întoarse cu mişcări line şi fără grabă, şi chiar vederea pistolului cu alice nu fisură calmul glacial de pe faţa ei. Glasul îi era aproape la fel de dezinteresat cum fusese înainte de a se întoarce.

– Cine eşti? Cum ai intrat aici?

– Ia gîndeşte-te. Am făcut semn spre fotolii: Aşează-te acolo, să-ţi uşurezi greutatea de pe picioare în timp ce gîndeşti.

– Kadmin?

– Acum mă insulţi. Stai jos.

Am văzut cum înțelegerea explodează în spatele ochilor ei.

– Kovacs? Un zîmbet neplăcut îi curbă buzele: Kovacs, prostule, *prost* nenorocit. Ai idee la ce tocmai ai renunțat?

– Am zis să stai jos.

– Ea a plecat, Kovacs. Înapoi pe Lumea lui Harlan. M-am ținut de cuvînt. Ce crezi că faci aici?

– N-am de gînd să-ți spun din nou, am spus blînd. Fie te așezi acum, fie îți zbrobesc una dintre rotule.

Zîmbetul abia schițat rămase pe buzele lui Kawahara în timp ce se lăsa în jos centimetru cu centimetru pe cel mai apropiat fotoliu.

– Foarte bine, Kovacs. În seara asta o să jucăm după scenariul tău. Apoi o s-o tîrîm pe această pescărească Sachilowska înapoi aici şi pe tine împreună cu ea. Ce-o să faci? O să mă omori?

– Dacă e necesar.

– Pentru ce? E cumva vorba de vreun tribunal moral?

Sublinierea pe care Kawahara o dădu ultimelor două cuvinte le făcu să sune ca numele unui produs.

– Nu cumva uiți ceva? Dacă mă omori aici, va dura cam optsprezece ore ca sistemul de stocare la distanță din Europa să observe şi să mă reîntrupeze după ultima mea transmisie. Iar noului eu nu-i va trebui mult să-şi dea seama ce s-a întîmplat aici.

M-am așezat şi eu pe marginea fotoliului.

– Oh, nu ştiu. Uite cît i-a luat lui Bancroft, şi el încă nu ştie adevărul, nu-i așa?

– E vorba de Bancroft?

– Nu, Reileen. E vorba de mine şi de tine. Trebuia s-o fi lăsat în pace pe Sarah. Ar fi trebui să mă fi lăsat pe mine în pace cînd ai avut ocazia.

– Oooo, gînguri ea, cu un aer maternal batjocoritor. Ai fost *manipulat.* Îmi pare rău. Renunță la intonație aproape la fel de brusc: Eşti *Mesager,* Kovacs. Trăieşti din manipulare. Toți facem asta. Cu toții trăim în marea matrice a manipulării şi totul nu e decît o luptă înverşunată pentru a rămîne în vîrf.

Am clătinat din cap.

– Nu am cerut să fiu introdus şi eu.

– Kovacs, Kovacs. Expresia lui Kawahara era dintr-o dată aproape tandră: Niciunul din noi nu a cerut asta. Crezi că eu am cerut să mă nasc în Fission City, cu un pitic cu sindactilie drept tată şi o tîrfă psihopată drept mamă. Crezi că eu am cerut asta? Nu sîntem introduşi, sîntem *aruncați,* şi după aceea totul se rezumă la a-ți păstra capul deasupra apei.

– Sau la a turna apă pe gîtul altora, am aprobat eu amiabil. Presupun că îți moşteneşti mama, nu-i aşa?

Pentru o secundă chipul lui Kawahara fu ca o mască tăiată în tablă în spatele căreia fierbea un furnal. Am văzut furia aprinzîndu-i-se în ochi şi dacă nu aş fi avut în interiorul meu Secerătoarea să mă păstreze rece, mi s-ar fi făcut frică.

– Omoară-mă, zise ea printre buzele strînse. Şi scoate cît poți de mult din asta, pentru că o să suferi, Kovacs. Crezi că amărîții ăia de revoluționari din New Beijing au suferit cînd au murit? O să inventez noi limite pentru tine şi pentru tîrfa ta puțind a peşte.

Am scuturat din cap.

– Nu prea cred, Reileen. Vezi tu, updatarea ta needlecast a avut loc cam acum zece minute. Iar pe drum un Scufundător a aranjat-o. Nu am înlăturat nimic, doar am altoit virusul Rawling pe transmisie. E deja în miez, Reileen. Stocarea ta telecomandată a fost alterată.

Ochii i se îngustară.

– Minți.

– Azi nu. Ți-a plăcut treaba făcută de Irene Elliott la Jack It Up? Ar trebui s-o vezi într-un forum virtual. Pariez că a avut timp să adune vreo jumătate de duzină de biți ai minții cît timp s-a aflat în interiorul transmisiei. Suvenir. De fapt bijuterii de colecționar, pentru că dacă ştiu ceva despre inginerii de cipuri corticale, e că o să sudeze capacul peste cipul tău mai repede decît un politician care părăseşte o zonă de război. Am făcut semn cu capul spre displayul unduind: Presupun că o să primeşti alarma peste vreo două ore. La Innenin a durat mai mult dar asta a fost cu mult timp în urmă. Tehnologia a evoluat de atunci.

Atunci mă crezu, iar furia pe care o văzusem în ochii ei se concentra la un alb încins.

– Irene Elliott, zise ea încordată. Cînd o s-o găsesc...

– Cred că am avut parte de suficiente amenințări inutile pe ziua de azi, am întrerupt-o apatic. Ascultă-mă. Momentan cipul cortical pe care îl porți e singura viață pe care o ai, iar la dispoziția în care sînt acum nu-mi trebuie mult să şi-l scot din şira spinării şi să calc pe el. Înainte sau după ce te împuşc, aşa că *ține-ți gura.*

Kawahara rămase nemişcată, uitîndu-se la mine cu ochii îngustați. Buza de sus îi dezgoli dinții pentru o clipă, înainte să fie readusă sub control.

– Ce vrei?

– Aşa e mai bine. Ceea ce vreau, în momentul ăsta, este o

mărturisire completă despre cum l-ai aranjat pe Bancroft. Rezoluția 653, Mary Lou Hinchley, toată povestea. Poți să adaugi şi ce i-ai înscenat lui Ryker.

– Eşti echipat pentru asta?

Mi-am mîngîiat pleoapa stîngă unde îmi fusese introdus sistemul de înregistrare şi am zîmbit.

– Chiar crezi că o să fac asta?

Mînia lui Kawahara mă fulgera din spatele ochilor. Aştepta, încolăcită, o deschizătură. O mai văzusem şi înainte astfel, dar atunci nu fusesem receptorul acestei priviri. Eram în tot atîta pericol sub aceşti ochi cum fusesem sub focul de pe străzile Sharyei.

– Chiar crezi că o să obții asta de la mine?

– Vezi partea bună a lucrurilor, Reileen. Probabil că prin mită şi influență o să scapi de pedeapsa cu ştergerea, şi în rest o să primeşti poate cîteva sute de ani la depozitare. Glasul mi se înăspri: Pe de altă parte, dacă nu vorbeşti, o să mori aici şi acum.

– Mărturisirile sub constrîngere nu sînt admise de lege.

– Nu mă fă să rid. N-o să fie vorba de ONU. Crezi că n-am mai fost niciodată într-un tribunal? Crezi că aş avea încredere în avocați în problema asta? Toți ce spui aici în seara asta merge pe needlecast expres direct la WorldWeb One imediat ce ajung pe Pămînt. Asta, şi înregistrările cu cine-o fi ăla pe care l-am terminat în camera cățelului de sus.

Ochii lui Kawahara se lărgiră, şi eu am aprobat din cap.

– Da, ar fi trebuit să-ți fi spus mai devreme. Ai un client mai puțin. Nu e mort Real, dar va trebui reîntrupat. Cu toate astea, estimez cam trei minute pînă ce Sandy Kim va intra în direct, iar armata ONU îți va arunca uşa în aer cu un sac de mandate. Nu vor avea de ales. Numai Bancroft şi tot le va forța mîna. Crezi că oamenii care au autorizat acțiunile de pe Sharya şi Innenin o să fie împiedicați de o mică regulă constituțională cînd e vorba să-şi protejeze baza? *Acum începe să vorbeşti.*

Kawahara înălță sprîncenele, ca şi cum tot ceea ce spusesem ar fi fost doar o glumă puțin dezgustătoare.

– De unde vrei să încep, Takeshi-san?

– Mary Lou Hinchley. De aici a căzut, nu-i aşa?

– Desigur.

– Ai pus să fie omorîtă pe scena sadicilor? Vreun futăcios bolnav a vrut să-şi pună trup de tigru şi să se joace cu pisicuța?

– Ei, ei. Kawahara îşi plecă capul pe o parte pe măsură ce făcea

legătura: Cu cine ai vorbit? Cu cineva de la Wei Clinic, nu? Să mă gîndesc. Miller a fost aici pentru acea mică lecție, dar l-ai prăjit, aşa că... Oh. Doar n-ar plecat iarăşi la vînătoare de capete, Takeshi? Nu l-ai luat acasă pe Felipe Miller într-o cutie, nu-i aşa?

N-am zis nimic, doar am privit-o peste țeava pistolului, auzind din nou țipetele slăbite prin uşa la care ascultasem. Kawahara ridică din umeri.

– De fapt, n-a fost tigru. Dar ceva de genul ăsta, da.

– Şi ea a aflat?

– Cumva da.

Kawahara păru să se relaxeze, ceea ce în circumstanțe normale m-ar fi făcut nervos. Sub efectul betatanatinei, mă făcu doar mai atent.

– Un cuvînt nelalocul lui, poate o vorbă scăpată de un tehnician. Ştii, de obicei ne trecem clienții sadici printr-o versiune virtuală înainte de a le da drumul în realitate. E de folos să ştii cum vor reacționa, şi în unele cazuri chiar îi sfătuim să nu continue.

– Foarte prudent din partea voastră.

Kawahara oftă.

– Cum să te faci să înțelegi, Takeshi? Noi oferim servicii aici. Dacă asta se poate face legal, cu atît mai bine.

– Prostii, Reileen. Le vinzi virtualul, şi după cîteva săptămîni se întorc adulmecînd după varianta reală. E o relație cauzală, şi tu o ştii. Faptul că le vinzi ceva ilegal îți dă un avantaj, probabil asupra unor oameni influenți. Aduci mulți guvernatori ONU aici sus, nu-i aşa? Generali ai Protectoratului, genul ăsta de ticăloşi?

– Cu Capul În Nori are grijă de elită.

– Ca futăciosul ăla cu părul alb pe care l-am aranjat sus? Era cineva important, nu?

– Carlton McCabe? De undeva Kawahara făcu rost de un surîs alarmant: Se poate spune asta, presupun, da. O persoană cu influență.

– Vrei să-mi spui cărei anumite persoane cu influență i-ai promis că îi poate smulge măruntaiele lui Mary Lou Hinchley?

Kawahara se încorda uşor.

– Nu, nu vreau.

– Presupun că nu. O să ai nevoie de asta pentru o tîrguială mai tîrziu, nu-i aşa? OK, treci peste. Aşadar ce s-a întîmplat? Hinchley a fost adusă aici, a aflat accidental ce i se pregătea şi a încercat să evadeze? A furat un harnaşament gravitațional, poate?

– Mă îndoiesc. Echipamentul e păstrat sub pază strictă. Poate a crezut că se poate agăța de exteriorul uneia dintre navete. Se pare că nu era o fată prea inteligentă. Detaliile sînt încă neclare, dar trebuie să fi căzut cumva.

– Sau a sărit.

Kawahara scutură din cap.

– Nu cred că avea curaj pentru asta. Mary Lou Hinchley nu era un spirit de samurai. Ca majoritatea oamenilor, s-ar fi agățat de viață pînă în ultimul moment. Sperînd într-un miracol. Implorînd milă.

– Cît de neelegant. I s-a simțit lipsa imediat?

– Sigur că i s-a simțit lipsa. O aştepta un client. Am căutat prin toată nava.

– Jenant.

– Da.

– Dar nu la fel de jenant cum a fost cînd a fost găsită aruncată pe țărm cîteva zile mai tîrziu, nu? Zînele norocului plecaseră din oraş în săptămîna aia.

– A fost un ghinion, admise Kawahara de parcă ar fi discutat despre o partidă proastă de poker. Dar nu întru totul neaşteptat. Nu anticipasem o problemă reală.

– Ştiați că e catolică?

– Bineînțeles. Făcea parte dintre cerințele noastre.

– Deci cînd Ryker a răscolit convertirea suspectă, trebuie să te fi căcat pe tine. Mărturia lui Hinchley te-ar fi expus, împreună cu dracu' ştie cîți dintre prietenii tăi influenți. Cu Capul În Nori, una dintre Case, acuzată de omucidere, şi tu o dată cu ea. Ce cuvînt ai folosit atunci pe New Beijing? Risc intolerabil. Trebuia făcut ceva, Ryker trebuia redus la tăcere. Opreşte-mă dacă pierd şirul.

– Nu, ceea ce spui e perfect corect.

– Deci i-ai înscenat ceva?

Kawahara ridică iar din umeri.

– S-a făcut o tentativă de a-l cumpăra. S-a dovedit... nereceptiv.

– Ghinion. Şi ce ai făcut atunci?

– Nu ştii?

– Vreau să te aud pe tine spunînd-o. Vreau detalii. Vorbesc prea mult eu. Încearcă să-ți susții partea ta de conversație, altfel s-ar putea să te consider necooperantă.

Kawahara ridică teatral ochii în tavan.

– I-am înscenat ceva lui Elias Ryker. I-am oferit un indiciu fals despre o clinică din Seattle. Am construit o proiecție telefonică a

lui Ryker şi am folosit-o ca să-l plătim pe Ignacio Garcia să falsifice Motivele de Conştiinţă la două dintre victimele lui Ryker. Ştiam că poliţia din Seattle n-o să creadă asta şi că falsul lui Garcia nu va rezista la o analiză mai atentă. Uite, aşa e mai bine?

– Cum l-aţi găsit pe Garcia?

– Cercetări asupra lui Ryker, pe vremea cînd încercam să-l cumpărăm. Kawahara se foi nerăbdătoare în fotoliu: A apărut relaţia asta.

– Mda, asta mi-am închipuit şi eu.

– Cît de perspicace.

– Deci totul era frumos aranjat. Pînă a apărut Rezoluţia 653, şi a agitat din nou lucrurile. Iar cazul Hinchley era încă deschis.

Kawahara înclină capul.

– Exact aşa.

– De ce n-ai folosit pur şi simplu aceeaşi tactică? Să mituieşti pe cîţiva dintre cei care iau deciziile în Consiliul ONU?

– Pe cine? Aici nu e New Beijing. I-ai cunoscut pe Phiri şi Ertekin. Ţi se pare că sînt de vînzare?

Am clătinat din cap.

– Deci tu erai în trupul lui Marco. Miriam Bancroft ştia?

– Miriam? Kawahara păru perplexă: Bineînţeles că nu. Nimeni nu ştia, asta era ideea. Marco joacă cu Miriam în mod regulat. Era o acoperire perfectă.

– Nu chiar perfectă. Se pare că joci foarte prost tenis.

– N-am avut timp pentru un disc de competenţă.

– De ce Marco? De ce nu te-ai dus tu însăţi?

Kawahara flutură din mînă.

– L-am presat pe Bancroft încă de cînd rezoluţia a fost pusă în discuţie. Şi pe Ertekin, ori de cîte ori m-a lăsat să mă apropii de ea. Începeam să bat la ochi. Marco punînd o vorbă din partea mea mă făcea să mă simt mai detaşată.

– Tu ai primit apelul acela de la Rutherford, am spus mai mult pentru mine. Cel către Sintouch House după ce am trecut noi pe la el. Mi-am închipuit că a fost Miriam, dar tu te aflai acolo ca musafir, jucînd rolul lui Marco pe marginile marii dezbateri catolice.

– Da. Un zîmbet uşor: Se pare că ai supraestimat foarte mult rolul lui Miriam Bancroft în toată povestea asta. O, apropo, cine foloseşte trupul lui Ryker în acest moment? Doar ca să-mi satisfac curiozitatea. Sînt foarte convingători, indiferent cine ar fi.

N-am spus nimic, dar un zîmbet mi se scurse pe la colţul gurii.

Kawahara îl observă.

– *Zău?* Reîntrupare dublă. Chiar că o ai pe locotenent Ortega la degetul mic. Sau altundeva, mă rog. Felicitări. O manipulare demnă de un Mat. Lătră un hohot scurt de rîs: Intenționam să fie un compliment, Takeshi-san.

I-am ignorat vorbele.

– Ai vorbit cu Bancroft la Osaka? Joi 16 august. Ştiai că se duce acolo?

– Da. Avea afaceri regulate acolo. Trebuia să fac să pară o întîlnire întîmplătoare. L-am invitat la Cu Capul În Nori la întoarcere. Pentru el e ceva firesc. Să cumpere sex după afaceri. Probabil că ai aflat asta.

– Da. Aşadar cînd l-ai adus aici, ce i-ai spus?

– I-am spus adevărul.

– Adevărul. M-am holbat la ea: I-ai spus despre Hinchley, şi te-ai aşteptat să te susțină?

– De ce nu?

În privirea pe care mi-o aruncă drept răspuns era o simplitate înfiorătoare.

– Prietenia noastră durează de secole. Strategii comune în afaceri care uneori se întind pe mai mult decît o viață umană normală ca să dea roade. Nu prea mă aşteptam ca el să ia partea celor mici.

– Deci te-a dezamăgit. Nu păstra credința de Mat.

Kawahara oftă iarăşi, şi de data asta în oftatul ei se simțea o oboseală autentică, izbucnind de sub praful cîtorva secole.

– Laurens îşi menține o doză de romantism ieftin pe care eu continuu s-o subestimez. Nu e prea diferit de tine în unele privințe. Dar, spre deosebire de tine, el nu are scuze pentru asta. Omul are peste trei sute de ani. Am presupus – am vrut să presupun, poate – că sistemul lui de valori reflectă asta. Că restul e numai teatru, discursuri pentru turmă. Kawahara făcu un gest neglijent de ce-poți-să-i-faci cu unul dintre brațele subțiri: Dorințe deşarte, mă tem.

– El ce a făcut? A luat vreo atitudine morală?

Gura lui Kawahara se strîmbă amuzată.

– Îți bați joc de mine? Tu, care ai mîinile proaspăt mînjite cu sîngele a cîtorva zeci de oameni de la Wei Clinic. Un măcelar al Protectoratului, un stingător de vieți umane pe toate lumile pe care a ajuns să pună piciorul. Eşti, dacă pot să spun aşa, Takeshi, puțin cam inconsecvent.

Asigurat de înfăşurarea rece a betatanatinei, nu am simţit decît o uşoare iritare faţă de obtuzitatea lui Kawahara. O nevoie de a lămuri lucrurile.

– La Wei Clinic a fost vorba de ceva personal.

– La Wei Clinic a fost vorba de afaceri, Takeshi. Nu au avut niciun fel de interes personal pentru tine. Majoritatea oamenilor pe care i-ai şters îşi făceau pur şi simplu meseria.

– Atunci ar fi trebuit să-şi fi ales o altă meserie.

– Şi oamenii de pe Sharya. Ce alegere ar fi trebuit să facă? Să nu se nască pe acea lume, în acel moment? Poate să nu permită să fie chemaţi sub arme?

– Eram tînăr şi prost, am spus simplu. Am fost folosit. Am ucis pentru oameni ca tine pentru că nu ştiam altceva. Apoi am învăţat lucruri mai bune. Ceea ce s-a petrecut la Innenin m-a învăţat şi mai multe. Acum nu mai ucid decît pentru mine, şi de fiecare dată cînd iau o viaţă, îi cunosc valoarea.

– Valoarea. *Valoarea* unei vieţi umane. Kawahara scutură din cap ca un profesor în faţa unui elev exasperant: Eşti încă tînăr şi prost. Viaţa umană nu are valoare. N-ai învăţat încă asta, Takeshi, după tot ce ai văzut? Nu are nicio valoare intrinsecă. Ca să construieşti o maşină trebuiesc bani. Costă bani ca să extragi materiile prime. Dar oamenii? Scoase un sunet ca un scuipat: întotdeauna poţi face rost de oameni. Se reproduc ca celulele canceroase, indiferent dacă ai nevoie de ei sau nu. Se găsesc *din abundenţă,* Takeshi. De ce ar fi valoroşi? Ştii că ne costă *mai puţin* să recrutăm şi să folosim o tîrfă adevărată pentru sadici decît să instalăm şi să rulăm formatul virtual echivalent. Carnea umană reală e *mai ieftină* decît o maşină. E un adevăr axiomatic al timpurilor noastre.

– Bancroft nu credea asta.

– Bancroft? Kawahara mîrîi dezgustată din adîncul pieptului. Bancroft e un handicapat, care şchioapătă printre noţiunile lui arhaice. Pentru mine e un mister cum de a supravieţuit atît de mult.

– Aşa că l-ai programat pentru sinucidere? I-ai dat un mic impuls chimic?

– L-am programat... Ochii lui Kawahara se lărgiră şi un rîs încîntat care avea compoziţia potrivită de pleavă şi muzică îi ieşi de pe buzele sculptate. Kovacs, nu poţi să fii atît de prost. Ţi-am spus că s-a sinucis. A fost ideea lui, nu a mea. Au fost vremuri cînd aveai încredere în cuvîntul meu, chiar dacă nu suportai compania

mea. Gîndeşte-te. De ce să-l fi vrut mort?

– Ca să ştergi ceea ce îi spusesei despre Hinchley. Cînd s-ar fi reîntrupat, ultima sa updatare ar fi avut în minus acea mică indiscreție.

Kawahara aprobă din cap cu înțelepciune.

– Da, îmi dau seama cum se potriveşte pentru tine. O mişcare defensivă. La urma urmelor, tu ai trăit în defensivă încă de cînd ai plecat de la Mesageri. Iar o ființă care trăieşte în defensivă mai devreme sau mai tîrziu ajunge să gîndească în defensivă. Uiți un lucru, Takeshi.

Făcu o pauză dramatică, şi chiar prin vălul betatanatinei o vagă undă de neîncredere mă străbătu. Kawahara supralicita.

– Ce anume?

– Că *eu,* Takeshi Kovacs, nu sînt ca tine. Nu joc în defensivă.

– Nici măcar la tenis?

Îmi oferi un mic surîs calibrat.

– Foarte spiritual. Nu aveam nevoie să şterg amintirea lui Laurens Bancroft despre conversația noastră, pentru că el deja îşi măcelărise propria lui tîrfă catolică, şi avea de pierdut la fel de multe ca şi mine în urma Rezoluției 653.

Am clipit. Formulasem diferite teorii învîrtindu-se în jurul convingerii centrale că de moartea lui Bancroft era responsabilă Kawahara, dar niciuna de un asemenea prost gust. Dar pe măsură ce aprofundam cuvintele lui Kawahara, acelaşi lucru se întîmplă şi cu unele bucăți din oglinda cu multe muchii despre care crezusem că deja era completă şi puteam vedea adevărul în ea. M-am uitat în colțul nou descoperit şi mi-am dorit să nu fi văzut lucrurile care se mişcau acolo.

În fața mea, Kawahara rînjea tăcerii mele. Ştia că mă surclasase, şi asta îi făcea plăcere. Vanitate, vanitate. Singurul dar rezistentul defect al lui Kawahara. Ca toți Mat-ii, devenise foarte impresionată de ea însăşi. Recunoaşterea, ultima piesă din mozaicul meu, îi scăpase uşor. Voia ca eu să o aflu, voia ca eu să văd cît de mult înaintea mea se afla ea, cît de departe în urma ei şchiopătam eu.

Aluzia aceea la tenis probabil atinsese un nerv.

– Un alt ecou subtil al chipului soției lui, zise ea, atent selectată şi apoi amplificată prin puțină chirurgie estetică. I-a smuls viața din ea. Ca un fel de al doilea orgasm, cred. Viață de cuplu, nu-i aşa, Kovacs? Ce face din voi bărbații.

– Ai înregistrat asta?

Vocea îmi suna stupid chiar şi în propriile mele urechi.

Zîmbetul lui Kawahara reveni.

– Haide, Kovacs. Întreabă-mă ceva la care e nevoie de un răspuns.

– Bancroft a fost ajutat chimic?

– O, desigur. Ai avut dreptate în privinţa asta. Un drog destul de urît, dar mă aştept ca tu să ştii...

Betatanatina a fost de vină. Răceala încetinitoare de inimă a drogului, pentru că fără ea m-aş fi mişcat o dată cu curentul de aer atunci cînd uşa se deschise alături de mine. Gîndul îmi traversă mintea cît putu de repede, şi chiar în aceeaşi clipă în care am fost conştient de prezenţa sa am ştiut că voi fi prea lent. Nu aveam timp să gîndesc. Gîndul în timpul luptei era un lux aproape la fel de adecvat ca o baie caldă şi un masaj. Începeţoşa claritatea loviturii de bici a reacţiei sistemului neurachem Khumalo, şi m-am răsucit, cu cîteva secole prea tîrziu, ridicînd pistolul cu alice.

Splat!

Descărcarea paralizantă trecu prin mine ca un tren, şi mi s-a părut că văd ferestrele puternic luminate ale vagoanelor alergînd prin spatele ochilor mei. Viziunea mea era un cadru fix cu Trepp, ghemuită în uşă, cu pistolul paralizant întins, cu o expresie atentă în caz că nu mă nimerise sau dacă purtam armură neurală pe sub costumul de camuflaj. Slabă speranţă. Propria mea armă îmi căzu din degetele amorţite în timp ce mîna mi se desfăcea în spasme, şi eu m-am prăbuşit în faţă alături de ea. Podeaua de lemn mă lovi într-o tîmplă ca una dintre palmele tatii.

– Ce te-a reţinut? întrebă vocea lui Kawahara de la mare înălţime, distorsionată pînă la un mormăit de bas de către conştiinţa mea pierzîndu-se.

O mînă subţire intră în cîmpul meu vizual şi recupera pistolul cu alice. Amorţit, am simţit cealaltă mînă eliberînd pistolul paralizant din cel de-al doilea toc.

– Alarma s-a declanşat abia acum cîteva minute.

Trepp apăru, punîndu-şi la loc pistolul, şi se lăsă pe vine să se uite la mine curioasă.

– Lui McCabe i-a luat ceva timp pînă să se răcească suficient ca să declanşeze sistemul. Cea mai mare parte a securităţii tale fără coaie e încă sus pe puntea principală, holbîndu-se la cadavru. Ăsta cine-i?

– E Kovacs, zise Kawahara ca şi cum ar fi respins ideea, punîndu-şi pistolul şi paralizatorul meu la centură în drum spre

birou. Pentru privirea mea paralizată părea că se retrage peste o cîmpie vastă, sute de metri cu fiecare pas pînă deveni mică şi îndepărtată. Ca o păpuşă, se aplecă asupra biroului şi atinse nişte comenzi pe care nu le puteam vedea.

Nu-mi pierdeam cunoştinţa.

– Kovacs? Faţa lui Trepp deveni brusc impasibilă: Credeam...

– Da, şi eu la fel.

Datele holografice fluturau deasupra biroului netulburate. Kawahara îşi apropie mai mult capul, culorile rotindu-i-se pe chip.

– S-a întrupat dublu. Probabil cu ajutorul lui Ortega. Ar fi trebuit să rămîi ceva mai mult în jurul lui *Panama Rose.*

Auzul continua să-mi fie confuz, vederea înţepenită, dar nu-mi pierdeam conştiinţa. Nu eram sigur dacă era vreun efect secundar al betatanatinei, un bonus al sistemului Khumalo, sau poate amîndouă într-o conjugare neintenţionată, dar *ceva* mă ţinea conştient.

– Să stau prin jurul locului crimei împreună cu atît de mulţi poliţişti mă face nervoasă, zise Trepp şi întinse o mînă să-mi atingă faţa.

– Zău? Kawahara era încă absorbită de fluxul de date. Ei bine, să-i distrag atenţia psihopatului ăstuia cu dezbateri morale şi confesiuni adevărate nu mi-a făcut nici mie bine la digestie. Credeam că nu mai... Futu-i!

Îşi smuci capul cu sălbăticie într-o parte, apoi îl coborî şi fixă suprafaţa biroului.

– Spunea adevărul.

– În legătură cu ce?

Kawahara ridică ochii spre Trepp, dintr-odată atentă.

– Nu contează. Ce-i faci la faţă?

– E rece.

– Bineînţeles că e rece dracului.

Limbajul deteriorat era un semn sigur că Reileen Kawahara era iritată, am gîndit ca prin vis.

– Cum crezi că a trecut de infraroşii? E îndopat cu stiff pînă-n albul ochilor.

Trepp se ridică, cu chipul golit atent de expresie.

– Ce-ai de gînd să faci cu el?

– Merge în virtual, zise Kawahara acru. Împreună cu prietena lui pescărească harlanită. Dar înainte de asta, trebuie să-i facem o mică operaţie. Are microfon.

Am încercat să-mi mişc mîna dreaptă. Abia mi se clinti ultima

încheietură a degetului mijlociu.

– Eşti sigură că nu transmite?

– Da, mi-a spus el. Oricum, am fi reperat transmisia, imediat ce începea. Ai un cuţit?

Un fior în măduva oaselor care aducea suspect de mult a panică mă străbătu. Disperat, am căutat prin paralizie vreun semn al iminentei reveniri. Sistemul nervos Khumalo încă oscila. Îmi simţeam ochii uscaţi din cauza lipsei reflexului de a clipi. Cu vederea înceţoşată, am urmărit-o pe Kawahara întorcîndu-se de la birou, cu mîna întinsă în aşteptare către Trepp.

– N-am cuţit.

Nu puteam fi sigur cu vibraţiile şi şuierăturile din urechile mele, dar glasul lui Trepp suna ca răzvrătit.

– Nicio problemă. Kawahara mai făcu nişte paşi lungi şi dispăru din cîmpul vizual, vocea stingîndu-i-se. Am ceva aici care e la fel de bun. Mai bine ai fluiera după nişte gorile să care rahatul ăsta într-unul dintre saloanele de descărcare. Cred că şapte şi nouă sînt pregătite. Foloseşte mufa de pe birou.

Trepp ezită. Am simţit ceva căzînd, ca o bucăţică de gheaţă dezgheţată din banchiza sistemului meu nervos central. Pleoapele îmi alunecară încet peste ochi, o dată, apoi se ridicară iar. Contactul curăţitor provocă lacrimi. Trepp văzu şi înlemni. Nu făcu nicio mişcare în direcţia biroului.

Degetele mîinii mele drepte se zvîrcoliră şi se strînseră. Am simţit începuturile tensiunii în muşchii stomacului. Ochii mi se mişcară.

Vocea lui Kawahara ajungea slab pînă la mine. Probabil se afla în cealaltă încăpere, dincolo de arcadă.

– Vin?

Faţa lui Trepp rămase impasibilă. Îşi ridică ochii de pe mine.

– Da, zise cu voce tare. Sînt aici în cîteva minute.

Îmi reveneam. Ceva îmi forţa nervii să revină la o viaţă activă, zbîrnîitoare. Puteam să simt tremurăturile instalîndu-se, şi odată cu ele senzaţia sufocantă, umedă a aerului din plămînii mei care îmi spunea că şocul betatanatinei venea înainte de program. Aveam membrele de plumb topit şi-mi simţeam mîinile de parcă aş fi purtat mănuşi groase de bumbac străbătute de un curent electric de slabă intensitate. Nu eram în stare de o luptă.

Mîna mea stîngă era adusă sub mine, strivită de podea de greutatea corpului. Cea dreaptă atîrna pe lateral într-un unghi nesigur. Nu mi se părea că picioarele ar putea face mai mult decît

să mă țină în poziție verticală. Opțiunile mele erau limitate.

– Bine atunci.

Am simțit mîna lui Kawahara pe umărul meu, răsturnîndu-mă pe spate ca pe un peşte urmînd a fi eviscerat. Chipul îi era o mască de-concentrare şi în cealaltă mînă ținea un cleşte cu vîrf ascuțit. Îngenunche călare pe pieptul meu şi îmi despărți pleoapele ochiului stîng cu degetele. M-am forțat să nu clipesc, să rămîn imobil. Cleştele coborî, cu fălcile depărtate o jumătate de centimetru.

Mi-am încordat muşchii antebrațului, şi teaca cuțitului Tebbit îmi aduse cuțitul în mînă.

Am lovit în lateral.

Țintisem sub coastele lui Kawahara, dar combinația de tremurături datorate paralizatorului şi betatanatină mă dezechilibră şi lama cuțitului tăie brațul ei stîng sub cot, se izbi de os şi ricoşă. Kawahara țipă şi dădu drumul ochiului. Cleştele căzu, deviat, se lovi de pomet şi-mi făcu o gaură în obraz. Am simțit durerea distant, metalul sîcîind țesutul. Sîngele se revărsă în ochi. Am împuns din nou, slab, dar de data asta Kawahara se răsuci peste mine şi blocă lovitura cu brațul rănit. Țipă iarăşi şi mănuşa mea cu furnicături scăpă cuțitul. Mînerul alunecă din palmă şi arma dispăru. Adunîndu-mi toată energia în brațul stîng, am ridicat cu sălbăticie pumnul de pe podea şi am izbit-o pe Kawahara în tîmplă. Se rostogoli de pe mine, strîngîndu-şi rana de la braț, şi pentru o clipă am crezut că lama intrase suficient de adînc ca s-o otrăvească cu C-381. Dar Sheila Sorensen îmi spusese că otrăvirea cu cianide îşi face efectul peste atîta timp cît îți ia să respiri de cîteva ori.

Kawahara se ridica.

– Tu ce dracu' aştepți? o întrebă acru pe Trepp. Fii amabilă şi împuşcă-l pe rahatul ăsta.

Glasul i se stinse la ultimul cuvînt cînd văzu adevărul pe fața lui Trepp, cu o secundă înainte ca femeia palidă să apuce pistolul paralizant. Probabil era un adevăr pe care însăşi Trepp îl descoperea în acel moment, pentru că fu prea lentă. Kawahara dădu drumul cleştelui, eliberă atît pistolul cu alice cît şi paralizatorul de la centură dintr-o mişcare şi ținti înainte ca arma lui Trepp să fi ieşit pe jumătate din teacă.

– Pizdă trădătoare! scuipă Kawahara mirată, vocea fiindu-i brusc marcată de un accent răguşit pe care nu-l mai auzisem pînă acum. Ştiai ce-o să se întîmple, aşa-i? Eşti ca şi moartă, tîrfă!

M-am ridicat ezitant în picioare şi m-am împiedicat de Kawahara exact cînd apăsa pe trăgaci. Am auzit ambele arme descărcîndu-se, ţiuitul pistolului cu alice aproape de limita auzului şi trosnetul electric al paralizatorului. Prin ceaţa din colţul ochiului am văzut-o pe Trepp încercînd cu disperare să-şi încheie mişcarea fără să reuşească. Se prăbuşi, cu faţa aproape ilar de surprinsă. În acelaşi timp umărul meu se izbi de Kawahara şi ne-am răsturnat spre panta ferestrelor. Ea încercă să mă împuşte dar i-am împins armele în lateral cu mîinile surprinzînd-o. Se agăţă de mine cu braţul rănit şi ne prăbuşirăm amîndoi peste sticla înclinată.

Paralizatorul îi scăpase, alunecînd peste podea, dar reuşi să se ţină de pistolul cu alice. Îl roti înspre mine şi îl coborî greoi. Cealaltă mînă a mea lovi capul lui Kawahara, rată şi ricoşă în umărul ei. Ea rînji feroce şi mă izbi cu capul în faţă. Am simţit fracturarea nasului ca şi cum aş fi muşcat dintr-o ţelină şi sîngele îmi năpădi gura. Sufeream cumva de dorinţa stupidă de a-l gusta. Apoi Kawahara se repezi peste mine, îndoindu-mă pe spate pe sticlă şi lovind cu sete în corpul meu. Am parat unul sau doi dintre pumnii ei, dar puterea se scurgea din mine şi muşchii braţelor îşi pierdeau interesul. Am început să amorţesc pe dinăuntru. Deasupra mea faţa lui Kawahara înregistra un triumf sălbatic văzînd că lupta s-a terminat. Mă mai lovi o dată, cu multă atenţie, în testicule. M-am zbătut şi am alunecat în jos pe fereastră într-o movilă pe podea.

– Asta ar trebui să-ţi ajungă, campionule, scrîşni ea, şi se ridică în picioare, respirînd greu.

Sub eleganţa abia deranjată a părului ei am văzut deodată chipul căruia îi aparţinea noul accent. Satisfacţia brutală de pe acel chip era ceea ce victimele ei din Fission City trebuie să fi văzut atunci cînd îi silea să bea din flaconul mat al cărătorului de apă.

– Stai o secundă acolo.

Trupul îmi spunea că nu am de ales. Mă simţeam plin de stricăciuni, scufundîndu-mă rapid sub greutatea chimicalelor care îmi înnămoleau sistemul nervos şi al invaziei tremurătoare a descărcării paralizante. Am încercat să ridic un braţ dar căzu la loc ca un peşte cu un chil de plumb în măruntaie. Kawahara văzu şi rînji.

– Mda, frumos, zise şi privi absent la propriul ei braţ stîng, care picura sînge prin ruptura bluzei. O să plăteşti pentru asta, Kovacs.

Păşi spre silueta nemişcată a lui Trepp.

– Şi tu, nenorocito, spuse lovind-o puternic pe femeia palidă în

coaste. Corpul nu se mişcă. Oricum, ce-a făcut pentru tine ticălosul ăsta? Ţi-a promis c-o să ţi-o lingă zece ani de-acum încolo?

Trepp nu avu nicio reacţie. Mi-am încordat degetele de la mîna stîngă şi am reuşit să o mişc cîţiva centimetri pe podea spre picior. Kawahara se duse la birou cu o ultimă privire aruncată spre corpul lui Trepp şi atinse o tastă.

– Paza?

– Miss Kawahara – era aceeaşi voce masculină care o interogase pe Ortega la apropierea de navă. A avut loc o pătrundere pe...

– Ştiu ce-a fost, zise Kawahara obosită. M-am luptat cu asta în ultimele cinci minute. De ce nu sînteţi aici?

– Miss Kawahara?

– Am întrebat cît durează să vă aduceţi curul sintetic aici cînd sînteţi chemaţi?

Urmă o tăcere scurtă. Kawahara aşteptă, cu capul plecat peste birou. M-am întins şi mîna mea stîngă şi cea dreaptă se uniră într-o strîngere slabă, apoi se închiseră peste ceea ce ţineau şi căzură la loc.

– Miss Kawahara, nu a venit nicio alarmă din cabina dumneavoastră.

– Oh. Kawahara se întoarse să se uite la Trepp: OK, aduceţi acum pe cineva aici. O echipă de patru. Am nişte gunoi de aruncat.

– Da, doamnă.

În ciuda situaţiei, am simţit un zîmbet făcîndu-şi loc pe buze. *Doamnă!*

Kawahara se întoarse, culegînd din mers cleştele de pe jos.

– La ce rînjeşti, Kovacs?

Am încercat s-o scuip, dar saliva abia reuşi să-şi croiască drum afară din gura mea şi rămase atîrnînd într-o fîşie groasă pe falcă, amestecată cu sînge. Faţa lui Kawahara se contorsionă dintr-un acces de furie şi mă izbi în stomac. Suprapus peste toate celelalte, abia am simţit.

– Tu, începu ea feroce, apoi îşi stăpîni nivelul glasului pînă la un calm de gheaţă fără intonaţie, ai provocat necazuri suficiente pentru o viaţă întreagă.

Mă apucă de guler şi mă tîrî în sus pe fereastră aplecîndu-se peste mine. Tonul îi deveni lejer, aproape ca o conversaţie.

– Ca şi catolicii, ca şi prietenii tăi de la Innenin, ca şi inutilele firicele de viaţă sărăcăcioasă a căror copulaţie patetică te-a adus la

viață, Takeshi. Materie primă umană – asta e tot ce ați fost vreodată. Ai fi putut evolua dincolo de stadiul ăsta şi să mi te alături pe New Beijing, dar tu m-ai scuipat în față şi te-ai întors la existența ta măruntă. Ai fi putut iar să mi te alături aici, pe Pământ, de data asta la conducerea întregii omeniri. Ai fi putut fi un om puternic, Kovacs. Înțelegi asta? Ai fi putut fi *important.*

– Nu prea cred, am murmurat slab, începînd să alunec în jos pe sticlă. Încă mai am o conştiință care se agită pe aici pe undeva. Uitasem doar unde-am pus-o.

Kawahara rînji şi mă reapucă de guler.

– Foarte spiritual. Vorbe de duh. O să ai nevoie de aşa ceva acolo unde te duci.

– *Cînd vor întreba cum am murit,* am spus, *răspunde-le: tot furios.*

– Quell. Kawahara se aplecă mai aproape; acum era aproape deasupra mea, ca o amantă satisfăcută. Dar Quell nu a fost niciodată la un interogatoriu virtual, nu-i aşa? Tu n-o să mori furios, Kovacs. O să mori implorînd. Iar. Şi iar. Mereu.

Îşi mută strînsoarea pe pieptul meu şi mă apăsă cu putere. Apăru cleştele.

– Vrei un aperitiv?

Fălcile instrumentului se scufundară sub ochiul meu şi un şuvoi de sînge stropi fața lui Kawahara. Durerea fulgeră ascuțit. Pentru o clipă am putut vedea cleştele prin ochiul în care săpa, înălțîndu-se ca un pilon masiv de oțel, apoi Kawahara îl răsuci şi ceva plesni. Vederea mi se împăienjeni cu roşu şi după aceea se stinse, un ecran murind ca cele de la Elliott Data Linkage. Cu celălalt ochi am văzut-o pe Kawahara retrăgînd cleştele cu firele pentru înregistrat ale lui Reese prinse între fălci. Din capătul micului dispozitiv picura sînge pe obrazul meu.

Avea să se ducă după Elliott şi Reese. Ca să nu mai pomenim de Ortega, Bautista şi cine ştie cîți alții.

– Destul dracului, am mîrîit indistinct, şi în aceeaşi clipă, silindu-mi muşchii coapsei să lucreze, mi-am aruncat picioarele în jurul taliei lui Kawahara. Mîna stînga izbi cu putere geamul.

Zgomotul înăbuşit al unei explozii, şi un trosnet ascuțit.

Fixată la capătul scurt al scalei opțiunilor de aprindere, microgrenada termită era proiectată să detoneze aproape instantaneu şi să livreze nouăzeci la sută din încărcătură pe suprafața de contact. Cei zece la sută rămaşi încă mai zăceau în mîna mea, sfîşiind carnea de pe oasele Khumalo din aliaj şi de pe

tendoanele armate cu carbon, smulgînd poli-ligamentele şi căscînd o gaură de mărimea unei monezi în palma mea.

Pe partea descendentă, fereastra se sparse ca un pod gros de gheaţă de pe un rîu. Părea să se petreacă cu încetinitorul. Am simţit suprafaţa surpîndu-se lîngă mine şi apoi am alunecat în lateral în deschizătură. Vag, am remarcat răbufnirea de aer rece în cabină. Deasupra mea, faţa lui Kawahara devenise prostită de şoc cînd îşi dăduse seama ce se întîmplase, dar era prea tîrziu. Veni după mine, fluturînd din braţe şi lovindu-mă în cap şi piept, dar incapabilă să-mi desprindă strînsoarea din jurul taliei. Cleştele se ridică şi căzu, jupuind o fîşie lungă de piele de pe unul dintre pomeţi, plonja o dată în ochiul distrus, dar acum durerea era departe, aproape irelevantă, consumată în întregime de focul mîniei care în cele din urmă izbucnise prin ceea ce mai rămăsese din betatanatină.

Răspunde-le: tot furios.

Apoi porţiunea de fereastră pe care ne luptam cedă şi ne azvîrli pe cer în vînt. Şi ne-am prăbuşit...

Braţul meu drept era paralizat de urmările exploziei, dar cînd am început să ne rostogolim în cădere prin întunericul rece mi-am adus braţul drept ca să cuprind cea de-a doua grenadă lipind-o de baza craniului lui Kawahara. Am întrezărit confuz sclipirea oceanului dedesubt, Cu Capul în Nori înălţîndu-se accelerat în sus departe de noi, şi o expresie pe chipul lui Kawahara care abandonase normalitatea undeva tot atît de departe ca şi nava. Ceva ţipa, dar eu nu mai ştiam dacă sunetul venea dinăuntru sau din afară. Percepţia se îndepărta în spirală de mine cu ţiuitul sfredelitor al aerului din jurul nostru, şi nu mi-am mai putut regăsi drumul spre mica fereastră a viziunii individuale. Căderea era la fel de seducătoare ca somnul.

Cu ceea ce-mi mai rămăsese din voinţă, am strivit grenada şi craniul de pieptul meu, suficient de apăsat ca să detoneze.

Ultimul meu gînd a fost speranţa că Davidson îşi urmărea monitoarele.

Capitolul Patruzeci şi Doi

Adresa era, oarecum ironic, în Licktown. Am părăsit autotaxiul două străzi mai la nord şi am mers pe jos restul drumului,

incapabil să scap de senzația bizară de sinteză, de parcă mecanismul cosmosului se întrevedea dintr-odată prin materialul realității ca să-l observ eu.

Apartamentul pe care îl căutam forma o parte a unui bloc în formă de U cu o platformă de aterizare de beton crăpat şi năpădit de buruieni. Printre terenurile patetice şi vehiculele de zbor am reperat imediat microcopterul. Cineva îl vopsise recent în purpuriu şi roşu dichisit, şi deşi zăcea tot lăsat obosit pe-o parte pe trenul de aterizare, i se fixaseră seturi lucioase de senzori care păreau scumpe pe nas şi pe coadă. Am dat din cap şi am urcat pe nişte scări exterioare la etajul al doilea al blocului.

Uşa de la numărul 17 fu deschisă de un băiat de unsprezece ani care se holba la mine cu o ostilitate insipidă.

– Da?

– Aş vrea să vorbesc cu Sheryl Bostock.

– Ei bine, nu e aici.

Am oftat şi mi-am frecat cicatricea de sub ochi.

– Eu cred că probabil asta nu e adevărat. Copterul ei e în curte, tu eşti fiul ei, Daryl, iar ea a ieşit din schimbul de noapte acum vreo trei ore. Spune-i te rog că cineva vrea să vorbească cu ea în legătură cu trupul lui Bancroft.

– Eşti Sia?

– Nu, vreau doar să vorbim. Dacă mă poate ajuta, ar putea să cîştige ceva bani.

Băiatul se mai holbă la mine încă vreo două secunde, apoi închise uşa fără un cuvînt. Dinăuntru l-au auzit strigîndu-şi mama. Am aşteptat luptîndu-mă cu dorința de a fuma.

Cinci minute mai tîrziu Sheryl Bostock apăru de după tocul uşii, îmbrăcată într-un caftan larg. Trupul ei sintetic era şi mai lipsit de expresie decît al fiului ei, dar era o inexpresivitate a muşchilor care nu avea nimic de-a face cu atitudinea. Grupurile mici de muşchi au nevoie de timp ca să se încălzească după somn la modelele de sintetice mai ieftine, iar acesta era clar un model de pe piața reducerilor.

– Vrei să vorbeşti cu mine? întrebă aspru vocea sintetică. De ce?

– Sînt un detectiv particular care lucrează pentru Laurens Bancroft, am răspuns cît am putut mai amabil. Aş vrea să-ți pun cîteva întrebări despre îndatoririle tale la PsychaSec. Pot să intru?

Scoase un sunet slab, care mă făcu să gîndesc că probabil mai încercase şi înainte să închidă uşa bărbaților în nas, fără succes.

– Nu durează mult.

Ridică din umeri şi deschise larg uşa. Am trecut de ea şi am păşit într-o cameră păstrată în ordine dar jerpelită al cărei cel mai important obiect era categoric o consolă de divertisment de un negru lucios. Sistemul se înălța dintre huse în colțul opus ca un idol mecanic obscur, iar restul mobilei fusese aranjat ascultător în jurul lui. Ca şi vopseaua microcopterului, părea nou.

Daryl dispăruse.

– Frumoasă consolă, am zis, apropiindu-mă să examinez panoul frontal al maşinăriei. De cînd îl aveți?

– De ceva timp.

Sheryl Bostock închise uşa şi rămase ezitînd în picioare în mijlocul încăperii. Fața ei se trezea şi acum expresia ei se afla undeva între somnolență şi suspiciune.

– Ce vrei să mă întrebi?

– Pot să stau jos?

Îmi făcu semn în tăcere spre unul dintre fotoliile uzate rău şi ea se aşează în fața mea pe o canapea. Prin crăpăturile caftanului pielea ei sintetică apărea rozalie şi nefirească. M-am uitat la ea un timp, întrebîndu-mă dacă la urma urmelor chiar voiam să continui.

– Aşadar? întinse ea mîna nervos spre mine. Ce vrei să mă întrebi? Mă trezeşti după schimbul de noapte, ar fi bine să ai naibii un motiv întemeiat pentru asta.

– Marți 14 august ai intrat în camera de reîntrupare a familiei Bancroft şi i-ai injectat unei clone a lui Laurens Bancroft un hipospray întreg de ceva anume. Aş dori să ştiu ce era, Sheryl.

Rezultatul fu mai dramatic decît mi-aş fi putut imagina. Trăsăturile artificiale ale lui Sheryl Bostock tresăriră violent şi ea se retrase de parcă aş fi amenințat-o cu un baston de cauciuc.

– Face parte din îndatoririle mele obişnuite, strigă ea ascuțit. Sînt autorizată să introduc substanțe chimice în clone.

Nu suna ca şi cum ar fi vorbit ea. Suna ca un lucru pe care cineva o pusese să-l memoreze.

– Era sinamorfesteron? am întrebat cu voce scăzută.

Corpurile sintetice ieftine nu roşesc nici nu pălesc, dar privirea ei transmise mesajul la fel de eficient. Părea un animal înspăimîntat, trădat de stăpînul lui.

– De unde ştii asta? Cine ți-a spus? Glasul îi urcă pînă la un suspin acut: *N-ai cum să ştii asta. Ea a spus că n-o să afle nimeni.*

Se prăbuşi pe sofa, plîngînd cu fața acoperită de palme. Daryl

apăru din cealaltă cameră la auzul plînsului mamei lui, ezită în dreptul uşii, şi evident hotărînd că nu poate sau nu trebuie să facă nimic, rămase acolo, urmărindu-mă cu o expresie speriată pe chip. Mi-am reprimat un oftat şi i-am făcut semn cu capul, încercînd să par cît mai inofensiv posibil. Se apropie prudent de sofa şi puse o mînă pe umărul mamei lui, făcînd-o să tresară ca de o explozie. Unde de amintiri se agitară în mine şi mi-am simţit chipul devenind rece şi ursuz. Am încercat să le zîmbesc, dar era absurd.

Mi-am dres glasul.

– N-am venit să-ţi fac nimic ţie, am zis. Vreau doar să ştiu.

Dură aproape un minut pînă ce cuvintele să străbată prin pînzele de păianjen ale terorii şi să ajungă la conştiinţa lui Sheryl Bostock. Dură chiar mai mult pînă să-şi controleze lacrimile şi să ridice ochii spre mine. Alături, Daryl o mîngîia gînditor pe cap. Mi-am arătat dinţii şi am încercat să-mi opresc amintirile de cînd aveam eu unsprezece ani să-mi năvălească în cap. Am aşteptat.

– Ea a făcut-o, zise în cele din urmă.

Curtis mă interceptă cînd am ajuns în dreptul aripii dinspre mare a Sintouch House. Avea faţa întunecată de furie şi mîinile strînse pumn pe laturile corpului.

– Ea nu vrea să vorbească cu tine, se răsti el.

– Dă-te la o parte, Curtis, am spus plat. Altfel o să ai necazuri.

Braţele i se ridicară într-o postură de karate.

– Am zis că nu vrea...

În acel moment l-am lovit în genunchi şi el se prăbuşi la picioarele mele. O a doua lovitură îl rostogoli cîţiva metri pe panta din direcţia terenului de tenis. Pînă să-şi revină din rotaţie eram deasupra lui. I-am înfipt un genunchi în şale şi i-am tras capul în sus, de păr.

– N-am o zi prea grozavă, am zis cu răbdare. Iar tu o faci şi mai proastă. Acum o să mă duc acolo să vorbesc cu şeful tău. O să-mi ia cam zece minute, apoi o să plec. Dacă eşti deştept n-o să-mi stai în drum.

– Ticălosule...

Am tras şi mai tare de păr şi el scînci.

– Dacă intri după mine, Curtis, o să-ţi fac rău. Rău de tot. Înţelegi? Azi n-am chef de ţînţari de teapa ta.

– Lasă-l în pace, domnule Kovacs. Tu n-ai avut nouăsprezece ani?

Am privit peste umăr spre Miriam Bancroft care stătea cu

mîinile în buzunarele unui costum larg de culoarea nisipului croit după modelul hainelor de harem de pe Sharya. Părul ei lung era prins sus sub o legătură de pînză ocru şi ochii îi luceau în soare. Mi-am amintit brusc ce spusese Ortega despre Nakamura. *Îi folosesc faţa şi corpul ca să-şi vîndă marfa.* Acum puteam să văd cu ochii mei, poza lejeră a unui trup de manechin al unei case de modă.

Am dat drumul părului lui Curtis şi m-am retras în timp ce el se ridica în picioare.

– Nu eram aşa de prost la vîrsta asta, am minţit eu. N-ai vrea să-i spui lui s-o lase mai moale? Poate pe tine o să te asculte.

– Curtis, du-te şi aşteaptă-mă în limuzină. Nu întîrzii mult.

– O să-i permiţi să...

– Curtis!

În tonul ei era o mirare cordială, de parcă ar fi fost o greşeală, de parcă replica nu ar fi făcut parte din program. Faţa lui Curtis se roşi auzind-o, şi se îndepărtă de noi cu lacrimi de consternare aşteptînd în ochi. L-am urmărit dispărînd, încă nevenindu-i să creadă că l-am bătut iar. Miriam Bancroft probabil îmi citi gîndul pe chip.

– Aş fi crezut că pînă şi apetitul tău pentru violenţă a fost satisfăcut deja, zise încet. Încă mai cauţi victime?

– Cine spune că eu caut victime?

– Tu.

I-am aruncat o privire rapidă.

– Nu-mi amintesc.

– Ce convenabil.

– Nu, nu înţelegi. Am ridicat palmele deschise spre ea: Nu îmi *amintesc.* Tot ceea ce am făcut împreună a dispărut. Nu am acele amintiri. Au fost şterse.

Tresări ca şi cum aş fi lovit-o.

– Dar... tu, zise ea cu întreruperi. Am crezut că... Arăţi...

– La fel – m-am uitat în jos la mine, în trupul lui Ryker. Mă rog, nu a rămas prea mult din celălalt trup cînd m-au pescuit din mare. Asta era singura opţiune. Iar anchetatorii ONU au refuzat categoric să permită o altă dublă întrupare. Nu prea reuşesc să fiu convingător. O să fie şi aşa destul de greu să o justific pe cea făcută deja.

– Dar cum ai...

– Hotărît? Am zîmbit fără prea mult entuziasm: Vrei să intrăm şi să discutăm despre asta?

Am lăsat-o să mă conducă iar în seră, unde cineva pusese o carafă şi pahare cu picior înalt pe o măsuţă ornamentală sub spalierii cu iarba martirului. Carafa era umplută cu un lichid de culoarea amurgului. Ne-am aşezat faţă în faţă fără să schimbăm vreun cuvînt sau vreo privire. Ea îşi turnă un pahar fără să-mi ofere şi mie, o mică neglijenţă care vorbea mult despre ceea ce se petrecuse între Miriam Bancroft şi celălalt sine al meu.

– Mă tem că nu am prea mult timp, zise absent. După cum ţi-am spus la telefon, Laurens mi-a cerut să vin imediat la New York. Eram pe drum cînd ai sunat tu.

Nu am spus nimic, aşteptînd, şi cînd ea a terminat de turnat mi-am umplut şi eu paharul. Mişcarea mi se păru complet nepotrivită, iar stînjeneala mea trebuie să se fi văzut. Ea tresări cînd îşi dădu seama.

– Oh, eu...

– Nu contează.

M-am lăsat pe spate în scaun şi am sorbit din băutură. Am simţit o uşoară aciditate sub dulceaţă.

– Vrei să ştii cum am hotărît? Am tras la sorţi. Zaruri. Desigur, mai întîi am discutat despre asta ore întregi. Ne-au adus într-un forum virtual în New York, foarte elitist, discret ecranat, ca să decidem. Tot ce e mai bun pentru eroii momentului.

Am descoperit o urmă de amărăciune făcîndu-şi loc în glasul meu, şi a trebui să mă opresc ca să scap de ea. Am mai luat o înghiţitură lungă din băutură.

– Cum spuneam, am stat de vorbă. Mult. Ne-am gîndit la o grămadă de moduri de a hotărî, dintre care unele erau chiar viabile, dar în cele din urmă ne tot întorceam la asta. Zaruri. Cel mai bun din cinci. De ce nu?

Am ridicat din umeri, dar nu era gestul indiferent care speram. Încă mai încercam să scutur fiorul rece care mă străbătea ori de cîte ori mă gîndeam la acel joc, mai încercam, prea tîrziu, să-mi dau un sfat cînd miza era existenţa mea. Cel mai bun din cinci, şi totul se redusese la doi. Inima îmi bătea la fel ca ritmul de la Jerry's Closed Quarters, iar eu eram ameţit de adrenalină. Nici chiar înfruntarea lui Kawahara nu fusese aşa de dificilă.

Cînd el pierduse ultima rundă, ne fixasem amîndoi mîinile un timp aparent îndelungat. Apoi se ridicase cu un zîmbet pierit şi ridicase degetul mare şi arătătorul spre propriul cap, undeva între salut şi o sinucidere burlescă.

– Să-i spun ceva lui Jimmy cînd o să-l întîlnesc?

Am scuturat tăcut din cap.

– Atunci, să ai o viaţă frumoasă, zisese el, şi părăsise încăperea luminată de soare, închizînd lin uşa în urma lui. O parte din mine încă mai striga înăuntrul meu că el cedase cumva acest ultim joc.

Fusesem reîntrupat a doua zi. Am ridicat din nou privirea.

– Acum te întrebi de ce m-am mai ostenit să vin pînă aici.

– Da, aşa e.

– În legătură cu Sheryl Bostock, am spus.

– Cine?

Am oftat.

– Miriam, te rog. Nu face lucrurile mai grele decît sînt deja. Sheryl Bostock e speriată de moarte că tu o să pui să fie omorîtă pentru ceea ce ştie. Am venit aici ca să mă convingi că nu are dreptate, pentru că i-am promis asta.

Miriam Bancroft mă privi o clipă, cu ochii măriţi, apoi, convulsiv, îmi azvîrli băutura în faţă.

– Pitic arogant, şuieră ea. Cum îndrăzneşti? *Cum îndrăzneşti?*

Mi-am şters băutura din ochi şi am fixat-o. Mă aşteptasem la o reacţie dar nu la asta. Am curăţat surplusul de cocktail din păr.

– Scuză-mă?

– Cum îndrăzneşti să vii aici, spunîndu-mi că e greu pentru tine? Ai măcar idee prin ce trece soţul meu în acest moment?

– Păi, să vedem. Mi-am şters mîinile pe cămaşă, încruntîndu-mă: În clipa asta este oaspete de cinci stele la o anchetă specială ONU. Ce crezi, separarea maritală o să-l afecteze? Nu poate fi prea greu să găseşti un bordel în New York.

Fălcile lui Miriam Bancroft se încleştară.

– Eşti crud, şopti ea.

– Iar tu eşti periculoasă. Am simţit aburii spărgînd suprafaţa autocontrolului meu: Nu eu am omorît în bătaie un copil nenăscut. Nu eu am drogat clona soţului meu cu sinamorfesteron cînd era plecat la Osaka, ştiind foarte bine ce o să-i facă primei femei pe care o s-o reguleze în starea asta. Ştiind că acea femeie nu vei fi tu, bineînţeles. Nu e de mirare că Sheryl Bostock e îngrozită. Numai uitîndu-mă la tine, mă întreb dacă voi mai trăi să trec de porţile principale.

– Opreşte-te. Inspiră adînc, tremurător: Opreşte-te. Te rog.

M-am oprit. Am rămas amîndoi tăcuţi, ea cu capul plecat.

– Spune-mi ce s-a întîmplat, am zis în cele din urmă. Majoritatea faptelor le-am aflat de la Kawahara. Ştiu de ce s-a sinucis Laurens...

– Ştii? Glasul ei era acum scăzut, dar în întrebare încă mai erau urme din fostul venin. Spune-mi, ce ştii tu? Că s-a sinucis ca să scape de şantaj. Asta se vorbeşte la New York, nu-i aşa?

– E o presupunere rezonabilă, Miriam, am zis încet. Kawahara îl prinsese la strîmtoare. Respinge Rezoluția 653 sau altfel este expus ca asasin. Să se sinucidă înainte ca needlecast-ul să ajungă la PsychaSec era singurul mod prin care putea ieşi din încurcătură. Dacă nu ar fi fost aşa de încăpățînat în privința verdictului de sinucidere, ar fi putut scăpa.

– Da. Dacă nu veneai tu.

Am făcut un gest care părea necinstit de defensiv.

– Nu a fost ideea mea.

– Dar *vinovăția?* rosti ea prin linişte. Ai luat asta în considerare? Te-ai gîndit ce trebuie să fi simțit Laurens cînd şi-a dat seama ce a făcut, cînd i s-a spus că fata aceea Rentang era catolică, o fată care niciodată nu-şi va putea recăpăta viața, chiar dacă Rezoluția 653 ar sili-o să-şi reia temporar existența pentru a depune mărturie împotriva lui? Nu crezi că atunci cînd şi-a pus pistolul în gît şi a apăsat pe trăgaci, se pedepsea pe sine pentru ceea ce făcuse? Te-ai gîndit vreodată că poate nu încerca *să scape,* după cum te-ai exprimat tu?

M-am gîndit la Bancroft, răsucind ideea în minte, dar era extrem de greu să spun ceea ce Miriam Bancroft voia să audă.

– E o posibilitate, am admis.

Îşi înăbuşi un hohot de rîs.

– E mai mult decît o posibilitate, domnule Kovacs. Uiți că am fost aici în acea noapte. L-am urmărit de pe scări cînd a intrat. I-am văzut chipul. I-am văzut suferința pe chip. A plătit pentru ceea ce făcuse. A fost judecător şi executor pentru sine. A plătit, a distrus omul care a comis crima, iar acum un om care nu are nicio amintire despre acea crimă, un om care *nu a comis* crima, trăieşte din nou cu povara vinovăției. Eşti satisfăcut, domnule Kovacs?

Ecourile amare ale glasului ei erau filtrate de iarba-martirului. Liniştea se îngroşa.

– De ce ai făcut-o? am întrebat, cînd ea nu dădu niciun semn că ar mai intenționa să vorbească. De ce Maria Rentang a trebuit să plătească pentru infidelitățile soțului tău?

Se uită la mine de parcă i-aş fi cerut un adevăr spiritual major şi scuturăneajutorată din cap.

– Era singura cale prin care m-am gîndit că-l pot răni, murmură ea.

În final nu era deosebită de Kawahara, am gîndit: o sălbăticie atent pusă la cale. Un alt Mat mişcînd oamenii mărunţi ca pe piesele unui puzzle.

– Curtis lucra pentru Kawahara, ştiai? am întrebat inexpresiv.

– Am bănuit. Mai tîrziu. Ridică o mînă: Dar nu aveam cum s-o dovedesc. Tu cum ai aflat?

– Retrospectiv. El m-a dus la Hendrix, mi l-a recomandat. Kadmin a apărut la cinci minute după ce am intrat, la ordinele lui Kawahara. E prea aproape pentru a fi o coincidenţă.

– Da, zise ea distant. Se potriveşte.

– Curtis ţi-a făcut rost de sinamorfesteron?

Ea aprobă.

– Prin intermediul lui Kawahara, îmi închipui. O cantitate nelimitată. Era drogat pînă-n albul ochilor în seara în care l-ai trimis la mine. El ţi-a sugerat să înţepi clona înainte de călătoria la Osaka?

– Nu el. Kawahara. Miriam Bancroft îşi drese glasul: Am avut o conversaţie neobişnuit de candidă cu cîteva zile înainte. Privind în urmă, cred că ea punea la cale toată afacerea de la Osaka.

– Da, Reileen e foarte meticuloasă. Era foarte meticuloasă. Ea ar fi ştiut că are şanse egale ca Laurens să refuze s-o susţină. Aşa că tu ai mituit-o pe Sheryl Bostock cu o vizită pe o insulă pentru distracţie, ca şi pe mine. Numai că în loc să se joace cu trupul minunat al lui Miriam Bancroft ca mine, ea a ajuns să-l poarte. O mînă de bani şi promisiunea că într-o zi va putea să mai vină. Biata proastă, a fost în paradis pentru treizeci şi şase de ore şi acum e ca un toxicoman în sevraj. Aveai de gînd s-o mai chemi vreodată acolo?

– Sînt o femeie de cuvînt.

– Da? Ei bine, fă-o curînd, ca o favoare pentru mine.

– Şi restul? Ai dovezi? Intenţionezi să-i spui lui Laurens care a fost partea mea în toate astea?

Am băgat mîna în buzunar şi am scos un disc negru mat.

– Înregistrarea injecţiei, am zis, ridicîndu-l. Diverse înregistrări cu Sheryl Bostock ieşind de la PsychaSec şi zburînd să înîlnească limuzina ta, apoi îndreptîndu-se spre largul mării. Fără asta, nu există nimic care să arate că soţul tău nu a ucis-o pe Maria Rentang lipsit de ajutor chimic, dar probabil se va presupune că a fost drogat de Kawahara la bordul Capului în Nori. Nu e o dovadă, dar e ceva util.

– De unde ai ştiut? Se uita într-un colţ al serei, cu vocea stinsă

şi distantă: Cum ai ajuns la Bostock?

– În cea mai mare parte intuitiv. M-ai văzut uitîndu-mă prin telescop?

Aprobă din cap şi-şi drese glasul.

– Am crezut că te joci cu mine. Am crezut că îi spusesei.

– Nu. Am simţit o împunsătură de furie: Kawahara o ţinea prizonieră în virtual pe prietena mea. Şi mă ameninţa că o torturează pînă înnebuneşte.

Se uită într-o parte la mine, apoi îşi îndepărtă privirea.

– N-am ştiut asta, zise ea încet.

– Da, mă rog – am ridicat din umeri. Telescopul mi-a oferit jumătate din informaţii. Soţul tău s-a aflat la bordul Capului în Nori înainte de a se sinucide. Apoi am început să mă gîndesc la toate lucrurile oribile cu care se juca Kawahara acolo sus, şi m-am întrebat dacă era posibil ca soţul tău să fi fost împins să se sinucidă. Chimic, sau cu ajutorul unui program virtual. Am mai întîlnit aşa ceva.

– Da, sînt convinsă că ai întîlnit. Acum glasul ei suna obosit, îndepărtat. Atunci de ce ai căutat la PsychaSec şi nu la Cu Capul în Nori?

– Nu sînt sigur. Intuiţie, cum am spus. Poate pentru că îndoparea cu chimicale la bordul unui bordel aerian nu prea părea stilul lui Kawahara. Prea pripit, prea rudimentar. Ea e un jucător de şah, nu un scandalagiu. Era. Sau poate pur şi simplu pentru că nu aveam cum să pătrund în sistemul de supraveghere al Capului în Nori aşa cum am reuşit la PsychaSec, şi eu voiam să fac ceva imediat. În orice caz, i-am spus lui Hendrix să intre şi să verifice procedurile medicale standard pentru clone, apoi să deruleze înapoi în căutare de orice neregulă. Aşa am ajuns la Sheryl Bostock.

– Cît de perspicace. Se întoarse să se uite la mine: Şi acum, domnule Kovacs? Facem din nou dreptate? O altă crucificare pentru Mat?

Am aruncat discul pe masă.

– I-am spus lui Hendrix să intre şi să şteargă înregistrarea injecţiei din dosarele PsychaSec. Cum am spus, probabil se va presupune că soţul tău a fost drogat la Cu Capul În Nori. Soluţia cea mai avantajoasă. A, şi am şters din memoria lui Hendrix şi vizita ta la mine, în eventualitatea că cineva ar vrea să scoată ceva din declaraţia ta că ai vrea să mă cumperi. Într-un fel sau altul, aş spune că îi datorezi lui Hendrix cîteva favoruri importante. Cîţiva

clienți din cînd în cînd zicea el că ar fi suficient. Relativ vorbind, n-ar trebui să coste mult. I-am cam promis asta în numele tău.

Nu i-am spus despre faptul că Ortega văzuse scena din dormitor, şi cît durase ca s-o conving. Încă nu eram sigur de ce ea fusese de acord. Am urmărit în schimb mirarea de pe chipul lui Miriam Bancroft întreaga jumătate de minut cît dură pînă să se întindă şi să strîngă mîna în jurul discului. Mă privi pe deasupra degetelor încleştate.

– De ce?

– Nu ştiu, am spus posac. Cine ştie, poate că tu şi Laurens vă meritați unul pe altul. Poate că tu meriți să continui să iubeşti un neadaptat sexual infidel care nu se poate descurca cu respectul şi poftele într-o aceeaşi relație. Poate că el merită să nu afle dacă a ucis-o pe Rentang neprovocat sau nu. Poate sînteți la fel ca Reileen, amîndoi. Poate tot ce merită un Mat este un altul la fel. Ştiu doar că noi restul nu vă merităm pe voi.

M-am ridicat să plec.

– Mulțumesc pentru băutură. Am înaintat pînă la uşă...

– Takeshi.

... şi m-am întors, fără să vreau, cu fața spre ea.

– Nu e vorba de asta, zise ea cu convingere. Poate că tu crezi toate lucrurile astea, dar nu de asta e vorba. Nu-i aşa?

Am clătinat din cap.

– Nu, nu e vorba de asta, am admis.

– Atunci de ce?

– Am mai spus, nu ştiu de ce.

M-am uitat fix la ea, întrebîndu-mă dacă eram bucuros că nu-mi puteam reaminti sau nu. Vocea mi se îmblînzi.

– Dar el m-a rugat să fac asta, dacă cîştig. A fost o parte din înțelegere. Nu mi-a spus de ce.

Am lăsat-o singură în mijlocul ierbii-martirului.

EPILOG

Marea era în reflux la Ember, dezvelind o vastă suprafaţă udă de nisip care se întindea aproape pînă la epava lui *Free Trade Enforcer.* Pietrele de care se spintecase cargoul erau expuse, adunate în apele puţin adînci într-un arc ca nişte scurgeri fosilizate din măruntaiele navei. Păsări marine se căţăraseră pe ele, ţipînd ascuţit una la alta. O briză subţire trecea peste nisip şi provoca mici unde de o clipă în băltoacele lăsate de paşii noştri. De-a lungul promenadei, chipul Anchanei Salomao fusese dat jos, intensificînd pustietatea sumbră a străzii.

– Credeam că ai plecat, zise Irene Elliott lîngă mine.

– Sînt pe cale. Lumea lui Harlan întîrzie autorizaţia pentru needlecast. Nu prea mă vor înapoi.

– Şi nici aici nu te vrea nimeni.

Am ridicat din umeri.

– Pentru mine nu e o situaţie nouă.

Am continuat să mergem un timp în linişte. Era o senzaţie ciudată să vorbesc cu Irene Elliott în propriul ei trup. În zilele premergătoare afacerii de la Cu Capul În Nori mă obişnuisem să privesc în jos spre faţa ei, dar această blondă osoasă era aproape la fel de înaltă ca mine, şi avea un aer de competenţă tristă care ieşea doar slab în evidenţă în manierismele celuilalt corp.

– Mi s-a oferit o slujbă, spuse ea rar. Consultant de specialitate pentru Mainline t.p.d. Ai auzit de ei?

Am scuturat din cap.

– Sînt destul de cunoscuţi pe Coasta de Est. Probabil au proprii lor vînători de capete în echipa de resurse, sau ceva de genul ăsta. Imediat ce ONU m-a reabilitat, au şi bătut la uşa mea. O ofertă explozivă, cinci miare dacă semnez pe loc.

– Mda, practica standard. Felicitări. Te muţi în est, sau îţi transmit ei ce ai de lucru aici?

– Probabil o s-o fac de aici, cel puţin pentru un timp. Am pus-o pe Elizabeth într-un apartament virtual în Bay City, şi e mult mai ieftin să transmiţi local. Demararea acţiunii ne costă cea mai mare parte din cele cinci mii, şi ne imaginăm că o să mai treacă cîţiva

ani pînă să ne permitem s-o reîntrupăm, îmi surise timid: Deocamdată aşa ne petrecem cea mai mare parte a timpului. Acolo s-a dus Victor astăzi.

– Nu trebuie să-l scuzi, i-am spus blînd. Oricum nu-mi imaginasem că ar vrea să vorbească cu mine.

Privi în depărtare.

– Ştii, el a fost întotdeauna atît de mîndru şi...

– Lasă asta. Dacă cineva mi-ar călca sentimentele în picioare aşa cum i-am făcut eu lui, nici eu nu prea aş avea chef să-i vorbesc.

M-am oprit şi am căutat în buzunar.

– Mi-am adus aminte. Ţi-am adus ceva.

Ea se uită la cartea de credit de un gri anonim din mîna mea.

– Ce-i asta?

– Cam o mie opt sute, am zis. Cu asta îmi imaginez că o să vă puteţi permite ceva crescut în mod natural pentru Elizabeth. Dacă se hotărăşte repede, o puteţi reîntrupa pînă la sfîrşitul anului.

– Cum? Se holbă la mine cu un zîmbet apărînd şi dispărînd de pe faţă, ca cineva căruia i se spusese o glumă pe care nu era sigură că o înţelege. Ne dai... De ce? De ce faci asta?

De data asta aveam un răspuns. Mă gîndisem la el de dimineaţă pe drumul dinspre Bay City. Am luat mîna lui Irene Elliott şi i-am apăsat cardul în palmă.

– Pentru că vreau să fac ceva cinstit la finalul a toate astea, am spus încet. Ceva care să mă facă să mă simt bine.

Pentru o secundă continuă să se holbeze la mine. Apoi parcurse mica distanţă dintre noi şi-şi aruncă braţele în jurul meu cu un strigăt care îi făcu pe pescăruşii mai apropiaţi să se ridice alarmaţi de pe nisip. Am simţit lacrimi prelingîndu-se pe obrazul meu, dar ea în acelaşi timp şi rîdea. Mi-am strîns şi eu braţele în jurul ei şi am îmbrăţişat-o.

În clipele cît a durat îmbrăţişarea, şi puţin după aceea, m-am simţit la fel de curat ca briza care venea dinspre mare.

Iei ceea ce ţi se oferă, spunea Virginia Vidaura, undeva. Şi *uneori asta trebuie să fie de ajuns.*

Le mai luă încă unsprezece zile pînă să autorizeze întoarcerea mea pe Lumea lui Harlan, dintre care pe majoritatea le-am petrecut la Hendrix privind ştirile şi simţindu-mă în mod ciudat vinovat de plecarea mea iminentă din hotel. Existau foarte puţine date concrete făcute publice privind decesul lui Reileen Kawahara,

astfel că reportajele erau morbide, senzaționale şi în mare măsură incorecte. Ancheta specială ONU rămînea învăluită în secret, iar cînd zvonurile despre iminenta adoptare a Rezoluției 653 izbucniră în cele din urmă existau prea puține lucruri care să facă legătura cu ceea ce se petrecuse înainte. Numele lui Bancroft nu apăru niciodată, şi nici al meu.

Nu am mai vorbit niciodată cu Bancroft. Autorizația de needlecast şi polița de reîntrupare pentru Lumea lui Harlan mi-au fost înmînate de Oumou Prescott care, deşi a fost destul de amabilă şi m-a asigurat că termenii contractului meu vor fi onorați literă cu literă, mi-a transmis de asemenea şi un mesaj uşor amenințător că nu trebuie să încerc niciodată pe viitor să intru în legătură cu niciunul dintre membrii familiei Bancroft. Motivul invocat de Prescott a fost greşeala mea în privința poveştii cu Jack It Up, încălcarea mult-lăudatului meu cuvînt, dar eu ştiam mai bine. Văzusem asta pe fața lui Bancroft în camera de anchetă cînd ieşiseră la iveală faptele despre plimbările şi activitățile lui Miriam Bancroft în timpul asaltului asupra Capului În Nori. În ciuda aiurelilor lui despre rafinamentul urban, nemernicul era înjunghiat de gelozie. Mă întrebam ce ar fi făcut dacă ar fi trebuit să parcurgă şi înregistrările şterse cu dormitorul de la Hendrix.

Ortega mă însoți la Bay City Central în ziua needlecast-ului, în aceeaşi zi în care Mary Lou Hinchley era downloadată într-un trup standard sintetic pentru începerea procesului despre Cu Capul În Nori. Mulțimea scanda pe scările de la intrare, ascunsă în spatele unui şir de polițişti de la Ordinea Publică ONU, arătînd feroce în uniformele lor negre. Aceleaşi pancarte holografice rudimentare pe care mi le aminteam de la sosirea mea pe Pămînt apăreau ici-colo deasupra capetelor în timp ce noi ne croiam drum printre reprezentanții presei. Cerul de deasupra noastră era de un cenuşiu rău prevestitor.

– Clovni blestemați, mîrîi Ortega împingînd cu coatele ultimii demonstranți din calea ei. Dacă o să-i provoace pe cei de la Ordine o să le pară rău. I-am mai văzut pe băieții ăştia în acțiune şi nu e ceva frumos.

Am ocolit un tînăr ras în cap care înălța violent un pumn spre cer şi în celălalt ținea un generator de pancartă. Avea vocea răguşită şi părea să fie într-o transă frenetică. Am ajuns-o pe Ortega la marginea superioară a mulțimii, gîfîind puțin.

– Nu sînt suficient de organizați ca să reprezinte o amenințare reală, am spus ridicînd glasul ca să fac față mulțimii. Doar fac

zgomot.

– Mă rog, asta nu i-a oprit pînă acum pe cei de la Ordine. Probabil o să spargă cîteva capete doar din principiu. Ce încurcătură nenorocită.

– Prețul progresului, Kristin. Tu ai vrut Rezoluția 653. Am făcut semn spre marea de fețe furioase de sub noi: Acum o ai.

Unul dintre bărbații mascați în uniformă de deasupra noastră rupse rîndurile şi coborî treptele, cu bastonul puțin ridicat în mînă. Geaca lui purta pe umăr însemnul stacojiu de sergent. Ortega îşi flutură insigna spre el şi după o scurtă conversație cu vocea ridicată ni se permise să trecem. Şirul se întrerupse făcîndune loc şi apoi urmară uşile duble spre sala de dincolo de ele. Era greu de spus ce era mai mecanic, uşile sau figurile negre lipsite de chip care stăteau de pază lîngă ele.

Înăuntru era linişte şi semiîntuneric, o lumină slabă venind prin panourile din tavan. Am privit în jur la băncile goale şi am oftat. Pe orice lume te-ai afla, indiferent dacă ai făcut bine sau rău, întotdeauna pleci în acelaşi fel.

Singur.

– Ai nevoie de un minut?

Am scuturat din cap.

– Am nevoie de o viață, Kristin. Poate de mai mult.

– Păzeşte-te necazuri, poate o să ai parte.

O tentativă de umor plutea în glasul ei, mai degrabă ca un cadavru într-o piscină, şi probabil că ea îşi dădu seama cum suna căci fraza era întreruptă. Stînjeneala îşi făcea loc între noi, ceva ce începuse imediat ce fusesem reîntrupat în corpul lui Ryker pentru timpul real petrecut cu comitetul de audiere. Pe durata anchetei fusesem prea ocupați ca să ne vedem des şi cînd în cele din urmă procedurile se încheiaseră şi toată lumea plecase acasă tiparul se reluase. Avusesem cîteva acuplări impetuoase şi numai superficial satisfăcătoare, dar chiar şi acestea încetaseră atunci cînd devenise limpede că Ryker va fi reabilitat şi eliberat. Căldura reciprocă pe care o adunasem în noi scăpase acum de sub control, periculoasă, ca flăcările dintr-un felinar de furtună spart, şi încercarea de a le stăpîni era pentru amîndoi ca o arsură dureroasă.

M-am întors şi i-am adresat un surîs palid.

– Să mă feresc de necazuri? Asta i-ai spus şi lui Trepp?

Era o replică răutăcioasă, şi eu ştiam asta. Contrar tuturor aşteptărilor, se părea că Kawahara o ratase pe Trepp cu toate mai puțin marginea razei paralizante. Pistolul cu alice, îmi aminteam

că mi se spusese, fusese fixat la dispersie minimă chiar înainte de a intra să o înfrunt pe Kawahara. Noroc pur că îl lăsasem aşa. Atunci cînd legiştii ONU chemaţi rapid sosiseră la Cu Capul În Nori ca să adune probele sub îndrumarea lui Ortega, Trepp se evaporase, de asemenea şi harnaşamentul meu gravitaţional din turela de testare a atmosferei pe unde mă urcasem la bord. Nu ştiam dacă Ortega şi Bautista găsiseră de cuviinţă s-o lase pe mercenară să plece în vederea mărturiei pe care ar fi putut-o depune în cazul *Panama Rose,* sau dacă Trepp pur şi simplu dispăruse din scenă înainte de a ajunge acolo poliţia. Ortega nu oferise nicio informaţie şi nu rămăsese suficient din fosta noastră intimitate ca să o întreb direct. Acum era pentru prima dată cînd discutam problema pe faţă.

Ortega se încruntă la mine.

– Îmi ceri să vă pun pe amîndoi în aceeaşi oală?

– Nu-ţi cer să faci nimic, Kristin. Am ridicat din umeri: Dar adevărul e că nu văd mare diferenţă între mine şi ea.

– Continuă să gîndeşti aşa şi nimic nu se va schimba pentru tine.

– Kristin, *niciodată* nu se schimbă nimic. Am arătat cu degetul mare în spate spre mulţimea de afară: O să existe întotdeauna idioţi ca ăştia, care înghit credinţe întregi de-a gata ca să nu trebuiască să judece cu mintea lor. O să existe întotdeauna oameni ca Bancroft şi Kawahara care să apese pe butoane şi să profite. Oameni ca tine care să se asigure că lucrurile merg ca unse şi regulile nu sînt încălcate prea des. Iar cînd Mat-ii vor să încalce ei înşişi regulile trimit oameni ca Trepp şi ca mine ca s-o facă. Ăsta e adevărul, Kristin. A fost adevărul încă de cînd m-am născut eu acum o sută cincizeci de ani şi din ceea ce am citit în cărţile de istorie, n-a fost niciodată altfel. Ar fi bine să te obişnuieşti cu asta.

Mă privi un timp inexpresiv, apoi dădu din cap ca şi cum ar fi ajuns la o decizie interioară.

– Dintotdeauna ai avut de gînd s-o omori pe Kawahara, nu-i aşa? Porcăria aia cu mărturisirea a fost ca să mă ai de partea ta.

Era o întrebare pe care mi-o pusesem şi eu de multe ori, şi încă nu aveam un răspuns clar. Am ridicat iarăşi din umeri.

– Merita să moară, Kristin. Să moară cu adevărat. Asta ştiu cu siguranţă.

Deasupra capului meu, o răpăială slabă se auzi de pe panourile acoperişului. Mi-am aplecat capul pe spate şi am văzut explozii transparente pe sticlă, începuse să plouă.

– Trebuie să plec, am zis încet. Data viitoare cînd o să vezi faţa asta nu o voi mai folosi eu, aşa că dacă vrei să spui ceva...

Chipul lui Ortega tresări aproape imperceptibil cînd am spus asta. M-am blestemat pentru gafă şi am încercat să-i iau mîna.

– Uite, dacă asta face să-ţi fie mai uşor, nu ştie nimeni. Bautista probabil suspectează că am fost împreună, dar nimeni nu ştie cu adevărat.

– Ştiu *eu,* zise ea aspru, fără să-mi dea mîna. Îmi amintesc.

Am oftat.

– Da, şi eu. *Meritã* să ne amintim, Kristin. Dar nu trebuie să-ţi strice restul vieţii. Du-te şi adă-l pe Ryker înapoi, şi treci la nivelul următor. Asta contează. A, da – am băgat mîna în interiorul hainei şi am extras un pachet şifonat de ţigări. Şi poţi să iei astea înapoi. Eu nu mai am nevoie de ele, şi nici el, aşa că nu-l fă să se apuce iar. Îmi datorezi asta, cel puţin. Asigură-te că se lasă.

Clipi şi mă sărută brusc, undeva între gură şi obraz. O imprecizie pe care nu am încercat s-o corectez în niciun sens. M-am întors înainte de a putea să văd dacă aveau să apară lacrimi şi am pornit spre scările de la capătul opus al sălii. Am privit o dată în urmă, cînd am început să urc scările. Ortega stătea încă acolo, cu braţele strînse în jurul ei, urmărindu-mă. În lumina slabă a lămpilor de veghe se afla prea departe ca să-i văd faţa cu claritate.

Pentru o clipă ceva mă duru în interior, ceva atît de adînc înrădăcinat încît am ştiut că a-l smulge ar însemna să distrug esenţa a ceea ce mă menţinea întreg. Sentimentul se ridică şi se strivi ca ploaia în spatele ochilor mei crescînd pe măsură ce răpăiala ploii pe acoperiş se intensifica şi sticla se uda.

Apoi l-am blocat.

M-am întors spre următoarea treaptă, am găsit undeva în piept un chicotit şi l-am aruncat afară. Chicotitul se aprinse şi deveni un fel de rîs.

Treci la nivelul următor.

Uşile mă aşteptau la capătul treptelor, needlecast-ul dincolo.

Încă încercînd să rîd, am trecut prin ele.

Richard Morgan

carbon modificat

volumul 1
seria Takeshi Kovacs

Un detectiv este angajat să-l găsească pe ucigaşul unui personaj influent. Dar ce înseamnă crimă într-o lume în care moartea nu este aproape niciodată definitivă?

Lumea carbonului modificat răstoarnă principiile stabile despre viaţă şi moarte, sinucidere, integritate fizică, religie, clonare, călătorii interstelare, asigurări de viaţă. Ce este sufletul atunci cînd este transformat într-o colecţie de biţi stocată pe un suport de dimensiunile unui muc de ţigară?

În investigaţiile sale, Takeshi Kovacs se confruntă cu criminali dedublaţi, tortură virtuală şi viruşi distrugători, inteligenţe artificiale, escroci mărunţi şi şantaje la nivel înalt, dar mai ales cu sine însuşi şi propriile sale fantome.

t...
TRITONIC